

KRALİÇESİZ KALAN BİR ÜLKENİN PRENSESİ KÜLLERİNDEN DOĞMALI

KÜL PRENSESİ

LAURA SEBASTIAN

LAURA SEBASTIAN

KÜL PRENSESİ

İngilizceden çeviren:

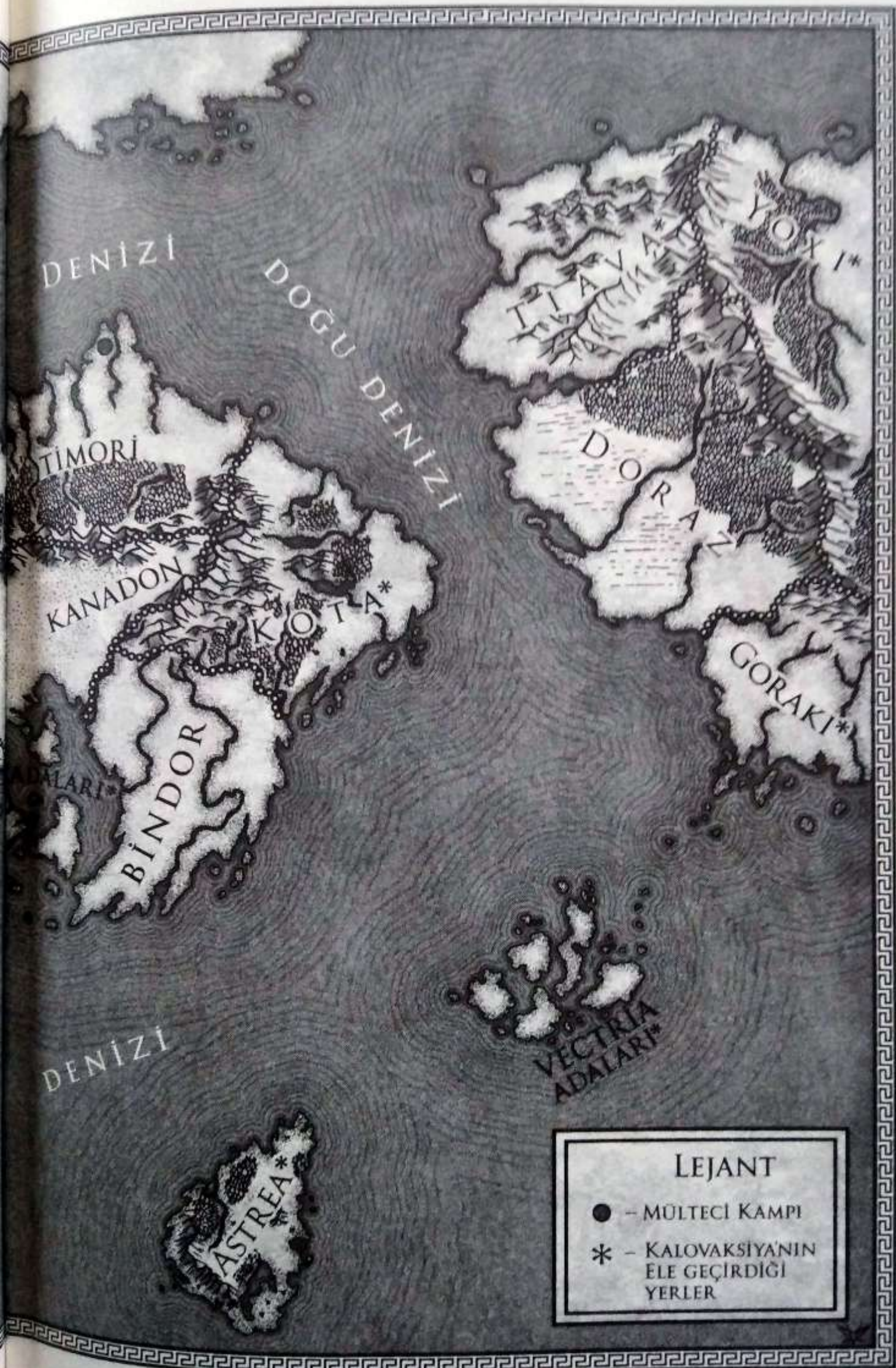
İlgın Yıldız

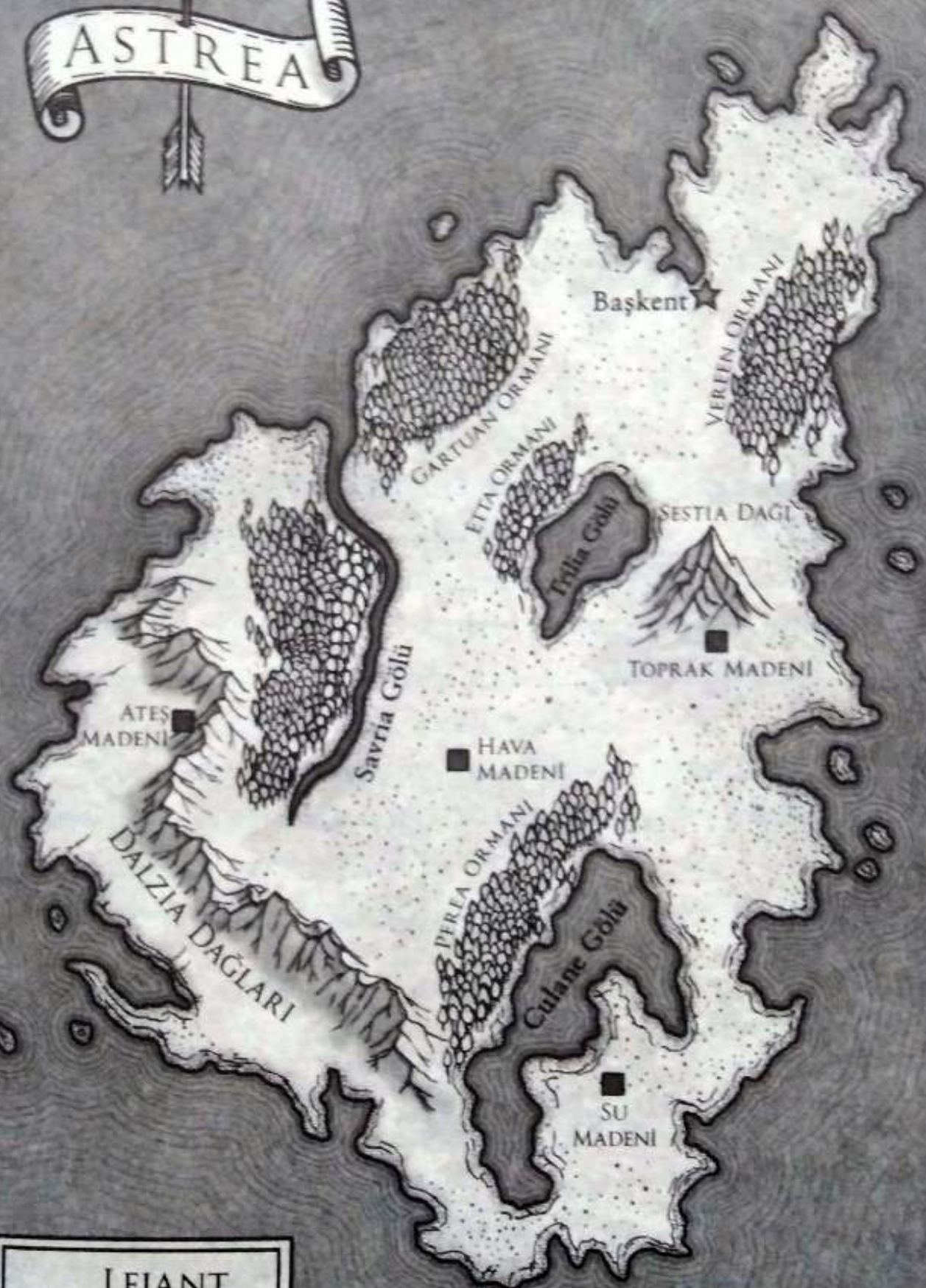
PEGASUS YAYINLARI

JESSE VE EDEN'A.

*Zor olduğunda bile daima
doğru olanı yapmanız dileğiyle.*

LEJANT

★ - BAŞKENT

■ - MADEN

GİRİŞ

Bana gerçek adımla hitap eden son kişi, son nefesini vermek üzere olan annemdi. Altı yaşındaydım ve ellerim öyle küçüktü ki annemin avcunda kayboluyordu. Annem elimi o kadar sıkı tutuyordu ki acıdan hiçbir şey göremiyordum. Boğazına dayanan gümüş bıçağı da gözlerindeki korkuyu da göremeyeceğim kadar sıkıydı elimi.

“Kim olduğunu sakın unutma,” demişti bana. Bıçak tenini keserken akan kan bile sesini titretememişti. “Sen halkımızın tek umudusun, Theodosia.”

Sonra annemin boğazını kestiler ve adımı benden çıkıldılar.

THORA

“Thora!”

Dönüp baktığımda, varaklı saray koridorunda, etekleri uçuşan pembe ipek elbisesi ve yüzünü kaplayan kocaman tebessümüyle Crescentia'nın hızla bana koştuğunu gördüm.

Gösterişsiz elbiselerinin içinde kaybolan sıksa bedenleriyle iki hizmetçisi ona yetişmeye çalışıyordu.

Yüzlerine bakma, sakın bakma, dedim içimden. Donuk gözlerine ve açlıktan kuruyan dudaklarına bakmaktan hayır gelmezdi. Esmer tenleri ve siyah saçlarıyla bana ne kadar benzediklerini görmenin faydası yoktu. Kafamda çınlayıp duran sesin daha da yükselmesine sebep olmaktan başka. Ve o ses dudaklarımdan dökülecek kadar yükselirse Kayzer küplere binerdi.

Kayzer'i *kızdırmazsam yaşamama izin verir*. Uymayı öğrendiğim kural buydu.

Arkadaşıma odaklandım. Cress her şeyi kolaylaştırıyordu. Mutluluğunu giyiniyor, güneş ışıkları gibi etrafına yayarak her şeyi ısıtıyordu. Buna çoğu kişiden daha fazla ihtiyacım olduğunu bildiği için hiç tereddüt etmeden adımlarıma uyum sağlayarak sıkıca koluma girdi.

Şefkatini ancak mutlu bir azınlığa has bir şekilde özgürce dağıtıyordu; daha önce hiç sevip de yitirdiği biri olmamıştı. Doğal, çocuksu güzelliği, narin hatları ve hiçbir korkunç ana şahit olmamış iri berrak gözleriyle, ihtiyar bir kadın olana dek onunla kalacaktı. Sapsarı saçları, vitray pencerelerden süzülen gün ışığında göz kırpan düzinelerce ruh taşıyla bezeli uzun bir örgüyle omzundan sarkıyordu.

Taşlara bakamasam da varlıklarını hissediyordum: Tenimin altında tatlı bir güç beni onlara çekiyor, alıvermem için güçlerini bana sunuyorlardı. Ne var ki almazdım. *Almazdım.*

Kalovaksiyalılar Astrea'yı işgal etmeden önce ruh taşları kutsaldı.

Taşlar, ateş, hava, su ve toprak tanrı ve tanrıçası için yapılmış dört büyük tapınağın, yani dört büyük tanrı ve tanrıça olan ateş, hava su ve toprak tanrı ve tanrıçalarının tapınaklarının altındaki mağaralardan geliyordu. Mağaralar onların gücünün merkeziydi ve büyüyle dolu olduğundan, içlerindeki taşlar da kendilerine has büyülere sahipti. Kuşatmadan önce, sofular bağlılık yemini ettikleri tanrı ve tanrıçaların mağarasında yıllarını geçirirdi. Orada ilahlarına tapar, buna layık bulunurlarsa kutsanırlar, tanrı ve tanrıçalarının gücüyle donatılırlardı. Sonra da bu yeteneklerini Muhafızlar olarak Astrea ve halkına hizmet etmekte kullanırlardı.

O zamanlar tanrılar tarafından seçilmeyen çok fazla kişi yoktu; belki yılda bir avuç insan. Bu azınlık da çok geçmeden delirip ölürdü. Yalnızca gerçek sofular böyle bir riski göze alırdı. Muhafız olmak bir unvandı –onurdu– ancak herkes söz konusu durumu da bilirdi.

Ne var ki hepsi eskide kalmıştı. *Çok eskide.*

Kuşatmadan sonra Kayzer tapınakları yıktırmış ve köleleştirdiği on binlerce Astrealı'yı kazı yapıp taşları çıkarmaları için mağaralara göndermişti. Tanrıların gücüne bu

denli yakın yaşamak artık insanların yaptığı değil, onlar için yapılan bir seçimdi. Artık ne öyle bir unvan ne de bağlılık yemini vardı ve böylece madenlere gönderilen çoğu insan hızla aklını, çok geçmeden de yaşamını kaybediyordu.

Üstelik tüm bunlar, sadece zenginlerin, hem de tanrıların isimlerini bile ağızlarına almaksızın, kendilerini taşlara boğmak için bir servet ödemelerine yol açıyordu. Bu bize göre kutsallara saygısızlıktı ancak Kalovaksiyalılar öyle düşünmüyordu. Onlar inançsızdı. Tanrıların lütfu olmaksızın, yeryüzünün derinliklerinde zaman geçirmeden, ne kadar çok taş takarlarsa taksınlar –ki pek çoğu çok fazla taşla sahipti– bir muhafızın gücüne asla sahip olamazlardı. Cress'in örgüsündeki su taşları, eğitilmiş bir muhafıza tamamen yeni bir yüz edinmesini sağlayacak illüzyonu yapması için gereken gücü verebilirdi ancak Cress'e, yalnızca tenine bir parça parlaklık, dudaklarına ve yanaklarına hoş bir pembelik, altın saçlarıysa bir ışıltı vermekten başka işe yaramıyordu.

Kalovaksiyalılar bunlara artık *güzellik taşları* diyordu.

Cress, "Babam Lir'den bana bir şiir kitabı göndermiş," dedi. Babası Baron'dan bahsederken sesi her zamanki gibi gergin çıkmıştı. "Hemen çardağa gidip şiirleri çevirelim. Hazır tepemizdeyken güneşin tadını çıkaralım."

Kaşlarını çatıp, "Ama sen Lir dilini bilmiyorsun ki," dedim. Cress, babasının başarılı olmak için sabır gösteremediği iki şeyde, dil ve edebiyat konusunda becerikliydi. Kayzer'in en iyi savaşçısı ve ordusunun kumandanı Baron, savaştan ve silahlardan, stratejiden ve kan dökmekten anlardı ama kitap ve şiirden anlamaz, yine de Cress'in hatırı için elinden geleni yapardı. Cress henüz bebekken annesi ölmüş, ailesinden geriye yalnızca Baron kalmıştı.

Beni savuşturur gibi elini sallayarak, "Oradan buradan aklımda birkaç cümle var," dedi. "Ama babam, geri kalanını

kendim çözeyim diye şaire birazını tercüme ettirdi. Bilirsin, babam yapbozlardan pek hoşlanır.”

Tepkimi görmek için gözücüyla bana bakıyordu ama ben renk vermemeye dikkat ediyordum.

Cress’in babasının, hançerini bir deri bir kemik zavallı şairin boğazına dayadığını ya da uzun zaman önce annemin boğazını nasıl kestiğini düşünmemeye çalıştım. Annemin gözlerindeki korkuyu düşünmemeye çalıştım. Elimi nasıl tuttuğunu. O haldeyken bile güçlü ve kararlı sesini.

Hayır, bunu düşünmüyordum. Düşünürsem aklımı yitirirdim.

İnanmasını umduğum bir gülümsemeyle, “Bence ikimiz başına oturursak çarçabuk çözeriz,” dedim.

Babasından bahsettiğinde yaşadığım ürpertiye bastırmazsam ne olur diye düşünürdüm hep. Gülümsemeye devam etmez ve annemi öldüren o değilmiş gibi yapmazsam. Cress’e inanmak istiyordum ve bunu anlayabileceği kadar uzun zamandır arkadaştık ancak böyle bir güven, sahip olmadığım bir lükstü.

Crescentia sır verir gibi fısıltıyla, “Belki Dagmær de orada olur,” dedi. “Dün Kontes’in öğle yemeğindeki... cecur kıyafet tercihini kaçırdın.” Gülümserken gözlerinde bir parıltı belirdi.

Umurumda değil. Bu düşünce aniden ve bir arının iğnesi kadar keskin bir şekilde gelivermişti aklıma. *Dagmær öğle yemeğine çırılçıplak bile katılsa umurumda değil. Bunların hiçbirisi umurumda değil.* Her zamanki gibi düşüncelerimi derinlere itip bastırdım. Bu düşünceler Thora’ya ait değildi; sese aitti. Bu ses genellikle sadece bir fısıltıdan ibaret olduğundan çok da umursamadım ancak bazen gitgide yükselip kendi sesime karışırdı. İşte, öyle anlarda başım belaya girerdi.

Dikkatimi Cress’e, onun rahatlığına, basit zevklere verdim.

Ben, "Bence hiçbir şey geçen ay büründüğü devesi tüylerini geçemez," diye fısıldayınca kıkır kıkır güldü.

"Ah, bu seferki çok daha kötüydü. Elbisesi siyah dantelendi. İç çamaşırını, daha doğrusu iç çamaşırı giymediğini gayet net görebiliyordun!"

Çok utanmış gibi, "Hayır!" diye çığlık attım.

"Evet!" dedi Cress. "Duyduğuma göre Dük Clarence'ı ayartmayı planlıyormuş. Gerçi sebebini bir türlü anlayamıyorum. Dük, babası yaşında ve çürük et gibi kokuyor." Cress burnunu buruşturdu.

"Sanırım babasının borçlarını göz önünde bulundurca..." Kaşımı kaldırıp sözümü yarım bıraktım.

Crescentia'nın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Sen nereden duydun?" diye sordu nefesi kesilerek. Cevaben yalnızca gülümsediğimde, içini çekerek bana hafifçe dirsek attı. "En iyi dedikodular hep sendedir, Thora."

Göz kırparak, "Çünkü hep dinliyorum," dedim.

Aslında ne duymak istediğimi, Astrea direnişine dair ufak tefek içi boş dedikodunun, birilerinin hâlâ orada bir yerde olduğunun, bir gün beni kurtarmaya geleceğine dair umut kırıntılarının üstüne atladığımı ona söylemedim.

İşgalden sonraki yıllarda, Kayzer'e başkaldıran isyancı Astrealılar hakkında pek çok hikâye dolaşırdı. Haftada bir gün kent meydanına sürüklenir, öldürülen isyancıların başları arkamdaki mızraklarda çürürken ibret olsun diye Kayzer'in adamlarından biri beni kırbaçlardı. Genelde bu yüzleri tanırdım: Anneme hizmet etmiş muhafızlar, küçükken bana şeker veren, hikâyeler anlatan adam ve kadınlar. O günlerden nefret ederdim ve çoğunlukla isyancılardan da nefret ederdim çünkü Kayzer'in gazabını üstüme çekerek canımı yakanların *onlar* olduğunu düşünürdüm.

Gelgelelim isyancıların çoğu artık ölmüştü ve geriye kalan tek şey, saray mensuplarının muhabbet edeceği konu kalmadığında sonradan ortaya attıkları dedikodulardan ibaret olan isyan fısıltılarıydı. Son isyancının yakalanmasının üstünden yıllar geçmişti. Her seferinde daha da zalim ve teşhirci olan cezaları özlemiyordum ama içimde tutunduğum umudu, dünyada yapayalnız olmadığımı, bir gün, bir ihtimal, halkımın zafere ulaşip ıstırabıma bir son vereceği duygusunu özlüyordum.

Arkamızdan, Cress'in kölelerine ait olamayacak kadar sert ayak sesleri gitgide yaklaştı.

"Leydi Crescentia, Leydi Thora," dedi bir erkek sesi. Cress nefesi kesilerek kolumu daha da sıktı.

Cress, "Ekselansları," diyerek arkasını dönüp beni de beraberinde sürükleyerek reverans yaptı. Konuşanın Kayzer olmadığını bilsem de bu unvan kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Kayzer'in sesini nerede olsa tanırdım. Yine de reveransımı bitirip haklı olduğumu görene dek rahat bir nefes alamadım.

Yabancı, Kayzer'in uzun, saman sarısı saçlarını, soğuk mavi gözlerini ve köşeli çenesini almıştı ancak karşımdaki adam ondan çok daha genç, benden muhtemelen bir yaş büyüktü.

Şaşkınlıkla Prens Sören olduğunu fark ettim. Saraya döndüğünü duymamıştım ki bu da şaşırtıcıydı çünkü Karlovaksiya'lılar prenslerine kayzerlerinden daha düşküncü.

Onu en son beş yıl önce, elinden düşürmediği tahta kılıcıyla, henüz sıska, dolgun yanaklı, on iki yaşında bir oğlanken görmüştüm. Karşımdaki adam artık sıska değildi ve yanakları da çocuksu dolgunluğunu yitirmişti. Belindeki kınında yine bir kılıç vardı ama artık tahta değildi. Işıltılı kabzası bu kez güç için ruh taşlarıyla bezeli, yüzeyi kabarık, dövme çelikten bir kılıçtı.

Çocukken, Yeryüzü Muhafızları'nın adeta havadan ibaretlermiş gibi ağırlıklarının üç katı kayaları sırtlanacak kadar güçlü olduklarını görürdüm fakat Prens'in ruh taşlarının, hamlelerine fazladan bir iki kilo eklemekten ötesini yaptığını sanmıyordum. Çok da önemli değildi zaten. Søren'in Baron'la süren beş yıllık eğitimi süresince o kılıç haddinden fazla kan dökmüştü. Saray oldum olası Prens'in savaştaki hünerleriyle çalkalanırdı. Kalovaksiya standartlarına göre dâhi olduğu bile söylenirdi. Kayzer, Prens'e kendisinin bir uzantısı gibi davranmayı severdi oysa Prens Søren'in başarıları ancak Kayzer'in kendi eksikliklerini öne çıkarırdı. Kayzer tahta geçtiğinden beri iyice tembelleşip rehavete kapılmış, savaşlarda yer almaktansa ziyafetlerle ve içki âlemleriyle ilgilenir olmuştu.

Baron'la çıraklık eğitiminin sona erdiğini tahmin etsem de Prens'in bunca yıl sonra neden döndüğünü merak ediyordum. Artık resmen yetişkindi ve çok geçmeden kendi ordularını komuta etmeye başlayacaktı.

Prens hafifçe eğilip selam verdikten sonra ellerini arkasında kavuşturdu. Mermere oyulmuş gibi görünen donuk ifadesi değişmedi. "İkinizi de yeniden görmek ne güzel. Umarım iyisinizdir."

Son sözleri soru içermese de Cress heyecanlı bir *evetle* karşılık vererek bir tutam saçını kulağının arkasına atıp Prens'le göz göze gelmemeye çalışarak eteğinin katlarını düzeltmeye koyuldu. Çocukluğumuzdan beri, prenses olduğunu hayal ederek büyüyen yaşıtımız diğer kızlar gibi o da Prens'e bayılıyordu. Fakat bu durum Cress için hiçbir zaman içi boş bir fantezi değildi. Astrea, babasının Kayzer için kazandığı bölgelerden sadece biriydi. Babasının en fazla krallık kazanan savaş beyi olduğu söylenirdi ve kızının prensesliğe yükselmesinin böylesi bir sadakat karşılığında adil bir ödül

olacağına kimsenin itirazı olmazdı. Cress altı ay önce reşit olduğundan beri böyle bir evliliğe dair söylentiler ayyuka çıkmıştı.

Prens'in geri dönmesinin bir nedeni de bu olabilir miydi?

Bu söylentiler Søren'in kulağına gitmişse bile belli etmedi. Gözleri, hava ve ışıktan ibaret bir şeymiş gibi Cress'in üstünden geçip bana odaklandı. Babasının bana her bakışında alnı nasıl kırışıyorsa onun da alnı kırıştı ama neyse ki bu ifadeyi bir sırıtış veya pis bir bakış izlemedi.

Gözlerini benden ayırmaksızın, serinkanlı ve net bir tavırla, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Babam sizi görmek istiyor, Leydi Thora."

Korku, aç bir piton gibi midemi sarıp sıktı, sıktı; ta ki nefesim kesilene dek. İçimdeki kaçıp gitme isteğine rağmen yerimden kıpırdamamaya çalıştım.

Hiçbir şey yapmadım. Çok dikkatliydim. Fakat tabii Kayzer'in gazabını üstüme çekmek için özel bir şey yapmama gerek yoktu. Ne zaman köle mahallesinde bir isyan söylentisi çıksa veya Astrealı bir korsan bir Kalovaksiya gemisini batırsa, bunun bedelini ben ödüyordum. Daha bir hafta önce beni çağırttığında, sebebi bir madende çıkan bir ayaklanmaya cevaben beni kırbaçlatmaktı.

"Pekâlâ." Ne yaparsam yapayım sesimin titremesine engel olamadım. "Onu bekletmeyelim."

Bir şey söyleyecekmiş gibi Prens Søren'in dudakları gerilse de bana kolunu uzatmakla yetindi.

HAİN

Obsidiyen taht, yuvarlak, kubbe çatılı taht odasının ortasındaki bir platformun üstünde duruyordu. Bu devasa, hantal şey, siyah, sert kayadan, üstüne oturanı öpermiş gibi görünen alevler biçiminde oyulmuştu. Etrafını çevreleyen altına ve ihtişama karşın basit, adeta çirkindi ancak buyurgan olduğu kesindi ve önemli olan da buydu.

Kalovaksiyalılar, tahtın kendi tanrıları tarafından Eski Kalovaksiya'nın volkanlarından çıkarıldığına ve bir gün ülkeyi zayıf ve inatçı kraliçelerinden kurtaracaklarından emin olmak için buraya, Astrea'ya bırakıldığına inanırdı.

Bense, ölümlü bir kadını çok sevdiği için ona bir ülke ve damarlarında kendi kanının aktığı bir vâris veren Astrealı ateş tanrısı Huzza'yı anlatan bambaşka bir hikâye hatırlıyordum. Bu hikâye artık zihnimde tanıdık, melodik bir sesle yankılanıyordu ancak doğrudan bakmaya çalıştığınız uzak bir yıldız gibi, ona odaklandığımda çarçabuk kayboluyordu. Böyle unutulup kalması çok daha iyiydi. Yalnızca şimdide yaşamak, özleyecek bir geçmişi, çalınan bir geleceği olmayan bir kız olmak daha güvenliydi.

Biz Kayzer'in yanına giderken şık kıyafetler içindeki saray mensuplarından oluşan büyük kalabalık Prens Sören ve benim için kolayca aralandı. Tıpkı Cress gibi, tüm saray mensupları güzellik için mavi su taşları, zarafet için şeffaf hava taşları takmıştı. Hem de öyle çoktu ki insanın gözünü kamaştırıyordu. Başkaları da vardı tabii. Sıcaklık için kızıl ateş taşları, güç için altın sarısı toprak taşları.

Odayı taradım. Ion, açık tenli sarışın Kalovaksiyalıların oluşturduğu kalabalığın arasında, tahtın yanındaki yerinde dikilmişti. Zincire vurulmayan diğer tek Astrealı oydu ama onu görmek pek de rahatlatıcı değildi. Kuşatmadan sonra Kayzer'e teslim olup canının bağışlanması için yalvarmış ve Hava Muhafızı olarak görev almak istemişti. Kayzer onu artık hem başkentte casus olarak kullanmak hem de kraliyet ailesine hekimlik etsin diye yanında tutuyordu. Benim için de tabii. Sonuçta acıdan bayıldığımda bana dayak atmanın zevki kalmıyordu. Bir zamanlar tanrılarımıza ve anneme sadakatini sunan Ion, beni iyileştirme yeteneğini yalnızca Kayzer'in adamları tekrar tekrar canıma okusun diye kullanıyordu.

Onun varlığı dillendirilmeyen bir tehditti. Saray etkinliklerine katılmasına nadiren izin verilirdi; genelde ben cezalandırıldığımda ortaya çıkardı.

Kayzer beni dövdürme niyetinde olsa, bunu daha halka açık bir yerde yapmak isterdi. Ion burada olduğuna göre, belli ki bu ihtimalin üstünü tamamen çizmemişti.

Kayzer, keskin bakışlarıyla Sören'e bakınca Prens kolumu bırakıp kalabalığın arasında kayboldu, beni babasının bakışlarının ağırlığıyla tek başıma bıraktı. Yalnız kalmamak için ona ya da herhangi birine tutunmak geçiyordu içimden.

Fakat ben hep yalnızdım. Aslında şimdiye dek buna alışmış olmalıydım ama yalnızlığın alışılacak bir şey olduğunu sanmıyordum.

Kayzer, buz gibi gözleri vitray çatıdan süzülen gün ışığında parlayarak tahtında öne eğildi. Bana, ezerken ayakkabısını kirleten bir böceğe bakar gibi bakıyordu.

Bense platforma, kabartmalı alevlere bakıyordum. Beni hayatta tutan şey, Kayzer'i kızdırmamaktı. Son on yılda beni bin kez öldürebilirdi ancak bunu yapmamıştı. Ne yüce gönüllük, değil mi?

"Demek geldiniz, *Kül Prensesi*." Bu hitabet başkalarına hoş gelebilirdi ancak beni ürpertiyordu. Kayzer her zaman bir dalavere, bir oyun peşinde olur, üstünde daima dengenizi korumanızı gerektiren ince bir ipte yürümeye zorlardı sizi. Tecrübelerime göre, şimdi iyilik timsalini oynuyorsa, çok geçmeden zalimliğini konuşturacaktı.

Onun sağında, ellerini önünde kavuşturmuş ve başını eğmiş karısı İmparatoriçe Anke, uysal gözlerinin seyrek sarı kirpiklerinin arasından sıyrılarak benimkilere odaklanmasına izin verdi. Piton yılanının midemi daha sıkı sarmasına neden olan bir uyarıydı sanki.

"Beni çağırtmışsınız, Ekselansları," diyerek öyle saygılı bir reverans yaptım ki adeta yerle yeksan oldum. On yıl geçmesine rağmen kemiklerim bu harekete hâlâ itiraz ediyordu. Diğer her yanımda unutsa da bedenim reverans yapmak için yaratılmadığımı hatırlıyordu.

Kayzer'in cevap vermesine fırsat kalmadan boğuk bir feryat sakın havayı bölüverdi. Doğrulduğumda, tahtın solunda iki muhafızın bir adamı tuttuğunu fark ettim. Sıska bacaklarını, kollarını ve boynunu saran paslı zincirler öyle sıkıydı ki adamın tenini kesiyordu. Kıyafetleri yırtık pırtık ve kana bulanmış; yüzü kırık kemikler ve kesik içindeki

teninden oluşan alacalı bir kargaşaydı. Kan lekelerinin altında buğday teni, siyah saçları ve çukur gözleriyle, kesinlikle Astrealıydı. O kadar haşatını çıkarmışlardı ki kaç yaşında olduğunu anlamak imkânsızdı ama benden çok büyük olduğu anlaşılıyordu.

Bir yabancı. Ancak kara gözleri beni tanırmış gibi yakarırcasına, yalvarırcasına gözlerimi tararken hafızamı yokladım. Bu adam kimdi ve benden ne istiyordu? Ona verecek bir şeyim yoktu. Kimseye verecek bir şeyim kalmamıştı. Derken, dünya ayaklarımın altından kayıverdi.

Bu gözleri on yaş daha genç ve kanlanmamış narin bir yüze ait olduğu zamanlardan, başka bir hayattan hatırlıyordum. Ben ne kadar bastırsam da hatıralar zihnime hücum ediyordu.

Annemin yanında durup kulağına bir şeyler fısıldayarak onu güldürdüğünü hatırladım. Ağaçtan portakal koparabileyim diye beni havaya kaldıran kollarının beni nasıl sardığını hatırladım; ikimiz aynı sırrı paylaşıyormuşuz gibi gülümsediğini.

Bu düşünceleri zihnimin derinliklerine itip karşımda dikilen zavallı adama odaklandım.

İsyanlarda her zaman adı geçen bir adam vardı. Kayzer'e karşı yapılan her eylemde parmağı olan bir adam. İsmi bile Kayzer'in gözünün dönmesine ve günlerce yataktan çıkamayacak hale gelene kadar beni kırbaçlatmasına neden olan bir adam. Bütün direniş eylemleri bana çok acı çektiren ancak kendime hayal kurma izni verdiğimde bu cehennemi yılların bir sonu olduğuna dair yegâne umut ışığım olan adam.

Kayzer'in bu kadar mutlu olduğuna şaşmamalıydı. Nihayet Astrea'nın son muhafızını, annemin en yakın muhafızını yakalamıştı. Ampelio'yu.

“Kraliçem,” dedi adam. Sessiz taht odasında toplanan herkes hainliğini duysun diye yüksek sesle konuşuyordu.

Bu sözler karşısında geri çekildim. *Hayır, hayır, hayır*, demek geçti içimden. *Ben hiç kimsenin kraliçesi değilim. Ben Kül Prensesi Leydi Thora’yım. Ben hiç kimseyim.*

Astreaca konuştuğunu fark etmem biraz zaman aldı; bir zamanlar anneme hitap ederken kullandığı yasaklı sözcüklerle. *Annem*. Ben başka bir hayatta başka bir kızken. Bambaşka bir prensesken. Bir gün kraliçe olacağı söylenen ama bunun gerçekleşmesini hiç istemeyen bir kızken. Sonuçta kraliçe olmak, artık annesinin yaşamadığı bir dünyada olmak demekti ve bu akıl alacak şey değildi.

Fakat o kız on yıl önce ölmüştü, artık onun için yapılacak bir şey yoktu.

Adam zincirlerin ağırlığından sendeliyordu. Kapıya ulaşamayacak kadar güçsüzdü ama buna da yeltenmiyordu. Onun yerine ayaklarımın dibine devrildi, parmakları elbise-min eteğini kavrayıp açık sarı ipekte kırmızı lekeler bıraktı.

Hayır. Lütfen. İçten içe onu kaldırıp yanıldığını söylemek istiyordum. Öte yandan ondan kaçmak istiyordum çünkü o güzelim elbiseme kan bulaştırıyordu. Bir yandan da sözcüklerinin ikimizi de mahvedeceğini ama *onun* en azından ölümün merhametine sığınabileceğini haykırmak istiyordum.

Kayzer Corbinian ekşi bir sesle, “Senden başkasıyla konuşmayı reddetti,” dedi.

“Ben mi?” Kalbim göğsümde öyle hızlı çarpıyordu ki tüm sarayın nasıl olup da duymadığına şaşıyordum. Oadaki tüm gözler benim üstümdeydi; herkes Kayzer’in beni dövdürtüp cezamı verdiğini izleme derdindeydi, isyana dair en ufak bir ipucu görmek için sabırsızlıkla bir hata yapmamı bekliyorlardı. Onlara bu hazzı yaşatmayacaktım.

Kayzer'i kızdırmazsam beni öldürmez. Bu kutsal cümleyi kendi kendime tekrarlayıp duruyordum, artık sözcükler bile nasır bağlamıştı.

Kayzer, parlayan gözleriyle tahtında öne eğildi. Bu ifadeyi daha önce yüzlerce kez görmüştüm; kâbuslarıma giriyordu. Suda kanın kokusunu alan bir köpekbalığıydı. "Onu tanımadın mı?"

İşte, Kayzer'in sormayı en sevdiği soru. Doğru cevabı olmayan bir soru.

Tekrar adama döndüm ve ismi zihnimde çığlık çığlığa yankılansa da onu hatırlamaya çalışır gibi baktım. Derken yine hatıralar belirince onları zorla bastırdım. Kayzer dikkatle bana bakıp avcunun içinde olmadığımı dair bir işaret bekledi. Ne var ki gözlerimi adamın gözlerinden ayıramıyordum.

Başka bir hayattayken onu severdim.

Annemin en sevdiği muhafızı ve hemen hemen herkese göre, benim öz babamdı; gerçi annem bile bundan tam olarak emin değildi.

Söylentileri duyduktan sonra yüzüne bakıp aramızda benzerlik bulmaya çalışmış ancak net bir şey görememiştim. Onun burnunda da aynı eğim vardı, saçları tıpkı benimki gibi kulaklarının etrafında kıvrılıyordu ancak anneme öyle çok benziyordum ki hiçbir şeyden emin olamamıştım. Fakat o zamanlar gözlerim, annemin veya herhangi birinin yüzüne yerleştiremeyecek kadar çocuksu irilikte ve biçimsizdi. Şimdiyse benzerlik o kadar netti ki adeta beni karnımdan bıçaklıyordu.

Adam muhafız olduğu için ateş büyüleriyle ülkeyi güvende tutmak için sık sık seyahat ederdi fakat her defasında bana aldığı şekerlemeler, oyuncaklar ve anlatacağı yeni hikâyelerle dönerdi. Sık sık boynunda sallanan ateş taşı tutup

dizinde uyuyakalırdım. Büyüsü bir ninni misali titreşerek içime yayılır, beni usulca uyuturdu.

Annem öldüğünde ve bildiğim dünya toz duman olduğunda onun gelip beni kurtarmasını beklemiştim. Bu umut, Kayzer'in meydanda kazığa geçirdiği her kafayla birlikte giderek solmuş ama tamamen sönmemişti. Hâlâ Ampelio'nun isyan söylentileri kulağıma geliyordu ve bunlar, diğer tüm muhafızlar öldükten sonra bile umudumu diri tutuyordu. Umutlarım ne kadar azalmış, araları iyice açılmış olsa da onlara sınıksız sarılmıştım. O dışarıda bir yerlerde olduğu sürece, savaştığı sürece, beni kurtaracağını biliyordum. En korkunç kâbuslarımda bile onu böyle göreceğim aklımın ucundan geçmemişi.

Zihnimi boşaltmaya çalışsam da nafileydi. O anda dahi, bugünün güzel bir sonu olacağına, beraber, özgürce bir gündeğümü daha göreceğimize dair zayıf bir umut ışığı titreşiyordu içimde.

Aptalca, tehlikeli bir umut ışığıydı fakat yine de yanıyordu.

Yaşlar gözlerime batıyordu ama onları serbest bırakamazdım.

Taşı üstünde değildi. Kayzer'in adamları onu yakaladığında yaptıkları ilk iş taşıyı almak olmuştur. Eğitimsiz bir saray mensubu için tek bir taş, onu bir kış gecesi rahat ettirmeye yetecek sıcaklığı sunabilirdi fakat Ampelio tanrılar tarafından kutsanmıştı. Bu sarayı yakıp yerle bir etmesine tek bir taş yeterdi.

Kayzer alaycı edasıyla her sözcüğü uzatarak, "Bu meşhur Muhafız Ampelio," dedi. "Onu hatırlıyor olmalısın. Madenlerde hainlik tohumları ekip madencileri bana karşı kışkırtıyormuş. Hatta geçen haftaki Hava Madeni isyanına da o önyak olmuş. Baron onu civarda bulup getirmiş."

“İsyanı başlatan deprem değil miydi?” Sözcükler ağzımdan çıkıvermişti. Sanki gerçekten benim sözlerim değildi. Daha doğrusu, *Thora*’nın sözleri değildi bunlar.

Kayzer Corbinian’ın çenesi kasılınca geri çekilip hamlesini bekledim ama hiçbir şey yapmadı. Şimdilik.

“Senin davana daha fazla insan toplamak için onun yol açtığından şüpheleniyoruz,” dedi.

Buna da verecek cevabım vardı fakat kendimi tutup şaşkınlığın yüz hatlarımı gölgelemesine izin verdim. “Benim davam mı, Ekselansları?” diye sordum. “Bir davam olduğunu bilmiyordum.”

Gülüşi sertleşti. “Güya, ‘Astrea Kraliçesi olarak yeniden hak ettiğin konuma gelmen’ için güttükleri dava.”

Yutkundum. Bu konuşma büsbütün başka bir yöne gidiyordu ve bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Nasıl bir oyun peşindelerse, onun yerine kırbacı tercih etmek üzereydim.

Bakışlarım yere sabitlendi “Ben hiç kimsenin kraliçesi değilim ve artık Astrea diye bir yer yok. Ekselansları’nın merhameti sayesinde artık bir leydi ve ancak kül prensesiyim. Benim konumum da arzu ettiğim de budur.”

Yıllar içinde kalbime dağlanan cümleyi söylerken Ampelio’ya bakamıyordum. Bu sözleri o kadar çok söylemiştim ki artık anlamlarını yitirmişlerdi ama şimdi onun önünde söylerken damarlarımdan utanç akıyordu.

Kayzer başını salladı. “Ben de öyle dedim ama Astrealıların inatçı ihtiyar katırlardan farkı yok.”

Taht odası kahkahalara boğuldu. Ben de güldüm fakat gülüşüm adeta zorla boğazımdan çıkarılıyordu.

Kayzer, yüzünde yalancı bir acımayla Ampelio’ya döndü. “Gel de huzurumda boyun eğ, *katır*. Asilerin nerede olduğunu

söylersen ömrünün geri kalanını bir madende geçirmene izin veririm.” Ayağımın dibinde yatan adama sırtıttı.

Dediğini yap! diye haykırmak istedim. *Sadakat yemini et. Hayatta kal. Kayzer’i kızdırmazsan seni öldürmez. Kurallar böyle.*

Ampelio, Kalovaksiya dilinin sert köşelerine takılarak, “Kraliçem dışında kimsenin önünde eğilmem,” diye fısıldadı. Alçak sesle konuşmasına rağmen sözleri odada yankılandı ve onları şaşkın fısıltılar ve mırıltılar karşıladı.

Sesini yükseltti. “Çok yaşa, Kraliçe Theodosia Eirene Huzzara.”

İçimde bir şey kırıldı; zaptettiğim her şey, bastırdığım her hatıra, unutmaya çalıştığım her an hızla yüzeye çıktı ve bu kez hiçbirini durduramadım.

Theodosia. On yıldır bu ismi duymuyordum.

Theodosia. Annemin saçlarımı okşayıp alnımdan öperek bu ismi söylediğini hatırladım.

Halkımızın tek umudu sensin, Theodosia.

Ampelio, dadım Bülbul bu yüzden onu ne kadar azarlarsa azarlasın, bana hep Theo diye hitap ederdi. Dadım, onun prensesi olduğumu, Theo’nun pasaklı sokak çocuklarının ismi olduğunu söylerdi. Fakat Ampelio onu asla dinlemezdi. Onun prensesi olabilirdim ama aslında daha fazlasıydım.

Güya beni kurtaracaktı ama bunu hiç yapmadı. On yıldır birinin gelip beni kurtarmasını bekliyordum ve Ampelio elimdeki son umut kırıntısıydı.

Kayzer, “Belki sana cevap verir, Kül Prensesi,” dedi.

Zihnimde tekrar tekrar yankılanan isimle şaşkınlığım az da olsa geçti. Güçlkle, “Böyle bir şeye cüret etmek ne haddime, Ekselansları,” diyebildim.

Dudakları çok iyi tanıdığım bir ifadeyle büzüldü. Kayzer geri çevrilecek bir adam değildi.

“Seni bu yüzden öldürmüyorum, değil mi? Dik başlı aşağılık Astrealılarla arabuluculuk yapman için.”

Neyse ki Kayzer canımı bağışladı, diye düşündüm ama bunu yapma sebebinin yüce gönüllülüğü olmadığını fark ettim. Beni öldürmemesinin nedeni, halkımın üstünde baskı kurmak istemesiydi.

Düşüncelerim giderek daha da cüretkârlaşıyordu, tehlikeli olduklarını bilsem de susturamıyordum. Üstelik ilk kez bunu yapmak istemiyordum.

On yıldır kurtarılmayı bekliyordum ve bunu kanıtlamak için gösterebileceğim tek şey, kırbaç yaralarıyla dolu sırtım ve sayısız ölü asiydi. Ampelio yakalandığı için Kayzer’in artık benden alabileceği bir şey kalmamıştı. İkimiz de beni öldürecek kadar merhametli olmadığını biliyorduk.

Kayzer’e, “Astrea dilinde konuşabilir miyim?” diye sordum. “Belki kendini daha rahat hisseder ve...”

Kayzer elini sallayıp tahtına büzüldü. “Cevapları alayım yeter.”

Biraz tereddüt ettikten sonra Ampelio’nun önünde dizlerimin üstüne çöküp yaralı ellerini elime aldım. Astrea dili yasak olsa da muhtemelen buradaki bazı saray mensupları anlıyordu. Öyle olmasa Kayzer bu dilde konuşmama izin vermezdi.

“*Başkaları var mı?*” diye sordum. Astreaca, Kalovaksiyalılar gelene dek konuştuğum tek dil olmasına rağmen sözcükler dilime yabancı geliyordu. Dilimi benden koparıp konuşmamı yasaklamışlardı. En son ne zaman ağzımdan Astreaca bir sözcük çıktığını hatırlamıyordum ama bu dili hâlâ düşünceden daha derin bir yerde, iliklerime işlemişçesine biliyordum. Ama yine de sözcükleri Kalovaksiyalıların duraksamalı, gırtlaktan konuşulan dilinin aksine yumuşak, ahenkli ve uzunca telaffuz etmekte güçlük çekiyordum.

Ampelio biraz tereddüt ettikten sonra başını salladı. *"Sen güvende misin?"*

Konuşmadan önce bir an duraksamam gerekti. *"Kasırgaya tutulmuş bir kadırgadan hallice."* Kadırganın Astrea dilinde gemi için kullanıldığını ancak eğitilmiş bir kulak anlardı. Fakat böyle bir ihtimal de vardı. Düşüncesi bile beni adeta felç etmişti ama onu da bastırdım. *"Diğerleri nerede?"* diye sordum.

Başını iki yana sallayıp bakışlarını benden kaçırdı. Güçlkle, *"Hiçbir yerde,"* derken ilk sözcüğü tembel kulakların *"her yerde"* olarak algılayabileceği şekilde uzatarak telaffuz etmişti.

Aklıma yatmadı. Artık Astrealıların sayısı Kalovaksiyalılardan daha azdı; kuşatmadan önce bile yalnızca yüz bindi. Artık pek çoğu köleydi, gerçi başka ülkelerde bazı müttefiklerle çalıştıklarına dair söylentiler dolaşıyordu. Astrea dilinde konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu; yanlış tercüme etmiş olabilirdim.

"Kimler?" diye ısrar ettim.

Ampelio bakışlarını eteğimin ucuna dikip başını iki yana salladı. *"Gün bitti, yavru kuşların uçuş vakti geldi. Yarın yakındır, yaşlı kargaların ölme vakti geldi."*

Zihnimden önce kalbim tanıdı sözcükleri. Eski bir Astrea ninnisine aitti. Annem de dadım da bana aynı ninniye söylerdi. Ampelio da söylemiş miydi?

"Bir şey söyle de canını bağışlasın," dedim.

Ampelio güldü fakat gülüşü hemen hırıltıya dönüştü. Öksürdü, elinin tersiyle ağzını sildi. Eline kan bulaştı.

"Bir tiranın bağışladığı hayat nasıl bir hayat olur?"

Birkaç ünsüz harf geveleyip Astrea dilinde zorba sözcüğünü Kalovaksiya kraliyet ailesinin sembolü olan ejderha için kullanılan sözcüğe dönüştürmek kolay olabilirdi ancak

Ampelio bu sözcüğü Kayzer'e yönelterek öyle bir hiddetle vurguladı ki Astrea dilinde tek bir sözcük bilmeyenler bile ne demek istediğini anlamıştı.

Kayzer öne eğilirken elleri tahtın kolçaklarını öyle sıkı kavramıştı ki parmakları bembeyaz kesildi. Nöbetçilerden birine işaret etti.

Nöbetçi kılıcını çekip yerde yatan Ampelio'ya yaklaştı. Kılıcını Ampelio'nun boynuna bastırıp kanattıktan sonra kılıcı kaldırıp öldürme hamlesine hazırlandı. Hükümdarlarına saygısızlık eden diğer isyancı ve kölelere böyle yapıldığına çok defa şahit olmuşum. Baş, asla ilk vuruşta kopmazdı. Uzanıp onu korumaya yeltenmemek için yumruklarımı elbiseimin kumaşına gömdüm. Artık onu kurtaramazdım. Bunu *biliyordum* ama bir türlü anlayamıyordum. Gözlerimin önünde görüntüler uçuşurken bıçağın annemin boğazında kayışını hatırladım. Kölelerin can verene dek kırbaçlandığını görmüştüm. Muhafızların kazıklara geçirilen kafalarının, kargalar onları parçalayana dek kent meydanında bekletildiğini görmüştüm. Benim yapamadığım şeye cesaret ettikleri için, Kayzer'e başkaldırdıkları için asılan insanları görmüştüm.

Kaç, demek istiyordum ona. Savaş. Yalvar. Pazarlık et. Hayatta kal.

Fakat Ampelio kılıçtan kaçınmadı. Yaptığı tek hamle, uzanıp ayak bileğime yapışmak oldu. Avuçları sert, yaralı ve kan yüzünden yapış yapıştı.

Yaşlı kargaların ölme vakti geldi. Fakat Kayzer'in bir kişiyi daha benden almasına izin veremezdim. Ampelio'nun ölmesine izin veremezdim. Bunu yapamazdım.

"Hayır!"

Ses çatlak bedenimde yolunu güçbela buldu.

“Hayır mı?” Kayzer’in usulca telaffuz ettiği bu sözcük sessizlikte yankılanırken tüylerimin diken diken olmasına yetmişti.

Ağzım kurumuştı ve konuştuğumda sesim kulak tırmalıyordu. “Konuşursa ona merhamet gösterecektiniz, Ekselansları. Konuştu.”

Kayzer öne eğildi. “Öyle mi? Astrea dilini konuşamıyor olabilirim ama bana pek de dürüst gelmedi.”

Sözcükler ağzımdan kaçıverdi: “Onları yok etmeye yönelik büyük çabalarınızdan geriye yalnızca beş, altı yoldaşı kalmış. Diğerlerinin Hava Madeni’ndeki depremde öldüğüne inanıyor fakat hayatta kalanlar varsa onunla Englmar harabelerinin güneyinde buluşacaklarmış. Orada bir grup servi ağacı varmış.”

Bu sözlerimde en azından biraz doğruluk payı vardı. Eskiden annemle her yaz, ben doğmadan bir yıl önce depremle yerle bir olan kasabaya gittiğimizde, o koruda oyun oynardım. O depremde beş yüz kişi ölmüştü. Kuşatmaya dek, Astrea’nın yaşadığı en büyük trajedi bu olmuştu.

Kayzer başını eğip bir sayfadaki yazılı sözcükleri okur gibi aklımdan geçenleri okurcasına dikkatle bana baktı. Gözlerimi kaçırmak istesem de yalanıma inandırmak için bakışlarımı ondan kaçırmamaya çalıştım.

Saatler gibi gelen birkaç andan sonra yanındaki nöbetçiye işaret etti. “En iyi adamlarını al. Bu barbarların ne numaralar çevirdiğini anlamak imkânsız.”

Nöbetçi başını sallayıp hızla odadan çıktı. Bir oh çekip ağlamak isterken bile yüzümden hiçbir şey anlaşılmaması diye kendimi tutmak zorunda kaldım. Ancak Kayzer soğuk gözlerini bana çevirdiğinde bu rahatlama sertleşip karnıma bıçak gibi saplandı.

“Merhamet,” dedi usulca, “Astrealılara özgü bir duygudur. Sizi zayıf kılan da budur ama seni bundan kurtardığımızı sanıyordum. Belki de sonunda galip gelen, her zaman kanbağı oluyordur.”

Parmağını şıklatınca muhafız gelip demir kılıcının kabzasını elime tutuşturdu. Öyle ağırdı ki kaldıramıyordum bile. Toprak taşları ışıktaki parlıyor, onlardan yayılan güç ellerimi kaşındırıyordu. Kuşatmadan beri ilk kez bir cevhere, hatta bir silaha dokunmama izin veriliyordu. Eskiden olsa, biraz gücüm varmış gibi hissetmemi sağlardı oysa şimdi ayaklarımın dibinde yatan Ampelio'ya bakarken Kayzer'in benden beklediği şeyi anlayınca midem bulandı.

Sesimi çıkarmamalıydım; onu kurtarmaya çalışmamalıydım. Çünkü dünyada bana kalan tek kişinin gözlerindeki ışığın kaybolduğunu görmekten daha korkunç bir şey vardı: Kılıcı ona saplayan kişi olmak.

Bu düşünceyle midem ekşidi ve safrası boğazıma kadar geldi. Kılıcı kavradım ve benim de boğazıma bir kılıç dayanmadan Theodosia'yı daha da derinlere gömmeye çalıştım. Ama bu kez olmadı. Her şey çok fazla geliyordu, canım yanıyordu, nefret artık zaptedilemeyecek denli yakıcıydı.

“Belki de senin canını bağışlamakla hata etmişizdir.” Kayzer bunu büyük bir doğallıkla söylese de tehdidin ağırlığı giderek artıyordu. “Hainlerin benden de tanrılardan da af dilemeye hakkı yoktur. Ne yapacağını biliyorsun.”

Onu güçlükle duyuyordum. Tüm sesleri güçlükle duyuyordum. Kulaklarıma kan hücum ediyor, görüşümü ve düşüncelerimi bulandırıyor, ta ki yalnızca ayaklarımın dibinde yatan Ampelio'yu görene dek.

“Baba, bu gerekli mi?” Prens Søren bir adım öne çıktı. Sesindeki endişe de sesinde hissedilen güç de beni şaşırtmıştı. Daha önce hiç kimse Kayzer'e karşı çıkmamıştı. Saray men-

supları da benim kadar şaşkındı ve fısıldaşmaları, Kayzer'in ellerini tahtın kolçaklarına vurmasıyla kesildi.

Kayzer yine öne eğilerek, "Evet," diye tısladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ancak bunun oğluna duyduğu öfkeden mi yoksa sorgulanması karşısında yaşadığı utançtan mı kaynaklandığını söylemek zordu. "*Kesinlikle* gerekli. Ve bu sana da ders olsun, Søren. Astrealıların ülkelerini kaybetmesinin sebebi merhamettir ancak biz onlar gibi *zayıf* değiliz."

Zayıf sözcüğü bir küfür gibi havaya savruldu; Kalovaksiyalılar için bundan daha korkunç bir hakaret yoktu. Prens Søren bu sözcük karşısında irkildi, yanakları kızarıırken bakışlarını yere indirerek bir adım geriledi.

Ayaklarımın dibindeki Ampelio ürperdi, ayak bileğimi kavrayan eli titredi.

Astrea dilinde, "*Lütfen, Kraliçem,*" dedi.

Ben Kraliçen değilim! diye haykırmak istedim. *Ben prensesinim ve senin beni kurtarman gerekiyordu.*

Bir kez daha "*Lütfen,*" dedi ancak onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha önce bundan çok daha azı için infaz edilen düzinelerce adam görmüştüm. Verdiğim bilgi doğru olsa bile bağışlanacağını düşünmek aptalcaydı. Dilimde tüy bitene dek Kayzer'e yalvarsam bile işe yaramazdı. Bunun sonu, benim de boğazıma bir kılıcın dayanması olurdu ancak.

Yine, "*Lütfen,*" diyerek Astrea dilinde yetismekte zorlandığım sözcüklerle hızla konuşmaya başladı. "*Yoksa seni de öldürür. Benim Ahir'e gitme vaktim geldi. Tekrar anneni görme vaktim geldi. Ama senin vaktin daha gelmedi. Sen başaracaksın. Yaşayacaksın. Savaşacaksın.*" Dediklerini anlamıştım. Hiç anlamak istemesem de. Onun iyiliği bile başlı başına lanetti.

Hayır. Bunu yapamazdım. Bir insanı öldüremezdim. Onu öldüremezdim. Ben Kayzer değildim, Baron değildim, Prens

Søren değildim. Ben... içimde, derinlerde bir şey hareket ediyordu. Ampelio bana *Theodosia* diye hitap etmişti. Çok güçlü bir isimdi; annemin bana verdiği isimdi. Kraliçelere yaraşır bir isimdi. Bu ismi hak etmediğimi hissediyordum fakat sonuçta tek başıma buradaydım. Hayatta kalacaksam, bu ismi hak edecek kadar güçlü *olmalıyım*.

Artık *Theodosia* olmalıyım.

Kılıcı kaldırırken ellerim titriyordu. Ampelio haklıydı; ben yapmasam bile Kayzer'in muhafızlarından biri bunu yapacaktı ama ben bu işi daha çabuk bitirecektim. Senden nefret eden birinin mi yoksa seni seven birinin mi senin hayatına son vermesi daha iyiydi?

İnce, yırtık, beyaz –artık beyazdan kırmızıya dönmüştü– gömleğinin altından sırtındaki kemikleri hissedebiliyordum. Kılıç omuzlarının altındaki iki çıkık kaburganın arasına giriverdi. Bunun akşam yemeğinde biftek kesmek gibi olacağını söylüyordum içimden ama kesinlikle öyle olmayacağını biliyordum.

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Bakışlarında kalbimi burkan ve nefes almamı imkânsızlaştıran tanıdık bir şey vardı. Artık en ufak şüphem yoktu. Bu adam benim babamdı.

"Sen annenin kızıydın," diye fısıldadı.

Gözlerimi ondan ayırıp bakışlarımı Kayzer'e diktim. Kalovaksiya özdeyişinden alıntı yaparak net bir sesle, "Eğilme, kırılma," diyerek kılıcı Ampelio'nun sırtına saplayıp derisinden, kasından ve kemiğinden girerek kalbine sapladım. Bedeni halihazırda öyle güçsüz, öylesine mahvolmuş durumdaydı ki her şey fazlasıyla kolay olmuştu. Sıçrayan kan elbiseme bulaştı.

Ampelio ürpererek küçük bir inilti çıkardıktan sonra bedeni tamamen gevşedi. Eli ayak bileğimden kaydı ancak geride kalan kanlı el izlerini hissedebiliyordum. Kılıcı çekip

muhafıza geri verdim. Hissizdim. İki muhafız öne çıkıp bedeni sürüklerken geride yapış yapış, kırmızı bir iz bıraktılar.

Kayzer, "Cesedi meydana götürün ve herkesin görebileceği şekilde asın. Onu oradan almaya çalışan, ona katılır," dedikten sonra bana döndü. Sırtışı mideme çöken yağ gibiydi. "Aferin sana."

Elbisem, üstüm başım kan içindeydi. Ampelio'nun kanı. Babamın kanı. Kayzer'in önünde reverans yaparken bedenim aklımın rızası olmadan hareket ediyordu.

"Üstünü başını temizle, Leydi Thora. Bu akşam Astrea'nın en büyük isyancısının düşüşünü kutlamak için bir şölen olacak ve sen, canım, onur konuğu olacaksın."

Bir kez daha küçük bir reverans yaparak başımı eğdim. "Elbette, Ekselansları. İple çekiyorum."

Bu sözler sanki benim ağzımdan çıkmamıştı. Kafam allak bullaktı, nasıl konuştuğuma bile hayret ediyordum. Çılgılık atmak istiyordum. Ağlamak istiyordum. Kanlı kılıcı alıp Kayzer'in kalbine saplamak istiyordum; hayatıma mal olsa bile.

"*Senin vaktin daha gelmedi.*" Ampelio'nun sesi kulağımda çınlıyordu. "*Yaşayacaksın. Savaşacaksın.*"

Bu sözler beni kesinlikle rahatlatmıyordu. Bir gün birinin gelip beni kurtaracağına dair son umudum da Ampelio'yla birlikte ölmüştü.

THEODOSIA

Bir el omzumu tutup beni durdurduğunda koridorda ancak on adım ilerlemiştim. Yalnız kalıp içimde yeniden boşluk dışında hiçbir şey kalmayınca dek koşmak, koşmak, koşmak istiyordum. *Yaşayacaksın. Savaşacaksın.* Ampelio'nun sözleri kulağımda çınlıyordu ama ben savaşçı değildim. Ben bir kızın korkak gölgesinden başka bir şey değildim. Ben parçalanmış bir bellek ve titreyen bir bedendim. Mahpustum.

Arkama döndüğümde, donuk ifadesini bulandıran incecik bir kaygıyla Prens Søren'i gördüm. Beni durduran el omzumda hafifledi, avcu ve parmak uçları şaşırtıcı derecede sertti.

"Ekselansları." İçimi delip geçen hiddeti saklayarak sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. "Kayzer'in benden bir isteği mi var?"

Bu düşüncenin beni dehşete düşürmesi gerekiyordu oysa hiçbir şey hissetmiyordum.. Artık benden alacağı hiçbir şey kalmamıştı.

Prens Søren başını iki yana salladı. Elini omzumdan indirip boğazını temizledi.

“Siz... iyi misiniz?” diye sordu. Gergin sesinden bir kızla en son ne zaman konuştuğunu merak ettim. En son ne zaman askerler dışında biriyle konuştuğunu.

“Elbette,” dedim ama bu söz sanki başkasının ağzından çıkmıştı. Çünkü iyi değildim. Ben derimin altında zorbela tuttuğum bir fırtınaydım.

Ellerim titremeye başlayınca Prens fark etmesin diye elbisemin katlarının arasına sakladım.

“İlk kez mi birini öldürdünüz?” diye sordu. Gözlerimdeki telaşlı parıltıyı görmüş olmalı ki çabucak devam etti: “Doğru yaptınız. Temiz bir ölüm oldu.”

O kadar fazla kan varken nasıl temiz bir ölüm olabilirdi ki? Bin kez banyo yapsam bile üstümden çıkaramazdım.

Ampelio’nun sesi zihnimde yankılanıyordu: *Sen annenin kızıydın. Yavru kuşların uçma vakti geldi. Savaşacaksın. Kraliçem.*

Bir hatıram daha yüzeye çıktı ancak bu kez bastırmadım. Elimi tutup beni ahıra götürüşü. Beni kaldırıp atına oturtunca ondan yüksekte oluşum, dünyadan yüksekte oluşum. Atının ismi Thalia’ydı ve dökme bala bayılırdı. Ampelio’nun eli sırtımdayken güvende olduğumu hissederdim; sonra tenini yaran kılıcı hatırladım.

Midemden safra yükseldi fakat bir kez daha bastırdım.

“Böyle düşündüğünüze sevindim,” dedim güçlkle.

Bir an soru soracak gibi olduysa da kolunu uzatmakla yetindi. “Size odanıza kadar eşlik edebilir miyim?”

İstesem de Prens’i geri çeviremezdim. Mahvolmuş haldeydim ve nasıl gülümseyip aksi gibi davranmam gerektiğini bilmiyordum. Thora çok daha basitti. Geçmişi ve geleceği olmayan boş bir şeydi. Arzuları yoktu. Öfkesi yoktu. Yalnızca korkuyordu. Yalnızca itaat ediyordu.

Prens Søren, “On yaşına bastığımda,” dedi, “babam beni zindana götürüp yeni bir kılıç vermişti. On suçluyu –sefil Astrealıları– önüme dizip boğazlarını nasıl keseceğimi göstermiş, ilkini de kendisi öldürmüştü. Ben de diğer dokuzunu öldürdüm.”

Sefil Astrealılar.

Onlardan daha beter sözlerle bahsettiklerini duymuştum ama bu sözler içime oturmuydu. *Ben* bile, Kayzer’in üstümden eksik olmayan bakışlarının altındayken, onlardan biri değilmişim gibi, onlar için çok daha kötü sözler kullanmıştım. Onlarla alay etmiş, Kayzer’in zalim şakalarına gülmüştüm. Aynı buğday tene, siyah saçlara sahip olsam da kendimi onlardan ayırırdım, benim halkım değillermiş gibi davranırdım. Onlara *bakmaktan* bile korkardım. Bu sırada onlar, şımarık prens dersini alsın diye hayvan gibi toplanıp dövülmüş ve infaz edilmişlerdi.

Artık Ampelio öldüğüne göre, onları da kurtaracak kimse kalmamıştı.

Midem yine ağzıma geldi ama bu kez tutamadım. Durup kustuğumda içimdeki her şey Prens’in üstüne sıçradı. Prens geri çekildi, acı verecek denli uzun bir an boyunca birbirimize baktık. Özür dilemeliydim; babasına ne kadar zayıf ve tiksindirici olduğumu söylemeden affına sığınmalıydım. Fakat yapabildiğim tek şey, elimle ağzımı kapayıp daha fazlasına engel olmaktı.

Prens’in gözlerindeki şaşkınlık yerini acıma denebilecek bir şeye bıraktı.

Ben dönüp koridorda hızla uzaklaşırken beni durdurmaya çalışmadı.

Odama dönüp yatağıma uzandığımda, yalnız kaldığımda bile kendimi tamamen bırakamadım. Özel muhafızlarımın, Kayzer'in kuşatmadan sonra yaptırdığı duvarların diğer tarafındaki küçük odalara girdiğini duyabiliyordum. Çizmeleri taş zeminde takırdıyor ve kınlarındaki kılıçları şangur şungur sesler çıkarıyordu. Her zaman buradalardı ve parmak kadar üç delikten durmaksızın beni gözetliyorlardı. Ben uyurken, banyo yaparken, yarım yamalak hatırladığım kâbuslardan çılgık çılgıca uyanırken bile. Beni her yerde takip ediyorlardı fakat hiçbir zaman yüzlerini görmüyor, seslerini duymuyordum. Kayzer benim *gölgelerim* olduklarını söylerdi; bu lakap öylesine oturmuştu ki, ben bile onları artık böyle görüyordum.

Muhtemelen şu anda bana gülüyorlardı. Zavallı Kül Prensesi azıcık kan görünce kusuverdi; hem de Prens'in üstüne! İçlerinden hangisi Kayzer'e bu hikâyeyi anlatma şerefine nail olacaktı? Muhtemelen ikisi de olamayacaktı. Bizzat Prens anlatacak ve Kayzer birkaç dakika içinde ne kadar aciz olduğumu öğrenecekti. Bu da o acizliği içimden söküp çıkarmak için daha fazla çabalamasına neden olacaktı. Bu kez başaracak olursa benden geriye ne kalacaktı?

Kapım açılınca doğruldum. Gelen, hizmetçim Hoa'ydı. Bana bakmadan kanlı elbisemin arkasında aşağı inen düğmeleri çözmeye odaklandı. Kanın bu kez bana ait olmadığını fark edince rahat bir nefes aldığını duydum. Kumaş üstümden çıkarken serin hava tenime çarptı, Hoa sırtımdaki bandajları soyarken acıdan kaskatı kesildim. İyileştiklerinden emin olmak için nazik parmaklarıyla kırbaç izlerini yokladı. Tatmin olunca da Ion'un verdiği bir kavanozdan merhem sürüp bandajlarımı değiştirdi.

Astrealı bir köleye güvenmediğinden Kayzer bana Hoa'yı vermişti. Altın teni ve beline inen düz siyah saçlarıyla, Kalo-

vaksiyalıların Astrea'dan önce işgal ettikleri doğu topraklarının birinden geldiğini tahmin etsem de hangisi olduğunu bana hiç söylememişti. İstese de söyleyemezdi çünkü Kayzer, kızın ağzını diktirmişti. Hoa'nın dudaklarının bir ucundan diğerine uzanan X şeklinde dört adet kalın, siyah dikiş vardı ve bunlar birkaç günde bir yemek yemesi için çıkarılıp sonra yeniden dikiliyordu. Kuşatmadan hemen sonra, Felicie isminde, on beş yaşında bir hizmetçim vardı. Ona hep kardeş gözüyle bakmıştım ve kaçmamız için plan yaptığını söylediğinde, kurtulma hayallerimizin gerçekleşeceğinden tamamen emin, sorgusuz sualsiz peşinden gitmiştim. Hatta annemin hayatta ve hâlâ bir yerlerde beni beklediğine bile inanıyordum.

Tam bir budalaymışım.

Felicie bana özgürlüğümü vermek yerine tam da Kayzer'in onu tembihlediği gibi beni dosdoğru ona götürmüştü.

Kayzer kendi eliyle beni on kez kırbaçladıktan sonra artık ona ihtiyacı kalmadığını söyleyip Felicie'nin boğazını kesmişti. Bunun bana kırbaç yaralarımından daha uzun ömürlü bir ders vermesi gerektiğini söylemişti, sanırım öyle de olmuştu. Hiç kimseye güvenmemeyi öğrenmiştim. Cress'e bile.

Hoa kanlı elbisemi kollarına alıp temizlenmemi söyleyen sessiz bir talimatla leğeni işaret ettikten sonra elbiseyi götürüp yıkamak için odadan çıktı.

O gittikten sonra tuvalet masama oturup ağzımı çanak-taki suyla çalkalayarak kustumuk tadından kurtuldum. Sonra da kan lekelerini temizlemek için ellerimi leğene soktum. Babamın kanı; benim kanım.

Bir kez daha midemin bulandığını anlayınca bu his geçene dek derin derin nefes alıp verdim. Gölgelerimin bakışları üstüme yapışmış, Kayzer'e bildirmek için kendimi kaybetmemi bekliyordlardı.

Tuvalet masasının aynasında o sabahki gibi görünüyordum. Kalovaksiya tarzında tutam tutam kıvrılıp tokalanmış saçlarım, pudralı yüzüm, sürmeli gözlerim ve kırmızıya boyanmış dudaklarımla. Ben olmasam da her şey aynıydı.

Çanağın kenarından sarkan küçük beyaz havluyu alıp suya batırdım sonra da yüzümü silmeye koyuldum. Yüzümdeki bütün pudra ve boyalar iyice çıkıp her zamanki gibi havluyu boyayana dek yüzümü silmeye devam ettim. Bu sabah onları sürmek Hoa'nın en az bir saatini almıştı fakat hepsini suyla çıkarmak yalnızca bir dakika sürmüştü.

Annemin yüzü aynadan bana bakıyordu. Çilleri, dağınık takımyıldızlar gibi burnumun ve yanaklarımla üstünde dans ediyordu. Buğday teni mum ışığında sarı yakut gibi parlıyordu. Koyu kızıl kahverengi saçları ışıltılar saçıyordu; gerçi onun saçları hep açık ve vahşiydi, hiçbir zaman benimki gibi sımsıkı arkada toplanmazdı. Fakat gözler ona ait değildi. Ampelio'nun koyu ela, gür kirpikli çukur gözleri bana bakıyordu.

Bunlar Kalovaksiya güzellik standartlarının ortaya çıkarmamamı emrettiği kusurlar olsa da insanların annemin güzelliği hakkında nasıl konuştuğunu, nasıl onuruna şiirler yazıp şarkılar söylediğini hatırlıyordum.

Gözlerimi yumduğumda, Baron'un bıçağını boğazıma bastırıldığını, annemin boğazına bastırıldığını görüyordum. Çeliğin yakışını, boncuk boncuk kan biriktiğini hissediyordum. Gözlerimi kırptırdığımda yine tek başımaydım. Harap olmuş bir kız.

Theodosia Eirene Huzzara. Bu isim yeniden içimde yankılandı, sonra annemin son sözleri onu takip etti.

Ampelio'yu öldürdüğüm için beni affeder miydi? Bunu neden yaptığımı anlar mıydı? Yoksa gittiği Ahir'de bana sırt mı çevirirdi?

Ampelio artık onun yanındaydı, buna inanmak zorundaydım. Onun yanındaydı çünkü bu adil olmasa da, beni korumak için kendi canını feda etmişti. O Astrea için her şeyini feda ederken, bense bizi mahveden canavarı doyurmak için debelenip durmuştum.

Artık Kayzer'in oyununu oynayamazdım. Halkım zincire vurulmuşken onun kurallarına uyup oynacağı olamazdım. Crescentia'yla gülüşüp şiiirden bahsedemezdim. O zor, çirkin dillerinde konuşamazdım. Bana hitap ettiklerinde, annemin vermediği bir isimle karşılık veremezdim.

Ampelio beni kurtarabileceğini düşündüğüm son kişiydi, bir gün bu kâbusun sona erebileceğine dair son umudumdu. Onu öldürdüğümde bu umudu da öldürdüğümü sanmıştım fakat artık öyle olmadığını fark ediyordum. İçimdeki umut henüz tamamen sönmemişti. Evet, ölüyordu, yalnızca birkaç alevi kalmıştı. Fakat daha da zayıf alevlerle tutuşan nice yangınlar görmüştüm.

Hoa hâlâ dönmediğinden, yüzümü yeniden boyayıp annemden kalan izleri tek tek kapattım. Ampelio'nun ağzından çıktığından beri gerçek ismim dilimde ağır bir his bırakmıştı ve onu yeniden duymak istiyordum. Thora'yı zihnimden silmek için onu söylemek istiyor fakat bir türlü cesaret edemiyordum.

Theodosia, Theodosia, Theodosia.

İçimde bir şey uyanıyordu. Burası benim evim değildi. Ben onların savaş ganimeti değildim. Lutfedip bağışladıkları hayatımdan memnun değildim.

Ampelio artık beni kurtaramazdı ancak yaptığı fedakârlığın boşa gitmesine izin vermeyecektim. Kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

TAC

Kayzer'in giymem için gönderdiği elbise kolsuz, derin sırt dekolteli kıpkırmızı bir elbiseydi. Halkımın Fetih'ten önce giydiği bol, basit tuniklere benziyordu. Tuhaf bir şekilde son yıllarda Astrea giyim tarzı, Kalovaksiyalıların ilk geldiklerinde giydikleri kalıplı, ağır kadife kıyafetlerin aksine, genç saray mensupları arasında hayli popüler olmuştu. Ancak Kayzer'in bu elbiseyi herhangi bir tarz gözeterek seçtiğini sanmıyordum. Omuzlarım ve sırtım açıkken yaralarım ortaya çıkacak ve herkes alması gereken mesajı alacaktı.

Astrea mağlup oldu. Astrea yıkıldı. Artık Astrea diye bir yer yoktu.

Sırtımın kırmızı ve yamru yumru görüntüsünden her zaman utanmışımdır. Orada Astrea isyanları tek tek kayıt altına alınmıştı. Astrealı korsanlar ne zaman Kayzer'in gemilerinden birini batırsa, ne zaman bir madende ayaklanma çıkırsa, ne zaman bir köle efendisine tükürse, kaydı benim tenimde tutulurdu. İzler çirkin, iğrenç ve ne olduğumu hatırlatan bir yadigârdı.

Ancak şimdi tuvalet masamda oturmuş, Hoa saçlarımı örerken hissettiğim şey utanç değildi. O anda taptaze bir

nefret, eriyen buzdan gelen su misali damarlarımda akıyordu. Bu nefreti o kadar uzun süre bastırmıştım ki sonunda kendimi ona bırakmak çok rahatlatıcıydı. Ne var ki başıboş bir nefretti. Bir odağa ihtiyacı vardı. Bir kanala. Bir plana ihtiyacı vardı.

Ancak burada tek başımaydım. Yardım alabileceğim hiç kimse yoktu. Saray dışında olup bitene dair tüm bildiklerimi, Kalovaksiyalı saray mensuplarının konuşmalarına kulak kabartarak ediniyordum ve bu bilgiler genellikle o kadar çok insandan geçiyordu ki ne kadarının doğru olduğundan emin olamıyordum. Başkentte Astrealılar vardı ancak çoğu benden genç, hepsi de yetersiz beslenmekten zayıf düşmüş kölelerdi. Üstelik böyle düşündüğüm için kendimden nefret etsem de onlara güvenebileceğimden emin değildim.

Baron. Ne zaman onu düşünsem içimden kusmak gelse de Astrealı isyancılar hakkında kesin bilgiye sahip biri varsa, bu kişi ondan başkası olamazdı. Cress'in konuyla alakalı bir şeyler duyması her zaman ihtimal dahilindeydi ama sarayın dışındaki dünya onu pek ilgilendirmedüğinden önemli şeyleri hatırlamak gibi bir huyu yoktu. Hayır, onun yanındayken hep ben altı yaşındayken gözlerimin önünde annemin boğazını kestiği halime dönsem de bu akşam Baron'la bizzat konuşmam gerekecekti.

Ben onu ne kadar seviyorsam o da beni en fazla o kadar seviyordu ama Cress'i yanıma alıp onu köşeye sıkıştırırsam, gözlerimi fal taşı gibi açıp titreyen bir sesle, Ampelio'nun biriyle işbirliği yaptığından ve bu kişinin beni kaçırmaya yelteneceğinden korktuğumu söylersem benimle konuşmak zorunda kalırdı. Kuşkusuz, işin doğrusu ne olursa olsun, geriye hiç kimsenin kalmadığını söyleyecekti ama yetenekli bir savaşçı olmasına rağmen Baron berbat bir yalancıydı.

Cress bir keresinde, yalan söylerken babasının sarı sakallarının altından bile teninin nasıl kıpkırmızı kesildiğini, göz temasını nasıl abarttığını ve burun deliklerinin nasıl genişlediğini anlatmıştı.

Her halükârda, isyanla ilgili gelişmelere dair daha iyi bir fikrim olacaktı.

Hoa düz bir tokayla bir saç örgümü daha arkaya sabitledi. Aynada gözleri benimkilerle buluştuğunda, bir an için aklımdan geçenleri bir sayfadaki sözcükler kadar net gördüğüne yemin edebilirdim. Gözleri kısıldı ama bakışlarını hızla kaçırdı, son saç tutamını da örüp arkaya sabitledi.

Kapı çalındı ve hemen ardından bir hizmetkâr altın bir kutuyla içeri girdi. Kostümümün son parçası.

Kutunun içinde annemin taktıklarına benzeyen bir taç vardı: Alnı saran, birkaç santim yukarı uzanıp havayı yalayan bir alev halkası.

Hoa tüy kadar hafif bir dokunuşla tacı başıma taktı. Bu rutini sayamayacağım kadar çok tekrarladığımız için artık sıradan bir iş gibi gelmesi normaldi ancak bu kez durum farklıydı. Bu kez, annemin arada bir tacını takmama izin verdiğini, çok büyük olduğundan her defasında boynuma düştüğünü hatırlamak için kendime izin verdim. Ancak annemin tacı siyah altından dövülmüş ve yakutlarla süslüyken, Kayzer'in gönderdiği taç külden yapılmıştı ve Hoa başıma takar takmaz dağılıp saçlarıma, tenime ve elbiseme saçıldı.

Ateş Kraliçesi olarak bilinen annem asil ve güçlüydü. Bense kaderin bir cilvesi olarak Kül Prensesi'ydim.

Ziyafet salonuna girer girmez tenime yapışan ağır bakışları hissettim, arkamdan gelen fısıltılar ve kıkırtılar yüzünden yanaklarım alev alev yandı. Attığım her adımda, başımın her küçük hareketinde kül taneleri yere dökülüyor, yanak-

larıma, omuzlarıma ve göğsüme düşüyordu. Fark etmemiş gibi yaparak başımı kaldırdım, tek bir kişiyi bulana dek bakışlarımı saray mensuplarında gezdirdim. Prens'in gözleri babasınıninkilere o kadar çok benziyordu ki adeta göğsüm sıkıştı, nefesim kesildi. Adamın üstüne kustuğumu hatırlayınca bakışlarımı kaçırdım, yere çöküp hepten yok olmak istedim. Bön bön veya sinsi bir sevinçle bakmayan ısrarlı bakışları benimkileri de kendine çekmeye çalışıyordu. Pes etmeyecektim.

Benim de bir amacım vardı. O bana bakarken ben de kendilerine bir şey emredilene kadar bekleyen çökük gözlü kölelerin bulunduğu gölgelere bakıyordum. Birçoğu çocuk veya genç olmakla beraber, aralarında bir avuç yetişkin kadın da vardı. Fiziksel olarak herhangi bir tehdit oluşturmayan kişiler. Hepi topu, dişleri olmayan, saçları öbek öbek seyrelemiş, solgun benizlerden fırlayan incecik kemiklerden ibaretlerdi.

Bakma, diye dürttü o eski ses fakat onu şimdilik duymazdan geliyordum. Bakmalıydım. Görmeliydim. Crescentia dikkatimi gölgelerden çekip, "Sonunda geldin," dedi. Yanımda belirdi ve üstüne dökülüp orasına burasına yapışan küllere aldırmadan koluma girdi. Neşesi odadaki gerilimi kesip atınca herkesin dikkati dağıldı. O da benim gibi, Kayzer'in kül tacı bana ilk kez gönderdiği zamanı hatırlıyordu ve o zamanlar yedi yaşında olmasına rağmen başparmağını elmacıkkemiklerimde gezdirerek külleri kalın savaş çizgilerine dönüştürmüştü.

Crescentia hiç kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, *İşte*, demişti. *Artık savaşa tamamen hazırsın*. Bu küçük meydan okuma yüzünden on kırbaç cezası almıştım ve Baron'un Cress'i de cezalandırdığından emindim. Şimdi o da benim gibi kül tacı ısrarla görmezden geliyordu.

Alnını kırıştırarak usulca, "Mahkemeyi duydum," dedi. "İyi misin?"

Duruşma sözcüğü gerçekte olanları karşılayamamak kadar ruhaftı. Savunma, jüri, hâkim yoktu. Düpedüz cinayetti ve o cinayeti kendi ellerimle işlemiştim.

Mantıklı olmak gerekirse, başka seçeneğim yoktu. Ama bu da içimdeki suçluluk duygusunu hafifletmiyordu.

Aldırmaz bir ifadeyle elimi havada savurup, "O iş hal-loldu," dedim. Ampelio'nun tenine saplanan kılıcın hatırasından kurtulmak kolaymış gibi. "Umarım Hoa kan lekesini çıkarır. Çok güzel bir elbiseydi, değil mi?"

"Ah, evet. Seni çok kıskanıyorum, Thora. Sarı bana hiç yakışmıyor ama sana çok yakışıyor," deyip koluma girerek beni kraliyet ailesinden ve Prens Søren'in delici bakışlarından uzaklaştırıp ziyafet masasının diğer ucuna sürükledi.

İçimi kavuran bir duyguyla Baron'un orada olmadığını fark ettim. Demek ki yine gitmişti. Yeni bir savaşa, yeni bir istilaya, yeni bir katliama.

"Kül Prensesi." Kayzer'in sesi tüylerimi diken diken etse de ürpertimi bastırıp yüzüme sevimli bir tebessüm kondurarak ona döndüm. Alay edercesine şerefime kaldırdığı kadehin ardındaki mavi gözleri sertti. Koca suratı şimdiden sarhoş-luk kırmızısına bürünmüştü. "Sen onur konuğusun. Yerin burası." Prens Søren'in yanındaki boş sandalyeyi işaret etti.

Crescentia beni rahatlatmak için elimi sıktıktan sonra ondan uzaklaşıp Kayzer'in yanına gittim.

Önünde reverans yaptığımda elini uzatınca küçük par-mağındaki yüzüğü, annemin, ondan önce de büyükannemin taktığı yüzüğü öptüm.

Tam ben doğrulacakken yanağımı okşayıp beni durdurdu. İrkilmemek için kendimi zor tuttum. Bazı savaşlar savaşmaya değmezdi. Bazı savaşları da kaybetmeye mahkûmdum. Böy-

lece, dönüştürüldüğüm sadık kul olarak dokunuşuna teslim olup beni kül bir el iziyle damgalamasına izin verdim.

Elini indirip memnun bir sırıtışla oturmamı işaret etti. Doğrulduğumda boynundaki altın zincirden sarkan ateş taşı kolyesini fark ettim. O taşı nerede olsa tanırdım. Ampelio'nundu. Annem ne zaman görse onu azarlamasına rağmen Ampelio'nun oynamama izin verdiği taş.

"Ruh taşları oyuncak değildir," derdi annem.

Muhtemelen Ampelio'nun annemin ağzından çıkıp da uymadığı tek emri buydu. O kolyeyi minicik ellerimde tutmayı çok severdim ama korkardım da; sıcaklığı ve gücü içimi öyle bir istila ederdi ki kanımın damarlarımda ateşe döndüğünü hissederdim. Birbirimize ait olduğumuzu fısıldardı.

Şimdi Kayzer Corbinian'ın kalın boynunda görmek içime başka bir ateş düşürüyordu ama üstüne atılıp o zincirle onu boğmamak için kendimi tutmak zorundaydım. Ama Ampelio böyle aptalca bir şey yapayım diye vermemişti canını.

Bakışlarımı kolyeden güçlkle ayırıp Prens'in yanındaki yerime oturdum.

Daha önce gözleri adeta çamura saplanmış gibi bana odaklanmışken şimdi orada yokmuşum gibi davranıyordu. Gözünü önündeki tabaktan ayırmadı. Belli ki yaşadığımız kazadan babasına bahsetmemişti, aksi takdirde bedelini ödetirlerdi. Peki neden yapmamışlardı? Kayzer bilgi karşılığı ayrıcalıklar verirdi, üstelik Prens Søren onun tek oğlu ve veliahtı olmasına rağmen bu ayrıcalıklara herkesten çok ihtiyacı vardı. Kalovaksiya monarşisi soydan çok güce dayanırdı; çoğu zaman eski kral ölmeden oğlunu veliaht ilan etmeye yanaşmaz ve saraydaki diğer aileler de iktidarı ele geçirmek için bu fırsatı kullanırdı. Tarih kitapları bunun daima kanlı bir süreç olduğunu ve on yıllara yayıldığını yazardı.

Ancak Prens güçsüz biri değildi. Daha o dönmeden saray, savaştaki kahramanlıkları, ne kadar güçlü ve yürekli olduğu, bir gün ne kadar iyi bir kayzer olacağı söylentileriyle çalkalanıyordu. Kayzer onyıllardır savaşmamıştı; burada kayzerlerin genelde ölene dek savaşçı kaldığı düşünülürse onunki alışıldık bir durum değildi. Prens Søren'in gücü, Kayzer'in zayıflığının iyice gün yüzüne çıkmasına sebep oluyordu ve artık saraya döndüğüne göre, Kayzer mutlaka bunun bedelini ödetirdi.

Prens'in, sahip olduğu ayrıcalıkları neden geri çevirdiğini bilmiyordum.

Yanımda genç bir köle belirip tabağımı Astrea usulünce ızgara yapılmış baharatlı balıkla doldurdu. Çoğu Kalovaksiyalı, Astrea yemeklerini sindirmekte zorlanırdı ancak böyle gecelerde denemekte ısrar ederlerdi. En nihayetinde, her şeyden öte, bir simgeydi. Yemek, müzik, kıyafetler, hepsi Astrea'ya has olsa da Astrealıların *-bizim-* varlığı bile yasaktı.

Müzik sesi yükselince aklım anneme gitti. Böyle müzikler eşliğinde dans ederdi; dönerken etekleri bacaklarına dolanırdı ve ikimiz de başımız dönene, kahkahalara boğulana dek dans ederdik. Böyle müzikler eşliğinde Ampleio'yla birbirlerine sımsıkı sarılıp salınırlardı. Bu insanlar bu müziği dinlemeyi hak etmiyordu; bunların hiçbirini hak etmiyorlardı. Yumruklarımı saklamak için ellerimi kucağıma gizledim.

Köle oğlan tabağıma bir fileto daha koyarken omzuma çarptığında oralı olmadım. Masum bir bakış yüzünden bile gözümün önünde Astrealıların başını vurduran Kayzer'e bu kadar yakinken başımı kaldırıp ona bakamadım. Bugünlük bu kadar kan yeterdi.

Böylece önümdeki tabağıma bakarak aşağı inen kül tanelerini izleyip saymakla yetindim. Akşam yemeğinin sonuna kadar dayanmanın tek yolu buydu.

Köle, durup dururken bir kez daha çarptı omzuma. Neyse ki Kayzer ismini bilmediğim misafir bir lordla derin bir sohbeta dalmıştı ancak İmparatoriçe'nin buğulu, mesafeli gözleri benim üzerimde titreşiyor, bir anlığına kısılıyor ve başka bir yöne dönüyordu.

Herkes kadının delirmeye başladığını söylüyordu fakat bakışlarında daha önce felç edici, birdenbire anlamadığı bir dünyaya gözlerini açmış gibi bir berraklık görürdüm. Bu akşam gözlerinde o berraklık yoktu. Ana yemek henüz servis edilmemişti fakat o çoktan kadehin dibini görmüştü.

İmparatoriçe'yi kimse fark etmemişti. Her zamanki gibi bakışlar, solgun, sessiz ve tekinsiz bir hayaletmiş gibi ona değip geçiyordu. Aslında gerçekten hayalete benziyordu.

Tabağım yiyebileceğimden çok daha fazla balıkla tıka basa doluydu ancak delikanlı bir türlü başımdan gitmiyordu. Ölmek istiyordu anlaşılan.

Kulağıma eğilip, "Başka bir ihtiyacınız var mı, leydim?" diye sordu. "Şarap?"

Sesinde bir şey, bir anımı canlandırıyordu ancak hangisi olduğunu tam bulamıyordum. Fark edilmemeyi umarak gözücüyle ona baktım ama gözlerim kölenin gözleriyle buluşunca donakaldım.

Yüzü ipinceydi ve siyah saçları neredeyse sıfıra vurulmuştu. Kirli sakallı çenesinde onu öfkeli veya aç gösteren bir sertlik vardı. Beyaz, zikzak bir yara izi, koyu buğday tenini boydan boya kesiyordu. Ancak kuşatmadan önce saraydaki oyun odasında yanımda oturan ve öğretmenimiz bize yazı yazmayı öğretirken onun gözüne girmeye çalışan o elma yanaklı oğlanın orada bir yerde olduğunu görebiliyordum. Tüy kalemlerimizden su gibi dökülen Astrea sözcüklerini, yana yana duran isimlerimizi hatırladım. Bacaklarım onunkiler kadar uzun olmadığından kaybettığım yarışları hatırladım.

Sıyrık içindeki dizime bakan vakur yeşil gözlerini gördüm, bir şeyim olmadığını, ağlamayı bırakmamı söyleyen nazik sesini duydum.

“Blaise.”

Prens Søren dönüp bana bakana kadar adını yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

“Pardon?” dedi.

“Ben... ‘Kes’ dedim. ‘Lütfen balığı kes.’”

Prens Søren önüne döndü, bense başımı çevirip Blaise’e bakarken adeta yerime çakılıp kalmıştım. Ona bu kadar uzun süre bakmamalıydım; şüphe çekebilirdim. Bunu biliyordum fakat bir türlü önüme dönemiyordum çünkü o adeta büyüyle çağırdığım bir ruh gibi, *buradaydı*. Nasıl burada olabilirdi?

Blaise, konuşamadığımız sözcükler, soramadığımız sorularla yoğunlaşmış bir an boyunca bakışlarıma karşılık verdi. Başını sallayıp arkasını dönse de gözlerinde umut vardı. Ben de önüme döndüm fakat sorular zihnimde gök gürültüsü gibi çakıyordu. Burada ne işi vardı? Bunca zamandır kalede çalışıyorsa onu şimdiye dek fark etmeliydim, öyle değil mi? Özellikle bugün ortaya çıkması tesadüf olamazdı.

“Leydi Thora.” Prens Søren’in alçak sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardığında ona dönüp her şey normalmiş gibi davrandım. Parlak gözlerini bana dikince bakışları babasının yanağımda bıraktığı el izine kayıp tekrar uzaklaştı. Tüm dikkatini kendisine şarap dolduran köle kıza verdiğinden hiçbir şeyin farkında olmayan Kayzer’e baktı. Kız benden de gençti; muhtemelen on dört yaşındaydı. Tüylerim diken diken olmuştu ama bu ilk kez gördüğüm bir manzara değildi.

Prens Søren’in alçak sesi müzik ve konuşmalardan zar zor duyuluyordu. “Daha önce olanlar...”

Bir an utanıp dikkatimi ona verdim ve “Çok üzgünüm, Ekselansları,” diyerek sözünü kestim. “Lütfen şokta olduğumu

bilin. Sizin de fark edecek kadar ferasetli olduğunuz üzere, ilk kez böyle bir şey yapmıştım..." Sözümü bitiremedim. Sözcükleri bir türlü söyleyemiyordum. Onları yüksek sesle söylemek, sonsuza dek gerçek olmalarına sebep olacaktı. "Kimseye söylemediğiniz için minnettarım."

Şaşkınlıkla, "Rica ederim," dedi. Boğazını temizledi. "Girişimim her ne kadar beceriksizce olsa da amacım yalnızca..." Şimdi de o bocalıyordu. "Yalnızca içini rahatlatmak istemiştım."

Sözlerindeki merhamet, hele ki Kayzer'in soğuk mavi gözleriyle bakarken, beni şaşırtıyordu. O gözlere karşılık vermek zor olsa da bakmaya devam ettim. "İçim rahat, Ekselansları," diyerek ve zoraki gülümseyerek onu ikna etmeye çalıştım.

"Søren," dedi. "Bana Søren de."

"Søren," diye tekrarladım. Crescentia'yla onun hakkında dedikodu yaparken bile ismini söyleyip söylemediğimi hatırlamıyordum. O daima "Prens" olmuştu. İsmi'nin sert köşeleri ve uzun 'o' harfiyle ne kadar da Kalovaksiya'ya has bir isim olduğunu düşünerek donakaldım. Havayı yarıp hedefini bulan bir kılıcın sesini andırıyordu. İsimlerin üzerimizdeki gücü tuhaftır. İkisi de ben olduğum halde Thora ile Theodosia arasında nasıl böyle bir fark olabilirdi? Søren'in ismini bile yüksek sesle telaffuz etmek, onu Kayzer, Baron ve diğer tüm Kalovaksiyalı savaşçılarla bir tutmayı nasıl bu kadar zorlaştırabiliyordu?

"O halde siz de bana Thora deyin," dedim çünkü bu isim ağzımda acı bir tat bıraksa da verebileceğim tek cevap buydu.

Sesini alçaltıp, "Thora," diye tekrarladı. "Daha önce konuştuğumuz konuya gelince... öldürdüğüm ilk kişiyi daima hatırlayacağımı ve daima zihnimde olacağını söylemek istemiştım sana."

Sesimdeki kinayeyi bastırmak için mücadele ederek, "Astrealı sefillerden biri olsa da mı?" diye sordum.

Belli ki başarmıştım çünkü bir an sessiz kaldı. Parmaklarıyla sayarak, "Uri, Gavriel, Kyri, Nik, Marios, Dominic, Hathos, Silas ve Vaso," dedi. Bunların yedi yıl önce öldürdüğü insanların isimleri olduğunu ancak bir süre sonra anlayabildim. "Babamın öldürdüğü adamın adı Ilias'tı," dedi. "Elbette bununla gurur duymuyorum; öyle düşündürdüysem özür dilerim."

Sözcükleri sert ve köşeli olmasına rağmen altlarında yatan ve serbest kalmaya çalışan duyguyu sezmemek imkânsızdı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Ne diğer Kalovaksiyalılarda ne de Cress'te gördüğüm bir şeydi.

Buna nasıl cevap vereceğimi çözemezken, Blaise yeniden tepemde dikilip kadehime kan kırmızısı şaraptan doldurdu. Ona bakmamak için mümkün olduğunca kendime hâkim olmaya çalıştım.

Masanın diğer ucunda, köle kızlardan biri elindeki tepsiyi devirince balıklar taş zemine saçıldı. Kız alelacele yeri temizlemeye çalışırken herkes dönüp ona baktı. Prens bile. Daha doğrusu Søren.

Blaise kulağıma, "Bu gece yarısı," diye fısıldadı. "Mutfak kilerinde."

Ben ona dönene kadar kalabalıkta kayboluverdi.

İki muhafız, tepsiyi düşüren kızın kollarından tutup sürükleyerek dışarı çıkardılar. Sakarlığı yüzünden en iyi ihtimalle kırbaçlanacak, en kötü ihtimalle öldürülecekti.

Gitmeden önce gözlerini bana dikti, dudaklarında küçük, gergin bir tebessüm belirip kayboldu. Sakarlık yapmamıştı. Dikkat dağıtmak için yapmıştı ve bu uğurda hayatından olabiliirdi. O gece Blaise'le nasıl buluşacağımı düşünemiyordum ama denemek zorundaydım.

MÜTTEFİK

Annem her zaman, tanrılara dua edersek bizi kötülüklerden koruyacaklarını söylerdi. Ateş Tanrısı Huzza'nın bizi sıcak tutacağını söylerdi. Su Tanrıçası Suta'nın adamızı sarmalayıp bizi koruyacağını. Hava Tanrısı Ozam'ın bizi sağlıklı tutacağını. Toprak Tanrıçası Glaidi'nin karnımızı doyuracağını. Güzellikten hayvanlara varıncaya dek, birçok şeyin daha küçük tanrı ve tanrıçası vardı fakat onları hatırlamıyordum bile.

Oysa Kalovaksiyalılar geldiğinde ikimiz de durmadan dua etmiş fakat hiçbir faydasını görmemiştik. Onu öldüreceklerine inanmamıştım çünkü tanrılar buna asla izin vermezdi. Annem yaşlanıp ölene dek kraliçe olarak kalacaktı. Boğazından kan fışkırdığında ve elimi saran eli gevşediğinde bile öleceğine inanmamıştım. Gözlerinin ferisi söndükten sonra bile annemin ölümsüz olduğunu düşünmüştüm.

Sonra ağlamıştım. Ardından hiddetlenmişim; sadece Kalovaksiyalılara değil, annemi korumaları gerekirken ölmesine göz yuman tanrılarıma da. Kalovaksiyalılar kendi tanrılarının yerine onların tanrılarını –etki alanları aynı olsa da daha kinci, daha az bağışlayıcı tanrılardı– koymak

için bana baskı yapmışlardı ama hiçbir yararı olmamıştı. Çünkü inançlı yanım yara almıştı.

Şimdiyse yatağımda uzanmış, gece yarısını beklerken dua ediyordum. İki dinden de hatırladığım tüm tanrılara ümitsizce, çaresizce dua ediyordum. Artık birer hayaletten farkı olmayan tanrılarım, bir kez gördüğüm ancak hatıralardan ziyade hikâyelerden hatırladığım ataların yankılarını andırıyordu.

Ağzımdan tek kelime çıkmasına izin vermedim. Sessizlikte *gölgelerimin* varlığı daha da ağırdı. Kâfirliğin karşılığı ölüm cezasıydı ve gerçekten berbat bir işe benzeyen bu görevden kurtulmak uğruna sonunda Kayzer'e söylemek için birbirleriyle yarışacaklarından emindim. Birbirleriyle konuşmaları bile yasak olmasına rağmen bu kuralı sık sık çiğniyorlardı. Genelde onların fısıldaşmaları eşliğinde uykuya dalıyordum.

Şimdiyse odam ilk kez sessizdi. Aslında nöbetleşe uymaları gerekiyordu ve bu kuralı hiçbir zaman bozmadıklarını biliyordum çünkü üçü de feci şekilde horluyor ve her seferinde tek kişiye ait bir horlama sesi duyuyordum.

Kuzey duvarında öylesine güçlü bir horultu koptu ki az kalsın zemin sarsılıyordu.

Uyuma sırası Kuzey'inse, Doğu ile Güney genelde onun horultusuna gülerdi ancak şu anda öyle bir şey yapmıyorlardı. Kuzey'in horultusundan kaçınmak için gözlerimi kapatıp diğer sesleri duymaya çalıştım.

Ve işte; Doğu'dan inleyen bir köpek yavrusunu andıran incecik bir horultu.

İkisinin de uyuduğunu duyarsa, Kayzer öfkeden delirirdi. Riske girmeyi sevmezdi ve gölgelerim, çoğu Kalovaksiyalı gibi, onun gazabına maruz kalma riskini göze almaktan ölesiye korkarlardı.

Yalnızca Güney bu gece başımda nöbet tutuyorsa, yapabileceğim bir şey olmalıydı. Tek bir gölgeyi yanıltmak, ikisini yanıltmaktan enikonu kolaydı ama yine de bir sorundu. Sonuçta tek görevi, attığım her adımı takip etmek olan hırslı ve ölümcül bir adam vardı.

Derken, bir ses duydum: Boğuk ve hafif, aralık pencereden süzülen epey güçlü bir esintiyle karıştırılması kolay bir horultu.

Bunu fark etmek içimi mutlulukla doldursa da yerini hemen büyük bir korkuya bıraktı. Blaise'in ortaya çıkıp bir görüşme ayarladığı gece gölgelerimin on yıldır ilk kez topluca uyuyakalma ihtimali neydi? Tuzağa düşürülmek üzere olma ihtimalimden çok daha düşük. Felicie'yi ve Kayzer'in öfkeli, kırmızı suratını, elindeki kırbacı hatırladım.

Bu kez ceza daha büyük olacaktı.

Ancak tuzak değilse, Blaise gerçekten mutfak kilerinde bekliyorsa ve Ampelio'nun müttefikiyse, nasıl gitmezdim?

Ay gökyüzünde yükselip hemen hemen herkesin uyuduğundan emin olunca yorganımı üstümden atıp rahat yatağımdan dışarı süzüldüm. Duvarların ardından hâlâ ses gelmediğini görünce, deli gibi çarpan kalbimle deliklerden birine usulca yaklaştım.

Bütün deliklerden gelen horultular şimdi çok net duyuluyordu. Gölgelemin hepsi derin bir uykuya dalmıştı. Elbette hepsinin ziyafette çok yemek yiyip içki içmekten sızmış olma ihtimali vardı ancak tesadüflere inanmazdım. Kayzer'in tuzaklarından birine düşmek üzere olduğum düşüncesi beni bir an felç etse de ısrarla yoluma devam ettim. Artık ödleğ gibi davranamazdım.

Parmak uçlarımda ilerlerken buz gibi zemin tabanlarıma iğne gibi batıyordu ama ayakkabısızken adımlarım çok daha sessizdi. Yalınayak, el yordamıyla gidip kapının kolunu tuttum

ama bir an duraksadım. Yatağıma dönmenin, Blaise, Ampelio ve annemle ilgili düşünceleri aklımdan temelli atmanın çok kolay olacağını düşündüm. Her şeyi derinlere gömebilirdim. Kayzer'i kızdırmazsam yaşamama izin verirdi.

Fakat sonra elbisemi, ellerimi lekeleyen kanı düşündüm. Ampelio'nun kanı.

Derin bir nefes alıp kapının kolunu çevirdim ve kapıyı itip koridora süzulebileceğim kadar araladım. Gölgelerimin odalarına açılan tüm kapılar kapalıydı ancak önlerinde yere bırakılmış şarap kadehleri vardı. Düşünceli biri onlara ziyafetten içki getirmiş olmalıydı. Ya da şarabın içinde ne olduğu düşünülürse, belki de o kadar ince ruhlu biri değildi.

Zekice, Blaise. Tebessümümü bastırırken yıllardır ilk kez kimsenin beni izlemediğini fark ettim. O yüzden bu kez rahatça gülümsedim. O anda odalarında uyuyan gölgelerimi düşünürken onlarla yer değiştirip gözetlemek geçti aklımdan ama onları uyandırma riskini göze alamazdım.

Yüzüme yapışan tebessümle koridorda yürümeye devam ettim. Kiler, sarayın batı kanadında, ana mutfakların altında olduğundan sola dönmeliydim. Yoksa sağa mı? Duvarlardaki meşalelerin loş ışığında hiçbir şeyden emin olamıyordum. Şimdi yalnızca yanlış yöne sapmak, yanlış koridora girmek, orada olmaması gereken birine rastlamak bir çuval inciri berbat edebilirdi. Bu düşünce az kalsın yatağıma koşmama neden oluyordu ancak orada beni bekleyenin sadece daha yavaş bir ölüm olduğunu biliyordum.

Bir seçim yapmalıydım. Kendime güvenmeliydim. Sola döndüm.

Âlemcilerin sesi büyük merdivenden yukarıya, sonra koridorlardan bana ulaşıyordu; Astrea pahasına yükselen müzik ve sarhoş kahkahalar, neşeli naralar. Kül Prensesi'nin şerefine kadeh kaldırıyor ve artık kulak arkası etmeye alış-

kın olduğum müstehcen şakalar yapıyorlardı. Mutfaklara giden kestirme yol, onların yanından geçip merdivenlerden inmemi, köşeyi dönmemi gerektiriyordu –yeni durum düşünülürse, korkunç bir olasılıktı– ancak Blaise’in beni mutfak kilerine çağırmasının bir nedeni vardı ve bu neden, gecenin bu saatinde kilerin karanlık ve sakın olması değildi. Asıl neden, tünellerdi.

Kuşatmadan önce, biz çocukken, Blaise kaledeki tüm gizli geçitleri keşfetmeyi kafasına koymuştu ve kargacık burgacık el yazısıyla, yalnızca kendisinin okuyabildiği düzinelerce harita çizmişti. Annesi ile annem yakın arkadaş olduklarından ve daima beraber vakit geçirdiklerinden, Blaise genellikle benimle takılmak zorunda kalırdı. Ben de bu geçitleri keşfederdim. Hepsini bulmaya yaklaşılamamıştık bile ancak araştırmakla geçirdiğimiz birkaç yılın sonunda düzinelercesini bulmuştuk. Bunlara sarayın doğu kanadından mutfak kilerine çıkan tünel de dahildi.

Kuşatmadan önceki çoğu hatıram gibi bu da uzun zamandır aklıma gelmeyen bir anıydı ancak bugün Ampelio’yu, ardından da Blaise’i görmek, belleğimin canlanmasını sağlamış olmalıydı.

Yine de bunca yıldan sonra tünelin girişini bulmam kolay değildi. Karanlık da hiç yardımcı olmuyordu ama mum getirmeye de cesaret edememiştim. Âlemcilerin sesleri şimdi hareket ediyor, yaklaşıyordu ancak başka bir koridora yönelip benden uzaklaşınca rahat bir nefes alabildim.

Sağ koridor olduğundan az çok emin olduğum noktaya vardığımda ellerimi uzatıp duvarı yokladım. On yıl önce taş, göz hizasında olduğuna göre, şimdi aşağı yukarı bel hizasında olmalıydı. Daha dün annem gözlerimin önünde ölürken nasıl bu kadar büyümüş olabilirdim?

Ama o anı başka bir hayata aitti.

Tam vazgeçmek üzereyken elim diğerlerinden bir parça daha çıkık olan bir taşla değdi.

Blaise onu bulduğunda sırtarak, *Muhafız Alexis'in burnuna benziyor*, demişti. Muhafız Alexis, kavisli burnu ok fırlatmak üzere olan bir yaya benzeyen ve benim anlayamadığım espriler yapan bir Hava Muhafızı'ydı. Muhtemelen çoktan ölmüştü.

Taşı bir kez saat yönünde, iki kez saat yönünün aksine çevirip duvarı omzumla sertçe ittim. Birkaç kez daha ittikten sonra gizli kapı gıcırdayarak açıldı ki bu da olumlu bir şeydi. Anlaşılan epey süredir kimse bu tüneli kullanmamıştı. Takip edilmediğimden emin olmak için son bir kez daha arkama baktıktan sonra içeri girip kapıyı kapadım.

Tünel dar ve karanlıktı ancak yolumu bulmak için toz kaplı duvarlara dokunarak el yordamıyla ilerledim. Keşke mum getirseydim. Ve ayakkabı. On yıldır bu tünele kimse girmediğinden, duvarlar ve zemin, ellerime ve ayak tabanlarıma yapışan kir ve tozla kaplıydı.

Yürüdüm, yürüdüm ancak daire çiziyormuşum gibi hissetmeme neden olan yol, hatırladığımdan daha uzun süre kıvrılıyordu. Arada bir taşların arkasından boğuk sesler geliyordu ve seslerin sahiplerinin burada olduğumu bilmeleri mümkün olmasa da nefesimi tutup yürüdüm. Öyle veya böyle, bu iş ölümümle sonuçlanacaktı ama sorun etmiyordum. Bunların hepsi bir hiç için olsa bile, öldürülsem bile, bu bir tuzak olsa bile, yapabileceğim tek şeyi yapıyordum.

Sonunda ayağım ahşaba değince durdum. Yere çömeldim ve elimden geldiğince, altımda olduğunu bildiğim kapının üstündeki toz ve pislikleri temizleyip bir yandan da soğuk metal kulpu aradım. Kulpu bulup çevirince paslanıp sıkıştığını fark ettim. Bir nebze de olsa hareket ettirebilmek için tüm

ağırlığımı kullanmam gerekti. Kollarım acıyana dek tekrar tekrar çevirdim ve kapı, benim geçebileceğim kadar aralandı.

Aşağıdaki karanlığa, "Merhaba," diye fısıldadım.

Doğru hatırlıyorsam, kilerin taş zeminine üç metrelik bir atlayış yapmalıydım ve yalınayak olduğumdan yardım almaksızın bunu yapmam imkânsızdı.

Ayak sesleri yaklaştı.

Bir ses Astrea dilinde, "Yalnız mısınız?" diye fısıldadı. Bu sözleri sindirmem birkaç saniyemi aldı.

Bunu yaparken kendimden nefret etsem de cevabımı söylemeden önce zihnimde tercüme etmem gerekti. Artık *düşüncelerim* bile Kalovaksiya dilindeydi.

"Sen yalnız mısınız?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Birkaç muhafız ile Kayzer'i de yanımda getireyim dedim."

Şaka yaptığını bilsem de donakaldım. Duraksadığımı anlamış olmalı ki sabırsızca iç geçirdi.

"Yalnızım. Atla, seni tutarım."

"Artık altı yaşında değilim, Blaise. Çok daha ağırım," diye uyardım.

"Ben de çok daha güçlüyüm," diye karşılık verdi. "Toprak Madeni'nde beş yıl geçirmek insanı bu hale getiriyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir madende kölelikle geçen beş yıl, Toprak Tanrıçası Glaidi'nin saf gücüne o denli yakın geçirilen beş yıl. Böyle hayalet gibi görünmesine şaşmamalı. Sarayda geçirdiğim on yıl kâbus gibiydi ama öyle bir yerde yaşamaktan bin kat iyiydi. Bir zamanlar o madenler kutsal yerlerdi ancak tanrıların kuşatma sırasında bizi terk ettiğini düşünmeden edemiyordum.

Neden şaşırdığımı bilmesem de, "Madenlerde miydin?" diye fısıldadım. Astrealıların çoğu madenlere gönderilmişti. Ancak Blaise orada beş yıl geçirip delirmediyse, eskiden ta-

nıdığım oğlandan çok daha güçlü demekti. Bilmem, o da aynı şeyi benim için söyleyebilir miydi.

"Evet," dedi. "Acele et ve atla, Theo. Fazla vaktimiz yok."

Theo.

Theodosia.

Aklıma musallat olan geri dönme düşüncesini duymazdan gelip ayaklarımı delikten sarkıttım. Bir saniyeden az sürede özgürce düşüp Blaise'in dizlerimin altından ve belimden kavrayan kollarına atladım. Beni hemen yere indirdi.

Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı ama alışınca da Blaise'in yüzünü net bir şekilde görebildim. Ziyafet salonundan farklı olarak, şimdi ona hiç korkmadan bakabiliyordum. Yüzü tıpkı babasınıninki gibi uzundu ama koyu yeşil gözlerini annesinden almıştı. Kemiklerinde sert kastan ve solgun buğday teninden başka bir şey yoktu. Şakağından ağzının kenarına kadar uzayan silik yara izini görünce buna yol açan şeyi hatırlayıp ürperdim. Her zaman benden birkaç santim uzundu ama şimdi gözlerine bakabilmek için başımı kaldırmam gerekiyordu; aramızda neredeyse otuz santimetrelilik bir fark vardı, geniş omuzlarını saymıyorum bile.

Nihayet konuşmayı başardığımda, "Ampelio öldü," dedim.

Çenesi gerildi, bakışlarını benden kaçırdı. "Biliyorum," dedi. "Senin öldürdüğünü duydum."

Sesindeki sertlik bogazımın düğümlenmesine neden oldu.

"O istedi," dedim usulca. "Ben yapmasam Kayzer'in başkasına yaptıracağını ve böyle bir durumda benim hayatımın da tehlikede olacağını biliyordu. Şimdi Kayzer kendi halkıma değil, ona sadık olduğuma inanıyor."

"Öyle misin?" diye sordu. Doğruyu arayan gözlerini gözlerime dikmişti.

"Tabii ki hayır," dedim ama sesim titriyordu. Doğru olan buydu, biliyordum ama sadece bunu söylemek bile, Baron'un

tenimi parçalayan kırbacını, bağlılığımın demire işlenmediğinden şüphelendiği an ıstırabımdan zevk alan Kayzer'in zalim gözlerini hatırlamama yetmişti.

Blaise uzun bir süre gözlerini bana dikip dikkatle baktı. Konuşmadan önce bile kusurlu bulunduğumu biliyordum.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Sorusu beni adeta arı gibi soktu.

"Benimle burada buluşmak isteyerek ikimizin hayatını da tehlikeye atan sensin. Asıl *sen* kimsin?" diye karşılık verdim.

Gözünü bile kırpmadı, aksine beni iliklerime kadar okuyabiliyormuş gibi gözlerini dikip kararlılıkla bakmaya devam etti.

"Ben seni buradan çıkaracak kişiyim," dedi.

Bunu öyle kararlı söyledi ki içime bir huzur dalgası yayıldı. On yıldır bu sözleri duymayı, bir özgürlük kısıntısı görmeyi beklemiştim. Bu şekilde geleceğini hiç düşünmemiştim. Ancak bu yeni umut ne kadar parlak olsa da bir türlü ona güvenmeye cesaret edemiyordum.

"Neden şimdi?" diye sordum.

Gözlerini nihayet benden ayırdı. "Ampelio'ya, ona bir şey olursa seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verdim."

Göğüs kafesim adeta bomboştu. "Onunla çalışıyordun," dedim. O kadarını tahmin etsem de ismini duymak yine de canımı yakıyordu.

Blaise başıyla onayladı. "Beni üç yıl önce Toprak Madeni'nden kurtardığından beri," dedi.

Bu canımı daha da yaktı. Blaise'in madendeki hayatının buradaki hayatımdan çok daha korkunç olduğunu biliyordum. Yine de Ampelio'nun beni kurtarmasını beklerken, benim yerime Blaise'i kurtarması, istemesem de canımı sıkıyordu.

Başka bir şeye odaklanıp hislerimi görmezden gelerek, “Ziyafetteki hizmetçi kıza ne oldu?” diye sordum. “Ona...”

Cümlemi tamamlayamadım ama tamamlamama da gerek yoktu. Başını iki yana salladı ama gözleri hâlâ çok uzaklardaydı. “Marina... muhafızların gözdelelerinden. Onu öldürmezler. O yüzden gönüllü oldu. Bizimle gemide buluşacak.”

“Gemide mi?” diye sordum.

Meşhur Astrealı korsanı kastederek, “Ejder Katili’nin gemisi,” dedi. Sırtımdaki pek çok yaranın müsebbibi de oydu. Blaise kafamın karıştığını görünce iç geçirdi. “Gemi buradan yaklaşık iki kilometre mesafede, servi ağacı ormanının ilerisindeki bir koyda saklanıyor.”

Bahsettiği bölgeye dair az buçuk bir şeyler bilsem de kuşatmadan beri başkentten çıkmamıştım. Cress’in penceresinden uzun servi ağaçlarının tepelerini görebiliyordum. Yine de o sözleri söylemeden ona inanmamak için kendimi tuttum.

“Seni buradan çıkarıyoruz. Bu gece,” dediğinde içimdeki her şey çözülüverdi.

Dışarı. Bu gece. Buraya geldiğimde bu ihtimali düşünmeye çalışmıştım; bu gecenin beni Kayzer’in zincirlerinden kurtaracağına dair en ufak umut ışığı yoktu içimde. Ama artık vardı. Özgürlük dokunabileceğim kadar yakınımdaydı ama düşüncesi bile beni heyecanlandığı kadar korkutuyordu da. Sonuçta daha önce özgürlüğe yaklaşmıştım ve yeniden benden alındığında fena halde canım yanmıştı.

Sesime sızan sevince engel olamadan, “Peki ya sonra?” diye sordum. Kendimi tutamıyordum. Özgürlük düşüncesi içime süzülüvermişti ve teklif edildiği hızla benden çekilip alınacağını hissetsem de yeni bir *umuttu* ve on yıldır hissettiğim her şeyden daha gerçektir.

“Astrealı mültecileri kabul eden ülkeler var,” diyerek parmaklarıyla saydı: “Etralya, Sta’crivero, Timori. Bunlardan birine gideceğiz ve orada yeni bir hayat kuracağız. Kayzer seni asla bulamayacak.”

Damarlarıma dolan umut her an sönecekmiş gibi titreşiyordu. Ölmüyor ancak yeni ve beklenmedik bir şeye dönüşüyordu. Kurtarılmaya dair hayallerimin hiçbirinde gidişat böyle olmamıştı. Ampelio’nun beni kurtarmaya gelirken öfkeyle, ordularla ve Astrea’yı geri alma planıyla geleceğini düşünürdüm. Kayzer’in boyunduruğunda yaşamaktan nefret ediyordum ama bu saray benim yuvamdı. Burada doğmuştum ve annemin tahtını geri almak için savaştığımı, Kalovaksiyalıları geldikleri ıssız çöle geri gönderdiğimi hayal etmiştim.

İlk adımlarımı burada atmıştım. On yıldır evimi terk etme isteğiyle yanıp tutuşuyordum ama bir daha geri dönmeme düşüncesi... Karnıma yumruk yemek gibiydi.

“Kaçmak mı istiyorsun?” diye sordum usulca.

Blaise “kaçmak” sözcüğünü duyunca irkildi. Sonuçta o da bu sarayda büyümüştü. Burayı ardında bırakmak onun için de kolay değildi ama geri adım atmayacaktı. “Bu hiçbir zaman kazanabileceğimiz bir savaş olmadı, Theo,” dedi. “Ampelio varken bir şansımız vardı ama şimdi... bütün muhafızlar öldü. Ampelio’nun toplamayı başardığı güçler, o yakalandıktan sonra dağıldı; zaten sayıları pek fazla değildi. En fazla bin kişiydiler.”

İçim ürpererek, “*Bin* kişi mi?” diye sordum. Çok şaşırmıştım. “Yüz bin Astrealı var.”

Bakışlarını benden ayırıp taş zemine odaklandı. Kaşlarını çatarak, “Yüz bin Astrealı *vardı*,” diye düzeltti. “Duyduğum kadarıyla sayımız yaklaşık yirmi bin.”

Yirmi bin. Bu nasıl mümkün olurdu? İşgal sırasında pek çok can almışlardı ama bu kadar fazla can almış olabilirler miydi? Eskisinden çok daha azdık.

Blaise şaşkınlığımı görmezden gelerek, “O yirmi binin yarısı madenlerde ve kaçamayacak durumda,” dedi.

Biliyordum. Bir hafta önceki Hava Madeni isyanından önce madenler ciddi şekilde korunuyordu ama Kayzer’in isyandan sonra muhafız sayısını iki katına çıkardığından emindim.

“Sen kaçabildiğine göre bir yolu var,” dedim.

“Benim yanımda Ampelio vardı. Ama bizim yanımızda olmayacak,” dedi ayrıntıya girmeden. “Diğer on bin kişinin yaklaşık dört binini Ejder Katili başka ülkelere kaçırdı, bu da Astrea’da altı bin, burada, başkentteyse yaklaşık üç bin kişi kalmış demektir. Bunların hiçbirisi hayatlarında bir gün bile savaşmamış. Çoğu Kayzer’in yönetmediği bir dünyada yaşamamış bile. Elleri bir kere bile silah almamışlar. Yalnızca bin kişi gönüllü oldu.”

Artık onu duymuyordum bile. Ben Kayzer’in oyunlarını oynarken halkımın seksen bini ölmüştü. Kırbaç ne zaman tenime inse, ülkeme ve onu kurtarmaya çalışan insanlara her küfrettiğimde halkım katledilmişti. Ben Cress’le dans edip dedikodu yaparken onlar madenlerde aklını yitirmişti. Ben düşmanımın masasında ziyafet çekerken onlar açlıktan kırılmıştı.

Seksen bin kişinin kanı elime bulaşmıştı. Bu düşünceyle adeta uyuşmuştum. Onların yasını tutacaktım ama bir kez başlayınca duramayabilirdim ve şu anda bunu yapamazdım. O yüzden hâlâ hayatta olan ve tıpkı benim gibi on yıldır kurtarılmayı bekleyen yirmi bin insanı düşündüm.

Ampelio, benim hayatımı kurtarmak için onu öldürmemi söylemeden önce, *Yavru kuşların uçma vakti geldi*, demişti.

O artık bizi kurtaramazdı ama birinin bunu yapması gerekiyordu.

“Madenlerde on bin kişi var,” dedim nihayet konuşabildiğimde. Sözler ağzımdan boğuk ve ümitsiz çıkıyordu. “Maruz kaldıkları şeylerden sonra savaşmaya gönüllü olacak on bin güçlü, öfkeli Astrealı.”

Blaise başını iki yana sallayarak, “Kayzer de bunu bildiği için madenler başkentten bile sıkı korunuyor,” dedi. “Söylediğin şey imkânsız.”

İmkânsız. Bu sözcük beni rahatsız etse de duymazdan geldim.

“Peki, bahsettiğin o bin kişi,” dedim. “Onları geri alabiliriz, değil mi? Beraber çalışırsak.”

Biraz tereddüt ettikten sonra başını iki yana salladı. “Hafta sonuna dek ülkedeki bütün Astrealılar Ampelio’yu senin öldürdüğünü öğrenecek. Sana güvenmeleri pek kolay olmayacak.”

Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu ama Ampelio’yu öldürme emri verirken Kayzer’in amacı da buydu. Halkımın ondan nefret ettikleri kadar benden de nefret etmesini sağlayarak onları benden koparmanın yolu buydu.

“Onlara durumu açıklayabiliriz. Artık Kayzer’i tanıyorlar, oyunlarını biliyorlar. Düşüncelerini değiştirebiliriz,” dedim kendim de inanmak isteyerek.

“Bunu yapabilirsek bile yeterli olmaz. Hâlâ bin sivil karşı eğitilmiş, yüz katı Kalovaksiyalı asker var.”

Dudağımı ısırdım. “Peki ya Ejder Katili?” diye sordum. “O da bizim yanımızda olursa savaşabiliriz. Seyahat ederken müttefik bulmuş, bize yardım edebilecek insanlar tanımış olmalı.” Ejder Katili, gemilerine saldırıp satmayı planladığı servet değerindeki ruh taşı gemilerini batırıp Astrealı asilere

silah kaçıracak işgalden beri ayakkabısındaki çakıltası gibi Kayzer'e zorluk çıkarmıştı.

Ancak Blaise'in bakışlarından ikna olmadığı anlaşılıyordu. "Ejder Katili yalnızca Ejder Katili'ne sadıktır." Daha önce yüzlerce kez duyduğu sözleri aktarıyordu sanki. "Artık aynı tarafta olabiliriz ama yine de bu olasılığa fazla güvenmemek lazım. Duymak istediğin şey bu değil, biliyorum –benim söylemek istediğim de bu değil– ancak devrim umudu da Ampelio'yla birlikte öldü ve zaten başından beri fazla umudumuz yoktu. Şu anda yapabileceğimiz tek şey gitmek, Theo. Çok üzgünüm."

İşgalden beri her gün özgürlüğün hayalini kuruyordum, birinin beni buradan uzaklara götüreceği anı bekleyip duruyordum. Berrak gökyüzünün altında, beni gözetleyen gölgelerin olmadığı, ağzımdan çıkan her sözden, yüzümün aldığı her ifadeden kaygılanmadığım uzak bir kıyıda yepyeni bir hayata başlayabilirdim. Bir daha asla Kayzer'i görmek, kırbacının sırtımı yaktığını hissetmek, onun ayaklarına kapanmak zorunda kalmazdım. Bir daha asla, beni mahvedeceği günün gelip çattığından korkmam gerekmezdi. Özgürlük artık dokunulabilecek kadar yakındı. Buradan gidip bir daha asla arkama bakmazdım.

Ancak bunu düşünürken bile doğru olmadığını biliyordum.

Ampelio son on yılı Astrea'yı kurtarmaya çalışmakla geçirmişti çünkü orası bizim yuvamızdı. Çünkü ona ihtiyacı olan Blaise gibi insanlar vardı. Çünkü tanrılara Astrea'yı ve büyüünü, bedeli ne olursa olsun, koruyacağına yemin etmişti. Kanı artık benim ellerimdeydi ve bunu yapmaya mecbur edilsem de pek az kıymetli kahramanın kaldığı bir dünyadan böyle birini kendi ellerimle çekip almıştım.

Seksen bin kişi. Akıl almaz bir rakam. Seksen bin anne, baba, çocuk. Seksen bin savaşçı, sanatçı, çiftçi, tüccar ve

öğretmen. İsimsiz seksen bin mezar. Birilerinin onları kurtarmasını beklerken ölen halkımdan seksen bin kişi.

“Galiba ben kalacağım,” dedim usulca.

Blaise hayretle bana baktı. “Ne?”

“Girdiğin onca zahmet için minnettarım, gerçekten...”

“O canavarın sana ne yaptığını, sana ne yalanlar söylediğini bilmiyorum, Theo ama burada güvende değilsin. Bu akşam seni ganimet gibi sergilerken oradaydım. Her şey daha da kötüye gidecek.”

Daha kötüsünün nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordum. Bunu düşünmeyecektim. Yoksa zaten kırılğan tarafım daha da kırılacaktı.

“Biz onlar kadar kalabalık değiliz, Blaise. Haklısın: Savaş meydanında onunla karşı karşıya geldiğimiz anda kaybederiz ve Ampelio’nun, uğruna hayatını verdiği ayaklanma boşa gitmiş olur. Ama burada kalırsam bilgi edinebilirim. Zaaflarını bulabilir, planlarını öğrenebilirim. Ülkemizi geri almak için bir şansımız olur.”

Bir an eskiden tanıdığım çocuğa benzedi yine. O ne kadar benden kurtulmaya çalışsa da bir türlü peşini bırakmadığım, yapıştığım çocuğa.

“Sakın yanıldığımı söyleme,” dedim. “Elindeki tek fırsat benim.”

Başını iki yana salladı. “Çok tehlikeli. Daha önce casuslarımız olmadı mı sanıyorsun? Düzinelerce casusumuz oldu ama her defasında onları bulmayı başardı. Yanlış anlama ama onlar senden çok daha dayanıklıydı.”

“Ben *iyiyim*,” diye itiraz ettim ama ikimiz de doğru olmadığını biliyorduk.

Yüzümde bana karşı kullanabileceği herhangi bir tereddüt belirtisi arayarak bir an bana baktı. İstedikini vermedim.

“Kimsin sen?” diye sordu.

Çok basit bir soru olmasına rağmen bocaladım. İkimiz de bunun başarısız olmamam gereken bir sınav olduğunu biliyorduk. Yutkunarak gözlerinin içine bakmaya çalıştım.

“Benim adım Theo...”

Adım boğazımda düğümlenince, Kayzer ve Baron tepeme dikilirken soğuk taş zemine sinen çocuk oluverdim.

Kayzer soğukkanlılıkla, “Kimsin sen?” diye sormuştu.

Ama ne zaman cevap versem sırtımda şaklayan kırbacıyla çılgılık atıyordum. Ve saatlerce sürüyordu. Benden ne istediklerini bilmiyordum ve onlara doğruyu söyleyip duruyordum. Onlara adımın Theodosia Eirene Huzzara olduğunu söyleyip duruyordum. Adım Theodosia. Adım Theo.

Sonra bir daha söylemedim. Artık onlara hiç kimse olduğumu söylüyordum.

Ancak o zaman durmuşlardı. Ancak o zaman Kayzer, yüzünde sevecen bir tebessümle yanıma çömelip yüzüne bakmam için başımı kaldırmıştı. Ancak o zaman iyi bir kız olduğumu söyleyip armağan verir gibi bana yeni bir isim vermişti. Bunun için ona minnettardım.

Omuzlarımı tutan sıcak eller beni bir o yana bir bu yana sarstı. Gözlerimi açtığımda Blaise’in yüzü birkaç santim ötemde, gözleri hatırladığımdan çok daha karanlık ve sertti.

“Adın Theodosia,” dedi. “Söyle.”

Elimi kaldırıp yanağına dokunarak yara izini takip ettim. İrkildi.

“Eskiden çok tatlı gülerdin,” dedim. Sesim titredi. “Annen, bir gün bu yüzden başını belaya sokacağını söylerdi.”

Tenim onu yakmış gibi ellerini indirdi ama hâlâ vahşi bir hayvanmışım gibi bakıyordu. Her an üstüne atlayabilirmişim gibi. Kollarımı kendime dolayıp duvara yaslandım.

“Annene ne oldu?” diye sordum usulca.

Başta beni duymadığını sandım. Başını arkaya çevirip güçlükle yutkundu.

Bir an sonra, "İşgalde öldürüldü," dedi. "Kalovaksiyalılar ile annenin arasına girmeye çalıştı."

Elbette öyle yapmıştı. Annelerimiz çocukluktan beri arkadaşta, birbirleri için "kardeşten öte" derlerdi. Ona "teyzeciğim" derdim. Ölümü korkunç olsa da en azından hızlı olmuştur. Bunun için minnettardım.

Dizimin bağları çözülünce kirli zemine yığılıverdim.

"Peki ya baban?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Kalovaksiyalılar ülkeleri işgal etmede tecrübeli. İlk önce öldürülmesi gerekenlerin muhafızlar ile savaşçılar olduğunu biliyorlardı," dedi. "Ampelio geriye kalan tek kişiydi."

"Acısız olmasını istedim," diye mırıldandım. "Elimden ancak bu gelirdi. Zaten çok acı çekiyordu... umarım yardımım dokunmuştur."

Blaise başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Yanıma oturunca yine çocukluğumuza dönmüşüz de öğretmenlerimizin bizi çevreleyen dünyayı anlatmasını bekliyormuşuz gibi hissettim. Ancak dünyamızın hiçbir yanı mantıklı gelmiyordu.

"Theodosia," dedi yine. "Bunu söylemen gerekiyor."

Gölgeler yine üstüme çökerken yutkundum. Ama beni ele geçirmelerine izin veremezdim. Bu kez değil.

"Ben Th... Theodosia Eirene Huzzara," dedim. "Ve halkımın tek umuduyum."

Bir an gözlerini benden ayırmadı. Buna itiraz edecekti ama haksız olduğunu sanmıyordum.

Ama o uzun, acı dolu bir iç geçirip gözlerini benden ayırdı. O anda on yedi yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Dünyayı her yönüyle tanımış bir adama benziyordu. "Nasıl bir bilgi?" diye sordu.

Yüzümde kırılğan bir tebessüm vardı. “Kayzer neye inanmak isterse istesin, onlar da yanılabilir. Geçen ay Hava Madeni’ndeki ayaklanma var ya?”

Başını yana çeviriyor. “Yüz Astrealının ölümüne ve iki katının yaralanmasına neden olan isyan mı?” diye sordu.

“Depremle başlamıştı. Astrealılar ayaklanma fırsatını gördü ve bunu değerlendirdi. Kayzer, Ampelio’nun yaptığını söyledi ama o Toprak değil, Ateş Muhafızı’ydı. Elbette Kayzer mantığa veya gerçeklere yaslanmaz. Ampelio yüzünden olduğunu söyledi ve bu da Kalovaksiyalılar için yeterliydi,” dedim. “Üstelik bir o kadar da Kalovaksiyalı öldü,” diye ekledim.

Kalın kaşları yukarı kalktı. “Haberim yoktu.”

“Kayzer bu bilgiyi gizli tutmuştur. Bir grup Astrealı’nın ayaklanmasının büyük hasara sebep olduğunun duyulmasını istemez. Baron’u tanıyorsun, değil mi?”

Blaise’in yüzü karardı, onu tanıdığını belirtir gibi homurdandı. “Kızı beni arkadaşşı gibi görüyor ve epey boşboğaz,” dedim ancak bunu söylerken bile suçluluk duygusu midemi kemiriyordu. Cress *gerçekten* arkadaşşımdı ama Baron’un da kızıydı. Onları iki farklı insan gibi düşünmek çok daha kolaydı.

Blaise, “Sana yaklaşmasına izin vermelerine şaşırdım,” dedi.

Başımı salladım. “Ben onlar için kimsesiz bir kız, işgal ettikleri yabancı bir diyardan getirdikleri bir ganimetim,” dedim. “Beni tehdit olarak görmüyorlar.”

Kaşlarını çattı. “Peki ya Kayzer? Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Çok zor,” diye itiraf ettim. “Kendini tanrı yerine koymaya çalışıyor. Kalovaksiyalılar bile onun hiddetine maruz

kalmamak için dedikodu yapmayı göze alamıyor, en azından topluluk içinde.”

“Peki ya Prens?” diye devam etti.

Prens. Kendisine Søren diye hitap etmemi istemişti. O zamandan beri çok daha fazla insan öldürdüğünden emin olsam da onuncu yaş gününde öldürdüğü Astrealıların isimlerini sayışını hatırladım. Hepsinin ismini hatırlaması pek kolay olmasa gerekti, değil mi?

Bu düşünceleri zihnimden atıp omuz silktim. “Onu pek tanımıyorum; son beş yıldır denizde eğitim alıyordu. Savaşçıdır ve duyduğuma göre çok da iyiymiş,” dedim. Bir yandan da ziyafetteki sohbetimizi, hiç kimse bana aldırmazken iyi olduğumdan emin olmak için Ampelio’nun infazından sonra peşimden gelişini düşünmeden edemedim. “Fakat kahraman olma takıntısı var. Sanırım annesini koruma içgüdüsünden kaynaklanıyor. Veliahtı olmasına rağmen Kayzer ona pek düşkün görünmüyor. Bence ondan korkuyor. Dediğim gibi, Kalovaksiyalılar Kayzer’i sevmiyor, ondan *korkuyorlar*. Eminim çoğu, Prens’in onun yerine geçeceği günü bekliyor.”

Blaise’in ifadesi ihtiyatlıydı ama bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. “*Vahşiler* hakkında bir şey duydun mu?”

Bu sözcük yabancı gelmişti, Kalovaksiya dilinde olmalıydı. “Barbarlar mı?” diye sordum. “Sanmıyorum, hayır.”

“Bir tür silah,” diye açıkladı. “Bir süredir... bu konuyla ilgili söylentiler vardı ama hiç kimse ilk elden ne yaptığını çözebilmiş değil. Ya da anlatacak kadar uzun süre yaşayamadı.”

“Baron’un kızı bir şey biliyor olabilir,” dedim çaresizce. Burada kalmalı, faydalı olmalı, *bir şey* yapmalıydım. “Daha fazla şey öğrenmeye çalışabilirim.”

Blaise uzun uzun iç geçirerek başını duvara yasladı. Bu konuyu düşünüp taşınyormuş gibi bir hali vardı ama onu

ikna ettiğimi biliyordum. Fazla bir şey sunamıyordum ama başka seçeneği de yoktu.

Nihayet, "Haberleşmenin bir yolunu bulmam gerekecek," dedi.

O kadar rahatlamıştım ki elimde olmadan güldüm. "Gölgelerimi bir kez daha zehirleyemeyeceğin kesin."

Bunu anladığıma şaşırsa da omuz silkmekle yetindi. "Ziyafette içkiyi fazla kaçırdıklarını düşünecekler ve tabii ki Kayzer'in bunu öğrenmesini istemeyecekler."

"Kayzer her şeyi öğrenir," dedim. "Bu kez gölgeler suçu üstüne alabilir ancak bir rutin, hatta bir rutinin ipucunu dahi görse, suçu bana atmanın bir yolunu bulacaktır."

Blaise yanağını ısırıp bir süre düşündü.

"Bir şey bulmuş olabilirim ama önce biraz yardıma ihtiyacım var," dedi. "Birkaç gün sürebilir. Ben seni bulurum, sen beni arama. Bu sırada Prens konusunda ne yapabileceğini düşün."

"Ne demek istiyorsun?"

Beni yine dikkatle süzdü ama bu kez daha farklı bir gözle, bir türlü anlam veremediğim bakışlarla. Dudaklarına yayılan zalim bir tebessümle, "Kahramanlık takıntısı olduğunu söyledin. Sen kurtarılmayı bekleyen zavallı bir kız değil misin?"

Elimde olmadan güldüm. "Benimle ilgilendiğini hiç sanmıyorum. Kayzer buna asla izin vermez."

"Ama şımarık prensler hep sahip olamayacakları şeyleri isterler," dedi. "Çok iyi gözlemcisin ya, sana bakışlarını hiç mi fark etmedin?"

Ziyafette bana nasıl baktığını, halimi hatırlamı sorduğunu hatırladım fakat bu düşünce yine de abes geliyordu.

"Herkes nasıl bakıyorsa öyle bakmıştır. Duvar gibi bir yüz ve buz gibi bakışlarla."

"Bu akşam öyle görünmüyordu," dedi. "Prens emsalsiz bir bilgi kaynağı olabilir."

Prens Søren'in birine birtakım hisler besleyeceği düşüncesi gülünçtü. Göğsünde kalp taşıdığından bile şüpheliydim. Yine de ismiyle hitap etmemi söylemesi aklımdan çıkmıyordu.

"Elimden geleni yaparım," dedim.

Blaise elini omzuma koydu. Kiler serin olmasına rağmen eli sıcaktı. Bu kadar yakından bakınca babasına benzediğini, dudaklarının onunkiler gibi dolgun, çenesinin onunki gibi köşeli olduğunu görebiliyordum. Ancak içinde çok fazla öfke vardı; ailelerimizin asla tahmin edemeyeceği kadar öfkeliydi. Bu beni korkutmalıydı ama korkmuyordum. Onu anlıyordum.

Bir an sonra, "Bir ay," dedi. "Bir ay içinde ne olursa olsun gideceğiz."

Bir ay, Kayzer'in boyunduruğunda bir ay sonsuzluk gibiydi. Ama akıntıyı tersine çevirmek için bir ay yetmezdi. Hiçbir şey yapmaya yetmezdi. Ama yetmek zorundaydı.

"Bir ay," diye onayladım.

Blaise bir şeyler daha söylemek istermiş gibi tereddüt etti. Sonunda, "Bu insanlar hayatımızı mahvetti, Theo," dedi sesi titreyerek.

Ona yaklaşıp, "Bunu onlara ödeteceğiz," diye söz verdim.

Sözlerden ziyade taşıdıkları hiddete şaşırmıştım. Sözlerim kendi kulaklarıma bile yabancı geliyordu. En azından Thora gibi konuşmuyordum. Ama bakışları yumuşayan Blaise beni kendine çekip sarılınca, Theodosia gibi konuşmaya başladığımı düşünmeden edemedim.

Cress dışında kimse bana böyle içten bir sevgi ve teselliyle sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Geri çekilecektim ama Blaise Astrea gibi kokuyordu. Vatanım gibi kokuyordu.

KOMPLO

Hoa odama girip gün ışığını içeri almak için perdeleri açtığı anda bütün kaslarım çığlık atıyordu. Dönüp uymaya devam etmek istiyordum ama Blaise'in muhafızlara yaptıklarından sonra şüphe uyandıracak bir şey yapmayı göze alamazdım. Şafak sökene dek tenimdeki kir tabakasını yıkayıp mahvolan geceliğimi döşeğimin altındaki deliğe tıktırırken, her an o üç horultunun kesilip beni yakalamasından korkmuştum ancak neyse ki sonunda ben uyuyakaldığımda onlar da hâlâ uyuyordu.

Hoa çok geçmeden geceliğimin kaybolduğunu fark ederdi ama bunun için vatana ihanetten daha basit açıklamalar bulunabilirdi.

Önceki gün rüya –hatta kâbus– gibiydi ama artık öyle hissetmiyordum. Son on yıldır yaşadığım en gerçek gün olabildi. Bu düşünce doğrulup gözlerimi kırpıştırarak ayılmamı sağladı. Yavaş yavaş hazırlandım ve Hoa sersemliğimi veya üstümdeki geceliğin bir gün önce verdiği gecelik olmadığını fark ettiyse bile hiç göstermedi.

Parlak turuncu ipeği bedenime sarıp omzumda lacivert-taşı iğneyle tuttururken zihnim bomboştu.

Blaise haklıysa ve Prens benimle ilgileniyorsa, nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Defalarca şahit olduğum Kalovaksiya kur yapma ritüelleri ya evlilik ya da ölümle bitirdi ama Prens benden bir şey istiyorsa bile kesinlikle evlilik değildi. Babası buna asla izin vermezdi. Kayzer bana bir unvan ve çeşitli lüksler sunmuş olabilirdi ama hiçbir zaman Astrealı bir köleden daha fazla ayrıcalığa sahip olamazdım.

“Biraz daha aşağı,” dedim Hoa’ya.

Kafası karışıp alını kırışınca iğneyi kendim aşağı indirdim. Birkaç santim de olsa yakamı açıp göğüs dekoltemi ortaya çıkarmıştım. Cariyelerin çok daha açık giyindiğini görmüştüm; hatta Dagmær çok daha açık saçık şeyler giyiyordu. Yine de Hoa’nın bakışlarından onaylamadığı anlaşılıyordu. Ne yaptığımı bilse beni takdir ederdi, değil mi? Ya da daha ben nefes alamadan beni Kayzer’e gammazlardı.

Hoa saçımı yapıp yüzümü boyamayı bitirir bitirmez kapım çalındı ve gökyakut elbisesiyle Crescentia teklifsizce içeri süzüldü. Elinde küçük, deri ciltli bir kitap vardı. Onun elbisesi de benimki gibi Astrea modasına göre dikilmişti. Daracık Kalovaksiya kadifelerinin içinde terlemek zorunda bırakıldığımdan beri yıllardır bol harmaniler giymeyi çok özlemiştim ama Cress dahil, kim olursa olsun, birilerinin Astrea tarzı kıyafetler giydiğini görünce midem bulanıyordu. Sanki benden bir şeyimi daha çalmışlardı. Bu tür elbiselerin hareketi kolaylaştırmak, dans etmek, at binmek ve koşmak için dikildiğini bilip bilmediğini merak ediyordum. Oysa bu elbiseler de artık bizim gibi süs niyetine kullanılıyordu.

“Merhaba, canım,” diye şakıyarak gözlerini bir an dekolteme indirdi. İğneleyici bir şeyler söylemesini, Dagmær abes bir şey giydiğinde yaptığı alaycı yorumlardan birini yapmasını bekledim ama o gülümsemekle yetindi. “Bugün dışarıda biraz yürüyüş yaparız diye düşündüm, belki sahile

gideriz, ne dersin? Denizi çok sevdiğini biliyorum ve şu şiirler için yardımına ihtiyacım var. Lirya dili beklediğimden çok daha zormuş.”

Crescentia'yla tanıştığımda altı yaşında ve çok yalnızdım. Hiç kimse benimle konuşmuyordu ve benim de hiç kimseyle konuşmaya iznim yoktu. Buna rağmen ziyafet sofralarına ve soyluların çocuklarıyla derslere katılmam bekleniyordu.

Dersler çok önemli olmamakla birlikte Kalovaksiyaca dil bilgim en iyi ihtimalle vasattı ve öğretmen onu anlayamayacağım kadar hızlı konuşuyordu. Bense tamamen içime kapanmıştım; kurtarıldığım ve annemin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğim hayaller kurup duruyordum. Beni hayallerimden çekip çıkarmak isteyenler epey zorlanıyordu; gerçi Kayzer, bütün Kalovaksiyalıların beni hırpalamasına izin vermişti.

Diğer çocuklar çok acımasızdı. Her tarafım morarıp kanayana dek beni çimdikler, tokatlar, tekmelerlerdi ve kimse de onlara engel olmazdı. Öğretmen bile dikkatli gözlerle izler, ancak onarılamaz bir hasar verildiğinde müdahale etmeye yeltenirdi. Kayzer'in sınırı buydu. Ölürsem işine yaramazdım.

En kötüsü, benden iki yaş büyük, sararmış bir kütüğe benzeyen sarı benizli, keskin hatlı ve şişman olduğu kadar da uzun boylu olan Nilsen adlı bir çocuktur. Yüzü bile bana ağaç damarlarındaki çizgi ve halkaları hatırlatırdı. Kalovaksiyalılarda sıklıkla görüldüğü üzere, su onu büyülerdi ancak bu ilgiyi Baron'da bile olduğunu sanmadığım sadistçe bir dürtüyle kullanırdı.

İlkinde başımı su havzasına sokmuş ve ben çırpınırken kalın parmaklarıyla ensemden bastırıp kıpırdamama izin vermemişti. Neyse ki sağduyumu kullanıp –belki de aptallıktı– apışarasına tekme attığımda iki büklüm olup beni bırakmıştı ama ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Neyse ki ben kendimi ondan önce toplayıp tabanları yağlamıştım.

Ne yazık ki bu hatası ona ders olmuştu.

Ertesi gün, iki arkadaşı beni köşeye sıkıştırmıştı ve çırpına çırpına tekme atsam da ellerinden kurtulamamıştım. Ciğerlerim yanmaya, başım dönmeye başlamıştı. Tam bayılmak üzereydim ki –hatta muhtemelen Ahir'deki annemi bile görüyordum– birdenbire beni bırakmışlar ve biri yumuşacık dokunuşuyla beni oradan çekip çıkarmıştı.

O sersemlikle başta tanrıça olduğunu sanmıştım. Astrea'nın ateş tanrısı Huzza'nın koruyuculuk tanrıçası olan Evavia adında bir kızı vardı. Bazen işini yapmak için çocuk kisvesine bürünürdü ve o anda gerçekten yardımına ihtiyacım vardı. Nilsen ve arkadaşlarının ayakları tombul popolarına vura vura kaçıp odadan çıktıklarını görmüştüm.

“İyi misin?” Kalovaksiya dilinde konuşan kız, anlayayım diye tane tane konuşmuştu.

Bir türlü konuşamıyor, sadece öksürüyordum fakat kız sırtımı sıvazlayarak beni avutmuştu ve annesinin daha o bebekken öldüğü düşünülürse bu anaç hareketi sonradan tuhafıma gitmişti.

“Peşini bırakacaklar,” demişti. “Bir daha sana dokunurlarsa, babamın onların derilerini kızartıp kemiklerinden sıyracağını söyledim.” Konuşurken anlamam için bir yandan da el hareketleri yapıyordu fakat gayet iyi anlamıştım.

Huzza'nın elinden böyle işler kolaylıkla gelirdi ama gözümün önünde uçuşan benekler dağılıp yeniden gerçekliğe döndüğümde kızın tanrıça olmadığını anlamıştım. Evavia çocuk kılığına girebilirdi fakat tanrılarımın hiçbirisi Kalovaksiyalılara benzemezdi ve soluk benzi, lepiska saçları ve minyon, ince hatlarıyla bu kız tam bir Kalovaksiyalıydı.

Kendime gelince bana adını söylemiş ve çok kolaymış gibi arkadaş olduğumuzu ilan etmişti. Crescentia için kolaydı da. Nefes alırcasına kolayca arkadaş edinirdi ve hâlâ anlamadığım bir sebeple de en yakın arkadaşı ben olmuştum. Zaman zaman, beni gözetlesin diye babasının zoruyla böyle bir şey yaptığını düşünsem de Cressentia hakkını ödeyemeyeceğim kadar çok değer veriyordu bana. Onu seviyordum fakat ona ne zaman baksam, babasının, hançeriyle annemin boğazını kesişini görüyordum.

Garip bir şekilde, bizi birbirimize bağlayan şeyin kayıplarımız olduğunu düşünüyordum; ikimiz de öksüzduk.

Etek uçları ve yakası, gözleriyle kusursuz bir uyum sağlayacak şekilde minik deniz yeşili zümrütlerle süslenmiş elbisesine baktım.

Muzip bir tebessümle, "Ah, hayır Cress," dedim. "Bugün yalnızca sahile inmeyecek kadar güzelsin." Gecedan beri bu planı yapsam da aklıma yeni gelmiş gibi duraksadım. "Prens'in ne yaptığını biliyor musun? Bakarsın ona rastlarınız ve..." İmalı bakışlarla kaşlarımı kaldırdım.

Cress'in yanakları pembeleşti, dudağını ısırđı. "Ah, buna cesaret edemem."

"Ama diğer kızlar cesaret ediyor," dedim. "Çok yakışıklı olmamış mı? Dagmær bile flörtleştđđi o yaşlı dükten çok daha kıymetli olduğuna karar verebilir."

Yine dudağını ısırıp gülümsedi. "Fazlasıyla yakışıklı, değil mi? Tahmin ettiğimden daha uzun boylu olmuş. Son gördüğümde ondan birkaç santim uzundum ama şimdi bana tepeden bakıyor. Üstelik babamın söylediğine göre yıllardır gördüğü en mükemmel savaşçısıymış."

"Burada ne kadar kalacağını biliyor musun?" diye sordum.

"Babam temelli kalacağını söylüyor," derken gülüşü yüzüne yayıldı, gamzeleri ortaya çıktı. "Savaşta ona ihtiyaç

olursa gidecek ama artık burada kalacakmış. Kayzer kur yapma gelenegine katılmasında ısrar ediyor. Artık on yedi yaşında olduğuna göre evlilik ihtimali uzak değil.”

“Eminim saraydaki kızlar da bunu düşünmüştür, Cress. Elini çabuk tutup onların önüne geçmelisin. Peki, Prens bugün nerede?” diye sordum tekrar.

Yine tereddüt eder gibi olduysa da onu ikna ettiğimi biliyordum. “Yeni savaş gemilerini denetliyor,” diye itiraf etti. “Güney Limanı’nda.”

Sevinçle, “Harika,” dedim ve elini tutup onu odadan çıkardım. “Zaten denizi de görmemizi istiyordun.”

Savaş gemileri. Kalovaksiyalıların hangi akla hizmet daha fazla savaş gemisine ihtiyacı vardı ki? Huzza biliyor ya, zaten yeterince savaş gemileri vardı.

Hoa’yı geride bırakıp giderken bu düşünceleri de aklımdan çıkarıverdim. Halka açık alanlara çıkmasına izin verilmediği için, bize Crescentia’nın iki hizmetçisi eşlik ediyordu. Tabii arada belli bir mesafe bırakan gölgelerim de bizimle geliyordu.

Bu kez kölelere bakmak istiyordum. Onları görmezden gelmeye devam edemezdim çünkü daha iyisini hak ediyorlardı. İşgalden önce kim olduklarını bilmiyordum. İsimlerini bile bilmiyordum.

Crescentia onlarla asla konuşmaz, yalnızca yardıma ihtiyacı olduğunda parmağını şıklatırdı.

Kölelerden genç olanı başını kaldırıp kısacık bir an benimle göz göze geldi ama bakışlarını kaçırmadan önce gözlerinde çakan kıvılcımı gördüm. Ama o kıvılcımın saygıdan mı yoksa nefretten mi kaynaklandığını anlamak zordu.

DRAKKAR

Çocukken annemle Güney Limanı'na yürürdük. Yürüyerek yalnızca on beş dakika kadar sürüyordu fakat Crescentia arabayla gitmeyi tercih ediyordu. Köleleri, rahat etmemiz için dışarıda, arabacının yanında oturuyordu. Rahat etmemiz için neden arabaya binmediklerini bilmiyordum. Arabanın içi o kadar genişti ki peykelere uzansak bile araba dördümüze de yeterdi.

Crescentia, "Saçım başım düzgün mü, Thora?" diye sordu pencereden bakarken dalgın dalgın saçına dokunarak.

"Çok güzel," diyerek onu rahatlattım. Gerçekten öyleydi; Crescentia her şeyiyle çok güzeldi. Ne var ki Blaise'le görüştükten sonra ona söylediğim her sözde biraz yalan payı vardı.

"Sen de çok güzel görünüyorsun," dedi tekrar dekolteme bakıp bakışlarını yüzüme çevirirken. Sessizleşti fakat gözleri tüm sırlarımın çırılçıplak ortada olduğu derinliklere inmeyi başarıyordu. Blaise'le görüştüğümü bildiğine yemin edebilirdim ama öğrenmesine imkân yoktu.

Çok geçmeden, "Bugün sende bir tuhaflık var," dedi. "İyi misin?"

Gerçekler içimde fokurdayıp duruyordu. Elbette iyi olmadığımı söylemek istiyordum. Babamı öldürdüm, halkımdan seksen bin kişi ölmüştü ve vatana ihanet planları yaparak hayatımı tehlikeye atıyordum. Nasıl iyi olabilirdim ki?

Daha önce Cress'ten sır saklamak zorunda kalmamıştım. Ama aptal da değildim. Cress beni sevebilirdi ama ülkesini daha çok seviyordu. Babasını daha fazla seviyordu. Nedense bu yüzden ona kin besleyemiyordum. Sonuçta aynı şeyler benim için de söylenemez miydi?

Ben de, "İyiyim," deyip zoraki bir tebessüm takındım ama gülüşümün içten olmadığı gözünden kaçmamıştı.

"O korkunç mahkemeye ilgisi yok, değil mi?" diye sordu.

Mahkeme sözcüğünü söyleme biçimi yine tenimin sivri tırnaklarla çizilmiş gibi ürpermesine sebep oldu. Başımı sallamakla yetindim. Tavırlarımdaki değişikliğin temel sebebi *mahkeme* değildi ama doğruluk payı da vardı. "Epey ürkütücüydü."

O anı anlatmak için çok gülünç bir ifadeydi ama komik bir yanı yoktu. Ben imamı anlayıp konuyu değiştirmesini beklerken o iyice sokulup bana yaslandı.

"O bir haindi, Thora." Sesi yumuşak olmasına rağmen ikaz eder bir tondaydı. "Vatana ihanet yasası çok nettir ve bizzat tanrılar tarafından konmuştur. Kayzer gibi senin de başka seçeneğin yoktu."

Benim yasalarım değil, dedim içimden. Benim tanrılarım değil.

Peki Kayzer'in ihanetine ne demeliydi? Annemi, tanrıların ona bahsettiği tahtından etmişti. Crescentia'nın babası, tanrının anneme bahsettiği boğazı kesmişti. İhanet tanrılara kalmışsa, annem ve Ampelio ölürken onun babası ve Kayzer gibi adamlar nasıl hâlâ yaşayabiliyordu?

“Haklısın,” diye yalan söyleyerek gülümsedim. “Açıkçası adamın ölümünden suçluluk duymuyorum. Bir hamamböceğini ezmekten farksızdı.”

Bu sözler ağzımda acı bir tat bıraksa da Crescentia ellerimi avuçlarına alırken yüz ifadesi yumuşaktı. “Babam Kayzer’in senin sadakatinden etkilendiğini söyledi,” dedi. “Kayzer artık sana koca bulma vaktinin geldiğini düşünüyormuş.”

“Öyle mi?” dedim şaşkınlığımı ve korkumu gizlemeye çalışıp kaşlarımı kaldırarak.

Cress ve ben sık sık yaşıtımız oğlanlarla evlenmekten konuşurduk. İkimizin oynadığı bir oyun gibiydi ve gözdelelerimiz elbiselerimiz kadar sık değişse de değişmeyen tek şey bu oyunu birlikte oynamamızdı. Kardeşlerle veya arkadaşlarla evlenip çocuklarımızı bizim kadar yakın olacak gibi yetiştirmekten bahsederdik. Güzel hayallerdi ama hayalden öteye gidemezdi. Benimkisi asla gerçekleşmeyecek bir evlikti çünkü o zamana kadar çoktan gitmiş olacaktım. Çok yakında Cress’i bir daha göremeyecektim ve buna üzülmem elimde değildi. Hep bir hain olduğumu düşünecekti. Müstakbel çocuklarımız bir savaşın iki tarafında yetişmek zorunda kalacaklardı.

Daha fazlasını bilmek istemesem de, “Başka ne dediler?” diye sordum.

Yüzünden bir gölge geçti, arkasına yaslanıp ellerimi bıraktı. “Ah, pek hatırlamıyorum. Hep aynı şeyler işte; gerçek bir Kalovaksiyalı yüreğine sahip olduğunu ispatladığın falan.”

Duyup da söylemediklerini merak ettim. Annemin öldürülmesiyle böbürlenmişler miydi? Yoksa gerdek gecemle ilgili mi konuşmuşlardı? Belki de barbar olduğumu veya iblis soyundan geldiğimi söylemişlerdi. Bunlar ilk kez duyduğum şeyler değildi ama Crescentia’nın önünde böyle konuşmaz-

lardı. Onun dünyasındaki her şey çok güzel, parlak ve iyilikle doluydu. Onun dünyasını yıkmaya kıyamazdım.

“Çok nazikler,” diyerek alçakgönüllü görünmesini umduğum bir tebessüm yerleştirdim yüzüme. Alacağım cevaptan korkarak, “Akıllarında özel biri var mıymış?” diye sordum. Sonuçta Kayzer’in benim için seçtiği kişi, Cress’le dedikodusunu yaptığımız oğlanlardan biri olmayacaktı.

Bir an tereddüt ederek gözlerini benden kaçırınca korkumun yersiz olmadığını anladım. Tek bir kırıksıklık olmayan elbisesindeki katları düzeltmekle oyalandı. “Anlaşılan Lord Dalgaard seninle pek ilgileniyormuş.” Gelişigüzel konuşmuş gibi görünmeye çalışsa da beceremiyordu. Onu suçlamıyordum. Lord Dalgaard, duymayı beklediğim en kötü isimlerden de fenaydı.

Lord Dalgaard yetmiş yıllık ömründe, her biri öncekinden daha genç ve evliliklerinin birinci yılında şüpheli biçimde ölen altı eşi evlenmişti. Birinci eşi, cansız bedeni o sırada Kalovaksiyalıların işgal ettiği bir ülkenin kıyılarına vurmadan ona bir vâris verebilecek kadar yaşamayı başarmıştı. Başına gelenleri anlatamayacak kadar kötü durumdaydı. Diğer eşleri ya yangında ya kuduz köpeklerin kurbanı olarak ya da uçurumdan düşüp ölmüşlerdi. Ölmeden önce bile, diğer kadınlar nasıl mücevher takıyorsa, onlar da vücutlarının görünürde kalan her kısmında, boyunlarında ve kollarında morluklar taşırdı. Lord’un zenginliği ve Kayzer’le yakınlığı onu dokunulmaz kılıyordu fakat hakkındaki söylentiler, yedinci bir eş bulma isteğini şaibeli hale getiriyordu.

Elbette benimle evlenmesi herkesin işine gelirdi. Ne yaptığını umursamadıkları bir eşi olurdu, Kayzer dolgun bir ücret alırken benim rehineliğim de iyice katmerlenirdi.

Yüzümü gizlemek için pencereye döndüm ama hemen pişman oldum. Dışarıda başkent uğulduyordu, hayatımın

büyük kısmı şehir uğultusuyla geçse de artık midemi bulandırıyor.

Bir zamanlar, parlak güneştaşından güzel villalar, güneşin altında okyanus misali parıldayarak kıyı boyunca gururla dikilirdi. Sokaklar geniş ve hareketliydi ve saray pencerelerinden görülebilecek denli heybetli, kumtaşından oyulmuş tanrı heykelleri ona yukarıdan göz kulak olurdu. Bir zamanlar başkentin en yoksul köşelerinin bile en azından sağlam, temiz ve değerli olduğu güzel bir manzarası vardı.

Şimdi villalar işgal yüzünden harap olmuştu. On yıl geçtiği halde duvarları ve çatıları yıkılmış hasır ve alçıyla gelişigüzel onarılmıştı. Kireçtaşı eskisi gibi parlamıyordu ve artık donuk, beyaz deniz tuzuyla topaklanmıştı. Eskiden kalabalık olan sokaklar hepten terk edilmiş gibiydi ama arada bir kırık bir pencerenin arkasından bakan birini veya bir geçitte kaybolan sıska, hayaletimsi bir silueti görüyordum.

Kendi halkımı korkum ve pasifliğim yüzünden yarı yolda bırakmıştım. Ben korkudan sinmişken onlar açlıktan ölmüş ve annem Ahir'den utançla beni izlemişti.

Araba nihayet limana sapıp yavaşça durduğunda, tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

Burada hayat devam ediyordu. Gemilerin bazısı limanı doldurmuş, bazısı ise açıklarda süzülerek bekliyordu. Düzinelerce benekli kedi, denizcilere balık artıkları için yalvarırken bile patronluk taslıyordu. Kalovaksiyalı mürettebat durmadan çalışıyor, sarı kafaları güneşin altında parlıyordu ama en azından hepsi iyiydi ve karınları toktu. İçki içtiklerinden keyifleri yerindeydi, inşa ederken, ovalarken ve gemilerin altındaki kabuklu hayvanları kazıyıp çıkarırken boğuk sesleriyle deniz türküleri söylüyorlardı. Ağır işleri Astrealı kölelerin yapmaması tuhaftı ancak akıllıca bir seçim olduğunu itiraf etmeliydim. Gemilerin iki yanını donatan toplar, bir düşman

gemisini veya kime ait olduğuna bağlı olarak bir Kalovaksiya gemisini kolayca parçalayabilirdi.

Bunu görmek az da olsa keyfimi yerine getirmişti. Kayzer halkımı silahlardan uzak tutuyorsa, hâlâ bizden korkuyor demektir.

Sonradan Blaise'e anlatmak için gemileri aklımda tutmaya çalıştım. Pruvalarında ahşap ejderha başları takılıydı ve her biri yüz savaşçı taşıyabilecek denli büyük olan üç drakkar, iskelede demirliydi. Açıklarda, limana sığacağından bile şüpheli olduğum devasa bir gemi vardı. Drakkarların iki katı büyüklüğündeydi ve taşıyabileceği savaşçı sayısını düşününce ürperdim. Onun çevresinde de dalgaların üstünde süzülen bir düzine daha küçük gemi vardı ama büyük geminin yanında ne kadar mütevazı görünseler de hafife alınacak gibi değillerdi. Büyük olmak için değil, hızlı olmak için tasarlanmışlardı. Her biri elli kişi taşırdı; taşıdıkları yüke göre belki daha da azını.

Blaise, *vahşi* denen yeni bir silahtan bahsetmişti ama gemi de olabilirdi. Kalovaksiyalılar gemilerine o kadar çok isim verirlerdi ki hepsini aklımda tutamıyordum.

Gemileri ve onları dolduracak adamları topladım; tam kapasitede yaklaşık iki bin savaşçı, her zamanki akınları için gerekenden çok daha fazlası. Üstelik bunlar yalnızca yeni gemilerdi. Doğu Limanı'nda daha eski olmakla beraber hâlâ etkili olanları da eklersek bu sayı üç katına çıkıyordu. Kayzer ne planlıyordu da bu kadar fazla gemiye ihtiyaç duyuyordu? Bu soruyu kendime sorarken bile cevabını nasıl alacağımı biliyordum.

İlk bakışta Prens Søren mürettebatın geri kalanından ayırt edilemiyordu. Altın renkli bir geminin Kalovaksiya'nın kırmızı ejderha mührüyle süslenmesine yardım ediyordu. Sade beyaz gömleğinin kollarını sıvamış, güçlü, beyaz kollarını

ortaya çıkarmıştı. Arkadan topladığı mısır renkli saçları, köşeli çenesini ve elmacıkkemiklerini ortaya çıkarıyordu.

Crescentia da onu fark etmiş olmalı ki iç geçirdi.

Ellerini önünde sımsıkı kenetlemişti. "Buraya gelmemeliydik," dedi.

Muzipçe gülerek, "Eh, artık çok geç," dedim. Koluna girdim ve onu rahatlatmak için elini sıvazladım. "Haydi ama, cesur savaşçılarımıza kim bilir nereye gitmeden önce moral vermek gibi düşün... Nereye gidiyorlar sahi? Biliyor musun?"

Gülerek başını iki yana salladı. "Muhtemelen Kuzey'e. Değerli taşları götürmeye."

Ama bunlar yük gemisi değildi. Toplar ve cephaneyle birlikte ruh taşlarıyla da yüklülse, daha limandan çıkmadan batarlardı. Crescentia farkı anlamıyordu ama bunun için onu suçlayamazdım. İşgal olmasa ve ben de naif ve şımartılmış bir prenses olarak yetişseydim, muhtemelen ben de gemilerle ilgilenmezdim. Fakat çoğu Kalovaksiyalı, gemilerini çocuklarından bile çok severdi ve vaktiyle, Ampelio diğer asilerle beni kurtarmaya geldiğinde bunun onlara karşı kullanabileceği bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Biz yaklaştıkça bakışlarını üstümüze çektiğimiz mürettebatın bağırarak selamlamalarına veya duymazdan geldiğimiz kaba yorumlarına maruz kalıyorduk.

Crescentia, "Prens bakıyor mu?" diye fısıldadı. Yanakları kızarmıştı ve önünden geçtiğimiz gemilere tatlı tatlı gülümsüyordu.

Bu adamların bazıları, daha genç olanlarınsa babaları büyük ihtimalle işgalde savaşmıştı, buna rağmen yüzüme bir tebessüm yapıştırdım. *Yirmi bin kişi kaldı.* Blaise'in sözleri zihnimde yankılandıkça midem bulanıyordu. Bu insanlar halkımdan on binlerce kişiyi katletmişti ve ben şimdi flörtöz bir edayla gülümseyip tüm benliğimle onlardan nefret etmi-

yormuş gibi el sallamak zorundaydım. Midemi bulandırsa da bunu yaptım.

Prens Søren gemiyi süslemekle öyle meşguldü ki mürettebatının aksine başını kaldırıp bakmadı bile. İncecik düğümler atarken, odaklanmış yüz ifadesi gergin, kaşları çatılmış, dudakları büzülmüştü. Düğümü sımsıkı bağlayıp nihayet başını kaldırdığında gözleri benimkileri bulup bir an öyle kaldıktan sonra bakışları Crescentia'ya kaydı. Blaise'in söyledikleri akla yatkın olmasa da doğru olabilirdi. Ben yardıma muhtaç bir genç kız olabilirdim ama Prens beni kendi halkından kurtaramazdı, değil mi? Babasından, kendisinden kurtaramazdı. Bir canavar, kahramanı da oynayamazdı.

Armayı adamlarından birine verdi ve geminin başına gelip çabucak rıhtıma atlayarak birkaç adım önümüzde durdu. Kendine çekidüzen verecek fırsatı bulamadan, Crescentia ve ben saygıyla reverans yaptık.

Reveransımız bitince, "Thora, Leydi Crescentia," diyerek bizi selamladı. "Sizi rıhtıma hangi rüzgâr attı?"

"Biraz deniz havası almak istedim, Ekselansla..." derken bana attığı bakışla sözüm yarıda kalınca önceki gece bana söylediğini hatırladım. "Søren." Fakat bu ismi zikretmemle beraber, Crescentia sert ve kuşkucu gözlerle bana baktı. Bundan sıyrılamayacağımı anlayınca çabucak dikkatimi başka yöne çevirdim. "Böyle bir manzara beklemiyorduk. Tüm bu gemiler ne için?"

Yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. "Önemli bir şey için değil. Ejder Katili ticaret rotamızda biraz sorun çıkıyor. Geçen hafta birkaç ticaret gemimizi batırdı. Onun ve müttefiklerinin hakkından geleceğiz," dedi.

İnanmadım. En azından tam anlamıyla. Bu kadar ağır silah varken ona inanmak gelmiyordu elimden. Baron'un oturma odasının duvarlarında elle çizilmiş haritalar vardı

ve Cress de ben de hiçbir zaman ilgimizi çekmese de hayran hayran güzelliklerine dalar, sanatçıların betimlemeleri arasındaki farklılıkları, birindeki küçük bir akarsuyun bir diğesinde nasıl b   k bir nehir gibi çizildiğini g zlemlerdik. Ama o haritaların hiçbirinde, Şimdi a ıklardaki kadar b   k bir geminin geçebileceği kadar geniş bir ticaret rotası olmadığını hatırlıyordum. O rota b   n haritalarda Haptain Dağları'nın arasından kıvrılan ince bir ipliği andırıyordu.

“Planlarınızı bozduğumuz için  zg n m,” diye devam etti S ren. “Taze deniz havasının bu gemilerin arasında bozulmadan size ulaŐabileceđini pek sanmıyorum.”

“Hiç mühim değil. Bunca Kalovaksiyalı iŐçinin   ke için b  lesine sıkı çalıştığını görmek gurur verici,” dedim.

Biraz fazla abartmıŐ olabilirdim. Crescentia bile Şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

Sonra dikkatini S ren'e verip, “Onları sen mi komuta edeceksin?” diye sordu.

S ren başıyla onayladı. Vakur bir sesle, “ lk defa kendi m rettebatımı idare edeceğim,” dedi. “Bir hafta içinde buradan ayrılacağız. Bunlar son rötuşlar. B   n bunlarla mürettebat bizzat ilgileniyor, b  lece gemiyle bir b   n oluyoruz. Bu eski bir Kalovaksiya geleneğidir,” diye açıkladı bana.

Crescentia gamzeli gülüŐüyle, “Evet, *eski* Kalovaksiya geleneği gemiyi mürettebatın inşa etmesini söyler,” diye ekledi. “Ama gemiler sürekli paramparça olduğundan bu gelenek de biraz deđiŐime uğradı. SavaŐ ılardan pek iyi gemi ustası çıkmaz.”

S ren'in gözlerinde, atamadığı bir kahkahanın kıvılcımı  aksa da Crescentia halinden memnundu. Gamzeleri iyice belirginleşmişti.

“İşte bu doğru,” dedi Søren. “Fakat teçhizat ve son rötuşlar konusunda üstümüze yoktur. Fena değiliz. Bir tura çıkmak ister misiniz?”

Crescentia kibarca reddetmek için ağzını açınca hemen araya girdim.

“Evet, lütfen. Harika olur.”

Crescentia kolumu çimdiklerken rahatsızlığını Prens’ten saklamaya çalıştı. Bugün aklında gemileri incelemek yoktu ve “gemi” ile “harika” sözcüğünün aynı cümleye ait olamayacağını ben bile itiraf etmeliydim. Ama bilgi edinmek için mükemmel bir fırsattı.

Søren önümüzden gidip bizi geminin gövdesine eklenen sarsak merdivene götürdükten sonra Crescentia’yı elinden tutup yukarı çıkardı. Crescentia huzursuz bakışlarla omzunun üstünden bakarken ben de cesaret vermeye çalışır gibi bakışlarına karşılık verdim. Genelde onu deniz tutardı ve Kalovaksiyalılar bu durumu utanç verici bulurdu. Ona bu huzursuzluğu yaşattığım için daha sonra açıklama yapmam gerekecekti. Taç takmayı o kadar istiyorsa, birazcık sıkıntıyı da göze alması gerektiğini söyleyecektim.

Søren bana elini uzattığında, Dagmær’in partilerde yaptığı gibi parmaklarımın çıplak kolunda biraz uzun kalmasına izin verdim. Bu kısacık dokunuşun pek önemi yoktu ama diğer eli belimi daha sıkı kavramıştı. Gözlerini benden ayırmadığını biliyordum ama ona bakamıyordum. Yanaklarım ısınırken geminin içine atlayıp üstüme başıma çekidüzen verdim. Cress yanımda kıpırdanarak pespembe yanaklarıyla saçlarını düzelterip elbisesinin dekoltesini ayarladı.

Saniyeler sonra Søren yanımıza gelip bize gemiyi gösterdi.

“Drakkarların her biri yüz kişi taşıyabilir,” diye anlatırken tahminimi de doğrulamıştı. “Her drakkarda yirmi kürek ve on iki top var,” diye eklerken koluna girmemizi işaret etti.

Altımızda hafifçe sallanan geminin pruvasına yöneldik. Yıllardır Kalovaksiya gemilerine yalnızca birkaç kez binmişim ama işçiliklerine hayranlık duymadan edemiyordum; karmaşık yelkenler, teçhizat ve küreklerle güçlendirilmiş, hız için tasarlanmış şık ve basit gemilerdi. Annemle ülkenin dört bir yanına yaptığım gezilerden hatırladığım Astrea gemilerinden çok farklıydılar. Onlar oyuncaktı. Bunlarsa silahtı.

Biz yaklaşırken denizciler işlerini bırakıp yerlere eğilerek bizi selamladı.

Søren, "Beyler, bugün Leydi Thora ile Baron'un kızı Leydi Crescentia bizi ziyaretleriyle onurlandırdı," dedi.

Kibar mırıltılar yükseldi ancak hepsinin bana değil, Crescentia'ya yöneltilmesi şaşırtıcı değildi. Bu adamlar onun babasına yaşayan bir tanrı gibi saygı duyuyordu.

Søren gülümseyerek, "Ve bu beyler, hanımlar," dedi "dünyanın en iyi mürettebatıdır."

Mürettebattan biri, şaşırtıcı derecede koyu saçlı ve buğday tenli, Søren'den birkaç yaş büyük bir delikanlı gözlerini devirdi. "Hep böyle söyler."

Søren ona gülümseyerek, "Doğru söylüyorum, Erik," dedi. "Hepinizi tek tek seçtim, değil mi? Kendi mürettebatımın en iyisi olduğunu söylemeyip de ne yapayım?"

"Yanlış kararların telafisi olmaz, Søren," diye karşılık verdi Erik, "prens olsan bile."

Al yanaklı, güneşten yanmış koca göbekli bir adam gülererek, "Hele ki prensen," diye düzeltti.

Søren ile babası arasındaki fark çok sarsıcıydı. Babasının itaatsizlik bile sayılamayacak şeyler yüzünden insanları nasıl ölümle cezalandırdığını görmüştüm; Søren'inse kahkahaları adamlarının kahkahalarına karışıyor ve bu beni daha çok şaşırtıyordu. Søren, Kayzer'e o kadar çok kadar benziyordu

ki neredeyse ikiz gibiydiler. Tıpkı bu savaşçıların yıllar önce sarayı işgal eden savaşçılara benzediği gibi.

Søren telaşla, "İyi misiniz, Leydi Crescentia?" diye sordu.

Daha birkaç dakikadır gemide olmamıza ve gemi sıkıca bağlandığından neredeyse hiç sallanmamasına rağmen yüzü sapsarı kesilen arkadaşşıma baktım.

"Ah, Tanrım," diye araya girdim çünkü konuşmak için açtığı ağzından sözcüklerden daha fazlası çıkarsa Prens bu hafta yeterince kusmuğa maruz kalmış olacaktı. "Daha önce bir şey söylemek istemedim ama Crescentia bugün pek iyi hissetmiyor. Biraz deniz havasının ona iyi geleceğini düşündük ama belli ki işe yaramayacak. Biz kaleye dönsek iyi olur." Ben Crescentia'yı rahatlatmak için kolumu omzuna atınca o da bana yaslandı.

Søren mantıklı bir öneriyle, "Sert bir yolculuktan önce biraz kendine gelse daha iyi olur," dedi. "Müsaadenizle, şurada, ağaçların arasında serin bir yere gidelim. Bir sakıncası var mı?" diye sordu ona.

Midesi bulansa da Crescentia hemen kabul etti. Onlarla gitmeye davrandığımda, Søren beni durdurdu. "Sen biraz daha kal," dedi. "Tura Erik'le devam et. Gemiler ilgini çekiyor belli ki."

"Öyle. Evet, ilgileniyorum," diye atıldım. "İyi misin, Cress?"

Crescentia bana yaslanmayı bırakıp başıyla onaylayarak doğruldu. Bakışları ben ve Søren arasında gidip gelirken gözleri neredeyse iki katı büyümüştü. Benzi daha da sararmış görünüyordu ama bunun denizde olmaktan çok Prens'le yalnız kalmaktan kaynaklandığını hissediyordum. Søren gemiden inmesine yardım ederken ben de teselli edercesine gülümseyerek Cress'e baktım.

Prens'i Crescentia'ya paslamaktan ziyade baştan çıkarmış olmalıydım fakat bu biraz daha bekleyebilirdi. Bu gemiler bir sebeple inşa edilmişti ve bunun -Blaise'le önceki gece yaptığım görüşmeden öğrendiğim kadarıyla- başkente yaklaşık iki kilometre mesafedeki servi ağacı ormanında gizlenen bir korsana karşı ticaret yolunu savunmak olmadığına dair güçlü şüphelerim vardı.

Erik, "Geminin hangi kısımlarını görmek istersiniz, Leydi Thora?" diye sordu.

Biz yürümeye başlayınca mürettebattakiler de bir daha bana bakmadan dönüp işlerine devam ettiler. Cress hâlâ burada olsaydı her söze ve harekete dikkat kesilirlerdi fakat üstümde pahalı kıyafetler olsa da nihayetinde Astrealı olduğum için onların ilgisine mazhar olamazdım.

En masum tebessümümü takınıp Erik'in koluna girdim. "Vahşilerle ilgili hikâyeler duydum. Gerçekten de anlatıldığı kadar korkunçlar mı? Birini görmeyi çok isterdim."

Erik alnını kırıstırıp bir süre sessizce bekledikten sonra, "Üzgünüm, Leydi Thora. Şu anda gemide onlardan yok ve... şey, yanlış anlamazsanız, gemide olsalardı da muhtemelen Kayzer size göstermemizi onaylamazdı," diye cevap verdi.

"Ah, tabii," deyip dudağımı ısırarak örgülü saçımla oynadım. "Bu kadar tehlikeli olduğumun düşünülmesi gururumu okşadı açıkçası."

Alnındaki kırıışıklıklar kayboldu, gülümsedi. "Görmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Kafamda kırk tilki dolaşsa da biraz düşündüm ve başımı yana eğip aptalı oynadım. "Pek emin değilim. Gemiye binmeyeli çok uzun zaman oldu, efendim," dedim sonunda.

Erik'e bakınca herhangi bir rütbesi olmadığı anlaşılıyordu. Saçları ve teni çok koyu ve avuç içleri sert nasırlarla kaplıydı. Kılığı yüzlerce kez elden geçirilmiş yamalı bohça

gibiydi. Tahminimce, Kalovaksiyalı soyundan değildi, daha ziyade Goraki işgali –Kalovaksiya'nın Astrea'dan önce işgal ettiği son ülke– sırasında doğan ve soylu babasının merhamet edip yanına aldığı biriydi.

Ona “efendim” demem karşısında kıpkırmızı olup sözlerimi çabucak geçiştirdi. “Bir gemide ne *efendiler* ne *lordlar* ne de *prensler* olur, Leydi Thora,” dedi.

Ben, “O halde *leydiler* de olmamalı,” diye karşılık verince güldü.

“Öyle olsun,” diyerek, “Neden turumuza pruvadan başlamıyoruz?” diye önerdi.

Geminin ön tarafına yönelerek, “Ah, evet lütfen,” dedim. Ağzından çıkan hiçbir lafı kaçırmamak için gözlerimi fal taşı gibi açıp merakla peşine takıldım. Kendini özgüvenli ve önemli biri olarak görüyorsa ağzından bir şeyler kaçırmaması kaçınılmazdı. “Geminin ejderha şeklindeki baş süsünü yakından görmeyi çok isterdim. Kuşlar burada ne kadar revaçtaysa ejderhalar da Kuzey’de o kadar revaçtaymış, doğru mu?”

“Bilmem, Ley... Şey, *Thora*. Goraki’den daha kuzeye hiç gitmedim,” deyince haklı olduğumu anladım.

“Eh, her halükârda muhteşemdirler, gerçi onları görmek soğuk havaya katlanmaya değer mi bilmem,” dedim.

Vahşiye dair sorumdan muhtemelen şüphelenmişti ama talihimi tersine çevirebilecek kadar tehlikeli olduğunu bildiğim bir fikir gelmişti aklıma. Ancak Lord Dalgaard’la evlenme tehdidi beynimi kemirip duruyordu.

“Umarım orada hava çok soğuk olmaz... ah, Søren nereye gideceğinizi söylemişti, unuttum. Coğrafyayla aram hiçbir zaman iyi olmamıştır,” derken elimden geldiğince utangaç görünmeye çalıştım.

Bana gözucuyla şöyle bir baktı ama soruda tuhaf bir şey sezdiyse bile bir şey söylemedi. Boğazını temizledi.

“Gerçekten isimleri karıştırmamak elde değil,” dedi. “Fakat endişelenecek bir şey yok. Vecturia Adaları buraya çok uzak değil.”

Beklediğimden de kolay olmuştu. *Bu kadar* kolay olması kafama takıldı. Öte yandan Erik’e bunun saf bir kızdan gelen safça bir soru olmadığını düşündürecek bir durum da yoktu. Alt tarafı sohbet ediyorduk.

Vecturia Adaları. Bu ismi unutmamak için tekrar tekrar zihnime kazıdım. Fazla yabancı gelmiyordu ama bu ismi nereden hatırladığımı çıkaramıyordum. Neyse ki Blaise bir sonraki görüşmemizde buna açıklık getirecekti.

Mühimmat sandıkları topların yanına istiflenmişti. Sayılarını çabucak zihnime kaydettim. Gördüğüm kadarıyla her kutuda on kadar gülle, her topun yanında da beş kutu vardı. Søren on iki top olduğunu söylemişti... Toplamda altı yüz atış demekti. Ve en büyüğünü Søren’in komuta ettiği savaş gemilerinden oluşan bir filo vardı.

Başka bir kutu yığınının önünden geçerken, “Çok fazla top var,” dedim.

Erik ilgisizce omuz silkerek, “Vecturialılar barbardır,” dedi ama nedense bu sözcük çok sinir bozucuydu. Savaşta ve kan dökmede üstlerine olmayan Kalovaksiyalılar bu sözcüğü Astrealılar için de kullanırdı. “Öyle büyük bir sıkıntı beklemiyoruz ama hazırlıklı olmakta fayda var.”

Şansımı zorlamaya karar verdim.

Dudağımı ısırarak, “Tehlikeli olmalı,” dedim. “Neden böyle bir yolculuğun gerektiğini anlamıyorum.”

Cevap verecekti ki tereddüt edip ağzını kapadı. Gergin bir gülümsemeyle, “Kayzer’in emirleri işte,” dedi. “Mutlaka kendince sebepleri vardır.”

Yüzüme doğal bir tebessüm kondurmaya çalışarak, “Her zaman vardır,” dedim.

ELPIS

Crescentia'nın kölelerinden genç olanı, gemiden indiğimizde rıhtımda beni bekliyordu. Yanından ayrılmadan önce Erik'e, onun için dua edeceğimi söyledim.

Ben kıza yaklaşıırken o da gözlerini benden kaçırmaya çalışıyordu. "Prens, Leydi Crescentia'ya saraya kadar eşlik etti ama çok geçmeden at arabasını bizim için göndereceklerini söylediler." Kız yetersiz beslendiğini kanıtlayacak kadar sıskaydı ama yine de yanaklarında çocuksu bir tombulluk vardı. İri, kara gözleri iyice çukurlaştığından, yaşı çok daha büyük gösteriyordu.

Reverans yapmadı, zaten Astrealı köleler artık bana reverans yapmıyordu. Pek çoğu bu yüzden hayatını kaybettiği için diğerlerinin de krala boyun eğmesi anlaşılır bir şeydi. Kayzer beni halkımdan koparmak için o muazzam gücünü kullanmaktan imtina etmemişti. Etrafta Astrealı köleler olduğunda bile onlarla kesinlikle konuşamadığımız gibi pek çoğu yüzüme bile bakmıyordu. Bunu hiçbir zaman anlayamamıştım. Etrafıma böyle duvarlar öremekle düpedüz zalimlik ettiğini düşünürdüm. Ama bu kadar yalnız, bu kadar

sahipsiz olmasaydım, belki beni dönüştürdüğü kişi olmaya boyun eğecek kadar çaresiz olmazdım.

Kayzer'in zekâsını kimse küçümseyemezdi. Ama artık ondan daha zeki olmak zorundaydım.

Kayzer, yanımda gölgeler olsa da hiçbir zaman bir Astrealıyla yalnız kalmama müsaade etmezdi. Fakat belki bu da Ampelio'yu infaz etmenin bana sağladığı özgürlük kırıntılarından biriydi. Onu boşa harcamayacaktım.

"Mahzuru yoksa yürümeyi tercih ederim," dedim. "İsmin ne?"

Kız bir an bocalayarak etrafına bakındı. Gölgelerimin de orada olduğunu biliyordu. Neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Elpis," dedi.

"Yürüyelim mi, Elpis?" diye sordum.

Bir süre dudağını ısırdı, öyle ki kanatmasından korktum. "Köle mahallesinden geçmek zorunda kalacağız, Leydim," diyerek uyardı beni. "Bu saatlerde boş olur ama..."

"Senin için sakıncası yoksa benim için de yok."

"Ben... sakıncası yok," dedi daha güçlü bir sesle. "Ama muhafızımız yok."

"Gölgelerim var," dedim fakat beni korumaktan ziyade tasmamı çekmek için yanımdalardı ve öldürülme ya da sakat kalma tehlikem olmadığı sürece müdahale etmeyeceklerini biliyordum. Elpis'e yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmazlardı. Elpis de bunu biliyor olmalıydı ki tedirgin gözlerle bana baktı.

"Tabii... tabii, Leydim."

Huzursuz olduğu için onu suçlayamazdım. İşgalde benden daha küçüktü. Astrea onun için bir hikâyeden ibaretti. Bu yüzden güvenilir olup olmadığından emin olamıyordum. Bu kez kırbaç cezasından daha büyük bir tehlike söz konusuydu. Elpis'ten emin olmalıydım.

Yürürken gölgelerime bakmak geliyordu içimden ama onları görmeyeceğimi ve bunu yaparsam şüphe çekeceğimi biliyordum. Belki bir ara sokaktan geçen siyah bir kumaş silueti yakalar veya birkaç yumuşak ayak sesi duyardım o kadar. Onlar görülmemek ve duyulmamak için eğitilmişlerdi ve bu konuda bir sürü ruh taşından yardım aldıklarına şüphem yoktu. Pelerinlerinin, sahiplerini bir süreliğine görünmez ve neredeyse duyulmaz kılmasını sağlayan hava taşlarıyla donatıldığını duymuştum.

Kayzer'e söyleyeceklerdi ama konuştuklarımızı duyacak kadar yaklaştırmaya cesaret edeceklerini sanmıyordum. Kayzer Astrealı bir köleyle konuştuğumu –ne kadar masum bir konuşma olursa olsun– duymaktan hoşlanmayacaktı. Thora'nın kendime dikkat etmemi tembihleyen ses yine zihnimde dönüp duruyordu ancak Blaise'in sesi daha yüksek çıkıyordu. *Yirmi bin kişi.*

Yürürken kıza, "Burada ailenle mi yaşıyorsun?" diye sordum.

Elpis dikkatle, "Evet, Leydim," dedi. "Daha doğrusu annem ve erkek kardeşimle. Babam Fetih'te öldü."

Kalovaksiyalılar işgale *fetih* diyordu. Belki de asi bir yeri fethetmek, savunmasız bir yeri işgal etmekten daha onurlu görüldüğü için.

"Çok üzüldüm," dedim. "Annen ne iş yapıyor?"

"Eskiden botanikçiydi ama şimdi Baron ve Leydi Crescentia'ya terzilik yapıyor."

"Erkek kardeşin kaç yaşında?"

Duraksadı. Sonra daha tiz bir sesle, "Yakında onuna basacak," dedi. "Üvey kardeşimdir aslında."

"Ah," dedim tereddütle ona bakarak. Sarayda bile evlilik dışı ilişkilerden çocuğu olan kadınlar vardı ve dul bir kadın için durum, evlenmeden böyle bir duruma düşen bir

genç kıza göre çok daha az utanç vericiydi. Hesaplamam doğruysa, annesi hamile kaldığı sırada işgal sona ermişti. Yapboz parçaları yerine otururken, Elpis'in neyi dile getirmediğini de anlamıştım.

Fatihin Hakları, savaşçıların misilleme korkusu olmaksızın halkımı sindirmesine, soymasına ve köleleştirmesine izin veriyordu ancak bu kadarı aklımın ucundan geçmezdi. *Tecavüz*. Bu sözcükten kaçınmaya veya yumuşatmak için başka bir sözcük kullanmaya yeltenmeyecektim. Bu da halkımın maruz kaldığı haksızlıklardan biriydi. Bedelini ödeteceğime yemin ettiğim haksızlıklardan biri.

Elpis öfkesini benim kadar ustaca gizleyemiyordu. Yüzünde beliren öfke, gerilen çenesinde, dikkatle bakan gözlerinde, bir sayfadaki sözcükler gibi açıkça okunabiliyordu. Böyle bir bakışla insanı taşa çevirebilirdi. Bu öfkeyi çok iyi biliyordum.

Elpis'in Kayzer'e sadık olmadığından emindim. Ancak bu, bana sadık olduğu anlamına da gelmiyordu. Sonuçta onun kraliçesi değildim; ben onun zincirlerini tutan biriyle arkadaş olan şımarık, tuzu kuru bir kızdım.

Söyleyeceklerimi söylemeden önce bir süre zihnimde Astrea diline çevirdim. Fısıldar gibi, "Onlara benziyor mu?" diye sordum. Gölgele saçma sapan, önemsiz bir şey hakkında çene çaldığımı düşünsün diye yüzümdeki tebessümü hiç bozmadım. Yıllarca dikkat çekecek bir şey yapmadığımı izlediklerinden, o anda da benden böyle bir şey beklemediklerini umuyordum.

Yarasını deşmiştim. Elpis sözlerimden irkilse de geri adım atmadım. Öfkesine ihtiyacım vardı; bu öfkeyi tek başına yüklenmek zorunda olmadığını, onun tarafında olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı.

Gözlerini kıstı, cevap vermek için ağzını açtı ama sonra vazgeçip ağzını sımsıkı kapadı. Sesini ancak duyabileceğim kadar alçaltıp Kalovaksiya dilinde usulca, "Evet," dedi. Gergin bir sesle, "Benden ne istiyorsunuz, Leydim?" diye sordu.

Kırık pencerelerin ardından bizi izleyen çukur gözler dışında sokaklar bomboştu. Çalışma yaşına gelmemiş çocuklar, hastalar ve ihtiyarlar. Hoa yanımda olmadığı zamanlarda buralarda bir yerde yaşıyor olmalıydı. Bu düşünce tuhaflığıyla beni sarstı; bu ihtimal daha önce aklıma bile gelmemişti.

Elpis'e, "Sen ne istiyorsun?" diye sordum.

Bakışlarıyla etrafı tarayıp gölgeleri aradı; kulakları hep kırışte, gözleri hep üstümüzde olan gölgeleri. Orada olmadıklarından emindim. En azından yakında değillerdi. Gerçi buna ben de inanmıyordum. Daha önce çokça yanıldığım olmuştu.

Elpis yine Kalovaksiya dilinde, "Bu bir oyun mu, Leydim?" diye sordu.

Bana güvenmiyordu. Hem neden güvensin ki? Yıllardır Cress'le birlikteydim. Bana güvenmek için aptal olmalıydı ve yaşadığı sert hayat, aptal olmasına izin vermiyordu.

Aksine, bana güvenmediği için ona güveniyordum.

"Hayır, oyun değil," dedim. Yeniden etrafa baktığımda onu gördüm; bir muhbirin belli belirsiz silueti belirip kaybolsa da yaklaşık altı metre ötede, harap bir binanın gölgesinde gizleniyordu. Beni duyamazlardı ama şen bir kahkaha atıp yüzüme yapmacık bir tebessüm yerleştirerek, tedbiri elden bırakmadan Astrea dilinde konuşmaya devam ettim.

Elpis hayretten donakalmıştı. "Gülümse," dedim. Gözlerindeki belli belirsiz korkuya rağmen dediğimi hemen yaptı. "Gözümü korkutmaya çalıştılar, Elpis ve az kalsın başarıyorlardı. Korkudan sindim, beni *sindirmelerine* boyun eğdim. Ama benden bu kadar. Bize ve ülkemize yaptıkları her şeyin

bedelini ödeteceğim. Annelerimize ve babalarımıza yaptıklarının bedelini ödeyecekler. Bana yardım eder misin?”

Nefesimi tuttum. Elpis bu dünyada büyümüştü, bu dünyadan başka bir şey bilmiyordu. Özgürlüğü ve ailesinin karını doyurabilecek kadar yiyecek için bana sırtını dönebilirdi ve bunun için onu suçlayamazdım. Bu dünya, Astrealıların ayakta kalamayacağı kadar zorlu bir dünyaydı, üstelik ben en kötü yanlarını görmemiştim bile. Onların hükümdarı artık Kayzer'di, ben değildim ve güvende olduğu, üşümediği, karnı doyduğu sürece bunun bir önemi var mıydı ki?

Ancak ne zaman göz göze gelsek, bakışlarında nefret kıvımcımları görüyordum. Gözlerinde ölümcül bir bakış vardı ama hedefi ben değildim. Öfkesi ancak benimkini besliyordu ve nihayet aynı nefrette buluşuyorduk.

Astrea dilindeki sözcükleri beceriksizce telaffuz ederek, “Evet, Majesteleri,” diye fısıldadı. Bu sözcükleri bilmesine bile şaşırmıştım.

Majesteleri. Kalovaksiyalılar bu unvanı kullanmadığından, şimdiye dek annem dışında kimse için kullanıldığını duymamıştım. Elpis'in iyi niyetli olduğunu biliyordum ama bu sözcüğü duymak içimi acıtmıştı.

Ona, *Ben kimsenin majestesi değilim*, demek istedim.

“Gerçekten güvendiğin birileri var mı?” diye sordum.

Tereddüt etmeden, “Evet,” dedi.

“Yanlış cevap. Güvenini hak etmedikleri sürece hiç kimseye güvenemezsin. Eskiden bu hataya düşmüş ve bu yüzden çok acı çekmiştim. Ama Kayzer bu kez seni cezalandırmaya bile zahmet etmez. Öldürür, anladın mı?”

Dudağını ısırды ama sonra izlendiğimizi hatırladı. “Evet, espriyi anladım,” dedi kulağa son derece doğal gelen bir kahkaha atarak. Sesini alçaltma ya da Astrea dilinde konuşma

gereği duymadı. Zeki kızdı; önemsiz de olsa, oyalanacakları bir şey veriyordu onlara.

“Güvenmeni istediğim tek kişi, bir delikanlı. Dün ziyafette garsonluk yapıyordu. Benden biraz daha büyük, kısacık kesilmiş siyah saçları vardı, hatırladın mı? Açık yeşil gözlü ve çoğu erkekten daha uzun boyluydu.” Yüzümü kaşırımı gibi parmağımı şakağımdan dudağımın kenarına götürüp, “Şurasında da bir yara izi var,” diye ekledim.

Elpis yavaşça başını salladı. “Galiba onu tanıyorum,” dedi.

“Galiba mı yoksa gerçekten mi?” diye üsteledim.

Daha kararlı görünerek, “Ben... Tanıyorum,” dedi. “Sarayda çalışan çok fazla delikanlı yok fakat iki gün önce biri başladı. Madenden salıverildiğine dair bir evrakla gelmişti, o değil mi?”

Belgenin sahte olduğundan ve durumun yakında ortaya çıkacağından şüphem yoktu.

Kalovaksiya dilinde, “Evet, o,” dedim.

Küçük bir tebessümle karşılık verdi. “Yakışıklı olan da diyebilirdiniz. Bütün kızlar ona abayı yakmış durumda.”

Kahkahamı bastırdım. “Ona bir mesaj iletebilir misin?”

“Evet, o iş kolay. Leydi Crescentia, özellikle de aklını meşgul eden bir kitap varsa, etrafında olup bitenleri pek fark etmez. Babası bizi daha yakından takip eder ama o da dün öğleden sonra madenleri kontrol etmeye gitti.”

İyi bir şey olmasa da faydalı bir bilgi daha edinmiştim. Baron’un madenleri ziyaretinin getirilerini hayal bile edemedim ama daha fazla ölü anlamına geldiğini de biliyordum.

“İyi,” dedim. “Kendini ona tanı. Seni benim yolladığımı söyle.” Blaise’in ona inanmayacağını biliyordum; Kayzer’in casusu bizi yakalamak için tam da böyle bir şey söylerdi. “İşgalden önce sarayda çocukluğumuz beraber geçmişti. Da-

dımızın ismi Sofia'ydı fakat ona Bülbul derdik çünkü sesi çok güzeldi. Sana inanmazsa, bunu anlatırsın."

“Peki, ona ne söylememi istersiniz?” diye sordu.

“Ona... ona bazı haberlerim olduğunu ve yüz yüze görüşmemiz gerektiğini söyle.”

BAHÇE

Günler, gölgelerimin her an Kayzer'e Elpis'le konuştuğumu söylemesinden duyduğum korkuyla geçiyordu. Konuştuklarımızı duymamış olmaları önemli değildi çünkü her halükârda bunun cezasını çekecektim. Buna değerdı – gerçekten değerdı– ama sırtıma inen kırbacı beklemeyi kolaylaştırmıyordu. Çok az uyuyordum ama uyuyabildiğimde de rüyalarımnda Ampelio'nun ölümünü görüyordum. Bazen onun yerini Blaise alıyordu. Bazen de Elpis. Bazen ayağımın dibinde yatan kişi Crescentia oluyordu ve ben hançerimi boğazına dayadığımda hayatını bağışlamam için yalvarıyordu.

Sonuçta rüyamda gördüğüm kim olursa olsun, hep aynı sonla bitiyordu ve çığlık atarak uyanıyordum. Gölgelele bu duruma artık aldırılmıyordu. Alışmışlardı.

Gemilele görmemin üstünden dört gün geçmişti. Blaise'le görüşmemin üstündense beş. Elimden gelen tek şey, söylediği gibi benimle iletişime geçmesini beklemektir. Yeniden Thora kimliğimle hayata dönmek, öğle yemeklerine, danslara katılmak ve öğleden sonralarımı Cress'le babasının kütüphanesinde geçirmek adeta çocuk oyuncağıydı. Ama kim olduğumu da unutmamaya çalışıyordum.

Vectura Adaları'nı düşünerek oyalanmaya çalıştım. Orada, bir savaş filosu ve Prens'in amiral olmasını gerektirecek ne yaşanıyor olabilirdi? Belki de Prens *doğru* söylemişti ve sadece Erik'in kafası karışmıştı; Ejder Katili ticaret rotasında sorun çıkarıyordu. Ancak bunu düşündükçe daha da mantıksız geliyordu. Yalnızca Ejder Katili'nin küçük filosuyla savaşmaya hazırlansalardı bu kadar mühimmat ile bunca gemiye ihtiyaç duymazlardı. Ejder Katili, Kayzer'in gözüne batan bir diken olabilirdi ama onu kesmeye top değil, bir bıçak da yeterdi.

Ama sonuçta Vecturia, Astrea değildi. Onların sorunları beni ilgilendirmiyordu, kendi halkımı düşünmeliydim.

Üstelik bundan bir şey de çıkmayabilirdi. Evet, Prens Søren ve Erik bir şeyler saklıyor olabilirdi ama asıl amaçları başka bir şeyi saklamak da olabilirdi. Prens Søren'in savaştaki yeteneğine dair hikâyeler duymuştum fakat bunlar hep kulaktan dolma şeylerdi ve Prens'i kutsal bir varlık gibi göstermek için fazlasıyla abartılmış olabilirlerdi.

Blaise'le konuşabilsem, bildiğim şeyi ona anlatıp onun ne düşündüğünü öğrenebilirdim. Hatta belki yapbozun eksik parçalarını birleştirmemizi sağlayan bilgilerle gelirdi. Ne var ki kilerdeki görüşmemizden beri ondan haber alamamıştım. Daha sık buluşmamızı sağlayacak bir fikri olduğunu söylemişti fakat artık umudumu yitirmeye başlamıştım. Hatta zaman zaman benim hayal ürünüm olup olmadığını bile sorgulamaya başlamıştım.

Kapı, Cress'in yumuşak, melodik tarzıyla değil, gergince ve resmi bir havayla çalındı. Hoa şöminede saç maşasını ısıtmakla uğraştığından kapıya ben baktım. Ayaklarım adeta taş kesilmişti. Yalnızca muhafızlar kapıyı böyle çalardı ve ne istediklerini tahmin etmeme gerek yoktu. Maden ayaklanmasından sonra aldığım kırbaç yaraları tamamen iyi-

leşmemiştir. Yeni yaralar açacak bir kırbaç seansı, bir türlü bastıramadığım bir ürperti duymama neden oluyordu.

Elpis'le konuşmamalıydım. Blaise'le buluşmamalıydım.

Kapıyı açmadan önce titreyerek son bir kez derin bir nefes aldım. Karşımda kırmızı urbalı, sert bakışlı bir muhafız belirince kalbim duracaktı. Ama Kayzer'in adamlarından biri değildi. Ne kadar kalabalık olurlarsa olsunlar, artık hepsinin yüzünü ezberlemiştim. Belleğime öylesine kazınmışlardı ki artık kâbuslarıma bile dadanıyorlardı. Bu adam onlardan biri değildi ama bunun iyi mi kötü mü olduğunu da bilmiyordum.

Adam cebinden kare bir zarf çıkarıp ince, düz hatlı, donuk yüzüyle bana uzattı.

Zarfin üstündeki kraliyet mührü yeterince ipucu vermiyormuş gibi, "Ekselansları Prens Søren'den," dedi. "Cevabınızı almadan gitmememi buyurdular."

Hem rahatlayıp hem şaşkınlıkla serçeparmağımla zarfı yırtıp Prens'in kargacık burgacık el yazısını okudum.

Thora,

Geçen gün seni bırakıp gittiğim için özür dilerim ama umarım tur hoşuna gitmiştir. Yola çıkmadan baş başa öğle yemeği yiyerek bu durumu telafi etmeme izin verir misin?

Søren

Yazdıklarında başka anlamlar arayarak mesajını iki kez okusam da kâğıtta yazanlar dışında hiçbir şey göremedim. Cress'in ona kur yapan çocuklardan aldığı mektuplara benziyordu. Blaise, Prens'in bana bakışları konusunda haklı olabilir

miydi? Mektup, bir aşk mektubuna has şairane sözcükleri ve övgüleri taşımasa da Søren'in tavırları düşünülünce şaşırtıcı değildi. Kıymetli gemilerinin yelkenlerine düzülen bir şiirden bile anlamazdı muhtemelen. Ama son cümlesini, baş başa zaman geçirme davetini yok sayamazdım.

Daha fazla bilgi elde etme fırsatını kaçırmak istemesem de suçluluk duyuyordum. Son birkaç gündür, Cress'in odasında gergin gergin volta atıp ondan böyle bir mektup beklediğini biliyordum. Limana gittiğimiz günden sonra onu birkaç kez görmüştüm ve hepsinde de yerinde duramıyordu, gözleri ılık saçıyordu ve Prens'le geçirdiği her anı en ince detayına kadar anlattığı için neredeyse ben de onlarla zaman geçirmişim gibi hissediyordum. Ancak Søren'in, ona nazik ve centilmence davransa da –kapıları açışı, arabaya binmesine yardım etmesi, odasına kadar eşlik edip kibarca vedalaşması– yalnızca erkek olarak üstüne düşeni yaptığını söyleyemiyordum.

Bana davrandığı gibi değildi yani. Benimle öğle yemeği yemek gibi bir görevi yoktu ve babası bunu öğrendiğinde öfkeden deliye dönecekti. Søren mektubu yazarken bunu biliyor olmalıydı ama bu da onu durdurmaya yetmemişti.

Ben uzun süre yalnızca elimdeki kâğıda bakıp vermem gereken cevabı, ne giymem gerektiğini, onunla ne konuşacağımı düşünürken muhafızın bir an bile bakışlarını benden ayırmadığını fark ettim. Neyse ki çok geçmeden, seçeceğim en iyi yolun dizginleri elime almam gereken yol olduğunu anladım. Blaise, bana sahip olamadığı için Søren'in beni daha fazla istediğini söylemişti.

Başımı kaldırıp muhafıza baktım, –pek işe yaramıyormuş gibi görünse de– en tatlı gülüşümü takındım. Adamın yüzü hâlâ donuktu.

“Cevap vermeyeceğim,” dedim. “İyi günler.”

Çabucak reverans yapıp itiraz etmesine fırsat bırakmadan kapıyı sıkıca kapadım.

Bir zamanlar anneme ait olan bahçede yürürken, yoğun ve ağır sonbahar havası tenimi yalıyordu. Annemin hatırası dün gibi aklımdaydı ama varlığını burada her yerdekenden daha yoğun hissediyordum. Çiçeklerin, çimen ve toprağın renginin ve kokusunun beni battaniye gibi sarmaladığını hatırladım. Bu koku, tüm gününü taht odasında veya şehirde gezmekle geçiren annemin üstüne sinerdi.

Eteğine yapışan toprakla, ellerinde hayatla, burada her yerdekenden daha mutlu olurdu.

Birlikte tohum ekip üzerlerini toprakla örterken beni yönlendirmek için ellerini ellerimin üstüne koyar, "Yeterince özen ve zamanla, en küçük tohumlar bile en büyük ağaçlara dönüşebilir," derdi.

Ampelio, kraliçe olmasaydı annemin müthiş bir Toprak Muhafızı olacağını söylerdi çünkü Astrea kanunlarına göre aynı anda ikisi birden olamazdı. Elbette tanrıların bu lütfu nesilden nesile geçmiyordu. Annem yanında çalışmam için bahçesinde bana da küçücük bir yer ayırsa da ektiğim tohumlar filiz bile vermemişti.

Bahçenin hiçbir yerinde artık bir şey yetişmiyordu. Annemin sebatkâr ilgisi yokken bahçe yabani bir yere dönüşmüştü ve Kayzer'in tahammül edemediği bir şey varsa o da yabanilikti. Ben yedi yaşındayken bahçeyi yaktırmıştı. Odamın penceresinden alevleri ve dumanı görmüştüm ve Hoa beni sakinleştirmek için elinden geleni yapsa da ağlamaktan canım çıkmıştı. Sanki annemi bir kez daha kaybetmiştim.

Aradan dokuz yıl geçmiş, yangından artakalanlar temizlenip bahçe gri kesme taşlarla kaplanmıştı ama o duman kokusu hâlâ burnumdaydı. Annem yaşasaydı, sert zemini,

çatlaklardan fışkıran hayalet parmaklarını andıran tek tük ağaçla bu bahçeyi tanıyamazdı. Artık hiç renk yoktu. Ağaçlar bile yaprak çıkarmayacak kadar gerçekçiydi.

Bahçe eskiden hep çok kalabalık olurdu. Güzel havalarda Blaise ve diğer çocuklarla burada oynardık. Rengârenk harmaniler içindeki bir sürü saray mensubu, ağaçların altında, çalılarının arasında yürürdü. Sanatçılar tuvalleri, alet edevatları veya defterleriyle, tek başına oturup çalışırdı. Çiftler pek de gizli kalamayan randevularına çıkardı.

Ama artık ıssız bir yerdi. Kalovaksiyalılar güneş ve deniz havasından daha iyi faydalanmak için kamusal çardakları tercih ediyordu. Crescentia'yla birkaç kez gitmiştik ve Kalovaksiyalılar orada ne kadar oynarsa oynasın, ne kadar çalışırlarsa çalışsın, ne kadar dedikodu yapıp flörtleşirlerse flörtleşsinler, burası kesinlikle eski haline benzemiyordu. Bu bahçe yakılıp yıkılsa da sarayın hâlâ evim olduğunu hissettiren tek yerdi.

Ancak bugün beni buraya getiren şey rahatlama isteği değildi. Blaise'le –benimle temasa geçerse– buluşmak için uygun bir yer bulmakta zorlanıyordum ama gölgelerimin şüphesini üstüme çekmeden bir daha kilere gidemezdim. Sarayda gerçekten yalnız kalabileceğim pek az kıymetli yer vardı. Burada bile yalnız değildim. Sarayın otuz penceresi bahçeye bakıyordu ve arada bir, içeriden beni izleyen gölgelerimin bakışlarını yakalıyordum; pelerinlerinin siyah kukuletalarını başlarına çektiklerinden yüzlerini göremiyordum.

Bahçe göz önündeydi ama buluşma mekânı olarak da kullanılabilirdi. Bizi bir arada görenler olacaktı fakat Blaise ağaçları budayıp taşları cilalıyormuş görünürse, durum o kadar göze batmazdı. Üstelik Kalovaksiyalıların, köleleri görmezden gelmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Bizi duyamazlardı ve önemli olan da buydu.

Elbette bu kusurlu bir plandı. Şüphe çekmeden iki laf edemezdik. Ama ne kadar kusurlu olursa olsun, şimdilik elimizdeki en iyi fırsattı.

“Leydi Thora.”

Bir erkek sesiyle az kalsın yerimden sıçırıyordum. Crescentia’nın aksine, itibarımı korumak için hizmetçiler eşliğinde dolaşmıyordum. Elbette gölgelerim belli bir mesafeden beni izliyordu ama beni korumak için değil, gözetlemek için.

Bu sesi tanıyordum ve sabahki mektubundan sonra gelip beni bulmasını bekliyordum.

Prens Søren, gölgelerimden çok daha farklı emirleri yerine getirmekle görevli iki muhafızla taşlı bahçeden bana doğru geliyordu. Bu muhafızlar Kayzer’in değil, Søren’in olsa da—işlemediğim suçlar için beni koridorlarda sürükleyip sırayla kırbaçlayan muhafızlar olmasa da—onların da bakışları çok sertti, bu yüzden ürpertimi bastırmaya çalıştım.

Neyse ki bugün benim için gelmemişlerdi.

Reverans yaptım. Doğrulurken, “Ekselansları, sizi buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordum.

Sitemkâr gözlerle bana baktı. “*Ekselansları*. Bunu konuştuğumuzu sanıyordum.”

“Önce siz bana *Leydi* dediniz,” diye karşılık verdim.

Søren yüzünü buruştursa da gözlerinin içi gülüyordu. Sanki ilk kez bu kadar gerçek bir neşeye yaklaşılmıştı. “Alışkanlık işte. Haydi baştan başlayalım. Merhaba, Thora,” diyerek başını hafifçe eğdi.

Bu isim gerçek ismimden daha tanıdık gelse de tüylerimin diken diken olmasına yetti.

“Merhaba, Søren. Seni buraya hangi rüzgâr attı?” dedim yeniden, başımı yana yatırarak.

Taşlı bahçeye şöyle bir göz attı. Onun gözünde burası harabeden farksızdı.

“Aslında seni arıyordum,” deyip kolunu uzattı. Koluna girmekten başka çarem yoktu.

“Beni mi?” diye sordum. Beni aramasını bekliyordum ama beni son kez aramaya geldiğinde, sebebi Ampelio’nun infazını haber vermektir. Şimdi de Blaise’in infazı için mi çağırılıyordum? Yoksa Elpis’in mi?

Kaygımı gizleyememiş olmalıyım ki boşta kalan eliyle kolumu sıktı. Beni rahatlatmaya çalıştığını anlıyordum ama nedense bu tavrı tuhaf ve havada kalmış gibi gelmişti. Belli ki ikimiz de şefkat görmeye alışık değildik. Yine de çabası hoşuma gitti.

“Merak etme,” deyince, hızla çarpan kalbim biraz rahatladı. “Sen...” Boğazını temizledi. “Elbisen çok güzel.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedim utanmış gibi bakışlarımı ondan kaçırarak. Elbisemde her zamankinden daha fazla dekolte yokmuş gibi. Bu kez, elbisenin üst kısmı, omuzlarımdan geniş şeritler halinde inen safran sarısı ipeğiyle hayli muhafazakâr, hatta kürekkemiklerimi saklayacak kadar yüksek yakalıydı. Hoa’dan korsemi her zamankinden daha fazla sıkmasını istemiştım, böylece belim daha ince görünüyordu. Hoa söylediğim gibi korsemi zümrüt bir iğneyle sol kalçamın üstünde biraz daha yukarıda tutturunca yırtmacım da biraz daha yukarı çıkmış oldu. Şimdi attığım her adım, bacağımı hafifçe sergiliyordu. O sabah aynanın karşısında yaklaşık bir saat yürüme provası yaparak kışkırtıcı ile müstehcen arasında bir denge bulmaya çalışmışım. Prens’in bana bakışlarına bakılırsa, başarılı da olmuşum.

Onu denemek için, “Yakında gidiyorsun, değil mi?” diye sordum. “Ticaret rotasını Ejder Katili’nden temizlemeye.”

“Dört gün sonra, evet,” dedi. Ve böylece, benden uzaklaşan bakışları yalanını ele verdi.

Demek ki sezgilerimde yanılmıyordum; ticaret rotasını korumaya gitmiyorlardı. Nereye gittiklerini öğrenmedikçe bu bilgiyle hiçbir şey yapamazdım ama yine de haklı çıkmanın gururunu yaşıyordum.

“Açıkçası bu konuda biraz gerginim,” diye itiraf etti.

“Bence buna hiç gerek yok,” dedim. “Duyduğum kadarıyla savaşta harikaymışsın. Ejder Katili’nin yalnızca küçük bir filosu var. İyi iş çıkaracağından eminim.”

Omuz silkip bir kez daha gözlerini kaçırdı. “Baron’un rehberliği olmadan komuta edeceğim ilk görev. Benden çok şey bekliyorlar ve...”

Zayıflığını itiraf ettiği için pişmanlık duyarak sözlerini yarım bırakıp boğazını temizledi. Ben karşılık veremediğim konuyu değiştirdi.

“Gemiye sana bizzat gezdiremediğim için üzgünüm.”

“Ah, önemi yok,” dedim neşeyle. “Crescentia’yla ilgilenen büyük incelikti, ayrıca Erik harika bir tur rehberi. Çok güzel bir gemi. Bir ismi var mı?”

“Aslında var. Mürettebat...” Yine gözlerini kaçırdı. “Siz gittikten sonra mürettebat... yani *biz*, gemiye Leydi Crescentia ismini koymaya karar verdik.”

Gemisine ne isim verdiği umurunda değildi fakat Søren tepkimi ölçmek için gözlerini benden ayırmıyordu. Hem ben kimdim de onu hayal kırıklığına uğratacaktım. Varsın, bu kadar aptalca bir şeye içerlediğime inansındı. Belli belirsiz ve gergin bir tebessümle, “Güzel bir isim,” dedim. “Sonuçta o gemiye binen ilk leydiydi, değil mi?”

“İkiniz de öyleydiniz,” dedi. “Fakat...” Bir kez daha duraksayıp sözlerini yarım bıraktı.

“Tabii ben leydi değilim,” diye tamamladım cümlesini. “Gerçek bir leydi değilim. Öyle söylediler, değil mi?”

Başını iki yana sallasa da inkâr etmedi. “Bunun kötü şans getireceğini söylediler. Ben itiraz ettim, Thora, Erik de itiraz etti. Ama...”

“Anlıyorum,” derken aslında anlamadığımı sezdirmeye çalıştım.

Søren’in püf noktası, çevreye sergilediğim rolü çözdüğüne, benim içimi gördüğüne inanmasını sağlamaktı. Ne var ki bunu yapamıyordu. Bakmaya devam etmesi için en az bir katman daha olmalıydı.

Etkili olması için sesimi alçalttım. Dürüstçe konuşuyormuş gibi yaparak, “Hakkımda söylenenleri duydum,” dedim. “Senin *cariyen* olduğumu sanıyorlar. Tabii aslında bunun yerine şimdi tekrarlamak istemediğim daha iğrenç bir kelime kullandılar.”

Bu yalana hemen inandı. Kolu iyice gerildi, kaşlarını çattı. Öfkeyle, biraz da korkuyla, “Bunu kim söyledi?” diye sordu. Muhtemelen istediği son şey, bu söylentilerin babasının kulağına gitmesiydi.

“Önemi var mı?” dedim. “Böyle düşünmeleri çok normal. Muhtemelen senin muhafızların da böyle düşünüyor.” Bakışlarını kibarca diğer tarafa çeviren muhafızlara baktım. Önceki muhafızın burada olmadığını bilerek, “Mektubunu getiren muhafız bunu muhakkak biliyordu,” dedim. “Olayın içinde olmasam ben bile öyle sanırdım. Yoksa neden böyle yanıma gelip beni öğle yemeğine davet edesin ki?”

Cevabını bekledim. Bir süre cevap vermeyince, yemi yutmadan oltayı çektiğimden korktum. Søren muhafızlarına dönüp bir el işraeti yaptı. Muhafızlar tek kelime etmeden arkalarını dönüp içeri girdiler ama gözlerini üstümüzden ayırmadıklarından emindim.

Kollarımı önümde kavuşturup, “Bu hiçbir şeyi düzeltmez,” dedim. “Refakâtçim yok ve...”

Søren kulaklarına kadar kızarıırken yeniden bana döndü. “O halde mektubumu okudun,” diyerek araya girdi. “Ama cevap vermedin.”

Dudağımı ısırđım. “Davetini kabul etmem uygun olmaz diye düşündüm fakat geri çevirme hakkım olup olmadığını bilmiyordum. Ne cevap vereceğimi bilemedim.”

Søren şaşırarak, “Elbette geri çevirme hakkın var,” dedi. “Peki geri çevirmek mi istedin?”

Üzgün bir edayla iç geçirerek bakışlarımı kaçırdım. “Benim ne istediğim önemli değil,” dedim. Cevap vermemem onu daha da delirtecekti. “Crescentia’yı davet etmeliydin. Senden hoşlanıyor ve sana daha uygun bir arkadaş.”

İtiraz etmesini bekledim ama karşılık vermedi. Bunun yerine, “Seninle vakit geçirmeyi seviyorum, Thora,” dedi. “Ve bu sadece bir öğle yemeğiydi.”

Yardıma muhtaç bir kız gibi davranmak kolaydı. Sadece gözlerimi irileştirmem, çekingen tebessümler takınmam ve peşimde birinin dolaşması yeterliydi. “Babanın onaylayacağını sanmıyorum,” dedim.

Kaşlarını çatıp bakışlarını yere indirdi. “Ona söylemeyi düşünmüyordum,” diye itiraf etti.

Elimde olmadan güldüm. “Birileri söylerdi,” dedim. “Uzun zamandır burada değilsin, Søren ama istediğine sor; baban bu sarayda olup biten her şeyi görüyor. Özellikle de söz konusu ben olunca.”

Søren yüzünü astı. “On yıldır bizimlesin,” dedi. “Artık Kalovaksiyalı sayılırsın.”

Beni rahatlatmak için söylediğini bilsem de sözleri hançer gibi içime saplanmıştı.

Tartışmayı uzatmak yerine, “Haklısın galiba,” dedim. Cress’in bana verdiği kartı, beni alabildiğine yardıma muh-

taç gösterecek kartı oynama sırası gelmişti. “Yakında beni Kalovaksiyalı biriyle evlendirmeyi planlıyor.”

Telaşla, “Nereden duydun?” diye sordu. Gülmemeye çalıştım, dudağımı ısırıp ellerimle oynayarak canım çok sıkılmış gibi görünmeye çalıştım.

“Crescentia, babası babanla bu konuyu konuşurken duymuş. Mantıklı. Yaşım geldi ve dediğin gibi, çok uzun zamandır Astrealıdan çok Kalovaksiyalıyım.”

“Seni *kiminle* evlendirecekmiş?”

Omuz silkip surat astım. Sesime bir parça hüznün kata-
rak, “Crescentia, Lord Dalgaard’ın Astrea’nın son prensesine sahip olmak için en büyük meblağı teklif eden kişi olduğunu söyledi,” dedim.

Kendimden bahsederken bu unvanı kullanmak bile ihanet gibi geliyordu ancak arada bir dürüstçe konuşmam Søren’in hoşuna gitmiş görünüyordu. Evet, kumar oynuyordum ama her şey kumardı zaten. Tek bir yanlış hamle, beni mezara götürecekti.

Søren yutkunup bakışlarını yere indirdi. Sayamayacağım kadar savaşta bulunmuş olabilirdi ama Lord Dalgaard tehdidi, nutkunun tutulmasına yetmişti. İşitme mesafesinde bekleyen muhafızlara baktı.

Hafifçe koluna dokunup sesimi alçattım.

“Babanın benden istediği her şeyi yaptım, Søren, hiç şikâyet etmeden, her isteğini yerine getirdim ve sadık bir vatandaş olabileceğimi göstermeye çalıştım. Ama lütfen, *lütfen*, bunu yapmasına izin verme,” diye yalvardım. “Lord Dalgaard ile zavallı eşlerini biliyorsun. Benim başlık param, ailem, mevkim yok. Başıma gelecekler kimsenin umurunda olmaz. Eminim o da bu yüzden beni cazip buldu.”

Yüzü adeta taşa döndü. “Babama karşı çıkamam, Thora.”

Elimi indirip başımı iki yana salladım. Kendimi toparlamaya çalışır gibi derin bir nefes alıp biraz daha dik durdum. Buz gibi bir katmandan oluşan yeni maskemi takınarak yeniden Søren'e baktım.

Gergince, "Özür dilerim, Ekselansları," dedim. "Haddimi aştım, bunu yapmamalıydım. Sadece sizin... istedim ki..." Başımı iki yana sallayıp hayal kırıklığıyla dolu gözlerimin bir an onunkilere odaklanmasına izin verdikten sonra bakışlarımı kaçırıp her an ağlayabilirmişim gibi gözlerimi kırptırdım. "Gitsem iyi olur."

Gitmek için davranıp arkamı döndüğümde tam da umduğum gibi Søren uzanıp kolumu tuttu. Bu andan sonra, küçücük bir kas seğirmesi ve omzumun belli belirsiz bir hareketiyle elbisemin halihazırda gevşek duran kolu düşüp sırtımdaki yara izlerini bir anlığına Søren'e gösterdi. Søren'in onlardan haberi vardı; ilk kırbaç yaralarımın açılmasına bile şahit olmuştu. Yine de bu manzara karşısında soluğunun kesildiğini hissettim. Kolumu ondan kurtarıp elbisemin kolunu alelacele düzeltirken bu izlerden utanıyormuşum gibi önüme baktım.

Ben koşar adım ondan uzaklaşırken, "Özür dilerim," diye bağırdı arkamdan.

Tam olarak ne için özür dilediğini bilmiyordum ama önemi yoktu. Onu istediğim kıvama getirdiğimi bilmek için ona bakmama gerek yoktu: Babasıyla arasının açılmasına sebep olsa da Søren artık benim yardımına koşmaya hazırды. Artık yapmam gereken tek şey, sonuçları beklemek ve bana pahalıya patlamamasını ummaktı.

DUVARLAR

O dama döndüğümde Hoa içeride değildi ama yalnız değildim. Gölgelerimin odalarının kapıları gıcırdayarak açılıp kapanıyor ve odaya girdikleri duyuluyordu: Kılıçlar kınından çıkarılıp miğferler takırdayarak yere bırakılıyordu. Her zamanki gibi onları görmezden gelip pencerenin kenarında duruyor, yüzümü göremesinler diye boş bahçeye bakıyordum.

Søren'in bir sonraki hamlesini ne kadar beklemem gerekecekti? Tabii böyle bir hamle gelirse.

Ben arkamı dönerken onun gözlerindeki bakışı düşündüm. Daha yeni başlıyorduk. Nişanımı başlamadan bitirmek için bir sebep bulup babasıyla karşı karşıya gelecekti. Elbette beni korumak istediğini söylemeyecekti –Søren bunu yapacak kadar aptal değildi– ama bir nişanın iptal edilmesi için başka yollar, başka nedenler de vardı. Crescentia doğrudan reddedilemeyecek kadar iyi üç evlilik teklifi almış ama bizzat müdahale etmesiyle, nişanlar bir türlü resmiyet kazanamamıştı.

Kayzer'in Søren'in birdenbire nişanımla ilgilenmesiyle alakam olduğunu anlamamasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. En iyi ihtimalle, bunun sonu da kırbaç

cezası olurdu. En kötü ihtimalle de Kayzer hiç vakit kaybetmeden beni Lord Dalgaard'la evlendirirdi. Şayet bu olursa ne kadar zamanda aklımı yitirirdim? Bunun geri dönüşü olmazdı. Thora olarak ölürdüm.

“Öğle yemeği davetini geri çevirdiğinde gerçekten delirdiğini düşündüm,” dedi bir ses. Korkudan donakaldım. Arkamı döndüm ama oda boştu.

“Ama eskisinden de ilgili görünüyor,” diye devam etti ses. “Aferin sana.”

Blaise. Ses boğuk ancak kesinkes ona aitti. Gölgelerimin her hareketimi izlediğini bilmesine karşın buraya geldiği için asıl kendisi delirmiş olmalıydı.

“Buradayım, Theo,” dedi. Çocukluğumuzu, kahkahanın böylesine ender olmadığı zamanları hatırlatan bir gülme sesi geldi.

Sesi takip ederek doğu yönüne bakan duvara yöneldim; gölgelerimden birinin öteki tarafta oturup beni izlediği yere. *Bir gölge.*

“Belli ki ben de seni hafife almışım,” dedim. Duvardaki delikten bakınca, *Blaise*’in yeşil gözünün de bana baktığını gördüm. “Tabii üç gölgem olduğunu mutlaka hatırlıyorsunuzdur.”

“*Artemisia* ve *Heron*’a merhaba de,” dedi kendinden memnun bir sesle. “Art, *Heron*, bu Kraliçe *Theodosia Eirene Huzzara*. Biraz zor bir isim. Şimdilik kısaca *Theo* dersek başlarını vurdurmazsın değil mi?”

O sözcüğü *-kraliçe-* hele ki *Astrea* dilinde tekrar duy-mak çok tuhaftı. Bu annemin *unvanıydı*. Bu kelimeyi ne zaman duysam, insanların hitap ettiği kişinin o olduğundan eminmiş gibi etrafıma bakınırdım.

“Bana Thora demediğiniz sürece sıkıntı yok,” diyerek dikleşip şimdi başka *Astreahıların* doldurduğu diğer duvarlara baktım. “*Artemisia*, *Heron*, tanıştığımıza memnun oldum.”

Kuzey duvarının ardından alçak, yumuşak bir ses, “Biz de memnun olduk,” dedi. Sanırım Heron’du.

Güney duvarının ardından atak, tezcanlı bir ses, “Çatlak birine *benzemiyorsun*,” dedi. Artemisia.

“Art,” diye uyardı Heron.

Blaise hemen araya girerek, “Çatlak olduğunu söylemedim,” dedi. “Şey... *hassas* olduğunu söylemiştim.”

“*Dengesiz* olduğunu söylemiştin.”

Cevabı yapıştırmak için ağzımı açıp sonra hemen kapadım. Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordum ama bu sözlerde doğruluk payı olduğunu da inkâr edemezdim. Blaise kilerde nasıl dağıldığımı görmüştü. Gerçekte ne kadar güçlü olduğumu merak ediyor olmalıydı.

Cevap vermek yerine, “Gerçek gölgelerime ne oldu?” diye sordum.

Blaise lafa girmeye hazırlanırken Heron cevap verdi.

Dikkatle, “Onlar... görevlerinden azledildi,” dedi.

Artemisia kıs kıs güldü. “Tabii sadece o değil.”

Öldüklerini anlayınca *bir şey*, rahatlama, mutluluk veya tarifsiz bir yas hissetmeyi beklesem de hiçbir şey hissedemedim. Yüzlerini hiç görmemiş, onlarla hiç konuşmamıştım. Onların yasını tutmayacaktım fakat ölümlerini kutlayacak kadar nefret de etmiyordum.

“Peki, onları bulurlarsa ne olacak?” diye sordum.

“Bulamayacaklar,” dedi Artemisia. “Cesetlerine taş bağlayıp okyanusa attık. Şimdi en az otuz metre diptedirler. Birkaç güne kadar ancak kemikleri kalır.”

Artemisia, bahsettikleri insan değilmiş gibi soğuk bir sesle söyledi bunları. Ne var ki Kalovaksiyalıların da Astreahlılardan insan değil, mal gibi bahsettiğini duymuştum. Bu yaklaşımı benimsedikleri için onları suçlayamazdım.

Blaise, "Herhangi bir ilerleme kaydedebildin mi, Theo?" diye sordu. "O tatlı buluşmanızı gördük ama hiçbir şey duyamadık. Nasıl bir planın var?"

"Bana sahip olamadığı için benimle ilgilendiğini söylememiş miydin?" diye sordum. "Böylece onun için daha ilginç hale geliyorum. Prens ile Kayzer'in arasını açmak daha çok işimize yarayabilir."

"Neden?" diye sordu Artemisia.

Omuz silktim ama yüzümde vahşi bir tebessüm vardı. "Her şey Kalovaksiyalıların lehinde. Sayıca üstünler, daha iyi silahları var, daha eğitilmişler, üstelik ülke de şu anda onların avcunda. Blaise, savaş meydanında onlarla başa çıkamayacağımızı söylerken haklıydı. Ama Søren'i babasına karşı kıskırtırsak, saraydakiler taraf seçecek ve bütün dikkatlerini ikisinin mücadelesine vereceklerdir, o zaman bir şansımız olabilir. Tabii daha fazla insan ve silah bulmamız gerekecek. İyi bir plan sayılmaz ama..." diye itiraf ettim sonunda. "Ama en azından buradan başlayabiliriz."

Blaise dikkati elden bırakmadan, "Tabii işe yararsa," dedi. Şüphesizliği tüylerimin diken diken olmasına yetmişti.

Şüpheler içimi kemirse de, "İşe yarayacak," dedim. "Søren'i yönlendirmek kolay; tek yapmam gereken, kurtarılmaya muhtaç olduğuma, *elinden* kurtarılmam gereken insanların da babası ile adamları olduğuna onu ikna etmek. Søren'i onlara düşman edebilirsem, sarayın en az yarısı Kayzer'in ölmesini beklemeden Søren'i tahta çıkarma umuduyla onun tarafını tutacaktır." Söylediklerime kimse karşılık vermeyince devam ettim. "Bahçede yüzünü gördünüz. *Sizce* işe yaramadı mı?"

Artemisia, "Evet," diye itiraf etti. "Dostumuzun gözlerinde savaş çanları çalıyordu. Ayrıca elbisenin kolunun düşmesi hoş bir detaydı. Kasten yaptığını tahmin ediyorum."

Omuz silktim. “O yaralı bir kuş istiyor, ben de istediğini veriyorum. Peki, siz bizi ne zamandır izliyordunuz?” diye sordum.

“Sadece bugün izledik,” dedi Blaise. “Arkadaşın birkaç gün önce bizi buldu. Elpis. Zaten gölgelerini alt etmenin yollarını arıyorduk ama arkadaşın onların hareketlerini, nasıl çalıştıklarını görmüş, Kayzer’e ne sıklıkta rapor verdiklerini ve onları alt etmenin en kolay yolunu biliyordu. Aylık raporlarını Kayzer’e yarın akşam verecekleri için ondan önce davranmamız gerektiğini, aksi takdirde aranızda geçen konuşmayı ona bildireceklerini tahmin ediyorduk. Gölgeleer nöbetleşe uyuyor; onları teker teker yerinden etmek kolay oldu.”

Yerinden etmek. Öldürmek çok doğal bir şeymiş gibi Artemisia’yla aynı soğuk ses tonuyla konuşuyordu. Belki de öldürmek onun için gerçekten kolaydı, hatta muhtemelen ilk cinayeti değildi. Madenden kaçtığı ve bunca zamandır Ampelio’yla firarda olduğu da düşünülürse, büyük ihtimalle ilk cinayeti de değildi. Bunu fark etmek içime oturmuştu. Çocukluğundaki sessiz ve meraklı halini düşünmeden edemedim. Karıncayı bile incitmezdi.

Bütün bunları kafamdan atıp şimdiye odaklandım. Öngörüsüzlüklerinden rahatsız olarak, “Er geç birileri ortadan kaybolduklarını fark edecektir,” dedim. “Peki, yarın Kayzer’le görüştüğünüzde tam olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz? Ben gölgelerin yüzünü görmedim ama o muhakkak görmüştür.”

Heron, “Aslında zannettiğin kadar büyük bir risk değil,” dedi. Davudi bir sesi olduğu için, alçak sesle konuşsa da onu duymakta zorlanmıyordum. İnsanı titreten bir sesi vardı. “Muhafızların tek görevi seni izlemek. Kayzer bu konuda son derece hassas ve hata kabul etmiyor. Muhafızların ai-

leleri yok, üstelik senin katılmadığın sosyal etkinliklere de katılmıyorlar. Kimse onları aramaz.”

“Peki, Kayzer’le görüşme ne olacak?” diye sordum.

Blaise, “Hah, şu mesele,” dedi ama gergin bir hali yoktu. Zafer kazanmış gibi konuşuyordu. “Artemisia ve Heron, Ampelio bizi kaçırmadan çok önce madenlerde çalışıyordu. Neden oradaki diğer insanları değil de bizi özgürlüğümüze kavuşturdu sanıyorsun?”

“Siz muhafızsınız,” dedim kendim de o anda fark etmişim gibi.

“Pek sayılmaz,” dedi Artemisia. “Resmi eğitim almadık ama Ampelio elinden geldiğince bizi hızlı eğitti,” dedi.

“Neyse ki tanrılar bize bazı yetenekler bahsetti. Orada çalışmaya zorlanan çoğu insanın aksine,” dedi Heron.

Bu sözlerin altında bir şeyler yattığını bilmek için yüzüne bakmama gerek yoktu. İşgalden beri korkunç şeyler görmüştüm ve gördüklerim, maden kâbusunun yanında hiçbir şeydi. Her hafta onlarca insanın madenlerde delirdiğini duyuyordum. İbret olsun diye arkadaşlarının ve ailelerinin gözünün önünde sessizce infaz ediliyorlardı.

“Büyü iyidir, güzeldir ama Kayzer kim olduğunuzu öğrendiğinde üçünüz ve Kayzer’in muhafızları arasında adil bir savaş yaratmaya yetmez,” dedim.

“Olay da bu zaten. Kayzer öğrenmeyecek. Onunla her seferinde yalnızca bir gölge görüşürken diğer ikisi senin yanında kalır. Artemisia’nın suyu bükme yeteneği var,” dedi.

Şimdi parçalar yerine oturuyordu.

“Buna illüzyon yaratmak da dahil,” diye ekledim.

“Muhafızların icabına bakarken onları taklit edebilecek kadar iyi gözlemledim. Cevher taşı kullanmadan uzun süre dayanamam,” diye itiraf etti. “Belki on beş, belki yirmi da-

kika. Ama edindiğimiz bilgiye göre, Kayzer'le görüşme için bu kadarı yeterli gelmeli."

Bu kadarı. Yeterli gelmeli. Bunlar pek yüreklendirici ifadeler değildi.

"Taşın yok mu?" diye sordum. "Hiçbirinizin taşı yok mu?" Sessizlik, cevabı vermişti.

Blaise nihayet, "Ampelio'nun vardı," dedi. "Ama taşı da onunla gitti. Zaten bize faydası olmazdı. Dediğim gibi, Artemisia'nın Su Yeteneği var, Heron'un da Hava..."

"Senin de Toprak herhalde," diye tamamladım cümlesini.

Küçük bir duraksamadan sonra, "Evet," dedi. "Ama Kayzer görüşmelerini kısa kesiyor. Artemisia taş olmadan da illüzyonunu sürdürebilir. Daha önce yapmıştı."

Bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. Bunların hiçbiri umut vermiyordu ve yaptıkları plan pek çok açıdan ters gidebilirdi. Ampelio gölgelerimin yerine geçmelerini onaylamazdı, yoksa yıllar önce kendi yapardı. Yaşasaydı, hamlesini yapmadan önce her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için beklerdi. Ne yazık ki Ampelio on yıl beklemiş ama o mükemmel an hiçbir zaman gelmemişti. Uygun zamanı beklerken sonunda öldürüldü.

Başımı iki yana salladım. "Ben buradayken iletişime geçmenin daha iyi bir yolunu bulmalıyız."

Blaise, "On üç yaşındaki birini habercimiz yapmak gibi mi?" diye karşılık verdi.

Biz çocukken de böyle konuşurdu. Sanki bizi ayıran yıllar hayal edemediğim kadar bilgeleştirmişti onu. Elpis'i bu işe bulaştırmanın doğru olup olmadığını bilmiyordum ama elimden bu kadarı gelmişti. Başımı hafifçe kaldırıp sesime güç katarak, "Elpis'e güveniyorum," dedim. "Daha önce hatalar yaptığımı kabul ediyorum. Yanlış insanlara güvendim ve bunun bedelini fazlasıyla ödedim. Kayzer bana tuzak kur-

maktan zevk alıyor. Sen birdenbire ortaya çıktığında *sana da* pek güvenmiyordum ama sonunda güvendim.”

“İyi bir seçim yapmışsın,” diyerek araya girdi Artemisia. “Akıllı ve gözlemci bir kız. O olmasaydı gölgelerin icabına bakamazdık.”

Blaise huzursuz bir ağabey gibi, “Bakardık,” dedi. “Bir çocuğun hayatını tehlikeye atmamız da gerekmezdi.”

“Sen bir türlü harekete geçmedin ki.” Bu sözler ağzımdan dökülüvermişti ama Blaise’le ne zaman tartışsam hep böyle olurdu. O daima çok soğukkanlı ve tepeden bakan biriydi ve şu anda olduğu gibi, bana hep fevri çocuk muamelesi yapardı.

İşte bu yüzden aklımın bir köşesindeki Lord Dalgaard tehdidini onlara anlatmamaya karar verdim. Adamın sıradaki karısı olacağım korkusuyla erkenden harekete geçmiştim ama onların çektiği acıları düşününce benim sızlanmaya hakkım yoktu.

Boğazımı temizledim. “Ben ona bir seçenek sundum. O da bana yardım etmek istedi.”

Blaise homurdanarak, “O daha *çocuk*. Neyi kabul ettiğini bilmiyordu,” dedi.

Artemisia, “Yapma, Blaise,” diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. “On üç yaş artık çocuk sayılmaz.”

Blaise homurdanmaya devam etti. “O senin sorumluluğunda, Theo. Ona bir şey olursa bunun sorumlusu sen olursun.”

İçimde büyüyen öfke patlamak üzere olsa da başımla onayladım. Şüphenin içimi kemirdiğini belli etmedim. Özür dilemeyecektim.

Blaise susmuştu ama bizi ayıran duvarın ardında, öfkesinin havayı ısıttığını hissedebiliyordum.

Heron, "Kraliçemizle böyle konuşamazsın, Blaise," dedi. Yüzünü görmediğim için emin olamıyordum ama biraz korkmuş gibi konuşuyordu.

Kraliçemiz. Bu unvan bana çok tuhaf gelse de onların *kraliçesi* olduğumu aklımdan çıkarmamaya çalıştım. Kılıcı saplamadan önce Ampelio'nun da bana böyle hitap ettiğini düşünmemeye çalıştım. Derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Alçak sesle, "Benimle istediği gibi konuşabilir," dedim. "Sizin için de aynısı geçerli. Bence öyle yapın."

Heron duvarın ardında kıpırdandıktan sonra, anlamış gibi homurdandı.

Artık kızgın olmayan Blaise, "Kız, bana haberlerin olduğunu söyledi," dedi.

"Evet," dedim. Heyecanım yüzünden asıl meseleyi unutmuştum. "Vecturia Adaları tam olarak nerede?" diye sordum.

Blaise, "Daha önce ismini duymuştum..." dedi.

Artemisia canı sıkılmış gibi, "Vecturia buranın kuzeydoğusunda bir ada topluluğu," dedi. "Ne oldu ki?"

"Sanırım Prens birkaç güne, toplarla tepeden tırnağa silahlanmış en az iki yüz birlikle adalara gidiyor," dedim. "Herhalde gezmeye gitmiyor."

Artemisia, "Sanıyor musun, yoksa biliyor musun?" diye sordu.

Gemilerin cinsi, ağır silahlar, Ejder Katili'nin daha bir hafta önce başkentin dışındayken, ta ticaret rotasına kadar gitmesinin imkânsız oluşu gibi kanıtları zihnimde tartarak bir süre duraksadım... Søren'in bahçede, ticaret rotasına gideceğini söylerken bakışlarını benden kaçırmamasıyla yalan söylediğini düşünmem. Hiçbiri kanıtlayabileceğim kesin gerçekler değildi ama içten içe haklı olduğumu biliyordum.

Biraz daha kendimden emin konuştuğumu umarak, "Biliyorum," dedim.

Blaise, "Vahşileri var mıydı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladıysam da bir an durdum. "Aslında emin değilim. Hâlâ ne olduklarını bilmiyorum."

Artemisia şimdi daha gergin bir sesle, "Topları ve savaşçılarıyla bile Vecturia'yı haritadan silebilirler," dedi. "Beş ada var ama her birinde en fazla birkaç yüz insan vardır. Bu sayının ancak küçücük bir kesimi eğitilmiş askerdir ve onlar da oraya buraya dağılmıştır. Herhangi bir saldırıya hazırlıklı değillerse, Kalovaksiyalılar kıllarını kıpırdatmadan bütün adaları tek tek ele geçirir."

"Onlara yardım etmenin bir yolu olmalı," dedim.

Blaise başını iki yana salladı. "İşgalde Vecturialılar kıllarını bile kıpırdatmadı. Eğer biraz... yani, yine de savaş kaybederdik ama en azından bir şansımız olurdu."

Heron, "Kesinlikle," dedi. "Tırnaklarımın içindeki pisliklerin beni onlardan daha fazla ilgilendirdiğini söylesem çok mu kalpsiz davranmış olurum?" diye sordu. "Bunu hak ettiler. Yanımızda olsalardı bu kadar korkunç şeyler yaşamazdık. Elbette onların yasını tutacak değilim."

Bu sözler acımasızca olsa da onlara hak vermemek elde değildi.

"Yine de," dedim, "Kalovaksiyalıları alt etmek için müttefik toplarken Vecturialıların yardımına ihtiyacımız olabilir. Onların yaptığı hataları yapmayalım. Ayrıca Kalovaksiyalılar komşu ülkeyi de ele geçirirse, Astrea'yı geri almayı başardığımızda bile uzun süre elimizde tutamayız. Kalovaksiyalılar yeniden toparlanıp geri gelecektir."

Blaise ağır ağır iç geçirirken gözlerini de devirdiğini biliyordum. "Vecturia müttefikimiz olmadığını zaten gösterdi ve azıcık gücümüzü de kendimize saklasak iyi olur."

İçten içe ona hak veriyordum. Sayıları bana söylemişti. Astrea'da bin kişiye karşı on binlerce Kalovaksiyalı vardı.

“Vecturia’ya yardım edersek yeni bir birlik kurabiliriz. Kendin söyledin, sayımız onlarla kıyaslanamaz bile fakat Vecturia’dan birkaç yüz kişi daha toplarsak...”

Heron, “Yine de yetmez,” dedi. Kibar olmaya çalıştığını bilsem de sesindeki sabırsızlığı seziyordum. “Ayrıca bu sadece bir *ihtimal*. Büyük ihtimalle *ihtiyacımız* olan savaşçıları başkasının savaşında ölmeye göndereceğiz. Vecturia her şeye rağmen düşecek ve sıra bize gelecek.”

Annem olsa ne yapardı acaba? Biraz düşündüm. Ama bu soruyu kendime sorarken bile cevabını biliyordum. “Bu haksızlık. O adalarda insanlar var ve onları katliama ve köleliğe mahkûm ediyoruz. Ölümle burun buruna gelmenin ne olduğunu bizden iyi kimse bilemez.”

Artemisia güldü. “Blaise haklıymış. Uzun zamandır altın kafeste kilitli olduğundan, hafiften dengeni kaybetmişsin. Biz senin görüp görebileceğinden çok daha fazla ölüm gördük, daha fazla kayıp yaşadık. Açlıktan kıvrandık, kan döktük ve ölümün kapısına öyle sık dayandık ki artık sayısını bile unuttuk. Vecturia’yı neye mahkûm ettiğimizizin gayet farkındayız fakat orası Astrea değil ve bu yüzden bizi ilgilendirmiyor.”

“Annem olsa, benim düşündüğümü yapardı,” dedim.

Artemisia yine güldü; duvardaki delikten uzanabilsem ona tokat atardım. Ama o annemle ilgili bir şey söyleyemeden Blaise araya girdi.

“Tanrılar Ahir’deki Kraliçe Eirene’i kutsasın ama o ölene dek, barış içinde yaşayan bir ülkenin kraliçesiydi. Onun saltanatı sonuna dek sinanmamıştı ve rahattı; Kalovaksiyalılar gelip boğazını kesene dek savaş diye bir şey de bilmiyordu. Üstelik onun cana yakın bir kraliçe olmak gibi bir artısı vardı. Seninse yok.”

Konuşmasında iğneleyici bir yan yoktu. Serinkanlılıkla dile getirdiği bir gerçektir ve istesem de itiraz edemezdim.

Annemin Ahir'deki ikâmetgâhından bunu anladığını umuyordum. Bir gün, alicenap bir kraliçe olacaktım. Kayzer'in olmadığı her şey olacaktım; annem kadar zarif olacaktım. Fakat önce ülkemi yeniden ayağa kaldırmalıyım.

Bir an sonra, "Pekâlâ," dedim. "Hiçbir şey yapmayalım."
"İyi seçim," dedi Artemisia.

Nasıl görüldüğünü bilmesem de o duvarın arkasında son derece ukala olduğundan emindim. Burada oldukları için müteşekkirdim, gerçekten. Fakat bu sabahkine oranla çok daha fazla yük taşıdığımı ve artık çok daha fazla insanın başarısız olmamı beklediğini düşünmeden edemiyordum. Onlar benim dostumdu –sahip olduğum tek dostlar– fakat bu daima aynı tarafta olacağımız anlamına gelmiyordu.

"Hazırlıklı olun," dedim. "Kafesim çok rahat görünse de buradaki hayatım flörtleşmekten, güzel elbiseler giyip partilere gitmekten ibaret değil. Bana bir şey olursa... siz karışmayacaksınız. Neyin veya nasıl bir görev bilincinin sizi beni savunmaya ittiği umurumda değil. Girişiminiz başarısız olacak ve ifşa olacaksınız. Bunun da kimseye hayrı olmaz."

Blaise ciddi bir sesle, "Theo..." dedi.

"Beni öldürmez. Ben onun için çok değerliyim. Bana ne yaparsa yapsın üstesinden gelirim. Ama aynısı sizin için geçerli değil. Yemin edin."

Uzun ve ısrarlı bir sessizlik olunca itiraz etmelerinden korktum. Ampelio'nun son arzusunu hiçe saymalarını istediğimin farkındaydım. O benim güvende olmamı istiyordu, ülkemse ayağa kalkmamı.

Artemisia, "Yemin ederim," dedikten hemen sonra Heron da aynısını yaptı.

"Blaise?" dedim.

Kabullendiğini gösteren bir homurtu çıkarsa da yemin etmedi.

Hoa birkaç dakika sonra kucağında çamaşır sepetiyle içeri girince gölgelerim sustu. Önceki gölgelerim kadar profesyonel değillerdi. Kıpırdadıklarını, yüksek sesle nefes alıp verdiklerini duyabiliyordum. Ancak Hoa bir tuhaflık olduğunu sezdiyse de belli etmedi ya da gerçeği bildiğim için bana öyle gelmişti. Sonuçta ben sabahki gölgelerimle aralarında bir fark görememiştim.

İçten içe her şeyi Hoa'ya itiraf etmek istiyordum ve ona güvenebileceğime inanmak istesem de bunu yapamazdım. Üstelik Kayzer'den çektikleri yetmezmiş gibi bir de ona başkaldırmasını istemek daha büyük bir zalimlik olurdu.

Hoa çamaşırları katlarken ben de çabucak akşam yemeğimi yedim ama sessizlik dayanılmazdı. Buna alışmış olmalıydım. Genelde bütün yemek saatlerim böyle geçtiği için bu tür şeylere aldırmıyordum ama bu akşam durum farklıydı. Her şey farklıydı. Blaise çok yakınımdaydı, Artemisia ve Heron da ve bana kraliçe muamelesi yapıyorlardı. Ne kadar aciz görüldüğümün farkındaydım.

Hoa tabağımı kaldırıp geceliğimi almak için gardıroba yönelince içimi korku kapladı. Geceliğimi o giydirecekti. Bu da gölgelerimin her şeyi göreceği anlamına geliyordu.

Hiçbir zaman mazbut görünme lüksüm olmadı. Son on yıldır eski gölgelerim günde iki kez üstümün değiştirilmesini izlediği halde bu durumu hiç umursamamıştım. Çünkü buna yeterince alışmıştım. Üstelik elbisem sayısız kez yırtılarak yüzlerce, bazen binlerce insanın önünde sırtım açılmıştı. Bu cezanın bir kısmı da beni iyice aşağılayıp insanlıktan çıkarmaktı. Sonuçta bu kanlı, yırtık elbiselerin içindeki kıza kim bakıp bir kraliçe görebilirdi ki? Ancak Blaise, Heron ve Art'ın beni çıplak görmesi bambaşka bir şeydi.

Hoa'nın gardırobumu karıştırmasını fırsat bilerek gölgelerimin bulunduğu noktalara sert sert bakıp parmağımı havada çevirerek arkalarını dönmelerini işaret ettim. Buna uyup uymayacaklarını bilmiyordum ama onlara güveniyordum. Başka seçeneğim yoktu.

Yine de Hoa harmanimin omuzlarını çözüp yere düşmesine izin verirken ben elimden geldiğince onlara sırtımı dönüp perdesi kapalı pencereye baktım. Hoa'nın sıcak parmakları iyileşmeye başlayan yaralarımın üzerine değince irkildim. Onaylamadığını belirten boğuk bir ses çıkarıp yanımdan ayrıldı ve saniyeler sonra, Ion'nun yaralarımı iyileştirisin diye verdiği küf ve çamur kokulu merhemle geri geldi. Merhemi yavaş yavaş sürdükten sonra geceliğimi başımdan geçirdi. İnce pamuklu kumaş merheme yapışıp kaşınmama sebep olsa da yaralarımı kaşımamam gerektiğini biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Uzaklaşmadan önce kısacık bir an omzumu okşadı. Sonra da hiç ses etmeden odadan çıkıp gitti.

Ancak on yıldır ilk kez etrafım dostlarla çevriliydi. Yalnız değilim, dedim içimden. Ve bir daha asla yalnız kalmamayı diliyordum.

İMPARATORİÇE

Öğleden önce kapım sert ve resmi bir şekilde çalınınca yüreğim ağzıma geldi. Kayzer'in beni çağırmak için birini gönderdiğini düşündüm. Her şey umduğum gibi gittiyse, Søren, babasının benden şüphelenmesine mahal vermeden kararını sorgulamanın bir yolunu bulmuş olmalıydı; Kayzer bu işte parmağım olduğunu düşünürse, beni cezalandırması yetmezmiş gibi Lord Dalgaard'la evlendiriverirdi.

Ne kadar sık yutkunursam yutkunayım ağzım kupkuruydu ve Hoa kapıya giderken titremeden duramıyordum. Ellerimi elbisemin kıvrımlarının altına saklayıp darmadağın, korku yüklü düşüncelerim yüzümden belli olmasın diye uğraşıp duruyordum.

Blaise ve diğerlerinin duvarların arkasında olduklarını biliyordum. Korktuğumu görmelerine izin veremezdim. Onların beni güçlü ve kendinden emin görmeleri gerekiyordu.

Hoa muhafızı dinlemekle meşgulken ben de Blaise'in bulunduğu noktaya gidip fısıldadım.

"Konuştuklarımızı unutma. Ziyafetteki aşağılanma, şimdi olacakların yanında küçücük bir sıkıntı gibi olacak. Kayzer'in cezaları zalimcedir ama ölümcül değildir, o yüz-

den hiçbir şeye karışma ve sessiz kal. Anlıyor musun?" Bu konuda konuşmamak, tehdidi ortadan kaldıracakmış gibi Lord Dalgaard'ın adını bile anmadım.

Blaise cevap vermedi ama itiraz etmeye hazırlandığını hissediyordum.

Sesimi yumuşatarak, "Öldürülemez kadar değerliyim," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. "Bu da beni korumaya yeter."

Blaise homurdanmakla karşılık verince durumu kabullendiğini düşünmekten başka seçeneğim yoktu.

Hoa süzülür gibi geri döndüğünde yüzünde esrarlı bir ifade vardı. Hemen elbisemi çekiştirmeye ve sabahtan beri oturmaktan oluşan kırışıklıkları düzeltmeye koyuldu.

Gerçek bir korkunun sesime sızmasına izin vererek, "Kayzer mi?" diye sordum.

Bakışları bir an benimkilerle buluşup yere indi. Başını iki yana salladı. Rahatlama hissi karnımı sıkan pitonu gevşeterek içimi kapladı. Yersiz bir kahkaha atmamak için kendimi tuttum.

"O halde Prens mi?" diye sordum, Hoa saçımı arkaya tarayıp incili saç tokasıyla sımsıkı bağlarken.

Yine başını iki yana salladı.

Onu bu kadar telaşlandıran kişinin kim olduğunu merak ederek yüzümü buruşturdum. Bir an aklıma Baron gelince içim ürperdi ama neyse ki madenleri teftişe gittiğini hatırladım. Yine de önemli biri beni çağırtmış olmalıydı fakat Crescentia -ve artık Søren- dışında hiç kimsenin benimle ilgilendiği yoktu.

Hoa son kez beni tepeden tırnağa süzdükten sonra onaylar gibi başını salladıktan sonra pek de kibar olmayan bir şekilde beni, muhafızların beklediği kapıya iteledi.

Muhafızlara nereye gittiğimizi sormadım. Kalovaksiyalıların pek çoğu —unvanı olmayanlar dahil— bana genç bir kız değil de hayvanmışım gibi davranırdı. Gerçi adil olmam gerekirse, birçok Kalovaksiyalının, köpekleri ve atlarıyla bile daha şefkatli konuştuğunu görmüştüm.

Pek çok Astrea tanrısını, özellikle de onlarca küçük tanrı ve tanrıçayı artık pek hatırlamıyordum ama içlerinde casusların tanrısı diye bir tanrı olmadığından emindim. Buna en yakın olanı muhtemelen Suta'nın kızı ve aldatma tanrıçası olan Delza'ydı fakat onun bile beni kırbaçlanmaktan koruyabileceğini sanmıyordum.

Gölgelerimin ayak seslerine o kadar alışmıştım ki artık onları duymuyordum bile ama şimdi fazlasıyla farkındaydım. Blaise bana söz vermişti ama kırbaç cezası da alsam, başka bir ceza da alsam sessiz kalamazdı.

Muhafızlar bana koridorda eşlik ederken ayaklarım külçe gibi ağırdı. Nereye gittiğimizi anladığımda göğsüm öyle fena sıkıştı ki az kalsın nefesim kesiliyordu. Sarayın kraliyet kanadına en son, işgalden önce, orası henüz benim evimken gitmiştim.

Muhafızların postalları granit zeminde yankılanırken düşünebildiğim tek şey, annemin beni banyoya sokmak için bu koridorda peşimden koşturduğu günlerdi. Vitray camlar şimdi kırık ve kir pas içindeydi ancak ikinci güneşinin eskiden bu pencerelerin ardından süzülüşünü, gri taş duvarları bir mücevher kutusuna dönüştürdüğünü hatırlıyordum. Eskiden tablolar, atalarımın varaklı çerçeveler içindeki rengârenk yağlıboya portreleri ve manzara resimleri koridorların iki yanını kaplardı fakat artık hiçbirisi yoktu. Başlarına ne geldiğini merak ettim. Satılmışlar mıydı yoksa öylece yok

mu edilmişlerdi? O tabloların bir yere yığılıp üzerlerine bir meşale atıldığını hayal etmek yüreğimi sızlatıyordu.

Burası annemle yaşadığım yer olamazdı. Orası belleğimde el değmemiş halde duruyordu ama şimdi dönüştüğü şeyi görünce, onu bir daha aynı şekilde hatırlayıp hatırlayamayacağımdan emin olamıyordum.

Yine de hatırladığım yerden ne kadar farklı olursa olsun, annemin hayaleti buraya musallat olmuş, varlığı, onu sarmaya tenezzül etmedikleri kefen gibi omuzlarıma çöküyordu. Sessizlikte çınlayan kahkahasını, eskiden koridorlarda nasıl yankılandığını, her gece uyumadan önce duyduğum son şey olduğunu unutmamıştım.

Kütüphanenin kapısından geçerek özel kraliyet yemek odasına, sonra eski yatak odama girdik, sonra muhafızlar, eskiden annemin oturma odası olan odanın kapısında durmamı işaret ettiler. Bu odanın artık ne odası olduğunu bilmiyordum ama kapının arkasında beni bekleyenin elinde kırıbaşıyla Kayzer olduğundan emindim.

Muhafızlar beni loş ışıklı bir odanın kapısından içeri itince göğsümde gümbürdeyen kalbimle başımı kaldırmadan çabucak reverans yaptım. Saygısızlık sayılabilecek en ufak şeyin bile bedelini ödeyeceğimi biliyordum. Beklediğimden çok daha hafif ve yavaş ayak sesleri yaklaştı. Gözüme kırmızı ipek etek ve altın renkli terlikler ilişirken mide bulandırıcı bir gül kokusuyla burnumun direği sızladı. Derken beni çağıranın Kayzer değil, İmparatoriçe olduğunu fark ettim.

Kayzer'den birazcık daha cazip bir seçenek olsa da bu duruma sevindiğimi söyleyemezdim. En azından Kayzer söz konusu olduğunda başıma gelecekleri bilirdim. Genellikle hile yapsa bile oyununun kurallarını anlıyordum. Fakat İmparatoriçe'nin benden ne istediğini tahmin bile edemiyordum ve ona bakmak, özgürlüğümü kazanamazsam, gelecekte dönü-

şecğim kişiye bakmak gibiydi. Gözlerim ne zaman onunkiler gibi bomboş ve mesafeli bakacaktı?

Sanırım bakışları hep böyleydi; işgalden sonra saraya ilk gelişinde de öyleydi. O zamanlar yirmilerinin ortasında, pürüzsüz teni, gür sarı saçlarıyla, yedi yaşındaki Søren'in elini tutuyordu. Kayzer onu karşılarırken yanağından öptüğünde irkilmiş, bakışları artık aşına olduğum şekilde ondan uzaklaşıp odayı taramıştı. Beklediği yardım asla gelmeyecekmiş gibi.

Şimdiyse, "Çıkabilirsiniz," dedi. Sesi fısıltı gibi çıksa da muhafızlar söyleneni yapıp yarısından fazlası boş olan oturma odasında yankılanan bir gümbürtüyle çıkıp kapıyı arkalarından kapadılar. "Belin doğrulmanı engelleyecek kadar sakatlanmamıştır, yanılıyor muyum?" diye sordu.

Çabucak doğrulup eteğimi düzelttim. Oda geniş olmasına rağmen az eşyayla dekore edilmişti. Duvarların birini beş pencere kaplıyordu ama hepsi de en ufak gün ışığını bile engelleyen kalın, kırmızı kadife perdelerle örtülmüştü. Onun yerine mumlar yakılmıştı: Yaklaşık bir buçuk metrelik bir mum, kapının yanında duruyor, onlarca küçük mum ise ortadaki sehpayı dolduruyordu. Tepedeki ağır pirinç avize de yandığı halde oda karanlık ve kasvetliydi. Masanın etrafına yaldızlı kırmızı kadifeden püsküllü sandalyeler, koltuklar ve bir minder yerleştirilmişti. İçeride çok fazla ateş olmasına rağmen oda buz gibiydi.

Annemin oturma odası olduğu zamanlardan çok daha farklı bir mekâna dönüşmüştü. Eskiden yumuşak ve aydınlıktı, vitray camlardan içeriye gün ışığı süzülürdü ve zeminin büyük kısmı kalın, işlemeli bir halıyla kaplıydı. Annemin gün sonunda dostları ve danışmanlarıyla beraber başında oturduğu güneş taşı şöminenin etrafı rahat minderler ve koltuklarla doluydu. Hatırladıklarım bir pus perdesinin arkasından bakmak gibi olsa da, ben halının üstünde oynayacak-

larım ile oynarken, elindeki kırmızı şarap kadehiyle annemin Ampelio'yla kahkahalar attığını hatırladım. Ampelio'nun onun kulağına bir şey fısıldadığını, annemin onun omzuna başını yasladığını hatırlıyordum. Bu hatıranın gerçek olup olmadığını bilmiyordum ama galiba artık bir önemi de yoktu. Nasılsa onlara soramazdım.

Bütün bunları zihnimden kovup İmparatoriçe Anke'ye baktım. Yıllardır resmi etkinlikler dışında onu bu kadar yakından görmediğim için teninin bir eczane dolusu krem ve kokuyla donatıldığını ancak fark ettim. Zaman ona acımamış, yüzünün yarısını erimiş muma çevirmiş, saçlarını inceltip azaltmıştı. Kırmızı ipek elbisesi usta işiydi ama sıksa vücuduna oturmıyormuş gibi onu daha da solgun gösteriyordu. İmparatoriçe hâlâ gençti –otuz beşinden fazla değildi– ama boynunu saran su taşlarına rağmen çok daha yaşlı gösteriyordu.

“Majesteleri, beni çağırmışsınız.”

Buğulu bakan küçük gözleriyle beni süzdükten sonra dudaklarını büzdü. “Sen saçma sapan bir şey yapmadan özel olarak görüşmenin daha doğru olacağına karar verdim,” dedi. Sesindeki sertlik beni hazırlıksız yakalamıştı. Etrafımızda insanlar varken onunla konuştuğum nadir zamanlarda hep çocuk gibi konuşurdu.

Odaya göz attım. Arkasında bekleyen biri yoktu, koltuğun veya berjerin arkasına çömelmiş biri de yoktu. Benim arkamda da kimse yoktu; muhafızlar ve gölgelerim kalın kapının diğer yanında bekliyordu. İmparatoriçe öyle alçak sesle konuşuyordu ki kimse onu duyamazdı. Yine de midem bulandı. “Neden bahsettiğinizi anlayamadım, Majesteleri.”

Gözleri bir an daha üstümde dolaştıktan sonra dudakları gergin bir tebessümle kasıldı, elleri önünde kenetlendi. Bütün parmaklarında birer ruh taşı vardı; Toprak cevheri dışında hepsinden takmıştı. Kayzer onu her türlü gücü kullanmaktan

men etmiş olmalıydı ama karısı hâlâ onları kullanıyordu. “İtiraf etmeliyim ki iyi bir yalancısın. Ama o her zaman çok daha iyi bir yalancı oldu, değil mi?”

Yutkunma ve gözlerimi ondan kaçırma isteğimi bastırdım. Bakışlarına karşılık vermeye devam ettim. “Kimden bahsediyorsunuz?”

Tebessümü yorgundu. “Pekâlâ, kuzucuğum. Senin oyununu oynayalım.”

Bana bu şekilde hitap etmesi, görmezden gelemediğim sinir bozucu bir böceğin ensemda dolaşması gibiydi. İmparatoriçe işgalden sonra saraya geldiğinde de bana böyle hitap etmişti. O zamanlar olayların ehemmiyetini anlamıyordum. Kayzer henüz beni cezalandırmaya başlamamıştı. İmparatoriçe’nin korkaklığını merhamet sanıyordum.

Sesimi yükseltmeden, “Ne demek istediğinizi anlamadım, Majesteleri,” dedim.

İmparatoriçe arkasını dönüp benden uzaklaşarak bir hayalet zarafetiyle gidip koltuğuna oturdu. “Nasıl imparatoriçe olduğumu sana anlatan oldu mu, kuzucuğum?” diye sordu.

“Hayır,” diye yalan söyledim. Bu hikâyenin birbirinden farklı en az on versiyonunu dinlemiştim. Orada olup her şeyi kendi gözleriyle görenler bile hikâyeyi kâh bir kahramanlık öyküsü kâh bir trajedi olarak yine kendilerince anlatmışlardı.

İmparatoriçe arkasına yaslanıp başını hafifçe kaldırdı. Gözleri bana baksa da bakışları çok uzaklardaydı. “Sen de oturabilirsin,” dedi.

Kararsız adımlarla gidip en yakınındaki koltuğa oturdum. Fazla resmi beden dilini taklit etmeye çalışarak ayak ayak üstüne atıp ellerimi kucağımda birleştirdim. Pek rahat bir pozisyon değildi ama onu ne zaman görsem hep böyle otururdu.

“Doğu Denizi’nde küçük bir ülke olan Rajinka’da prenses olarak dünyaya geldim. Bir ailenin gelecekte iyi bir evlilik yapma ihtimali dışında hiçbir seçeneği olmayan onuncu çocuğu ve dördüncü kızıydım. Şansım yaver gitti ve en büyük müttefiklerimizden birinin benimle yaşıt bir oğlu vardı. İkinci yaş günümünden önce onunla evlenmemiz kararlaştırıldı.”

“Kayzer miydi?” diye sordum.

Dudaklarında tebessüme benzeyen bir şey titredi. “O zaman değildi, hayır. Ben onu Prens Corbinian olarak tanıdım. Pek hoşuna gitmese de herkes ona Corby diye hitap ederdi. On iki yaşındayken onunla tanışmama rağmen, onu görür görmez kalbimi kaptırmıştım.” Usulca gülerek başını salladı. “Artık çok hatırlayamasam da o zamanlar tatlı tatlı gülen, ince, uzun boylu bir oğlandı. Beni güldürürdü. Birbirimize öyle duygusal mektuplar yazardık ki görsen inanamazdın.”

Bu hikâyenin, sonunda Kayzer’in ona ona zalimce davranması ve İmparatoriçe’nin korku ve nefretle delirmesiyle sonlandığını biliyordum. Kayzer’in duygusal aşk mektupları yazması, bir köpeğin vals yapması kadar imkânsızdı.

“Düğünüm çok güzeldi. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu ve sanırım hayatımın en mutlu günüydü. Üç yıldır hayal ettiğim her şey, uğruna yetiştirildiğim her şey gerçekleşmişti. Sen ve ben, bu anlamda çok farklı dünyalarda yetiştirildik,” dedi ve ben gözlerimi kaçırana dek gözlerini benden ayırmadı. Boğazını temizleyip devam etti: “Düğünümüz ailemin sarayında, çocukken kendimi ilk kez tanrıya adadığım kilisede oldu. Bildiğin gibi, Rajinka’da yalnızca bir tanrı var. Çok daha az kafa karıştırıcı.”

Soluklanmak, belki de kendini toplamak için duraksadı. Şimdi ne diyeceğini az çok tahmin edebiliyordum. Bu hikâyenin hiçbir versiyonu iyi bitmiyordu. En azından İmparatoriçe için.

"Onun tanrıları ve benim tanrım huzurunda yeminle-
rimizi ettik ve tören boyunca gözlerini benden ayırmadı.
Sanki... Sanki kilisede yalnızca ikimiz vardık... Sanki dün-
yada yalnızca ikimiz vardık. Ve her şey resmen bittiğinde
elini kaldırıp anlayamadığım bir işaret verdi."

Ne olduğunu bildiğim halde soluğum kesilerek sözlerini
bitirmesini bekledim.

"Babasının adamları, kendilerini sağlama almak için
kayzerlerini, imparatoriçelerini ve bütün çocuklarını kılıçtan
geçirdi. Bebeklerini bile. Corbinian'ın, sadakatine güvenme-
diği bazı soyluları. Her şey bitip kilisenin zemini Kalovaksiya
kanıyla kaplanınca da benim aileme ve arkadaşlarıma dön-
düler. İbadethaneye silah sokmak günah olduğundan halkım
kendini savunamadı. Sonrası katliam."

Sesi titremeye başlayınca, bu hikâyeyi ilk kez anlattığını
düşünmeden edemedim. Bu hikâyeyi başka kime anlatabilirdi
ki? İmparatoriçe'nin sırdaşı, arkadaşı ya da çok yakını olan
biri yoktu. Onun da benim gibi ne olursa olsun Kayzer'den
saklamak zorunda olduğu yanları vardı.

"Ebeveynlerim, kız kardeşlerim, erkek kardeşlerim ve
beraber ders aldığım kızlar, teyzelerim, amcalarım, kuzen-
lerim. Daha ben çılgık atamadan hepsi ölmüştü. Her şey
sona erdiğinde aşkımın bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Hayır," dedim boğuk bir sesle.

"*"Sana hükmedeceğin iki ülke verdim, aşkım. Peki sen
bana ne vereceksin?"*

Bu sözlerle tüylerim diken diken oldu. "Bana bunları
neden anlatıyorsunuz?" diye sordum.

Gözlerini yumup bir süre sakinleşmeye çalıştı. Titremesi
yavaş yavaş geçip gözlerini yeniden açtığında, bakışlarındaki
bugünün yerine ondan bekleyemeyeceğim bir kıvılcım vardı
gözlerinde. "Çünkü isyan kıvılcımı gördüm mü tanrım. Es-

kiden çok iyi bildiğim bir kıvılcım. Tehlikeli bir adamla tehlikeli bir oyun oynadığını anlamam gerek. Kaybedersen sonuçlarına katlanman gerekecek ve kaybedeceksin. Bunu da biliyorum.”

Odaya bakınıp duvarlarda delik aradım, kayzer aleyhine konuştuğumuz için muhafızların her an odaya dalmasını bekledim. İmparatoriçe bunu anlayınca gülümsedi.

“Hayır, kuzucuğum, gölgelerimden yıllar önce kurtuldum. Sadece on yıl boyunca uysal davranıp teslim olduktan sonra Corbinian onları başımdan aldı. Belki benden alıp sana vermiştir. Yeterince zaman geçince seninkiler de gidecek. Corbinian artık senin tehdit olmadığını anladığında veya sana karşı kullanabileceği birini bulduğunda. Tıpkı Søren’i bana karşı kullandığı gibi.”

“Hâlâ benden ne beklediğinizi bilmiyorum,” dedim ama bana inanmadığını da biliyordum.

Omuz silkti. “Dün akşam oğlum yanıma geldi. Corbinian’ın seni... evlendirme planlarıyla ilgili bazı endişeleri varmış ve babasının fikrini değiştirmemi umuyormuş. Babası yerine bana gelmekle akıllılık etti. Sen de önce ondan yardımı istediğin için ondan akıllı davranmışsın.”

Yüzüme zorla masum bir ifade kondurmaya çalışsam da onun karşısındayken pek işe yaradığını sanmıyordum. “Prens benim arkadaşım, Majesteleri. Ben... Kayzer’in beni Lord Dalgaard’la evlendirme niyetinde olduğunu duyunca, sizin de anlayabileceğiniz gibi, çok rahatsız oldum ve Søren’e açıldım. Arkadaşım olarak gördüğüm için.”

Uzun bir süre sessiz kaldı. “İnisiyatif alarak Lord Dalgaard için başka bir evlilik ayarladım,” dedi en sonunda. “Teklifimi gayet makul buldu.”

“Size minnettarım, Majesteleri,” dedim hemen. Sanırım ona içtenlikle söylediğim tek şey buydu.

İnce kaşları kalktı. "Senin için kimin feda edildiğini merak etmiyor musun?"

Mahcup görünmeye çalıştıysam da beceremedim. Aslında, korkunç olsa da, Kalovaksiyalı hangi şımarık ve kötü kalpli kızın benim yerime geçtiği umurumda değildi. Gözümün önünde hepsini tek tek öldürseler kılımı bile kıpırdatmazdım.

İçimden bir ses, *Crescentia öldürülse bile mi?* diye sor-duysa da duymazdan geldim. Cress, Lord Dalgaard gibi bi-riyle evlendirilemeyecek kadar değerliydi. Mümkün değildi.

"Zannımca, Majesteleri, en doğru tercih Leydi Dagmær olur," dedim. "Böyle bir evlilik herkesi memnun eder. Dagmær'in babası, Lord Dalgaard'ın geçmişi nedeniyle yaygara çıkarabilir ancak bu evliliği siz ayarladığınız -ve tabii Lord Dalgaard'ın çeyiz parası teklifi biraz daha yükseltilirse- için çabucak ikna olur diye düşünüyorum."

İmparatoriçe dudak büktü. "Kıvrak zekâlısın, kuzucuğum. Üstelik bunu göstermemekle son derece zekice davranıyorsun. Ama şunu da aklından çıkarma: Seni başka birine verecekler. Muhtemelen daha zalim birine."

"Lord Dalgaard'dan daha zalim birini düşünemiyorum," dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

"Öyle mi?" diyerek başını yana eğdi. "Kocam daha genç bir gelin almak için karısından kurtulan ilk kayzer olmayacaktır. Sonuçta ona verecek bir şeyim kalmadı," dedi önemsiz bir şey söyler gibi. "Ama sen gençsin. Ona daha fazla çocuk verebilir, otoritesini pekiştirebilirsin. Üstelik sana nasıl baktığını gördüm. Bütün saray da görmüştür. Zavallı centilmen oğlum da dahil. Corbinian saklamayı pek beceremiyor, değil mi?"

Konuşmaya çalıştım ama sözcükler beni yarı yolda bıraktı. Piton yılanı bir kez daha midemi sımsıkı sarınca öleceğimi

sandım. İmparatoriçe'nin söylediklerine itiraz etmek istedim ama yapamadım.

O yerinden kalkınca kalkıp reverans yapmam gerektiğini biliyordum ama sanki mihlanıp kalmıştım. "Bir tavsiye vereyim mi, kuzucuğum? Bir dahakine bir pencereyi kapattığında, ayaklarının altında bir tuzak kapısı açmadığından emin ol."

Ben nihayet sesimi bulduğumda o da kapıya varmak üzereydi. Fısıldar gibi, "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

İmparatoriçe beni duydu. Döndü ve o tekinsiz, buğulu bakışlarıyla beni süzdü. "Sen kurtlar sofrasında bir kuzusun, yavrucuğum," dedi. "Yaşayacaksın. Bu yetmez mi?"

TAŞLAR

Ne kadar saklamak istesem de koridorda yürürken titriyordum. Kraliyet kanadında günlük yürüyüşler yapan bir dizi saray mensubuna tatlı bir tebessümle gülümsemem de onları doğru dürüst görmüyordum bile; hepsi birbirine karışıp kimliksiz, solgun bir Kalovaksiyalı yüzü oluşturmuyordu. İmparatoriçe'nin sesi kulağımda çınlıyordu: "Tehlikeli bir adamla tehlikeli bir oyun oynuyorsun." Bunu zaten biliyordum ama başkasından duymak –hem de İmparatoriçe'den– her şeyi bambaşka bir ışıktaki görmemi sağlamıştı.

Halkın önünde kırbaçlanmak, Ampelio'yu infaz etmek, gözümün önünde annemin öldürülmesi gibi, maruz bırakıldığım onca korkunç şeyin geçip gittiğini sanıyordum. Daha kötüsünü yaşayacağım aklımın ucundan geçmezdi. Ama Kayzer'le evlenmeye zorlanmaktan daha kötüsü olamazdı. Öyle bir içime kapanırdım ki özgürlük hayal olurdu.

Ölmeyi yeğlerdim.

Önemli değil, dedim içimden. İş buraya varmayacak. Bir ay içinde buradan gidecek ve Kayzer'i bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım. Yine de yatağımı Kayzer'le paylaştığımı düşününce içim korku ve tiksintiyle doluyordu.

Arkamda gölgelerimin ayak seslerini duyduğumda onlara bakmamaya çalıştım. Gözleri üstümdeydi ama ne kadar korktuğumu görmelerine izin veremezdim. Bu yeni tehdidi onlara söyleyemezdim. Blaise kenti hemen terk etmemiz konusunda ısrar ederdi. O beni güvenli bir yere götürürken Astrea küle dönerdi.

Odama geri döndüğümde Hoa yatak örtümü düzeltiyordu fakat beni görünce işini bırakıp telaşlı bir ifadeyle bana baktı. Yüzüme daha doğal bir ifade oturtmaya çalışsam da beceremedim. Bugün beceremedim.

“Sen çık,” dedim.

Gözleri duvarları taradı –ya eski bir alışkanlık veya sessiz bir hatırlatmaydı, hangisi olduğunu bilmiyordum– ve bir an bir şey yapmak istermiş gibi görünse de vazgeçti, hızla baş selamı verip odadan çıkarak gözden kayboldu.

Manzaraya bakmak için değil ama yüzümü gölgelerimden saklamanın tek yolu olduğu için pencerenin önüne gittim. Yine de bakışlarının ağırlığı dayanılmazdı. Artemisia’nın boğuk gülüşünü ve Heron’un kontrollü, davudi sesini duyabiliyordum. Blaise’in gözlerini devirerek bu akşam beni buradan götürmeye karar verdiğini hayal edebiliyordum çünkü görünüşe bakılırsa ben yapamazdım ve neden yapabileceğimi sandığımı da bilmiyordum. Ben ülkesi bir yana, kendini bile kurtaramayan zavallı bir kül prensesiydim.

Sakinleşmeye çalışsam da İmparatoriçe’nin sözleri zihnimde yankılanıp duruyordu. Kayzer’in son birkaç aydır bana nasıl baktığını biliyordum. Gerçeği değiştirebilirmiş gibi bunu düşünmek istememiştim ama İmparatoriçe’nin haklı olduğunu biliyordum. Bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyordum.

Gözlerimde yaşlar birikse de diğerleri görmeden sildim.

Heron önceki gün bana “Kraliçe” demişti oysa kraliçeler bocalamaz, korkmaz, ağlamazdı.

Kapı sessizce açılınca kaskatı kesilip kolumla gözlerimi sildim. Sahte bir tebessümle başımı çevirdiğimde, Blaise arkasından kapıyı kapayıp kukuletasını indiriyordu.

“Blaise...”

Beni duymazdan geldi. “Koridorda kimse yoktu, merak etme.” Gözleriyle yüzümü taradığında gözyaşlarımı umduğum kadar iyi saklayamadığımı biliyordum. Önünde birleştirdiği elleriyle oynayarak bakışlarını yere indirdi. Tekrar bana baktığında, gözlerinde onu bambaşka biri gibi gösteren yumuşacık bir ifade vardı. “Ne oldu, Theo? Kalovaksiyalılardan bile solgun görünüyorsun.”

Beni güldürmeye çalıştı ama ağzımdan kahkaha ile hıçkırık arası bir ses çıktı. Bakışlarımı yere indirip bacaklarımın titreyişini durdurmaya çalıştım. Birkaç saniye ve birkaç derin nefesten sonra titremem geçti ve nihayet konuşabilecek hale geldim.

Sakin bir sesle, “Silaha ihtiyacım var,” dedim.

Hazırlıksız yakalanmış gibi bir sesle, “Neden?” diye sordu.

Ona söyleyemezdim. Sözcükler boğazımı tırmalasa da bu yükü paylaşamazdım. Blaise’i eskisi kadar tanımıyor olabilirdim ama İmparatoriçe’nin uyarısını ona söylersem ne yapacağını kestiremiyordum. Kaçarsak, Kayzer’e bu kadar yakından saldırma fırsatı bulamazdık.

“Bir silah yeter,” dedim.

Blaise başını iki yana salladı. “Bu çok riskli,” dedi. “Üstünde bulurlarsa...”

“Bulmayacaklar,” dedim.

“Hizmetçin her sabah ve her akşam seni çırilçıplak görüyor,” dedi. “Silahı nerede saklamayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. Yine midem bulanıyordu, yatağımın kenarına oturdum. Blaise yanıma oturup bacağı benimkine değerken yatak onun ağırlığıyla iyice çöktü.

Bu kez daha yumuşak bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Demiştin ya," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "İmparatoriçe deli." İmparatoriçe'yi ve ikazını zihnimden atıp olumlu şeylere odaklanmaya çalıştım. "Ama testim işe yaradı. Prens, babasına karşı çıkacak kadar değer veriyor bana; dolaylı yollardan yapsa da. Yakınlaşıp onu daha çok zorlayabilirim, bunu biliyorum. Herkesin önünde babasına karşı gelmesini sağlayabilirsek en azından sarayda bir çatlak oluşur."

Ben bunları söylerken aklımda bir plan şekillenmeye başlamıştı. Blaise de anlamış olmalıydı ki yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı.

"Çatlak," dedi usulca. Onun da benim gibi düşündüğünü anlamıştım. "Aşılamayacak bir çatlak... Mesela Prens, babasıyla karşı karşıya geldikten sonra esrarengiz bir cinayete kurban gitse."

"Esrarengiz olmasına gerek yok," diye ekledim. "Bazı ipuçları, Kayzer'in özel muhafızlarından birini işaret edebilir."

Hemen o ipuçlarını düşünmeye başladım: Boğuşma sırasında yırtılmış, üzerinde Kayzer'in mührünün bulunduğu içliğin kolu, Kalovaksiyalı erkeklerin, saçlarını toplarken kullandığı deri saç bağı, bir kılıcın kınından düşmüş ruh taşı. Tabii ikna edici olsun diye suçu üstüne atmak için Kayzer'in muhafızlarından birini seçmek gerekiyordu. O muhafızın içliğini yırtmak, saçına bağladığı deri bağı çalmak, kılıcının kınından taş almak gerekiyordu. Heron görünmez olup pekâlâ bunu yapabilirdi veya Art da farklı bir yüze bürünüp hallederdi ancak bu kez yeteneklerini on ila yirmi dakika arasında kontrol etmeleri yeterli olmayacaktı. Taşa ihtiyaçları olacaktı.

Blaise kısmen bana kısmen kendine sorar gibi, "Sarayın tepkisi ne olurdu acaba?" dedi.

Dudağımı büzüp bu soruyu zihnimde evirip çevirdim. “Kalovaksiyalılar güce tapar ama Astrea’yı ele geçirdiklerinden beri Kayzer tembelleşti. Yerinde oturup insanların onun için savaşmasını izliyor. Sören’in onun yerine savaşmasını izliyor. Kalovaksiya halkı Prens’i seviyor; Prens onların gözünde kusursuz hükümdarı temsil ediyor. Kayzer’in onu öldürdüğünü düşünürlerse, sarayın en az yarısı ayaklanır. Kalovaksiya tarihinde benzeri yaşanmış; zayıf bir hükümdar tahttan indiriliyor ve başka bir aile savaşarak yönetimi ele geçiriyor. Her zaman yönetimden memnun olanlar ve olmayanlar arasındaki savaşla başlar. Prens’i öldürdükten sonra ülkeden kaçarız ve onlar birbirlerini boğazlarken biz de yeterince müttefik toplayıp geri döner ve hepsini yok ederiz.”

Bu düşünceyle dudağıma bir tebessüm yerleşiverdi.

Heron duvarın ardından, “Yapabilecek misin?” diye sordu.

“Neyi?” dedim.

Heron boğazını temizledi ama cevap vermedi.

“Galiba Heron...” Blaise cümlesini bitirmedi. Ağzını açtıysa da hemen kapayıp bakışlarını benden kaçırdı.

“Gerçekten birini öldürüp öldüremeyeceğini bilmek istiyorlar,” dedi Artemisia. “Ama öldürdüğün son kişi Ampelio olduğu için konuyu açmak istemediler. Muhtemelen Prens ayaklarının dibine yatıp onu öldürmene izin vermez, hem zaten senin de ona gücün yetmez, değil mi?”

Haklı olduğunu itiraf etmek istemedim. “Daha önce yaptığımız planın sonraki adımı,” demekle yetindim. “Sizce ona gücüm yetse bile planımız işe yarar mı?”

Üçü de bir an sessizleşti. Yanımdaki Blaise’in gözleri karşısındaki duvara odaklanmış, boş boş bakıyordu. Aklından geçenleri, kafasındaki senaryonun değişik versiyonlarını neredeyse görüyordum.

Bir an sonra, “Evet,” dedim.

Artemisia az da olsa etkilenmiş bir sesle, "İşe yarayabilir," dedi.

Özgüvenim kabarak, "İşe yarayacak," dedim. O anda ayaklarım yerden kesilmişçesine hafiflemiştim. Bunu yapabildik, ülkemizi geri alabilirdik. İtiraf etmek gerekirse, bu işin yolunda gitmesi küçük bir ihtimaldi ama şimdi bir planımızın olması bile eskisine göre daha büyük bir şansımız olduğu anlamına geliyordu. Zifiri karanlıkta bir umut ışığı gibi.

Az önce ne yapmayı teklif ettiğimi düşünmek istemiyordum. Bana her zaman kibar davransa da Søren benim düşmanımdı. Ve artık birinin canını almanın bıçak, kan ve duran bir kapıdan ibaret olmadığını biliyordum. Artık karşılığında sizden bir şey aldığını biliyordum.

Aklıma bir şey daha takılmıştı. Boğazımı temizledim. "Bu aralar Vecturia'yı biraz daha fazla düşünüyorum..."

Blaise homurdandı. "Theo anlaşıştık..."

"Ben anlaşımadım," diyerek omuzlarımı dikleştirdim. "Halkımdan binlerce kişinin öldürülüp köleleştirilmesinin hiçbir önemi yokmuş gibi davranmam."

Heron, "Kalovaksiyalılar kıyılarımıza geldiklerinde bunu yaptılar," dedi.

"Søren ve adamları saldırdığında o karardan pişman olacaklarına da eminim. Ama mesele şu ki Kayzer bölgeye ne kadar kök salarsa, onu oradan temizlemek de o kadar zor olur. Zor bir mücadele olacak ama Vecturia'da bir kaleleri olursa iki taraftan da saldırıp bizi kolayca ezebilirler. O zaman savaş değil, katliam olur."

İtiraz etmelerini bekledim ama kimse ağzını açmadı. Blaise ağzını büzüp gözleriyle odayı taradı. Bu kez annem gibi konuşmadığımı fark ettim. Daha çok savaş stratejilerini anlatan Kayzer veya Baron gibi konuşuyordum ve gölgeleri-

min de bu değişikliği fark ettiğinden emindim. Blaise itiraz edecek gibi olduysa da ben konuşmaya devam ettim:

“Ve er ya da geç buradan gidiyoruz. Gittiğimizde de daha fazla birlik toplamamız, daha güçlü ittifaklar oluşturmamız gerekecek. Vecturialılar yeterli değil ama başlangıç için hiç yoktan iyidir. şimdiki sayımızdan fazlalar ve bizim burada yapabileceğimizden daha fazlasını yapabilirler. Elimizdeki azıcık insanı da dönüşü olmayan bir savaşa göndermeyi önermiyorum ama Artemisia, Vecturia’nın zayıf noktasının, adaları arasındaki mesafe olduğunu söylemişti, değil mi? şayet onları uyarıp onlara birleşme şansı verirsek, bu Sren’in beklediğinden daha zorlu bir savaş olacaktır.”

Blaise başıyla onayladı. “Hatta onları şaşırtamadığını fark ederse geri dönebilir.”

“Onları uyarma şansımız var mı?” diye sordum.

Blaise kaşlarını çatıp Artemisia’nın duvarına baktı. “Annen bunu yapabilir mi?” diye sordu rkeke.

Artemisia tereddüt etti. “Onu ikna etmem gerekecek,” dedi. “Ama hâlâ bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim”

“Daha iyi bir fikrin varsa dinlerim,” dedim.

Bir anlık sessizlikten sonra, “Deneyeceğim,” dedi.

Biraz daha dik durup, “Teşekkürler,” dedim. Kayzer tehdidi artık zihnimin derinliklerinde sayılırdı. Bunu yapabiliyordim. Bir kraliçe gibi davranabiliyordim.

Bahsettikleri şeyin olası sonuçlarının kafama dank etmesi birkaç saniye sürdü. “Bekle. Annenin bununla ne ilgisi var?” diye sordum.

Artemisia güldü. “O Kalodin Denizi’nde en korkulan korsandır. Tabii sen onu Ejder Katili olarak tanıyorsun.”

Bir süre Artemisia’nın duvarına boş boş bakmakla yetindim. Astrealı asi korsanı herkes biliyordu ama Ejder Ka-

tili'nden hep *erkek* olarak bahsedildiğini duymuştum. *Kadın* ve *anne* olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

İçim umutla dolunca gülmeden edemedim. Ejder Katili bizim tarafımızdaysa, şansımız bir hayli yüksekti. Ancak Blaise'e döndüğümde, çenesinin gerildiğini, yüzünde rahatlamaya dair hiçbir şey olmadığını gördüm. Kilerde Ejder Katili hakkında söylediklerini hatırladım. Zaman zaman çıkarlarımız örtüşse de Ejder Katili bizim tarafımızda değildi.

Astrea bizim ortak çıkarımız olmalıydı, değil mi? O da Astrealıydı ve ülkesini korumak için çok şey yapmıştı. Aynı tarafta olmalıydık. Sonuçta başkalarının tarafında bizim için bir şey yoktu.

Blaise daha fazla soru sormama fırsat bırakmadan ayağa kalkıp elini bana uzattı.

"Bütün gün oyalanamayız," diyerek beni ayağa kaldırıp gözlerini bana dikti. Bu kadar yakınındayken teninden bir sıcaklık aktığını hissedebiliyordum. Günlerdir dışarı çıkmadığı halde yağmurdan sonraki toprak gibi kokuyordu. Yüzümü ellerine alıp parmaklarını yavaşça yüzümde gezdirerek gözümün yaşını sildi. Söz konusu Blaise olunca, yaptığı son derece içten bir hareketti ama Heron varlığını bize hatırlatmak için tuhaf bir şekilde öksürdü. Blaise boğazını temizleyip bir adım geriledi. Biraz tereddüt ettikten sonra, "Baştan çıkarman gereken bir prens var," diye hatırlattı. "Hiç kimsenin bulamayacağı bir yere saklayabilirsen, sana bir silah bulurum. Belki bir hançer."

O an geldiğinde bir hançerle ne yapacağımı bilemesem de içim rahatlamıştı. Ne olursa olsun, o hançere sahip olmak bana iyi gelecekti.

"Hançer çok iyi olur," dediğim sırada penceren soğuk bir esinti girince ürperdim ama aklıma yeni bir fikir de gelmişti. "Mevsim değişimi. Yakında pelerinimi giymem gerekecek."

Blaise'in alnı kırıştı. "Muhakkak," dedi.

Gülümsedim. "Elinden dikiş gelir mi, Blaise?"

Gözleri parlarsa da, "Hiç sorma," dedi. "Ama Heron'un parmakları iriyarı biri için şaşırtıcı derecede hünerli. Dev gibisin, değil mi Heron?"

Heron duvarının arkasından, "Seni ezecek kadar iriyarım," diye cevap verdi ama dalga geçtiği belliydi.

"Pelerininin eteğine bir hançer dikebilir misin?" diye sordum.

"Çocuk oyuncağı," dedi.

İkisine de, "Teşekkürler," deyip eteğimdeki kırıışıkları düzelttim. Blaise'e, "Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

Sırıtarak, "Dekolteni birazcık daha indirirsen hiçbir şansı kalmayacak," dedi.

Kızmış gibi onu kapıya doğru ittim ama o gidince de söylediğini yaptım.

Søren'i aramadan önce Crescentia'nın odasına uğradım. Babasıyla karşılaşmaktan korktuğum için oraya nadiren giderdim ama Baron hâlâ Su Madeni'ni teftişt eydi ve oradakilere hadlerini bildiriyordu. Her zamanki gibi Cress'e birkaç yeni taş getirecekti. Cress'in ruh taşı koleksiyonunun İmparatoriçe'nin koleksiyonuna bile rakip olmasına şaşmamalıydı.

Tam da bu yüzden, Cress birkaç taşı kaybolursa fark etmez diye umuyordum. Planımızın az da olsa başarıya ulaşması için gölgelerimin taş bulması gerekiyordu.

Elpis kapıyı açıp utangaç bir tebessümle bana baktıktan sonra beni Baron'un birkaç odadan oluşan dairesine açılan varaklı koridordan geçirdi. Burası bir zamanlar Blaise'in ailesinin dairesiymiş ancak şimdi kendisinin bile burayı tanıyabileceğini sanmıyordum. Süit adeta Baron'un yerle bir ettiği ülkelerin canlı mahzeniydi.

Çoğu Astrea'dan geliyordu –bir zamanlar annemin çalışma odasında bulunan ve şimdi tavandan sarkan cilalı pirinç şamdan, şehir hamamının tepesinde aşk ve güzellik tanrıçası Belsimia'nın yüzüyle süslenmiş altın çerçeveli ayna– ama Crescentia'nın daha önce bahsettiği başka parçalar da vardı. Yoxi'den şamdanlar, Kota'dan boyalı kâseler, Goraki'den kristal bir vazo. Baron hiçbir surette duygusal biri olmadığı halde eşyalarını çok severdi.

Vaktiyle, kimse bu konuda konuşmadığı için, Cress'e Kalovaksiya'nın ne zaman kurulduğunu sormuştum ama o da bilmiyordu. Birkaç yüzyıl önce kurulmuş olabileceğini ve aslında artık Kalovaksiya diye bir yer olmadığını söylemişti. Kışlar zamanla öyle soğumuş, öyle uzamış ki artık başka mevsim yokmuş, hiçbir şey yetişmiyormuş, hayvanlar telef olmuş ve böylece Kalovaksiyalılar eşyalarını hayvanlarına yükleyip daha iyi bir ülke aramaya çıkmışlar. O ülkenin başkasına ait olup olmaması önemli değildi; orayı işgal etmiş, sunabileceği her şeyi –köle, gıda, kaynak– sömürmüş ve hiçbir şey kalmayana dek orayı da tüketmiş, sonra yeni bir ülke bulup aynı süreci yaşamışlardı. Sonra yine, yine, yine.

Astrea, gittikleri ülkelerden büyüye sahip olan ilk yerd. Sanırım o yüzden burada daha uzun kalmışlardı; gerçi bu ülkenin bile taşları ve onları madenlerden çıkaracak kaynağı giderek azalıyordu.

Elpis koridorda eşlik edip beni Crescentia'nın odasına götürürken ikimiz de konuşmaktan çekiniyorduk. Daracık koridorda kimsenin bizi göremeyeceğini bildiğimden moral vermek için kolunu sıvazladım.

“Çok iyiydin,” diye fısıldadım.

Loş ışıktaki yüzünün sevinçle parladığını görebiliyordum.

“Yapabileceğim başka bir şey var mı, Leydim?” diye sordu.

Elpis mükemmel ganimetti; Baron'un evinde çalışan ve kimsenin dönüp ikinci kez bakmayacağı bir kızdı. Kulak misafiri olabileceği veya yapabileceği şeyleri düşündükçe başım dönüyordu. Ancak Baron da aptallık yaparak gelmemiştir buralara.

Blaise'in sesi zihnimde yankılanıyordu. "*Ondan sen sorumlusun, Theo.*"

"Şimdilik bir şeye gerek yok," dedim.

Gözlerinde hayal kırıklığını görsem de başını sallayıp çekinerek kapıyı çaldı.

Kalın ahşap kapının diğer tarafından ancak duyulabilecek bir sesle, "Leydi Thora sizi görmeye geldi, Leydim," dedi.

"Thora?" Crescentia'nın sesindeki heyecanı buradan bile duyabiliyordum. "Gelsene!" diye seslendi.

Elpis'e teşekkür edercesine gülümsedim ve kapıyı açıp içeri süzüldüm.

Crescentia'nın odası koca bir aileye yetecek kadar büyüktü ve büyük kısmını şeffaf, beyaz ipek cibinlikli bir yatak kaplıyordu. Yorganı altın sırmalarla dikilmişti ama şimdi üstündeki rengârenk elbise yığınının görünmüyordu bile. Cress makyaj masasının önünde oturmuştu, makyaj malzemeleri açıktı ve fırçaları masanın üstüne gelişigüzel dağılmıştı. Boyalı mücevher kutusu -işgal edilmiş başka bir ülkeden kalma- açık duruyordu ve içindekiler darmadağındı.

Cress'in gözleri irileşmiş, yanakları kızarmıştı ama o gün odasından çıkmamıştı bile. Yarısını yediği kahvaltısı yatağının üstünde duruyordu ve geceliğini hâlâ çıkarmamıştı. Hizmetçilerinin henüz tarayıp örmediği sarı saçları dağınık bukleler halinde omuzlarından dökülüyordu.

Pencerenin önündeki koltuğa atılmış bir elbiseyi kaldırıp otururken, "Yoğun bir sabah mı?" diye sordum.

Sırıttı. “Sonunda Prens’ten haber geldi! Bu sabah bana bir davet mektubu gönderdi... daha doğrusu, *bizi* öğle yemeğine davet ediyor. Galiba ikimizin baş başa görülmesi uygun olmaz diye zekice davranıyor. Çok heyecanlı, değil mi?”

Onun gibi heyecanlı görünmeye çalışarak, “Öyle,” dedim. Anlaşılan Sören pes etmeyecekti ve itiraf etmek gerekirse, onun açısından zekice bir hamleydi. Crescentia’nın tampon görevi görmek için orada olması, saray mensuplarını dedikodu yapmaktan alıkoymazdı ama pek çoğu en azından benim dedikodumu yapmayacaktı. Yine de Cress’i kalkan olarak kullanmak, hele de artık Sören’le birbirlerine âşık olacaklarını düşündüğü için zalimceydi. Ancak yeni planım zihnimde tiz vızıltılar çıkarırken Cress’in duygularını yüzeysel bir düşünce olarak bir kenara bırakmak zorundaydım. Sonuçta Cress kendini Prens’e kaptırmıştı ve planımız yolunda giderse, o fark edene kadar Prens ölmüş olacaktı. Cress okumayı çok sevdiği trajik kahramanlar gibi hissedecekti ve bu durumdan, taç takmış kadar zevk alacağını düşünüyordum.

“Galiba ne giyeceğine karar vermeye çalışıyorsun, öyle mi?” diye sordum.

Abartılı bir iç çekişle, “Hiçbir şeyim yok,” diyerek odasına saçılan rengârenk ve hepsi birbirinden farklı onlarca elbiseyi gösterdi. Elbiselerin bazıları ince nakışlarla ve mücevherli broşlarla süslü, gevşek drapeli Astrea tarzı elbiselerdi. Bazılarıysa ince belli, çan etekli, demir kafesli ve katman katman içetekleri olan, kadife veya yün gibi ağır kumaşlardan dikilmiş geleneksel Kalovaksiya tarzı elbiselerdi. İçeride o kadar çok elbise vardı ki onları saymak, gökyüzündeki yıldızları saymak kadar imkânsızdı ve Cress şimdiye kadar bunlardan yalnızca birkaçını giymişti.

Bir kenara attığım elbiseyi alıp kaldırdım. Daha önce giydiğini görmediğim, kadife korsesi transparan şeritlerle süslü

ve tek kolu drapeli, lavanta renkli bir elbiseydi. Dekoltesi ve eteği, çiçek desenleri oluşturacak şekilde dikilmiş yüzlerce minik safirle süslenmişti.

“Bu nasıl?” diye sordum.

Elbiseye doğru dürüst bakmadan, “İğrenç,” dedi.

“Bence bu renk sana çok yakışır,” diye ısrar ettim. “En azından bir dene.”

“Anlamı yok. İğrenç,” dedi. “Prens nasıl şeylerden hoşlanıyor? Biliyor musun? En sevdiği renk ne?”

Yalanımı belli etmemeyi umarak kahkaha atıp, “Onun hakkında senden daha fazlasını bilmiyorum,” dedim. Søren’in en sevdiği rengi ve nasıl elbiselerden hoşlandığını bilmiyor olabilirdim ama kibar biri olduğunu, babasından çok annesine yakın olduğunu biliyordum, yoksa nişanımı iptal etmesi için İmparatoriçe’ye gitmezdi. Muhteşem bir savaşçı olsa da pek çok Kalovaksiyalı’nın aksine öldürmekten hoşlanmadığını biliyordum. Ne de olsa babasının onları öldürme emri vermesinin üstünden dokuz yıl geçmesine rağmen Astrealıların isimlerini unutmamıştı.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Art ve diğerlerine, zamanı geldiğinde onu öldürebileceğimi söylemiştim ama iyi bir insan olduğunu düşünürsem bunu yapamazdım.

Cress, tiz bir ses tonuyla, “Ama ziyafet salonunda onun yanına oturdun,” dedi. “Ayrıca limanda da ona çok yakın davrandın, hatta ona ismiyle hitap ettin.”

Kıskandığını fark ettim ve bu düşünce bana epey komik geldi. Elbette komik bir tarafı yoktu. Søren’i kendime âşık etmem gerekiyordu ve anlaşıldığı kadarıyla Cress’ten ziyade benimle ilgileniyordu ama yine de Cress’in kıskançlığı bana anlamsız geliyordu. Bana ikinci el kıyafetlerini veren, Kayzer yemek yememi yasakladığında bana gizlice ekmek veren ve saraydaki kızların beni aşağılamaması için konumunu kul-

lanan kız. Hayatımın büyük bölümünde onun merhametine sığınmışım. Beni kıskanması çok saçmaydı.

Ama kıskanıyordu ve bunun için çok nedeni vardı. Suçluluk duygusu kalbimin derinliklerine saplanıyordu. Fikrimi değiştirmeye yetmezdi tabii ama oradaydı işte.

Onun için tehdit olmadığımı söylemek üzere ağzımı açtıysam da tam olarak ne söyleyeceğimi bilemediğim için vazgeçtim. Üstelik Cress yalan söylediğimi hemen anlardı.

Çok geçmeden, "Şu asinin infazından sonra," diye söze girip sözcüklerimi dikkatle seçerek, "rahatsızlandım. Çok fazla kan vardı, midem bulanmıştı. Sonra Søren koridorda yanıma geldi, belli ki bana acımış. Ona artık 'Søren' diye hitap etmemi istedi. Ben de teşekkür mahiyetinde üstüne kustum." Utançtan yerin dibine girdiğimi göstermek için ellerimle yüzümü kapadım.

Cress, "Ah, Thora," diyerek iç geçirdi. Yüzünün ifadesi değişivermişti. Saklamaya çalışsa da rahatlamış görünüyordu. "Bu korkunç! Ne kadar utanç verici." Elimini tutup avutur gibi şefkatle sıktı.

"Evet, öyle," dedim. "Ama çok kibar davrandı. Ziyafet salonunda da bunu konuştuk. Ben özür diledim, o da endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Çok nazik biri."

Cress dudağını ısırdı. "Ama ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır." Şaşırmış gibi görünmek için elimden geleni yaparak güldüm.

"Galiba arkadaş olduk ama hepsi o kadar. Ama kesinlikle benimle ilgilenmiyor. Sence bir oğlan, üstüne kusan bir kızdan etkilenir mi?"

Cress, yüzüne yayılan bir rahatlama ifadesiyle gülümseyip yeniden dağınık elbise yığınınına bakıp suratını astı. "Ama en sevdiği rengi bilmiyorsun, öyle mi?"

“Muhtemelen en çok siyahı seviyor. Veya griyi. Kasvetli ve ciddi renkler,” dedim ve kaşlarımı çatıp dudağımı bükererek sert görünen Søren’i elimden geldiğince taklit etmeye çalıştım. Sözlerim Cress’i güldürmeye yetmişti ama hemen eliyle ağzını kapadı.

“Thora!” diye bağırdı beni azarlar gibi ama pek becerdiği söylenemezdi.

“Doğruya doğru,” dedim. “Sen hiç güldüğünü gördün mü?”

“Hayır,” dedi. “Ama savaşçı olmak son derece ciddi bir iştir. Babam da pek gülmez.”

Ne kadar küçük bir sebeple olursa olsun Søren’in Baron’a benzetilmesi, kim olduğunu ve yapabileceklerini hatırlamama yetmişti. Kibar olabilirdi ama elinde kaç insanın kanı vardı? Kaç anneyi öldürmüştü?

Zoraki güldüm. Usulca, “Sadece seni mutlu edecek birini hak ettiğini söylemeye çalışıyorum,” dedim.

Cress bir süre altdudağını kemirerek bunu düşündü. Kararlı bir sesle, “Prenses olmak beni mutlu edecek,” dedi. “Bir gün imparatoriçe olmak beni mutlu edecek.”

Onu bekleyen gelecekte öylesine emindi ki az kalsın onu kıskanacaktım; asla öyle bir geleceği olamayacağını bilsem de. Suçluluk duygusu yeniden içimde kabarsa da oralı olmadım. Halkım ölürken Cress hayalindeki mutlu sona ulaşamayacak diye kendimi suçlayamazdım. Ben de başka bir elbiseye uzandım; bu seferki Kalovaksiya modasına uygun, altın çiçeklerle süslü, açık mavi bir elbiseydi. Elbiseyi silkip havaya kaldırdım.

“Bu çok hoş, Cress,” dedim. “Bu renk gözlerini ortaya çıkaracak.”

Sözlerimi düşünürken bakışları bir elbiseye bir bana gidip geliyordu. Zihnindeki çarklar dönüyordu. Sonunda,

“Çok sıradan,” deyip gözlerini benim elbiseme dikti. “Ama seninkine bayıldım.”

Üstümdeki kan portakalı renkli Astrea tarzı harmaniye bakıp, “Bu mu?” dedim. “Bunu bana aylar önce vermiştin, unuttun mu? Bu rengin sana yakışmadığını söylemiştin.”

Cress bunu sık sık yapardı; terziye kendisine yakışmayacağına bildiği bir elbiseyi sipariş eder, sonra da bana verirdi. Elbiselerimin çoğu eskiden Cress’e aitti ve Kayzer’in yara izlerimin görülmesi için gönderdiği, çoğunlukla sırtı açık elbiselerden çok daha güzeldi. Yüzünü buruşturarak, “Öyle mi?” diye sordu. “Belki de bir yolunu bulurum.” Dudağını büzüp sonra güldü. “Harika bir fikrim var, Thora. Neden ben senin elbiseni denerken, sen de bu elbiselerden birini denemiyorsun? Nasıl durduğuna bakarız.”

Ne yaparsam yapayım, bunun neresinin eğlenceli olacağını anlamıyordum ama ona katılmamak elimde değildi.

Elbisemin turuncusu, üzerinde fazla cırtlak duruyor, pembe teni ve sarı saçlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu –zaten elbise ona aitken bu yüzden hiç giymemişti– ama yine de Cress’in hevesi kırılmamıştı. Aynasının karşısında bir o yana bir bu yana dönerek alnında beliren kırışıklık ve gözlerinde, onu bu kadar iyi tanımasam korkutucu bulacağım bir parıltıyla, dikkatle her açıdan yansımalarına baktı. Bu bakışı babasından almıştı fakat Baron aynı ifadeyi savaş meydanında kuşanırken, Crescentia bambaşka bir savaşta kuşanıyordu.

Ancak el ve ayak bileklerim dahil her yerimi örten, elbiseden bozma gri Kalovaksiya kadifesinden bir kumaş yığının giymemi istediğinde savaş açtığı kişinin ben olduğumu fark edebildim. Prens konusunda bana inandığından şüphem yoktu ama Cress herhangi bir şeyi şansa bırakacak biri değildi.

“Bu renk sana çok yakıştı, Thora,” dedi. Tebessümü tatlı fakat sahteydi. Başını nazikçe yana yatırıp delici bakışlarını üstümde gezdirdi. “Bence şimdi tam bir Kalovak-siyalıya benzedin.”

Sözleri içimi yaksa da belli etmemeye çalışarak zoraki gülümsedim. “Tabii senin kadar güzel olamam,” karşılığını vererek duymak istediklerini söyledim. “Prens gözlerini senden alamayacak.”

Saçlarını yapması için Elpis’i çağırırken gülüşü yüzüne yayıldı. Kıza saçlarını benimki gibi yapmasını emrederken yüzündeki belli belirsiz kurnazlık emaresi de hızla kayboldu. Elpis bana kısa, kaçamak bir bakış attıktan sonra Crescentia’nın sönmeye yüz tutan şöminesinde saç maşasını ateşin üstünde ısıtmaya koyuldu.

“Saçını arkaya tutturmak için güzel bir iğne gerekecek,” diyerek mücevher kutusunun kapağını açıp içindeki bir sürü incik boncuğu karıştırma fırsatı buldum.

Saraylı pek çok kadın gibi onun da koleksiyonunda en fazla güzellik ve zarafet için kullanılan su ve hava taşları ve kış aylarında sıcaklık vermesi için kullanılan birkaç ateş taşı vardı. Pek çok kadının aksine Crescentia’nın birkaç tane de toprak taşı vardı. Bunlar genellikle savaşçılara güç vermesi için kılıçların kabzasına takılır veya zırhlara işlenirdi ve saray kadınları onları kullanmıyordu ama Baron’un, biricik kızına mümkün olduğunca güç vermek istemesi şaşırtıcı değildi.

Neredeyse siyah denecek kadar koyu renkli su taşlarıyla bezeli altın bir toka bulup havaya kaldırdım. “Bu elbisene çok uymaz mı?”

Sade incilerle süslü tokama bakıp dalgın dalgın dudak büktü. “Çok beğendiysen senin olsun. Ben de seninkini takarım.”

Fazla kolay oldu, diye düşünürken keyfim kaçmış gibi görünmeye çalıştım. Tokamı çıkararak ona uzattım ve yerine su taşlı tokayı taktım. Aslında ruh taşı taşımam yasaktı. Kayzer yıllar önce yasaklamıştı ama Crescentia ya unutmuş ya da umursamıyordu. Ben de hatırlatacak değildim.

Su taşlarının tenime yaydığı ürperti ta ayak parmaklarıma ulaştı. Parmaklarımın ucunda dans eden gücü, onu kullanmam için adeta yalvarıyordu. Görüntümü değiştirmemi gerektiren bir durum yoktu, susamamıştım da ama taşları kullanma isteği içimi doldururken hiç bıkmadığım tatlı bir vızıltı aklımı çeliyordu.

Yalnızca muhafızların birer tane takabildiği zamanlarda, işgalden önce, hiç böyle bir isteğe kapılmamıştım ama Ampelio'nun ateş taşını tuttuğumda gücü içimi doldurmuştu. O taşı asla kullanmamam konusunda beni uyarırken yüzündeki neşenin yerini ciddi ve ağır bir ifade almıştı.

Bu hatırayı zihnimden silip yapmam gereken şeye odaklanarak Cress'e küpe bakıyormuş gibi yeniden mücevher kutusunu karıştırmaya koyuldum. Elbise ne kadar çirkin olursa olsun, uzun kolları işime geliyordu. Böylece kolayca bir küpe ve bilezik yürüttüm. Nabzıma değen ruh taşları kalp atışımın temposuna uyarak görmezden gelemediğim bir ritim tutturdu.

İhtiyacım olmadığı halde parmaklarım bir ateş taşının üstünde gezindi. Diğer taşlar içimde hoş bir vızıltı uyandırırken, ateş taşıyla sanki bildiğim bir rüyaya adım atıyordum. Etrafımdaki her şey yumuşuyor, ısıldıyor ve insanı rahatlatıyordu. Taş, annemin kolları gibi beni sarıp sarmalarken on yıldır ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Kontrolün bende olduğunu hissediyordum. Nefes almak kadar ihtiyacım vardı buna. Bir nebze güçle, ateşin bir dokunuşuyla, belki bu kâbusta ayakta kalabilirdim. Hem gerçekten Huzza'nın

soyundan geliyorsa, onun gücüne başvurmak nasıl hürmetsizlik olurdu ki? Ama anneme bu soruyu sorduğumda, cevabı hâlâ kulaklarımdaydı.

"Bir muhafız kendini her şeyden çok, taptığı tanrıya adanmıştır ancak kraliçe olmak, kendini her şeyden çok ülkenin adamaktır. İkisini aynı anda yapamazsın. Tanrıları sevebilirsin, beni sevebilirsin, bu dünyada istediğin herkesi sevebilirsin ama Astrea her şeyden önce gelir. Diğer şeylerin ve insanların kıymeti yoktur. Huzza'nın ailemize bahsettiği bu şey hem lütuf hem lanettir."

İstemesem de haklı olduğunu biliyordum. Ampelio gibi parmaklarımla ateşi çağırmak çok daha kolay olurdu ama o zaman düşmanlarımdan ne farkım kalırdı? Herhangi bir Kalovaksiyalı kadar deneyimsizdim ve çoğu zaman, tanrılar aklıma bile gelmiyordu. Yalnızca bir şey istediğimde onlara dua ediyordum. Madenlere gidip onlardan bir şey dileyecek olsam ya da ruh taşı kullanacak olsam, tanrılar muhakkak canıma okurdu.

Kalovaksiyalıların hak etmedikleri, uğruna bir şey feda etmedikleri gücü kullandığını görmek hep midemi bulandırmıştır. Tanrılara karşı gelmeyecek, onların gazabını üstüme çekmeyecektim. Zaten iyice Kalovaksiyalılara benzemiştim. Bu konuda haddimi aşmayacaktım.

ÖĞLE YEMEĞİ

Søren, öğle yemeğimiz için kraliyet ailesinin özel terasını hazırlatmış ve hiçbir lüksten kaçınmamıştı. Masa mermer ve öyle ağırdı ki kraliyet yemek odasından buraya ancak küçük bir orduyla –ve epey toprak taşıyla– taşınmış olmalıydı. Masanın üstünde yeni kesilmiş ve güzelce açmış kadife çiçekleriyle dolu desenli bir vazo ve dört servis takımı vardı. Bir zamanlar hepsi anneme aitti ve sanki dikkatlice bakarsam orada, tam karşımda oturmuş, baharatlı ballı kahvesini yudumlarken, etrafımızı saran taburları fark etmeden havadan sudan, derslerimden ve saçma sapan konulardan bahsettiğini görebilecektim. Cress’le çardağa çıktığımızda güneş tepeye yükselmiş ve kırmızı ipek sayvandan süzülerek mekâna göz alıcı bir ışık yolluyordu. Buradan manzara nefes kesici görünüyordu; dalgalı okyanus, bulutsuz gökyüzü ve serçeparmağımın tırnağı büyüklüğünde birkaç minik gemi.

Ne kadar da uzak, diye düşündüm. On yıldır saraydan en fazla limana kadar gidebilmiştim. Dünyanın ne kadar büyük olduğunu unutmak ne kolaymış meğer. Ancak buradan bakınca, üç yönden de kilometrelerce ötesini görebiliyordum.

Çok yakında bir gün yeniden özgür olacaktım.

Geleneksel Kalovaksiya kıyafetlerine bürünmüş Prens Søren ve Erik, biz yaklaşıncaya ayağa kalktılar. Erik'i bekle-miyordum ama gördüğüme de sevinmiştim. Pek çok Kalo-vaksiyalı'nın aksine bana insan gibi davranmıştı. Kat kat ipek ve kadifenin içinde Erik'in mi yoksa Søren'in mi daha rahatsız göründüğünü anlamak kolay değildi ama Erik daha rahatsız görünüyordu. En azından Søren'in kıyafeti ona göre dikilmişti. Erik'in kıyafetininse ikinci el olduğu çok belliydi; kimi yerlerde fazla dar, kimi yerlerdeyse fazla bol duruyordu.

Biz reverans yaparken Søren eğilip, "Hanımlar," dedi. "Bize katılmanıza çok sevindim. Erik'i hatırlıyorsunuzdur. Gemide tanışmıştınız."

"Tabii," dedim. Yüzündeki boş ifadeyi görmek için Cress'e bakmama gerek yoktu. O gün gözleri Prens'ten başkasını görmemişti. Kalabalıkta Erik'i bulmasını isteseler kesinlikle bulamazdı.

Gülümseyerek, "Seni yeniden görmek ne güzel, Erik," dedim.

Erik'in kıpır kıpır mavi gözleri sevinçle bir Cress'e bir bana dönüyordu. "Bilmukabele, Leydi Thora. Tabii ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedi oturmam için sandal-yemi çekerken. Ben otururken o da sesini yalnızca benim duyabileceğim kadar alçaltıp, "Girdiğin bir iddiayı falan mı kaybettin?" diye sordu.

Gülmemeye çalıştım. "Crescentia elbiesesini bana verme nezaketi gösterdi de."

Erik de kahkahasını bastırmaya çalışarak, "Evet," dedi. "Büyük nezaket."

Søren'le derin bir sohbeta dalmış, babasından aldığı mektubu anlatan Cress'e bakıp alaycı bir sesle, "Dur tah-min edeyim," dedim. "Prensimiz, siz Vecturia'ya gitmeden seni güzel bir yemeğe çıkarma nezaketi gösterdi, değil mi?"

Erik siyah kaşını kaldırıp sesini alçalttı. "Yanılmışım, Thora. Sadece ticaret rotasıyla ilgili bir mesele. Merak edilecek bir şey değil."

Konuşurken bana bakamaması, Søren kadar kötü bir yalancı olduğunu gösteriyordu.

Yapmacık bir kahkaha attım. "Ticaret rotaları, Vecturia. Bana kalırsa ikisi de aynı şey. Vecturia'nın nerede olduğunu bile bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Rahatlayınca yüzüne bir tebessüm yayıldı. "Sana yalan söylemeyeceğim, Thora. Bir ay kadar peksimet ve sulu biraya talim edeceğim. Søren bugün son bir iyilik yapıp güzel bir yemek yeme teklifinde bulununca hiç vakit kaybetmeden kabul ettim."

Erik masanın diğer ucuna baktı; Crescentia ile Søren, Baron hakkında konuşuyordu ve belli ki Søren bu sohbetten kurtulmak istermiş gibi etrafına bakınıp duruyordu. Bir an benimle göz göze gelince bakışlarını hemen kaçırdı.

Kaşımı kaldırarak Erik'e döndüm. "Ne tatlı bir çiftler, değil mi?"

Erik fısıldarcasına, "Søren için pek 'tatlı' olduğunu sanmam," dedi. "Søren döndüğünden beri Kayzer onları bir araya getirmek için didinip duruyor."

Søren masanın diğer ucunda abartılı bir biçimde boğazını temizleyerek yalvaran gözlerle Erik'e baktı. Cress'e, "Erik de benimle, babanın komutası altındayken çalışmaya başladı, değil mi, Erik?" dedi.

Erik, "Görev beni çağırıyor," diye mırıldanarak Cress'in yanına gitti.

"Evet, Leydi Crescentia. O zaman on iki yaşındaydım. Sanki bir tanrıyla karşılaşmıştım," dedi. "Aslında yemeklerimizi beklerken çardakta küçük bir yürüyüşe çıkma onurunu

bahşeder misiniz? Onun hakkında pek çok eğlenceli hikâye anlatacağım size.”

Cress gözlerini kısıp alnını çattı. Tam Erik’i geri çevirmek için bahane uyduracakken Søren araya girdi.

“Erik çok yetenekli bir hikâye anlatıcısıdır, Leydi Crescentia,” dedi. “Bence onunla küçük bir yürüyüş çok keyifli olur.”

Crescentia’nın burun delikleri küçüldü; memnuniyetsizliğinin tek göstergesiydi ve Søren de Erik de fark etmedi. Ardından zarif bir gülümsemeyle yerinden doğruldu ve Erik’in koluna girerek onunla beraber çardağın diğer tarafına doğru uzaklaştı. Başını arkaya çevirip bana temkinli bir bakış atıverdi.

Søren, kristal şarap sürahisine uzanıp sandalyesini benimkine biraz yaklaştırıp kadehime kan kırmızısı şaraptan doldurdu. Søren bana bakmak yerine önündeki göreve odaklanıp işini ağırdan aldı. Gözlerinin önüne düşen altın sarısı buklesini çekmeye bile yeltenmedi.

Cress’in sadece birkaç adım ötede olması can sıkıcıydı. Bizi duyacak kadar yakın olmayıp Erik’in Baron’un komutasındaki ilk savaşını dinlese de temkinli ve kuşkucu gözleri her an üstümdeydi.

Belli ki bütün saray, Søren ile Cress’in evlendiğini görmek istiyordu. Cress ile babasının bunu istediği kesindi. Erik, Kayzer’in de bu konuda ısrarcı olduğunu söylemişti. İş yokuşa süren tek kişi Søren’di ve neden böyle yaptığını anlamıyordum. Kalovaksiya’da aşk evliliği yoktu; ama kaçamaklar aşk içindi. Evlilikler her zaman nüfuzla ilgili olmuştur, hal böyle olunca, Cress’le evlenmek Søren’in işine gelmeliydi.

“Teşekkür ederim,” dedim kadehimi doldurduğunda.

Açık mavi gözleri hemen benimkilerle buluşup bir an öylece durduktan sonra başını iki yana sallayıp bakışlarını yere indirdi. Ona şarap için değil, annesiyle konuşup beni

Lord Dalgaard'ın son kurbanı olmaktan kurtardığı için teşekkür ettiğimi biliyordu.

“Lafını bile etme,” dedi. Mütevazılık mı ediyordu, emir mi veriyordu bilemedim.

Tekrar söylenemeyecek şeyler, anlamasından korktuğum yalanlarla dolu gergin bir sessizliğe gömüldük. Daha bir saat önce, sıradan bir şeymiş gibi onu öldürme planları yapıyordum ama şimdi karşımda otururken –yaşayan, nefes alan bir insan olarak– o planların hepsi imkânsız geliyordu. Yaptığım planların yüzümden okunmasından korkuyordum. Sonunda sessizlik dayanılmaz olunca yarı gerçeklerle yetinmeye karar verdim.

“Daha önce hiç annenle özel bir görüşme yapmamıştım. Çok... aydınlatıcıydı. Anneni sevdim.”

“O da seni sevmiş,” dedi.

Çardağın diğer yanındaki Cress'in bakışları gitgide daha da sertleşiyor ve ben içini rahatlatmak için ne kadar gülücük yollasam da bakışları beni adeta delip geçiyordu. Søren'e bakmayı bırakıp ondan uzaklaştım. Ama bu da işimi zorlaştırıyordu çünkü Søren yakında gideceği için zamanım kısıtlıydı.

Daha sonra Cress'in gönlünü alabilir, bahaneler, iltifatlar, Søren'in aslında onunla ilgilendiğine dair yalanlarla onu kandırabilirim. On yıldır ilk kez kendi isteklerimi Cress'in kilerin önüne koyuyordum.

Mağdur kız rolünü oynamak ağzımda pis bir tat bıraksa da etkisi inkâr edilemezdi.

Her an yere yığılabiliyormuşim gibi sesimi alçaltıp kesik kesik konuşarak, “Nişanı engelleme için rica etmekle senden çok şey istedim,” diye fısıldadım. “Sana minnettarım, gerçekten ama bunu yapmakla başına iş açtığını düşünmekten nefret ediyorum. Özür dilemek istedim...”

“Benden asla özür dilemene gerek yok,” dedi irkilip sözümlü keserek. Sesini alçaltıp, “Maruz kaldığın onca şey varken, sırtındaki yaralar, sana yaptırdığı şeyler... Ondan nefret etmen gerekirdi. *Benden* nefret etmen gerekirdi.”

“Senden nefret etmiyorum,” dedim. Gerçek olduğunu anlayınca kendim de şaşırdım. Søren’e beslediğim hislerde kesinlikle nefret yoktu.

Belki acıma.

Søren’i öldürüp öldüremeyeceğimi soran Heron’un sesi kulağımda çınliyordu. O zaman ‘Evet’ demiştim ve cevabım hâlâ evet olmalıydı. İster acıyarak olsun ister acımasızca.

Søren dikkatle yüzüme bakıyordu ama ben ona bakamıyordum. Bakışlarımı sarı ipek masa örtüsüne odaklayınca, annemin bronz tenli çilli ellerinin onu düzelttiğini, düzgün dursun diye kenarlarından çekiştirdiğini hatırladım. Annem ne zaman gergin olsa kıpırdanıp dururdu, bu özelliği bana da geçmişti. Ellerimi kucağımda hareketsiz tutmak, peçetemi kıvırmamak veya kadehimi çevirmemek için kendimi fena halde tutuyordum. Ruh taşlarını elbisemin kol kısmına sıkıştırdığım için en ufak harekette düşmelerinden korkuyordum çünkü öyle bir durumda açıklama yapamazdım.

Erik abartılı el kol hareketleriyle bol mübalağalı bir hikâye anlatırken, Cress artık onu dinliyormuş gibi yapmayı bile bırakmıştı. Sert, kuşkucu ve bir tutam kırgınlıkla bakan gözlerini bana dikmişti.

Oturduğum yerde biraz daha doğrulup Søren’in şaşkın yüzüne arkamı döndüm. Sesime sıcaklık ve samimiyet katıp Søren’i teketime aldığımı affettirmesini umarak, “Cress,” dedim. “Gel de Prens’e babanın Elcourt seyahatinden döndüğünde sana getirdiği kitabı anlat. Tek elli bir şövalyeyi anlatan hani?”

Crescentia hiç tereddüt etmeden Erik'i arkada bırakıp masaya koşturdu ve yeniden Søren'in diğer tarafına oturdu. Erik de hemen peşinden geldi. Mutluluktan yüzü kızararak söz konusu halk hikâyesini ve kitaptaki çizimleri anlatmaya koyuldu. Søren kendinden geçmiş gibi onu dinlerken ben ağzından çıkan hiçbir şeye dikkatimi veremiyordum. Søren'le aramdaki küçücük mesafeyi artık söylenmeyen şeyler doldurmuyordu. Artık o boşluğu, dile getirilmemiş vaatler dolduruyordu.

Cress'le aramda daha fazla gerilime yol açmamak için Søren'e bakmamaya çalıştıysam da bunu yapmak imkânsızdı. Yemek yerken göz göze geldiğimizde kalbim deli gibi çarpıyordu.

Çünkü başarıyorum, diye düşündüm. Onu istediğim kıvama getirmiştım ve yakında –çok yakında– özgür olacaktım. Ama mesele bu değildi, yani kısmen. Søren'i artık aklımdan çıkaramıyordum ve bütün bunlar beni hain yapsa da ondan hoşlanıyordum.

Ama zamanı gelince onu öldürecektim. O zaman suçluluk duygum biraz daha büyürdü, o kadar.

ÇİMDİK

O dama dönünce saçımdaki tokayı çıkarıp dikkatle baktım. Su taşları, okyanusun dibinden çıkarılmış kadar lacivert rengiyle mum ışığında ıslıl ıslıl parlıyordu. Cress diğerinin bende olduğunu bildiği için bunu saklamak riskliydi ama Cress'in gelgit hafızası bu ayrıntıyı atlamışsa şaşırmazdım.

Bunu düşünürken içimi suçluluk duygusu kapladı. Cress de Kalovaksiyalıydı ama aralarındaki tek gerçek arkadaşım. Bugünkü davranışı kibar olmayabilirdi ama dostluğumuz teraziye konsa, bugün yaşananlar okyanusta ancak bir su damlası olurdu, üstelik onu suçlayamazdım.

Babası Cress'i çocukluğundan beri Prens'e itmiş, kafasını prenses ve en nihayetinde imparatoriçe olma hayalleriyle doldurmuştu. Daha o beşikteyken kaderini çizmişlerdi, bu yüzden elbette mücadele edecekti. İlginçtir, bu yüzden ona saygı duyuyordum. Benim tanıdığım Crescentia böyle savasçı değildi.

Yatağımın kenarına oturdum ve Cress'in kutusundan aldığım mücevherleri elbisemin kolundan çıkardım. Her biri bir benek büyüklüğünde yirmi hava taşından oluşan avize küpe, zincirine kusursuzca karışan ve toz taneleri kadar kü-

çük hava cevherlerinden oluşan bilezik. Tokayla birlikte tek elime sığıyor ve sessiz uğultularıyla avcumu yakıyorlardı. Tanrıların yetenek bağışladığı birinin ellerinde muhakkak çok daha güçlü olurlardı.

Duvarın arkasından Blaise'in sesi geldi. "Mücevhere bu kadar düşkün olduğumu bilmiyordum, Theo."

Sırıtarak küçük deliğe baktım. "Aslında bunlar size hediye," diyerek yerimden kalkıp onun bulunduğu duvara yöneldim. Bileziği deliğin içine sarkıttım.

"Pek tarzım dedğil," der demez taşların yaydığı güçle nefesi kesildi."

"Yakından bak."

"Sen nasıl..." dediye de cümlesini bitiremedi.

"Crescentia'da bunlardan çok var. Birkaç parçanın kaybolduğunu anlamaz bile. Onu kullanabilir misin?" diye sordum.

Biraz tereddüt ettikten sonra, "Evet, sanırım," dedi.

Artemisia, "Ne oluyor?" diye sordu.

Onun bulunduğu duvara geçtim. "Merak etme, sizi de unutmadım," diyerek onun deliğinden saç tokasını, Heron'un-
kinden de küpeyi sarkıttım.

Artemisia, "Biraz küçük ama işe yarar," dedi. "Pek de tuhaf bir tasarımı varmış, değil mi?"

"Kalovaksiyalı saraylılar bunları mücevher niyetine takmayı seviyor," dedim. "Güzellik için su taşları, zarafet için hava, sıcaklık için ateş ve güç için de toprak taşlarını takarlar."

Heron sözleri zehirliymiş gibi tükürerek, "Şaka yapıyorsun," dedi. "Mücevher niyetine mi kullanıyorlar ciddi?"

"Hem de çok pahalı mücevherler," diye ekledim. "Kuzey ülkelerinde servet fiyatına satıyorlar."

Artemisia, "İnan bana, ben de Kalovaksiyalılardan nefret ediyorum ama farkı anlamadım," dedi. "Ampelio taşlarını kolye gibi takardı, tıpkı diğer muhafızlar gibi."

Blaise ve Heron'la aynı anda, "Madalyon olarak," diye düzelttik.

Blaise, "Ayrıca o satın alınan bir taş değildi, *hak edilmiş* bir taştı," dedi. "Ve tarz olsun diye değil, bir amaç için takılıyordu. Bir onurdu, moda tercihi değil."

Heron daha önce ondan duymadığım kadar kararlı bir sesle, "Tanrıların lütfunun bir simgesiydi," diye ekledi. "Kalovaksiyalıların Ahir'e gidemeyeceğine dair bir şüphe varsa..." Elinde salladığı küpenin taşları şingirdarken cümlesi yarım kaldı.

Artemisia alaycı bir gülüşle, "Tanrıların umurunda ol- saydı -tabii gerçekten bir yerlerde tanrı varsa- şimdiye dek mutlaka müdahale etmişlerdi."

Sözlerindeki umursamaz alaycılık beni şaşırtsa da ardından gelen sessizlikten yalnız olmadığımı anlamıştım.

Sonunda, "Sen muhafızsın," dedim. "Tanrılara inanman gerekir."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Ben hayatta kalmaya inanıyorum," dedi ama sesinde daha fazlasını sormamı engelleyen bir keskinlik var. "Bu kadarı yeterince zor."

Blaise, "Ama sen kutsandın," dedi. "Hepimiz kutsandık. Hepimize güç verildi."

"Sanırım hiç böyle hissetmedim," diye itiraf etti. "Bana güç verildi, bunu inkâr edemem ancak tanrılar tarafından verildiğini düşünemiyorum. Çünkü daha çok kimyasal bir şey olduğunu fark ettim. Büyü söz konusu olduğunda, madenlerdeki diğer insanlardan daha iyi alıcılar olmamızı sağlayan bir şey, benim kanımda, sizin kanınızda olan bir şey."

İyice şaşırın Heron, "Bunun tamamen şans mı olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. "Biz hasbeldaker seçildik ama diğerleri seçilemedi, öyle mi?"

Artemisia'nın kendi duvarının ardında kıpırdandığını duydum. "Bence diğer olasılıktan daha doğru," dedi. "Tanrılar madendeki diğer insanlar yerine neden beni kutsamayı seçti? Orada maden hastalığına tutulup deliren çocuklar vardı. Beni kutsayıp onları öldüren tanrılar olduğuna inanamıyorum; varsa bile onlarla işim olmaz." Ses tonu alabildiğine sert olsa da içinin acıdığını anlıyordum.

Artemisia'yı çok tanıımıyordum ama bu konuda soru sormaya kalkışırsam daha ben sözümü bitiremeden, verdiğim saç tokasıyla beni bıçaklardı.

Blaise duvarın arkasında olduğu halde benimle aynı şekilde düşündüğünü hissedebiliyordum. Son on yıldır beni hayatta tutan tek şey Ahir düşüncesi idi ve Blaise'in de içten içe oraya özlem duyduğunu biliyordum. Annemin orada beni beklediğini hayal ettim hep. Hayattayken üzerine sinen çiçek ve toprak kokusuyla bana sarıldığı gibi yine kollarını boynuma doladığını.

Bu da ateş taşının cazibesine direnmek için düşündüğüm şeylerden biriydi. Bu güç ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, gerekli eğitimi almadan –tanrılar tarafından kutsanmadan– bu taşlardan herhangi birini kullanmak kutsala saygısızlıktı ve bu saygısızlığı gösteren ruhlar Ahir'e gidemezdi. Ebediyen gölge olarak dünyada gezinmeye mahkûm olurlardı.

Yine de Artemisia'nın sözleri içime oturmuştu. O sözlerde inkâr edemediğim bir gerçeklik payı vardı. Tanrılar neden on yıldır acı çekmemize göz yumuyordu? Astrea topraklarına ayak basan Kalovaksiyalıları neden o anda yok etmediler? Neden bizi korumadılar?

Bu soruları sormaktan nefret ediyordum. Cevap alamaktan nefret ediyordum. Blaise ile Heron da ne yapacaklarını bilmiyor olmalıydı çünkü hepimiz suspus olmuştuk.

Sessizlik fazla uzayınca boğazımı temizledim. “Madenlerde verdiği onca emeğin iyi bir dava uğruna olduğunu bilmek hoşuna gider,” diyerek konuyu değiştirdim. Çay saati gelmiş olmalıydı ve bu da Hoa’nın çay ve atıştırmalık tepsiyle çok geçmeden odama gireceği anlamına geliyordu. “Şimdi hepimiz arkanızı dönün, bu çirkin elbiseden kurtulmam gerek.”

Elbiseyi çekiştirmeye başladım. Yardım almadan çıkarmak zor olacaktı, boynu ve kolları o kadar dardı ki nefes bile alamıyordum ve kadife kumaşı da beni kaşıntıdırıp duruyordu. Hoa birazdan gelirdi ama o kadar bile bekleyecek halim yoktu.

Arkasının dönük olduğunu umduğum Blaise, boğuk bir sesle, “Yerinde olsam çok rahat bir şey giymezdim,” dedi. “İçimden bir ses, Prens’in bu gece seni ziyaret edebileceğini söylüyor.”

Yaka düğmelerini açmaya çalışırken ellerim donakaldı. “Ne diyorsun sen?”

“Öğle yemeğinden sonra beni kenara çekti ve odana başka bir giriş kapısı olup olmadığını sordu,” dedi Blaise.

Telaşla, “Seni kenara mı çekti?” diye sordum.

Blaise, “Merak etme, kukuletam sayesinde yüzümü görmedi,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Biraz duraksadıktan sonra, “Odama başka bir giriş var mı?” diye sorarak etrafa bakındım.

Blaise, “Bir tane var” dedi. “Ampelio söylemişti. Limandan fark edilmeden çıkmanın yolunu bulur bulmaz seni kurtarmak için onu kullanmayı planlıyordu.”

“Ah.” Özlem acı veriyordu. Ampelio bir yolunu bulsaydı hayatım ne kadar farklı olurdu? Bu düşünceye fazla takılmamak için, “Peki Søren neden odama gizlice girmek istiyor?” diye sordum.

Heron duvarları sarsacak kadar tok bir kahkaha attı. “Yarın kim bilir ne kadar süreliğine buradan ayrılıyor ve öğle yemeğinde doğru dürüst konuşamadınız bile. Sana söyleyecek daha fazla şeyi vardı ve onları söylemek için haftalarca veya aylarca bekleyebileceğini sanmıyorum.”

Yaka düğmelerini açmayı başarak, “İyi,” dedim. Yakam gevşediği için daha rahat nefes almalıydım ama o gece Søren’i görme ihtimali, yine Cress’in elbisesinin içindeymişim gibi nefesimi kesiyordu. Nedense yalnızca konuşmak için geleceğini sanmıyordum ve daha fazlasını yapacağı düşüncesi mideme adeta düğüm atıyordu. Boğazımı temizleyip huzursuzluğumu gizlemeye çalıştım. “Babasına karşı gelmesine neden olacaksam, ben de ona daha fazlasını söylemeliyim,” dedim.

Oyunumu oynuyorum, diye hatırlattım kendime ve küçücük bir yanımin bile bu yalana inanması onu daha etkili kılacaktı. Daha büyük bir yanımsa neyin gerçek olduğunu hatırladığı sürece sıkıntı yoktu. Bilgi toplayacaktım. Onu babasına düşman edecektim. Ve zamanı geldiğinde, boğazını kesip iç savaşı başlatacaktım. Bu düşünce bizzat bana ait olsa da midemi bulandırıyor ama ne kadar düşünürsem o kadar kolay olacağını umuyordum.

Artemisia alaycı bir sesle ve ağır ağır, “Tabii umarım sadece konuşmaktan fazlasını yaparsınız,” dedi. “Onu kendine âşık etmen gerekiyor ve bunu sadece konuşarak yapamazsın.”

Ses tonumu özellikle soğuk tutmaya çalışarak, “Farkındayım,” dedim. Beni sinirlendirmeye çalışıyordu ama ne kadar sinirlendiğimi ona göstermeyecektim. Daha uygun bir elbise bulmak için giysi dolabıma bakındım. Birini beklemiyormuşum gibi görünen daha doğal fakat yine de hoş bir şey ararken altın renkli geniş kuşağıyla turkuvaz tonlarda sade bir harmanide karar kıldım. Cress’in elbisesinin bütün

düğmelerini çözüp yere attım ve harmanimi giydikten sonra, “Şimdi dönebilirsiniz,” dedim.

Blaise huzursuz bir sesle, “Bence Art haklı,” dedi. Duvarın arkasında kıpırdandığını, ayaklarını taş zemine sürttüğünü duyabiliyordum. “Sonuçta amacımız da *bu*, değil mi?”

Soru sorduğunu fark etmek biraz zamanımı aldı ama cevap vermeme fırsat kalmadan Heron araya girdi.

“Onu öpmek zor olmaz. Kalovaksiyalı olmasına rağmen epey yakışıklı.”

Başımı iki yana salladım. “Mesele o değil. Yapmam gerekeni yapacağım. Sadece...” Yüksek sesle söylemekten utanıyordum ama, “*Nasıl* yapıldığını bilmiyorum,” dedim.

Blaise, “Her ne yapıyorsan, işe yarıyormuş gibi görünüyor,” dedi.

“Ama sadece lafta,” dedim. “Kaçan kovalanır. Beni yakaladığında ne yapacağımı hiç düşünmedim,” diye itiraf ettim.

İtirafımı takip eden sessizliği Artemisia bozdu.

“Daha önce bir oğlanı öptün mü?”

Bu soru beni hazırlıksız yakalayınca yanaklarım kızardı.

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Bu konuda pek şanslı olduğumu söyleyemem. Crescentia –ve şimdi Søren– hariç hiçbir Kalovaksiyalı bana ilgi göstermemiştir. Romantik anlamda ilgilenenlerse elbette hiç olmadı.”

Kayzer’in kötücül gülüşü gözlerimin önüne gelince İmparatoriçe’nin sözlerini hatırladım. *Sana nasıl baktığını gördüm... pek saklamayı beceremiyor, değil mi?* Ama o bakışın romantizmle ilgisi yoktu. İçimin derinliklerinde bayat süt gibi katılaştıran başka bir şeydi bu. Muhtemelen midemin bulandığını anlamışlardı çünkü Heron yine güldü.

“Yapma, Prens’i öpmek *o kadar da* kötü değildir.”

Artemisia araya girerek, "Bilmiyorum," dedi. "Öptüğüm ilk adamın, ülkemi mahveden adamın oğlu olmasını istemezdim. Benim de midem bulanırdı."

Blaise o kadar alçak sesle, "Öyle değil," dedi ki ancak daha sonra ne dediğini anlayabildim.

Yatağıma çöküp başımı arkaya atarak saçaklı sayvana baktım. "Kayzer'in tarafını tutmuyorsun herhalde, Blaise. Artemisia'nın sözleri epey yumuşak kalıyor."

Blaise boğazını temizledi. "Hayır. Ben bunun ilk öpücüğün olmayacağını söyledim."

Söylediklerini anlamam yine biraz zaman aldı, sonra bir süre daha neden bahsettiğini hatırlamaya çalıştım. O kadar uzun zaman önceydi ki hatırladığım tek şey çiçekli bir bahçe, Blaise'in yarasız beresiz çocuk yüzü ve içimdeki meraktı. Dirseklerimden destek alıp doğrularak yüzünü görürüm umuduyla bulunduğu duvara baktım. Onun benim yüzümü görmesi hiç de adil değildi. Yanakları kızarmış mıydı? Eskiden kızdığında yüzü de kıpkırmızı kesilirdi ama utanmışlığındaki ifadesini hiç hatırlamıyordum.

"O sayılmaz," dedim.

Artemisia, "Ne sayılmaz?" diye sordu.

Blaise cevap vermediği için ben söze girdim: "İkimiz de küçükken -beş yaşında falan- insanların bahçelerde veya ziyafet salonlarında falan öpüştüğünü görürdük. Kalovak-siyalılar işgal etmeden önce Astrea bu kadar bağınaz bir yer değildi. Ve... şey... sanırım denemek istedik ve..."

Ben sözümü bitiremeden Artemisia araya girdi. "Hayır, o sayılmaz."

Blaise, "Öpücük öpücüktür," diye homurdandı.

Artemisia, "Bunu ancak doğru dürüst öpüşmemiş biri söyleyebilir," dedi dudak bükerek.

“Öyle olsun,” dedi Blaise. Ses tonundan kaşlarını çatıldığını anlayabiliyordum. “Yeterince gevezelik ettik. Artemisia, bu akşam Kayzer’le görüşmen var ve Theo’nun hediyesi yanındayken bunun altından daha kolay kalkarsın.”

Artemisia, “Gözüm kapalı yaparım,” dedi. “Yalnızca Theo’nun *-Thora’nın-* uslu bir kız olduğunu ve pek ilginç şeylerle meşgul olmadığını söyleyeceğim. İşim hemen biter.”

“Ondan sonra servi ormanına gidip annenle buluşmanı ve kararını öğrenmeni istiyorum. Anneni bilirsin. Vecturia’ya Prens’te önce gitmek istiyorsa en geç bu akşam yola çıkması gerekecek.”

Artemisia burun kıvrarak, “Annemin gemisi bütün Kalovaksiya gemilerinden hızlı,” dedi.

“Ve tüm adaları uyaracaksa daha da uzağa gitmesi gerekecek. Risk almamayı tercih ederim. Heron, hava taşlarını kullanarak görünmez olabilir misin?”

“Çok kolay,” dedi Heron.

“Güzel. Neden bu akşam şatoyu keşfe çıkmıyorsun? Biraz kulak kabart bakalım.”

Heron derin bir nefes vererek, “Nihayet,” dedi. “Alınma, Theo ama bu oda bana çok dar geliyor.”

“Hiç alınmadım,” dedim onu rahatlatmak için.

Blaise, “Hazır dışarıdayken, Artemisia,” dedi, “Theo’ya bir hançer bulabilir misin? İnce, hafif ve kolay saklanabilecek bir şey?”

Artemisia bu soruya gücenmişçesine, “Tabii ki bulabilirim,” dedi.

Blaise, “Biriniz şafaktan önce dönmezse...” dedi ve duraksadı. Cümlesini bitirmesini bekledim. Ne yapacaktı? Arkalarından adam mı gönderecekti? Kendisi mi bakmaya gidecekti? Belli ki cevabı kendi de bilmiyordu çünkü hemen sonra iç geçirdi. “Şafak sökmeden dönün yeter.”

Heron, "Emredersiniz," dedi. Artemisia da bir an sonra, biraz daha alaycı bir sesle aynısını söyledi.

Ayak sesleri, ardından kapıların açılıp kapandığını duydum. Hafif adımlar koridorda ters yönlerde yankılandı. Blaise'le başbaşa kaldık ve onun varlığının fazlasıyla farkındaydım. Nefes alışını, kalp atışlarını neredeyse duyuyordum.

Biraz sonra, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Söylemen yeterli, Theo, seni buradan götürürüm. Buradan uzaklara yelken açar, müttefik bulur, birlik toplar ve yeterince güçlendiğimizden emin olunca saldırıya geçeriz."

Çok cazip bir teklifti ama başımı iki yana salladım.

"Goraki'yi hiç duydun mu?" diye sordum. Sessizliği, duymadığını söylüyordu ama devam ettim: "Buranın doğusunda küçük bir ülke, Astrea'dan bile küçük. Ya da öyleydi. Kalovaksiyalılar Astrea'ya gelmeden önce oradaydı. Oradan pek bahsetmezler; belki artık ismini bile unutmuşlardır. Ama Crescentia biraz hatırlıyor ve bana bazı şeyler anlattı. Orada doğmuş. Sanırım Prens de orada doğmuş. Cress orada hiç büyü olmadığını söylemişti ama çok kaliteli ipekleriyle bilinirmiş. Bu yüzden Kalovaksiyalılar gidip orayı işgal etmiş, tıpkı bize yaptıkları gibi. Hemen öldürmedikleri insanları köleleştirip dünyanın dört bir yanına satacakları ipeği üretmeye zorlamışlar; ta ki satacak bir şey kalmayana dek. Giderken de yakabildikleri her şeyi yakıp yıkmış ve harap edecek yeni bir yer bulmuşlar. Bizim ülkemizi."

"Theo..." dedi Blaise.

"Ne yaptıklarını biliyorlar, Blaise," dedim sesim titreyerek. "Başka ülkelere de aynı şeyi yaptılar. Hem de sayamayacağım kadar. Bize de yapacaklar. Goraki on yıl dayandı. Sence madenlerin kurumasına ve onların gözünde tamamen değersizleşmemize ne kadar kaldı?"

Cevap vermedi.

“Planım iyi bir başlangıç. Sen de biliyorsun, işe yarayacağını da biliyorsun. İşe yararsa Kalovaksiyalılar bölünecek ve başka bir aile galip gelene kadar savaşacaklar. Bir ordu toplayıp saldırdığımızda, zayıf olan onlar olacak. Bu elimizdeki en iyi fırsat; belki de tek şansımız.”

Bir an hiçbir şey söylemeyince itiraz etmesini bekledim. Ama o, “İçeri geliyorum,” dedi.

İtiraz etmedim. İçimden gelmedi. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, yanımda olması beni rahatlatıyordu. Onu görüp ona dokunduğumda, delirip onu uydurmadığıma biraz daha inanıyordum.

Muhafız odasından çıktığını, kılıcının zeminde takırdadığını, ağır botlarının taş zemindeki sesini duyuyordum. Kapım hafifçe aralandı ve içeri girdi. Kilidi olmayan kapımı sıkıca kapayıp bana baktı.

“Bir şey saklıyorsun,” dedi.

Öyle çok şey saklıyordum ki. İmparatoriçe’nin uyarısı, Søren’e daha güçlü duygular beslemem, Crescentia’yla içli dışlı arkadaşlığım. Ona anlatmak istesem bile nereden başlayacağımı bilmiyordum. Yalan söylemeye devam etmem ikimiz için de daha kolaydı. Keyifsiz bir kahkaha attım. “Sadece endişeliyim. Bu yüzden beni suçlayabilir misin? Sanki bir uçurumun kenarındayım da küçücük bir esintiyle aşağı düşeceğim.” Konuşmaya yeltenince, yine beni buradan götürmeyi teklif edeceğini biliyordum. Onu bir kez daha geri çevirebileceğimden emin değildim. “Ama üstesinden geliyorum. Sen de gördün,” dedim. “Hepsi beni hafife alıyor ve ben hamlemi yapana kadar yaklaştığımı bile fark etmezler.”

Küçükken oynadığımız bir oyunda, kimin önce tepki vereceğini, haykıracağını, geri çekileceğini veya göz kırpacığını görmek için birbirimizin kolunu çimdiklerdik. Sanki yine öyleydik. Önce hangimiz tepki verecekti? Ben olmayacaktım.

Önce hangimiz korkusunu gösterecekti? Ben olmayacaktım. Gözlerimi gözlerine dikip yüzüme kararlı bir ifade yerleştirerek, aslında hissetmediğim özgüveni yansıtmaya çalıştım.

Blaise iç geçirip bakışlarını yere indirdi. “İyi gidiyorsun ama Ampelio burada olsaydı bu planını onayladığım için canlı canlı derimi yüzerdi diye düşünmeden edemiyorum. Seni düşmanın kollarına atacağıma değil, koruyacağıma söz vermiştim.”

Tereddütle, “Søren senin fikrindi, Blaise,” dedim arkasındaki duvara odaklanarak. Ve iyi bir fikirdi. Sanki ona bakarsam bütün sırlarımı tüm çıplaklığıyla görecekti. “Babası gibi değil. O zalim biri değil.”

Biraz sonra, “Haklısın galiba,” dedi. “Ama Artemisia da haklı. İlk öpücüğün onunla olmamalı.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Gözleri birdenbire büyük bir dikkatle benimkilere kilitlenince bakışlarımı kaçıramadım. Kaçırmak da istemedim.

“İlk öpücüğümün seninle olduğunu söyledin,” diye hatırlattım, kalbimin bir anda ne kadar hızlı çarpmaya başladığına şaşırarak.

Bana bir adım yaklaşarak, “Eh,” dedi. Sonra bir adım daha attı. Aramızda birkaç santim mesafe kalana kadar yaklaştı. Konuşmaya devam ettiğinde sesi fısıltıdan ibaretti ve sıcak nefesini yanağımda hissedebiliyordum. “O sayılmazmış.”

Dudakları benimkilere yaklaştı. Onu hem itmek hem kendime çekmek istiyordum ve arzularıma kendim bile şaşırmıştım. Bu ne zaman oldu? O benim arkadaşımdı, en eski ve bazı açılardan en gerçek dostumdu. Fakat aramızda daha fazlası vardı. Ondan hem korkuyordum hem de yanındayken kendimi daha güvende hissediyordum. Bana, ilgi gördüğüm, korunduğum, yaralanmadığım, etrafımın sevdiğim insanlarla çevrili olduğu eski hayatımı hatırlatıyordu. Bir insan nasıl

olur da pek çok farklı şey olabilirdi? Nasıl pek çok farklı şey hissettirebilirdi?

Bu düşünceleri zihnimden atamadan başımı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Çünkü o da Artemisia da haklıydı: İlk öpüşmem Søren'le olmamalıydı. Babasına benzemese de onlardan biriydi ve bazı şeyleri onlara veremeyecektim.

Blaise bir an hareketsiz kalınca, çocukken arzular olmaksızın, birbirimizi sınıadığımız öpüşmemizdeki ana döndüğümü sandım. Ben geri çekilmeye hazırlanırken dudakları gevşeyip öpücüğüme karşılık verdi. Belimden kavrayıp beni kendine çekerken ellerinin sıcaklığı ipek elbisemden tenime geçiyordu. Geri çekildiğindeyse nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınımda kaldı.

Uzanıp yüzüne dokunarak, "Artemisia bile *bunun* gerçek olduğunu düşünürdü," dedim.

Belimi bırakıp elimi avcuna aldı. Yüzünden tekinsiz bir ışık geçerken beni öyle bir kavradı ki az kalsın canımı acıttıyordu.

"Prens her an gelebilir," dedi elimi bırakırken. "Bu akşam aptalca bir şey yapma."

Sözleri sertti ama bunu alaycılıkla söylediğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu çünkü çocukken de öyle yapardı. Aradan geçen yıllar o yumuşaklığını çekip almış, ertafındaki her şeyi, çok yaklaştığınızda sizi boğacak kadar kalın bir zırhla kaplamıştı.

Güldüm ama onun yüzünde mimik oynamayınca ikinçiliğim ve acım, yüzümden apaçık okunuyor olmalıydı ve bu hiç adil değildi. Cress'le sık sık, öpüşmekten bahsederdik. Kiminle öpüşmek istediğimizden, nasıl olması gerektiğinden. O, okuduğu kitaplardaki gibi, Prens'le düğününde öpüşmeyi hayal ederdi. Benim hayallerimse o kadar görkemli değildi

ama bundan daha fazlası olduğu da kesindi. Öpüştüğüm kişinin hiçbir zaman Blaise gibi pişman olacağını hayal etmemiştim. Yüzüme bile bakmıyordu.

Utançtan kıpkırmızı olan yanaklarımı zoraki bir tebesümle ondan saklamaya çalıştım.

“Merak etme, *aptalca* bir şey yapma ihtimalimi yarına, hatta önümüzdeki haftaya saklıyorum. Henüz karar vermedim,” diye espri yaptım.

Blaise zoraki bir gülümsemeyle gözlerini benden kaçırmaya devam etti. Odadan çıkmak üzereyden arkasından seslenmek istedim ama adını bir türlü söyleyemedim. Kraliçesi olsam da olmasam da beni dinlemezdi.

ZİYARETÇİ

Blaise, küçükken peşinden her yere gitmemden nefret ederdi. Koşardı, saklanırdı, bana lakaplar takardı fakat ben yine de onu rahat bırakmazdım. Nihayet sabrı tükendiğinde, sarayın altındaki boş zindanlarda bulunan bir tüneli keşfe çıkmıştık. Beni tünele kilitleyip kapıyı üstüme kapatmıştı. On dakika geçmeden Bülbül beni ağlarken bulmuştu ve Blaise'in, başını en fazla derde soktuğu an oydu.

Babası Blaise'e, "O bir gün kraliçen olacak," demişti. Blaise'in babasının kızdığını hiç hatırlamıyordum. Konuşmaktan ziyade dinleyen ender insanlardandı ve asla sesini yükseltmezdi. İlk kez o gün kızgın halini görmüştüm. "Muhafız olmak istiyorsan, onu tüm kalbinle korursun çünkü o olmazsa, Astrea da olmaz."

Hoa, çayımı ve akşam yemeğimi getirip sonra boş tepsi-leri götürdüğünden beri o günü düşünmeden edemiyordum. Şimdi tek yapmam gereken, Søren'in gelip gelmeyeceğini beklemektir. Artemisia ve Heron hâlâ dışarıdaydı, o yüzden duvarın ardında sadece Blaise vardı ve birkaç saat önce odamdan çıktığından beri onunla konuşmamıştık. Sessizlik, yazın kavurucu sıcaklığında yün bir pelerin kadar yersiz ve

ağırdı. Doğru olmadığını bildiğim halde ona yapışıp kalan çocuk gibi hissediyordum kendimi. Buradaydı, bana yardım ediyordu, umurunda olmasa bunu yapmazdı. Belki de babasının, beni korumasına dair nasihatini düşünüyordu. Belki de onu burada tutan şey, kraliyet ailesinden olmamdı, ben değildim.

Bunu düşünmek bile hüsrana uğramama yetti.

Odama giren *oydu*, üstelik diğerlerini erkenden yollamıştı. Çocukken öpüştüğümüzü dile getiren *oydu*. Her şeyi o başlattı. Bir şeyler söylemek istedim ama yeni bir tartışmaya sebep olabilirdi ve onunla kavga etmekten yorulmuştum.

Annem romantizmi hiçbir zaman ciddiye almaz, her defasında yeni bir sevgili edinirdi ama Ampelio her zaman en yakınında ve en sevdiğiydi.

Bunu nasıl yaptığını bir kez daha merak ettim. Sadece iki oğlanın duygularıyla uğraşırken bile iki kolumdan çekştiriliyormuş gibi hissediyordum. Oysa daha basit olması gerekirdi çünkü biri arkadaşım diğeri düşmanımdı. Kusursuz bir dünyada, hiçbir şeyin birbirine karışmaması için de böyle kalmaları gerekiyordu ama artık böyle bir umudum bile kalmamıştı. Blaise'in yumuşak ve sıcak dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissederken aynadaki yansımama baktım ve elimde olmadan, beni gördüğünde Søren'in ne düşüneceğini merak ettim.

Tabii beni *görürse*. Vakit artık gece yarısına yaklaşmıştı ve Søren'in geleceğine dair hiçbir işaret yoktu. Blaise ve diğerleri yanılmış olmalıydı.

Sessizlik fazla gelince Blaise'e, "Neden Ejder Katili'ni sevmiyorsun?" diye sordum.

Hazırlıksız yakalandığını belli ederek, "Seviyorum," dedi.

"Hayır, sevmiyorsun," diye üsteledim. "Ne zaman adı geçse huzursuz oluyorsun. Her zaman başvurduğun son se-

çenek. Ona güvenmiyorsun ama o bugüne dek pek çok hayat kurtarmış...”

Blaise, “Tabii kurtulmak gibi bir şansları olduğunda,” dedi iç geçirerek. “Ben... anlıyorum. Gemisini idare etmek, mürettebatının karnını doyurmak masraflı. Masrafları karşılayacak paraya ihtiyaç duyduğu için ona kin güdemem ama yardım edip karşılığını alamadığında, aldığı canları da gördüm. Kayzer’e saldırmasına gelince...”

“İşgalden beri Kayzer’in başına bela olduğunu yadsıyamazsın.”

“Öyle mi?” dedi. “Ampelio gerekeni zaten yıllarca yaptı. Ejder Katili’nin saldırdığı gemiler, o yük gemileri var ya? Sence mürettebatı kimlerden oluşuyordu? Bir avuç Kalovaksiyalı ile on katı kadar Astrealı köle. Sence gemiler batmadan önce filikaları çıkaran kimdi? Sence zincirleriyle boğulanlar kimdi?” Sesi hiç duymadığım kadar sertleşip öfkeyle doluyordu.

Zincire vurulan çaresiz ve korku içinde boğulan Astrealıları düşündükçe kalbim sıkıştı.

“Bunu hiç düşünmemiştim,” dedim usulca.

Ağır ağır iç geçirdi. “Ejder Katili’nin çok faydası dokundu, bunu inkâr etmiyorum. Ama bedeli... Ampelio bu bedelin çok büyük olduğunu düşünürdü, ona hak veriyorum.”

Ben bir şey diyemeden kapım yumuşak ve kararsızca tıklatıldı.

Blaise duvarın ardından, “Theo?” diye fısıldadı.

“Duydum,” dedim alçak sesle. Yatağımdan inip elbisemi düzelttikten sonra kapıya gittim. Odayı yarılamaştım ki bir kez daha tık tık sesi duydum ama bu sefer daha yüksek sesle çalınmıştı ve kapıdan gelmiyordu. Gardırobumdan geliyordu. En yakındaki nesneyi alırken –komodinin üstündeki piring şamdan– kalbim küt küt atıyordu. Diğer giriş. Søren’in onu bulduğunu anladım.

İyi de ne zamandır oradaydı? Ve ne duydu? Bu düşünceyle daha da telaşlanarak şamdanı sımsıkı kavradım.

Porselen tokmak tıngırdadı; derken gardırobun kapısı açıldı ve Søren yuvarlanıp dışarı çıkarak ancak ayaklarının üstünde durabildi. Ne kadar sakar olursa olsun, o haliyle dolaptan çıkışında bile bir zarafet vardı, üstelik gardırop, iri bedeninin sığamayacağı kadar küçük olduğu halde. İki yana ayrılan elbiselerimin arasından arkadaki tünel ağzını görebiliyordum.

Gardırobumda bir tünel olduğunu öğrenmem iyi olmuştu ama onu kendim bulamadığım için de utanmıştım. Tabii eski gölgelerimin gözleri sürekli üstümdeyken etrafı inceleme fırsatım olmamıştı.

Peki, Søren ne zamandır oradaydı? Blaise'le konuştuklarımızı duyduysa durumu açıklamakta hayli zorlanacaktım.

Elimden geldiğince şaşkın görünmeye çalışarak, "Søren?" dedim. Ellerimi ik yanıma indirip içimi dolduran korkuyu saklamaya çalıştım. "Burada ne işin var?"

Doğruldu, açık mavi gözleri yüzümden elbiseme, oradan elimdeki şamdana kayd. Yüzünde en ufak şüphe emaresi yoktu. Ejder Katili'nden müttefik diye bahsettiğimi duysaydı mutlu görünmezdi. Rahatlayıp gevşesem de yüzümdeki şaşkın ifadeyi korumayı başardım.

"Affedersin, biraz daha kolay olur sanmıştım," diyerek ensesini kaşıyıp uysal uysal gülümsedi. "Biriyle mi konuşuyordun?"

Blaise'in duvarına bakıp omuz silktim. Duvarları işaret ederek, "Gölgelerim," dedim. "Bir ses duyunca biraz korktum da."

Şaşkınlıkla duvarlara baktı. "Gölgelerin burada mı? Sen uyurken bile mi?"

Uçarı ve flörtöz bir kahkaha attım. “Ben çok tehlikeli bir kızım, Ekselansları. Kayzer isyan çıkarmadığımdan veya prenslerle gizli gizli buluşmadığımdan emin olmak istiyor.”

“Ah,” dedi. Oda yalnızca pencereden süzülen ay ışığıyla aydınlanmasına rağmen yanaklarımın kızardığından emin dim. “Sence bir geceliğine arkalarını dönmeye razı olurlar mı?” diye sordu.

“Kibarca sorarsan, belki” dedim sesimi alçaltarak. “Neden? Bu gece isyan çıkarmayı mı düşünüyorsun?”

Søren’in gözleri ay ışığında sevinçle parladı, sonra dikkatini duvarlara verdi. Artık emir veren Prens’e has olduğunu bildiğim ses tonuyla, “Leydi Thora’yı yürüyüşe çıkarıyorum. Birkaç saate döneriz. O zamana dek onu beladan uzak tutarım,” dedi.

“Emin misin?” diye takıldım. “Bu hayli zorlu bir görev.”

“Kimin tarafındasın sen?” diye sordu.

Şaka yaptığını bilsem de sözleri öyle vurucuydu ki dikkatli olmamı hatırlatıyordu.

Blaise, “Kayzer bundan hoşlanmayacak,” diyerek araya girdi. Sesi alçak ve boğuktu. O olduğunu bilmesem, bu sesin daha yaşlı birine ait olduğunu düşünürdüm. Konuşmaya alışık olmayan birine.

“Kayzer’in bilmesine gerek yok,” dedi Søren. “Ayrıca yüklü bir bahşişle ödüllendirileceksin.”

Blaise gerçekten bunu düşünüyormuş gibi duraksadı. Nihayet, “İki saat,” dedi.

Søren zafer kazanmışçasına başını sallayıp bana yaklaştı ve şamdanı elimden alıp ateşi sönmeye yüz tutan şömineye gidip arkasını bana dönerek çömeldi. Ayağa kalktığı anda, mum yanıyordu. “Gel bakalım,” diyerek bana yaklaştı, elimi tutup beni gardırobun arkasındaki tünele çekiştirdi. “Fazla vaktimiz yok ve sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Ah, neymiş o?” diye sordum masumca. “Birlikler mi? Silahlar mı? Ayaklanma için başka ne gerekir?”

Duvarlara göz attıktan sonra uyaran gözlerle bana baktı. “Dikkatli ol, yoksa fikir değiştirebilirler,” dedi ama gözlerindeki sevinç yerli yerindeydi. Farkında olmadan ben de heyecanlanmıştım. Søren’in neşesi bulaşıcıydı ve elimi saran nasırlı eli tüylerimi diken diken ediyordu. Blaise’in Søren’in beni nasıl etkilediğini görmemesini, görse bile rol yaptığımı düşünmesini diliyordum.

Gördün mü? demek istiyordum. İstedğimle flört ederim, istediğimi öperim. Onunla da seninle de ve ikisi de benim için anlamsız.

Ondan hemen uzaklaşmak istediğim için Søren’in peşinden gardıroba girdim. Kapıyı açtı ama içeri girmeden önce beni kendine çekip Blaise’in bakışlarından kurtardı. Başını eğince alnımız az kalsın birbirine çarpıyordu.

Fısıldar gibi, “Çok güzelsin,” dedi.

İlk kez birine bu sözleri söylemiş gibi utangaçtı sesi. İçimde bir zafer dalgası kabardı. Her şeye rağmen, sözlerinde platonik aşka dair hiçbir şey yoktu. Gerçekten benden hoşlanıyordu. Sözlerinin üstümdeki etkisini –yanaklarımın ısınması, tüylerimin diken diken olması– umursamamaya çalıştım.

Başımı eğip kaşımı kaldırarak, “Gerçekten mi?” diye sordum. “Halbuki o gri elbiseyi çıkarmamam gerektiğini düşünüyordum.”

Kahkaha attı, sonra da ancak emekleyerek girilebilecek küçük kapıdan geçmemi işaret etti.

AMİNET

B eş dakikalık sürünmeden sonra tünel nihayet, eğilip tek sıra halinde yürüyebileceğimiz kadar genişleyip uzadı. On dakika sonraysa, Blaise'le ilk buluştuğumda kullandığım tünel gibi, normal bir koridora dönüştü. Søren yanımda yürümeye başladı. Yürüdükçe, nerelere açıldığını bilmediğimiz daha birçok tünelden geçtik. Küçükken, Blaise'le bu tünelleri bulamamıştık ama şimdi işe yarayabilirdi.

Mum ışığı tüneli aydınlatacak kadar parlak olmasa da etrafımızda küçük bir hale oluşturuyordu. Søren'in yüzüne ve sarı saçlarına toprak bulaştığını görebiliyordum. Bana gülümseyişine bakarsak, ben de aynı durumdaydım ama umurumda değildi. En azından toprağı küle tercih ederdim. Søren'in gülümseyişinin içimde yarattığı heyecanı görmezden gelmeye çalışıyordum ama onda o kadar az gördüğüm bir şeydi ki ona gülümsemeden edemedim.

"Şuranda bir şey var..." diyerek yanağındaki toprağı silmeye yeltendim. Parmaklarımın altındaki teni soğuk ve yavaş yavaş çıkmaya başlayan kirli sakalı yüzünden pürüzlüydü. Gözlerini bana dikince utandım. Elimi indirip adımlarımı hızlandırdım. "Bu arada, bu tüneli nasıl buldun?" diye sordum.

“Saray tünellerle dolu,” dedi bana yetişirken. “Yeter ki ara. Bu tünel benim odama ve kuzey kanadındaki birkaç odaya gidiyor. Zindana gittiğini düşündüğüm bir tünel var ama henüz ona bakmadım.”

“Dolabımdaki kapıyı fark etmediğim için utanıyorum,” diye itiraf ettim.

“Eh, gölgeler seni izlerken keşfe çıkacak halin yoktu,” diye hatırlattı. İşgalden önce bol bol keşfe çıktığımı söyleyemeyeceğim için susmayı tercih ettim, o da sözlerine devam etti zaten. “Hep oradalar mı? Gölgelerin?”

Hüzünlü fakat şikâyetçi görünmediğini umduğum bir iç çekişle, “Hep oradalar,” dedim. “O yüzden onlara gölge deniyor.”

“Uyuduğunda bile mi? Üstünü giyerken bile mi?”

“Bu konuda yapabileceğim bir şey yok,” dedim centilmenliğini bir sonraki seviyeye çıkarıp beni onlardan kurtarmaya çalışmamasını umarak. Şüphe uyandırmadan onu bundan nasıl vazgeçireceğimi bilmiyordum. “Zaten söylentiye göre hadımlar. Kayzer malına zarar gelmesini göze almaz,” diye ekleyerek imalı imalı baktım. Sıcak mum ışığında biraz şaşırmış görünüyordu. İmparatoriçe’nin söylediği gibi, babasının bana ilgisini fark edip etmediğini merak ediyor fakat bir türlü soramıyordum.

Bu yüzden, “Nereye gidiyoruz, Søren?” diye sordum.

“Biraz daha var,” dedi birkaç adım önümde yürüyüp bir yandan da taş duvarları yoklayarak.

Yüzümü buruşturdum. “Söyleyeceğin bu kadarlık mı?”

Omzunun üstünden bana bakıp gülümsedi. “Sürpriz unsurunun maceracı yönünü harekete geçireceğini düşünmüştüm.”

“Maceracı olduğumu nereden çıkardın?” diye sordum.

“İçimden bir ses öyle söyledi.” Aradığı taşı bulup itti. Bu taş, Blaise’le görüşmek için ittiğim taştan çok daha kolay hareket ediyordu.

Dışarıda şaşırtıcı derecede serin ve tuz kokan hava tenimi öpüyordu. “Limana mı geldik?” diye sordum şaşkın şaşkın. Tünelden çıktım. Ayaklarımın altındaki zemin taştan kuma döndü. Uzaklarda dalgalar kıyıya çarpıyordu. Gözlerimi kısıp ufka bakarak, “Hayır. Sahil,” dedim.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Saraydan çıkacağımızı bile düşünmemiştim.

Yanıma gelip, “Denizi sevdiğini söylemiştin,” dedi. Eğildi, mumu ters çevirip kuma sapladı, söndürüp yere bıraktı. “Ben de severim. Ama sürprizim bu değil.”

Müthiş bir doğallıkla, daha önce binlerce kez yapmış gibi elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine kenetlendi, nasırlı avcunu benimkine iyice bastırıp beni peşinden sürükledi. Tüm bunların bizzat yönettiğim oyunun parçası olduğunu biliyordum ama bir yandan da elimi çekmek istiyordum; teni beni tiksindirdiğinden değil, tiksindirmesi *gerekirken* hiç de öyle olmadığından. Artemisia’nın dediği gibi, sevdiğim her şeyi ve herkesi mahveden adamın oğluydu o. Babasının bir sözüyle halkımdan dokuz kişiyi katleden bir oğul. Elim tutması hoşuma gitmemeliydi ama aksine, hoşuma gidiyordu.

Beni bir kum tepesiğinden geçirip dalgaların kıyıya vurduğu ve birkaç metre ötede küçük, karanlık bir nesnenin sallandığı sahile götürdü. Botlar bu kadar küçük olur muydu, bilmiyordum ama gördüğüm şey bottu. Drakkar veya uşkuna bile değildi. Büyük direği, küçük gövdesi ve indirilmiş kırmızı yelkeniyle bir şalopaydı.

“Gölgelerime iki saat içinde döneceğimi söyledin,” diye hatırlattım. “Aklında ne var?”

“Küçük bir yolculuk. Meraklanma, bot çok hızlıdır, vaktimiz olacak,” dedi.

Suda yürürken elbisem ıslanmasın diye dizime kadar kaldırmam gerekti ama derine indikçe pes edip eteğimi bıraktım. Søren de ıslanmıştı ama bir saniye bile kaybetmek istemiyordu. Sallanan bota yaklaştığımızda su kalçama geliyordu. Søren belimden tutup beni bota bindirdi. Elbisemin eteği sıırıslıklam olduğu için mümkün olduğunca suyunu sıktım. Søren de bota bindi. Eteğimi görünce mahcup mahcup gülümsedi.

“Affedersin, bunu düşünmemiştim,” dedi. “O kururken bir şeyler giymek istersen aşağıda birkaç kıyafet var. Denizci giysilerim, gerçi pek alışık olduğun şeyler değil ama...” Fazla uzattığını düşünerek cümlesini bitirmedi.

Komik olsa da gergin olduğunu fark ettim. Søren ketum ve soğukkanlıydı; tipik Kalovaksiyalı savaşçı. Benim gibi birinin yanında nasıl gergin olabilirdi ki?

“Teşekkür ederim,” dedim. “Sen de mi üstünü değiştireceksin?”

Başını salladı. “Biraz sonra,” dedi. “Önce hareket etmeliyiz.” Direğe gidip orada asılı duran iki feneri yakıp etrafı loş ve sapsarı bir ışığa boğdu. Yelkeni açmadan önce fenerlerden birini bana uzattı.

Feneri alıp kamaraya indim. Bot küçücüktü ve Kalovaksiya modasına uygun, az malzemeyle inşa edilmişti ve güverteye kalın, yünlü bir battaniye serilmiş, üstüne de rüzgârda uçmasını engellemek için hasır bir sepet ile bir fener bırakılmıştı.

Kapıyı hafifçe itmem açılmasına yetti, basamakları dikkatle inip karanlık kamaraya girdim. Fener sayesinde kamaranın da geminin geri kalanı kadar boş olduğunu fark ettim; tek kişilik küçük bir yatak ve derme çatma bir dolap. Kamarada çok az eşya olmasına rağmen dağınıktı. Yatak karman çorman ve dağınık, zemin gelişigüzel fırlatılıp atılmış

giysilerle kaplıydı. Søren'in hiç beklemediğim bir yönünü görünce gülmeden edemedim. Sarayda her zaman kusursuz denecek kadar düzenliydi, havaya kalkmış tek bir saç teli veya kıyafetlerinde tek bir kırılganlık bile olmazdı ama belli ki denizde biraz pasaklıydı.

Dikkatli adımlarla, dertop edilmiş kıyafetlerin, tersine çevrilmiş teneke kupa ve tabakların üstünden atlayıp dolaba gittim. Basit bir bez pantolon ile keten gömlek buldum. İkisi de bana fazlasıyla büyüktü, hareket etmek için ayak ve el bileklerimi kısırmam gerekiyordu ama çok temiz ve rahat olmalarına rağmen Søren gibi kokuyorlardı; tuzlu su ve yeni kesilmiş ağaç gibi.

Yeniden güverteye çıktığımda, yelken tamamen açıktı ve arkası bana dönük olan Søren dümenin başındaydı. Yaklaştığımı duyar uymaz dönüp bana gülümsedi.

Yanaklarım kızardı. "Elimden ancak bu kadarı geldi," diyerek koca gömleği huzursuzca çekiştirip pantolonun belimden düşüp düşmediğini kontrol ettim.

"Yok, o yüzden değil," dedi başını sallayarak. "Sadece... seni kendi kıyafetlerimin içinde görmek tuhaf."

Pantolonu işaret ederek, "İnan ki ben daha tuhaf hissediyorum," dedim. Herhalde hayatım boyunca erkek kıyafeti giymeye alışamazdım.

Søren'in kahkahaları dindi. "Yine de çok güzelsin," dediğinde yanaklarım daha da kızardı. "İstersen kamaraya dönebilirsin, orası biraz daha sıcak."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Alınma, Søren ama senin kamaran kadar dağınık oda görmedim," diye takıldım.

Şimdi kızarma sırası ondaydı.

"Ayrıca," dedim başımı açık gökyüzüne kaldırarak, "Burayı sevdim."

Yeniden ona döndüğümde, içimde kelebeklerin uçuşmasına neden olan tuhaf bir ifadeyle bana baktığını gördüm. “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Wâs’ın güzelliği bu. Mürettebata ihtiyacı yok, ben yetiyorum,” deyip bana bir kibrit kutusu attı. Çok küçük olsa da, gözler üstümde değilken bana emanet edilen en tehlikeli şey bu kibrit kutusuydu. Odamda tek başıma yemek yerken et bıçağı bile kullanmama izin verilmezdi; hoş, kimi öldüreceğimi sanıyorlardı ki? Hoa’yı mı? Belki de kendimi öldürmemden korkuyorlardı.

Søren, battaniyenin üstündeki feneri başıyla işaret ederek, “Şunu yakabilir misin?” diye sordu.

Yakabileceğimi söylesem de bundan emin değildim. Başka insanların kibrit çaktığını görmüştüm ama ben hiç yapmamıştım. İlk girişimlerim sakarcaydı; birkaç kibriti kırdım ama nihayet biri alev aldığı anda ödüm koptu, az kalsın onu düşürüyordum. Fitili parmaklarım yanmadan güçbela yakabildim.

Fener yanınca, “Wâs,” diye tekrarladım. Fenerin yanına uzanıp sırtüstü yatarak tepemde binlerce elmasla süslü kara kadife göğe baktım. Hava, çok sıcak bir geceyi yumuşatacak kadar serindi. “Teknene kedi tanrıçasının adını mı verdin?”

“Uzun hikâye.”

“Daha bir buçuk saatimiz var,” dedim dirseklerime yaslanıp doğrularak. Yelkeni, rüzgârı alacak şekilde ayarlayan Søren’i izledim. Beyaz gömleği esintide dalgalanıyor, havalanıyor, sert karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Gözümü dikmemeye çalışsam da bakışlarımı yakaladı, gülümsedi.

“Öyle olsun,” dedi. “Bana bir dakika ver o zaman.” Yelkeni biraz daha düzelterip doğru yönde ilerlediğimizden emin olunca üstünü değiştirmek için kamaraya indi.

O gidince yine uzanıp gökteki yıldızlara baktım. On yıldır ilk kez yalnızdım. Sarayın dışındaydım, gökyüzü tepemde alabildiğine uzanıyor ve ciğerlerim temiz havayla doluyordu. Bu hissi hiçbir zaman unutmak istemiyordum.

Søren birkaç dakika sonra geldi ve yanıma oturdu; o kadar yakındık ki başka yerde olsak buna cesaret edemezdi. Ellerimden destek alarak doğrulup oturdum. Aramızda birkaç santimetre vardı ve bu mesafe, fırtınadan önceki sessizlik kadar kesifti.

“Demek *Wās*,” diyerek konuyu açtım.

Kulakları kızardı. “Babam, ben yedi yaşındayken bana vermişti ama o zamanlar sadece saldı. Erkek çocukların ilk gemilerini inşa etmesi gelenektir. *Wās*’ın denize açılacak hale gelmesi dört, gurur duyabileceğim bir şey olması da bir iki yılımı aldı. Şimdi limandaki en hızlı gemi.”

“Etkileyici,” dedim battaniyenin ucuna uzanıp geminin cilalı ahşabını okşayarak. “Peki, kedilerle ne ilgisi var?”

Battaniyeden bir iplik çekiştirdi. “Rıhtımlar kedi kaynıyor, mutlaka görmüşsündür. Tabii tecrübeli denizciler, onları gemilerden uzak tutmak için güvertelerine portakal kabukları koymayı akıl ediyor ama belli ki kimse bana söylemeyi akıl edememiş. Herhalde kendini bir halt zanneden prens bozuntusunun, çakma gemisine çıkınca, pusuya yatan onlarca kediyle karşılaşmasını kaçırmak istemediler. Daha da kötüsü, kediler bana bayıldı. Bazıları annelerinin peşine takılan ördek yavruları gibi güvertede etrafımda dolanıp durdu. Adamlar da bana *Wāskin* demeye başladı.”

Wās’ın Çocuğu. Çok kötü bir lakap sayılmazdı. Kahkahamı bastırmaya çalışırken Søren’in de güldüğünü fark ettim. Daha önce kahkaha attığını hatırlamıyordum ama saraydan çıktığımızdan beri hali tavrı değişmişti. Burada daha yumuşak ve açık yürekliydi.

Keşke öyle olmasaydı çünkü bu haliyle onu sevmek daha kolaydı.

Başını iki yana sallayarak güldü. Savunmasızca ve içtenlikle güldüğünü ilk kez görüyordum ve bir an planlar ve cinayetle ilgili düşünceler zihnimden uçup gitti. O an, hoşlandığı oğlanla gizlice buluşmaya giden sıradan bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Böyle düşünceler tehlikeliydi ama onu kendime âşık edeceksem, ona değer verdiğime inanması gerekiyordu. Böylece, bu geceliğine, her şeyin bu kadar basit olduğuna inanabilirdim.

“Bu lakabı hak ettiğimi itiraf ediyorum,” dedi yanakları kızarak. “Üstelik o küçük canavarları sevmeye başlamıştım. Kimseyi rahatsız etmiyorlardı. Tekne sıcaktı ve balık kokuyordu.” Omuz silkti. Basit bir hikâye gibi anlatsa da gözlerinde bir türlü kaybolmayan bir karanlık vardı.

“Vârisinin kedi tanrıçasıyla anılması babanın hoşuna gitmedi,” dedim tahminde bulunarak.

Dudaklarını sıktı. “Prens olmak şöyle dursun, hiçbir Kalovaksiyalıya yakışmadığını söyledi. Bu işin icabına bakmamı, yoksa bunu bizzat yapacağını söyledi. Dokuz yaşındaydım ama *bunun* ne anlama geldiğini biliyordum. Ama ne kadar denesem de portakal kabukları işe yaramadı. Bana o kadar alışmış, öyle bağlanmışlardı ki onları bir türlü uzaklaştırmıyordum.”

“Onları öldürttü mü?”

Sören bir an tereddüt ettiyse de sonra başını salladı. “Ben yaptım,” diye itiraf etti. “Bu daha... asilce geldi. Onlardan ben sorumluydum. Elimden geldiğince acısız yapmaya çalıştım. Su kaplarına zehir koydum. Sonra da bana *Wâskin* demeyi bıraktılar. En azından yüzüme karşı.”

Doğruca karşıya bakan mavi gözleri dalgındı, yüz ifadesi eski ketum haline döndü.

Bu yalnız bir çocuğun hüznünlü hikâyesiydi. Hayvanların ölümü, gözünün önünde annenin öldürülmesi, ninni söyleyen babanı sırtından bıçaklamanın yanında trajik bile sayılmazdı. Ama Søren'in acısı gerçektir. Hayal kırıklığı da. O zaman büyümüştü. Ben kimdim ki bunun korkunç bir şey olmadığını söyleyecektim?

"Üzgünüm," dedim.

Başını iki yana sallayıp zoraki gülümsedi. "Babam iyilik yaparak kayzer olmadı. Bunu en iyi sen biliyorsun."

"Ben de doğru ailede dünyaya geldiği için kayzer olduğunu sanıyordum."

Gözucuyla bana baktı. "Üçüncü oğuldu," dedi. "Hikâyeyi duymadın mı?"

"Annen bana düğününden bahsetti. Bu da hikâyeye dahil mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. İmparatoriçe, Kayzer'in kendi kardeşlerini öldürdüğünü anlatmıştı ama nedense yaşça daha küçük olduklarını sanmıştım. İkinci ve üçüncü oğulların nasıl yaşadığını görmüştüm. Ya etraflarındaki herkesin dikkatine ve ilgisine muhtaçlardı ya da arka planda gözden uzak olmak için ellerinden geleni yaparlardı. Kayzer ikisini de yapmıyordu. Yürüdüğü yolların, soluduğu havanın sahibiymiş gibi davranıyordu. Doğuştan böyle olduğunu sanırdım.

Søren omuz silkti. "Babam bir şeyi ister ve onu alır," dedi. "Geri kalan herkes ölebilir."

Bu sözlerle adeta sarsıldım. Hiç kimse Kayzer hakkında böyle konuşmaya cesaret edemezdi; hele de Søren'den böyle bir şeyi hiç beklemezdim. Yakın olmayabilirlerdi ama yine de babasıydı. Søren'i Kayzer'e düşman etmek için çok uğraşmam gerektiğini düşünmüştüm ama belli ki Kayzer zaten bunu başarmıştı.

Søren düşüncelerimi bölen bir iç çekişle, “Bu müthiş geminin kaptanı olarak birkaç kural koymaya hakkım var,” dedi.

“Kurallar mı?” diye sordum kaşımı kaldırarak.

“Birinci kural,” dedi ciddiyetle, “artık babamdan bahsetmek yok.”

Kafam, Søren’in babasına dair hislerini daha iyi anlamak, onları kendi lehime kullanmanın yollarını aramakla meşgul olsa da gülmeden edemedim. Ama plan yapmaya vakit vardı; bu akşam hoşlandığı oğlanla denize açılan bir kız olmam yeterliydi. Bu akşam Thora olmam yeterliydi.

“Bu kuralı sevdim,” dedim doğru olduğunu fark edip şaşıracak. Ondan daha fazla bilgi almam gerekiyordu ama Kayzer’in gölgesinin düşmediği bir sohbet ihtimali harcanamayacak kadar güzeldi. “Ya kuralı bozarsak?”

Søren yumuşadı, dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. “Eh, suçluları denize atmak için kalasımız *var*,” dedi. Doğrulup hasır sepeti açtı ve içinden bir şişe şarap çıkardı. “Fakat ne yazık ki kadehimiz yok.”

Ben de doğrulup güldüm. “Çok ilkel,” dedim alay ederek.

“Kalas mı yoksa kadeh olmaması mı?” diye sordu, dişleriyle şişeyi açmaya çalışarak.

Biraz düşündüm. “Kadeh olmaması. Bence kalas hoş görülebilir, tabii cilalı olduğu sürece.” Açtığı şarap şişesini bana verince bir yudum alıp ben de ona uzattım. Çok küçük bir yudum aldım çünkü aklımın başımda olması gerekiyordu. “Başka ne getirdin?” diye sordum sepeti işaret ederek.

Çok daha büyük bir yudum alıp şişeyi yeniden bana verdi ve sepetin içini karıştırdı. Fırından yeni çıkmış küçük, çikolatalı bir pasta ve iki çatal çıkardı.

Neşeyle el çırparak, “Çatal!” diye bağırdım. “Çatal getirmeseydin gönül rahatlığıyla kalastan atlardım.”

Çatallardan birini bana uzattı ama tam ben alacakken geri çekti. “Bana saplamayacağına söz ver,” dedi. Şaka yapsa da suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Doğal kılmaya çalıştığım bir ses tonuyla, “Saçmalama,” dedim. “Seni burada öldürsem kıyıya nasıl dönerim?”

Gülümseyerek çatalı bana verdi. Pasta çok lezzetli olduğu için mi yoksa okyanus, özgürlük duygusu, Søren’in bakışları bir araya gelip bu etkiyi mi yaratıyordu bilmiyordum ama o pasta yediğim en güzel şeydi. En az dört kişilik olduğu halde birkaç dakikada geriye kırıntıdan başka bir şey kalmadı. İkimiz de tıka basa doymuş, kafalarımız birbirine değecek şekilde sırtüstü uzanmıştık.

Ondan hoşlanan kız numarası yapmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Ne kadar rol yaptığımı merak ediyordum. Onun yanında rahattım. Onunla böyle konuşmak, söylemememiz gereken şeyleri söylemek, nefes almak kadar doğal geliyordu.

O da böyle hissediyor olmalıydı ki yüzünü bana döndü. “Astrea dilinde pasta nasıl deniyor?” diye sordu.

Tehlikeli bir soruydu. İşgalden beri ne zaman Astrea dilinde konuşsam dayak yerdim. Yüzüme sert bir tokat, kurgularımda morluk bırakacak bir yumruk, nefesimi kesecek kadar güçlü bir tekme. O zamanlar Kalovaksiya dilinde tek kelime bile bilmiyordum ama çabucak öğrenmişim. Şimdiki gölgemle Astrea dilinde konuşmak neyse de, Kalovaksiya prensiyle konuşmak tuzak gibi geliyordu. Ama dönüp Søren’e baktığımda, yüzünde yapmacıksız ve art niyetsiz bir ifade vardı.

Biraz sonra, “Crâya,” deyip yüzümü buruşturdum. “Ama hayır, bu doğru değil. O daha çok limonlu veya narenciyeli keklerle deniyor. Bunlardan çok vardı. Bu pastaya...” Kararsızlıkla duraksadım. Eskiden çok sık çikolatalı pasta yemezdik;

hatırladığım kadarıyla sadece birkaç kez yemiştim. Gözlerimi yumup hatırlamaya çalıştım. Sonunda, "*Darâya*," dedim.

Berbat bir aksanla, "*Darâya*," diye tekrarladı. "Peki şarap?"

Şişeyi kaldırdım. Şarap hafif ve soğuktu; üstelik Søren'in yarısı kadar içtiğim halde beni etkilemiş, kafamın uğuldamasına sebep oluyordu.

"*Vintá*," dedim. "Bu şarap, *pala vintá*. Kırmızı olsaydı, *roej vintá* olurdu."

"*Pala vintá*." Şişeyi benden alıp bir yudum daha içti. "Gemi?"

"*Baut*."

"Rüzgâr?"

"*Ozamini*. Hava tanrıçamızın ismi Ozam'dır, ismi rüzgârdan türemiştir."

"Saç?" Uzanıp saçıma dokunup bir buklemini parmağına doladı. Büyülenmiş gibi ona baktım. Hiç düşünmeden ona yaklaştım. Bunlar Thora'nın hisleriydi. Benim olamazdı, değil mi?

"*Fólti*," dedim biraz bekledikten sonra.

"Okyanus?" Bana yaklaşıırken nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Yüzü bütün manzaramı kaplıyor, gökyüzünü, yıldızları, ayı kapatıyordu. Ondan başka hiçbir şeyi göremiyordum.

"*Sutana*." Bu sözcük, verdiğim nefese karıştı. "*Ozamini*'de olduğu gibi, bu da su tanrıçası Suta'dan geliyor."

"Öpücük?" dedi gözlerini benden ayırmadan.

Yutkundum. "*Aminet*."

Her heceyi sindirerek, "*Aminet*," diye tekrarladı.

Bana yaklaşan dudaklarına hazırlıklı olmalıydım. Tecrübesiz olsam da geldiğini biliyordum; ne de olsa ben de onu bekliyordum. Ama ne kadar istesem de hazır değildim. Ne zavallı kız Thora olarak ne de intikam kraliçesi Theo-

dosia olarak. Ne biri ne diğeri olarak, sadece Theo olarak. Belki burada, bizi yıldızlardan başka kimse görmezken o kız olabilirdim.

Böylece beni öptüğünde, sadece *istediğim* için ona karşılık verebilirdim. Dudaklarını hissetmek, nefesini tatmak istiyordum. Nasırlı ellerini tenimde hissetmek istiyordum. Blaise'i, Ampelio'yu, annemi ve bana ihtiyacı olan on binlerce insanı unutup kendimi onun kollarına bırakmak istiyordum. Ta ki ikimiz de geçmişi olmayan isimsiz iki insan olana dek.

Ama bir an bile unutamazdım.

Sören sırtüstü yatmadan hemen önce dudaklarıma bakarak, "*Aminet*," diye fısıldadı. "Seni buraya bunun için getirmedim, haberin olsun."

"Biliyorum," dedim kafamı toplamaya çalışarak. "Niyetin beni baştan çıkarmak olsaydı o kedi hikâyesiyle başlamazdın."

Güldü, omzumu hafifçe dürttü. "Ben sadece... seni birkaç hafta göremeyeceğimi fark ettim de. Bu durum hoşuma gitmedi." Duraksadı. "Sarayda olmaktan nefret ediyorum. Oradakilerin hepsi birbirinden farklı maskeler takıyor. Hepsi de dalkavukluk yaparak, yalan söyleyerek ve manipülasyon yaparak çıkarlarına ulaşmaya çalışıyor. Çok yorucu. Sanırım o kasvetli yerdeki tek dürüst kişi sensin. Seni özleyeceğim."

Boğazımda düğümlenen suçluluk duygusu yakama yapışmıştı. O ne düşünürse düşünsün, en az saraydakiler kadar maskem olduğunu biliyordum. Hatta belki onlardan daha fazla. Ben de onu diğerleri gibi manipüle etmeye çalışıyordum. Şu anda tam da bunu yapıyordum. Ama galiba bu farklıydı. Çıkar sağlamaya veya çelme takmaya çalışmıyordum. Ben yapılması gerekeni yapıyordum ama bunu bilmek de beni rahatlatmıyordu.

Yüzüne bakmak için yan dönüp dirseğimden destek alarak doğruldum. Titrek fener ışığında yüz hatları daha yumuşak, daha masumdu.

Alçak sesle, "Ben de seni özleyeceğim, Søren," dedim. En azından bu yalan değildi.

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?" Uzanıp elimi tuttu, işaretparmağıyla avcumdaki çizgileri dalgın dalgın takip etti. Küçük bir dokunuş olduğu halde ürpermeme yetmişti. "Nasıl?"

"Ne nasıl?"

"Nasıl oluyor da bana baktığında onu görmüyorsun?" Bu sözleri söylerken dudakları kasılmıştı. Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu ama babasından bahsetmesi, başımdan kaynar sular dökülmesine sebep olmuştu. Søren de aynı durumda olmalıydı ki elimi tutan eli gevşedi.

Ondan nefret ettiğini anladım. Babasına başkaldıran bir oğulun veya egomanyak bir babanın bir gün onun yerine geçecek genç, güçlü vârisine içerlemesi gibi bir şey değildi. Düpedüz nefretti. Kayzer'e beslediğim kadar büyük bir nefret olmasa da ona yakın bir şeydi.

Bunu anlamak içimi kanırttı çünkü bu yönü Søren'i daha iyi anlamama, onu biraz daha sevmeme neden olmuştu. Onu daha fazla sevmeyi göze alamazdım.

Elimi ondan kurtarıp, "Eh, şimdi kalastan atlamam gerekecek," dedim. "Kaptan olsan da kendi kurallarını çiğneyemezsin..."

"Ben ciddiym, Thora," dedi. Bu isim karnıma bıçak gibi saplansa da bunun için minnettardım. Birlikte yarattığımız bu balonun gerçek olmadığını, bana baktığında gördüğü kişinin gerçek olmadığını hatırlatıyordu.

Biraz düşündükten sonra ona doğruyu söylemeye karar verdim çünkü şu anda hiçbir şeye inanmayacaktı.

“Eskiden görüyordum,” diye itiraf ettim. “Hepiniz aynıydınız... sen, Kayzer, Baron.” Başımı sallayıp derin bir nefes aldım. “Bir gün güvende olduğun, sevildiğin ve mutlu olduğun bir dünyada uyuyup, sonra sevdiğin herkesin öldüğü ve sadece işlerine geldiği için yaşamana izin veren yabancılarla çevrili bir dünyada uyanmanın nasıl bir şey olduğunu bilir misin?”

“Hayır.”

“Hayır,” diye tekrarladım. “Çünkü her şey olup bittiğinde, sen benden yalnızca bir yaş büyüktün. Senin suçun olmadığını biliyorum.” Soluklandım. “Sen baban değilsin.”

“Ama...”

Kararlı bir sesle, “Sen baban değilsin,” dedim. Doğruyu söylüyordum ama buna inanmadığı her halinden belli oluyordu.

Ama inanmasa da bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğunu anlamıştım. Belki de bana ilgisi, masum bir genç kızı kurtarma isteğinden fazlasıydı. O da içten içe kurtarılmak *istiyordu*. Babasının günahları onu da kirlettiyse, muhtemelen onu temize çıkaracak tek kişi de bendim.

Ona iyice sokulup yanağına dokundum. Gözleri etrafımızı saran sular kadar karanlıktı.

“*Yana Crebesti*,” dedim.

Yutkundu. “Bu ne demek?” diye sordu.

Herhangi bir anlama gelebilirdi aslında ve Sören anlamazdı bile. Onu öldürmeyi planladığımı veya kendisi dahil, Astrea’daki bütün Kalovaksiyalılardan nefret ettiğimi, hepsinin öldüğünü görene dek durmayacağımı söylemiş olabilirdim. Farkı anlamazdı bile.

“Sana güveniyorum demek.”

“*Yana Crebesti*,” diye tekrarladı.

Aramızdaki kısacık mesafeyi kapatıp dudaklarımı usulca dudaklarına bastırdım ama elini kaldırıp saçımdan tutarak

beni kendine çekince ateşli bir şekilde öpüşmeye başladık. İkimiz de bilmediğimiz bir şeyi kanıtlamaya çalışır gibi öpüşüyorduk. Artık kim olduğumu bile unutmuştum. Aklım başımdan gitmişti. ThoraTheoTheodosia. Asla yeterli gelmeyen dudaklar, diller, eller ve nefeslerimiz dışında her şey kayıp gidiyordu. Saçlarım etrafı perde gibi örtüyor, dünyanın geri kalanını dışarıda bırakıyordu. O anda bundan başka, bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi davranmak her zamankinden çok daha kolaydı.

Søren de böyle hissediyor olmalıydı ki artık öpüşemediğimizde beni kendine çekip başımı boynuna gömdüğünde kulağıma, “Yolculuğumuza devam edebiliriz. Bir güne kalmaz Esstena açıklarında oluruz. Bir haftada Timori’yi geçeriz. Bir ayda ise Brakka’yı. Sonra da, kim bilir... Kimsenin bizi tanımadığı bir yer bulana kadar yola devam ederiz.”

Bu beni hain yapsa da söylediklerini hayal edebiliyordum. Bir tacın –altın ya da kül, fark etmez– başımda ağırlık yapmadığı bir hayat. Her gün binlerce insanın aç bilaç gezip durmadan dayak yemesinin sorumlusu olmadığım bir hayat. Ülkesini geri almasının kilidi olan prensi öpen bir kraliçe değil, yalnızca istediği için bir oğlanı öpen bir kız olabildiğim bir hayat. Pek çok açıdan çok daha kolay bir hayat olurdu. Ancak benim hayatım olmayacağı gibi, babasından ve onun dünyasından nefret eden Søren’in de hayatı olmazdı.

Yine de hayal kurmak güzeldi.

“Brakka’da *intu nakara* isimli nefis bir yiyecek olduğunu duydum,” dedim.

Güldü. “Çiğ deniz yılanı. İnan bana az bulunduğu için bu kadar meşhur, lezzetli olduğu için değil. Tadı tahmin edebileceğin gibi.”

Yüzümü buruşturup gömleğinin yakasından görünen tenine bir öpücük kondurdum. “Peki yine de denemek istersem?”

“O zaman dilediğince *intu nakara* yiyebilirsin,” dedi. Parmaklarını saçlarıma dolamış, dalgın dalgın oynuyordu. “Ama üzgünüm, hiç *aminet* olmayacak.”

“*Amineti*,” diye düzelttim. “Çoğul olunca *amineti*.” O sabah tek bir *aminet*’im olmadan uyanmama rağmen şimdiden üç *amineti*’m olmuştu bile. Hem de iki gençle. Blaise’le ilgili düşünceleri ve kafa karıştırıcı öpüşmemizi aklımdan çıkarıp dikkatimi Søren’e verdim. “Peki, neden *amineti* olmazmış?”

“Çünkü *intu nakara* yedikten sonra nefesin berbat kokar.”

“Öyle mi?” dedim doğrulup ona bakarak. “Bence sen kendini tutamazsın.”

Elini saçımdan çekip belime indirdi. “Bence kötü kokuyu hafife alıyorsun. Onun kokusunu bir kilometreden alırmışsın.”

“İğrenç,” dedim yüzümü buruşturarak.

Gülüp yuvarlanarak üstüme çıktı, omuzlarına gelen saçları yanağıma gıdıklarken dudaklarıma miskin ve uzun bir öpücük kondurdu. O geri çekilirken dudaklarından ayrılmadan hareketine uyum sağladım.

“Seni bir gün Brakka’ya götürürüm, o zaman istediğin kadar *intu nakara* yersin ama seni eve götürme vakti geldi.”

Doğrudum ve dümenin başına geçip gemiyi kıyıya çevirişini izledim. Gün ışığında sert yüz hatları, tepemizdeki dolunay sayesinde onu daha yumuşak ve genç gösteriyordu. Bu akşam gemiye bindiğimizdeki o adam değildi ve galiba hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacaktı.

Gölgelerime onu öldürüp iç savaş çıkarabileceğimi söylemiştim ve artık planın işe yarayacağından iyice emin olmuştum. Kayzer’le aralarında zaten ciddi bir gerilim vardı ve o gerilimi kızıştırmak için fazla bir şey yapmama gerek yoktu. Öte yandan, zamanı geldiğinde Søren’i öldüremeyeceğimden korkuyordum. Ona söylediklerimde samimiydim: O, babası değildi. Artık bundan emindim.

Mevsim değışmeye başladığı için gece şaşırtıcı derecede soğuk olduğundan ayağa kalkarken battaniyeyi kendime doladım ve omuzlarımı açıkta bırakıp arkadan Søren'e sokuldum. Çıplak kollarındaki tüyleri diken diken olduğu için battaniyeyi ona da sardım. Parmak uçlarımda durup başımı omzuna koydum.

“Söz veriyor musun?” diye sordum.

Başını hafifçe çevirince soluğu dudaklarımı yaladı. “Neye söz veriyor muyum?”

“Beni buradan alıp götüreceğine.” Soruyu soranın hangi yanım olduğunu bilmeden.

Keskin yüz hatlarında sert bir ifade belirince bir an, onu yanlış anladığımdan, hatta hiç anlamadığımdan korktum. Astrea dilinde konuşmak ve bu gece yolculuğu ihanet sayılırdı ama onlar ufak tefek şeylerdi. Bedelleri olsa da affedilebilir şeylerdi. Kaçmak ise –öylesine bir plan değil, gerçek bir vaat olarak– bambaşka bir şeydi. Søren bunu bilecek kadar zekiydi. Beni prenslik görevinden daha önemli bir yere koymasını istediğimi anlayacak kadar zekiydi.

İç geçirip alnıma bir öpücük kondurdu. “Bir gün,” dedi. Yetmezdi ama en azından bu da bir başlangıçtı.

SINAV

Yol boyunca hızlı, ümitsizce öpüşürken, Blaise'in iki saatlik sınırını aşmadan nihayet dönmüştük. Zamanında yetişmek ikimiz için de farklı açılardan önemliydi; Søren, gölge muhafızımın Kayzer'e ötmesinden korkarken ben Blaise'in başımın dertte olduğunu düşünüp pervasızca davranmasından endişeleniyordum. Søren gardırobuma giden girişin önünde beni öperken bile Blaise'le öpüşmemizi düşünmeden edemiyordum. Zihnimde öpücükleri birbirine karıştırıyor, iki genci birbirinden ayıramıyordum.

Søren, "Döndüğümde görüşürüz," dedi. "Sana bir hatıra getireceğim."

Vectura'dan bir hatıra, dedim içimden. Søren ve adamlarının fethedeceği, benimkinden pek de farklı olmayan bir ülkeden bir hatıra. Çünkü onlar böyleydi. *Søren* böyleydi. Bunu asla aklımdan çıkarmamalıydım.

Onu son bir kez daha öptükten sonra geçidin kapısını açtım ve emekleyip sürünerek gardırobuma girdim. Elbisem hâlâ fena halde ıslaktı ama onu giymek, Søren'in gemisinde bulunmasından veya Søren'in elbiselerinin benim odamda

bulunmasından daha iyiydi. Odama girdiğimde, Heron'un duvarından gelen horultular dışında içerisi sessizdi.

"Hallettim," dedim her kim dinliyorsa. "Ya da yaklaştım. Bana âşık olmak üzere ve Vecturia'dan döndüğünde bu işi bitirebilirim."

Ona âşık olmaya başladığımı eklemedim tabii.

O yüzden, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Blaise boğazını temizledi. "Art'ın annesi bugün gitti ve gemisi çok hızlı. Onlardan önce oraya varır. Herhangi bir hazırlık yapmaya vakti olmayacak ama en azından Vecturialıları uyarabilecek. Birliklerini en yakın adada konuşlandırıp onların yolunu kesebilirler. Kalovaksiyalılar sayıca onlardan üstün olacaktır ama Vecturialıların savunma avantajı olacağından, onları uzak tutmayı başarabilirler. Kalovaksiyalılar kolay bir kuşatma olacağını sanıyor; astarı yüzünden pahalıya çıkarsa vazgeçip dönebilirler."

Başımla onayladım. "Diğerleri uyuyor mu?"

"Evet, şafak sökmek üzere," dedi.

Bedenen fazlasıyla yorgun olsam da zihnim Ejder Katili, özgürlük ve Søren'in eşsiz kahkahasıyla capcanlıydı. Blaise'i, beni öpüşünü ve gözlerini benden kaçırmamasını düşünmemeye çalıştım.

Esnedikçe ne kadar yorgun olduğumu fark ettim.

"Galiba ben de uyuyacağım," dedim elbisemi çıkarmadan yatağıma girerek. "Bence sen de uyu."

"Ben yorgun değilim," dedi. "Ayrıca birinin nöbet tutması gerek."

Tam itiraz etmeye hazırlanırken yastığımın altında sert bir şey hissettim. Elimi yastığın altına sokunca da bir değil, iki şey olduğunu fark edip ikisini de çıkardım. Birincisi kırlıfında ince, cilalı gümüşten bir hançerdi. Yatağımanın yanındaki pencereden süzülen zayıf ay ışığına tutup hayranlıkla

inceledim. Filigranlı kabzaları ve dar bıçaklarıyla Astrea kılıçlarının, Kalovaksiyalıların çok sevdiği kaba saba demir kılıçlara kıyasla ne kadar şık olduğunu unutmuştum.

İkincisi, bir çay kaşığı yanardöner sıvıyla dolu küçük bir cam şişeydi.

“Sanırım bu benim içmem için değil,” dedim. Şişeyi bir elimden diğerine alırken sıcaklığı adeta şişeden dışarı taşıyordu.

Blaise, “Küle dönmek istemiyorsan, hayır,” dedi.

Az kalsın şişeyi düşürüyordum ki bunun sonu felaket olurdu. *Encatrio*. Yani Sıvı Alev. Hakkında söylentiler duymuştum ama tarifi, yalnızca birkaç kişinin bildiği büyük bir sırdı. Kayzer bile ona el sürememişti; tabii denemediğinden değil.

Blaise, “Arkadaşına ve muhteşem babasına verebileceğin bir şey olduğunu düşündük,” derken alay eder gibi *arkadaş* sözcüğünü özellikle vurguladı. “Kalovaksiyalıları zayıflatıp bizden korkmalarını sağlamak için. En güçlü savaşçılarını öldürürsek, herkese ulaşabileceğimizi düşünürler, *bu da* Kayzer’in zayıf görünmesini sağlar.”

Şişeyi arzu ve korkuyla sımsıkı tuttum. Blaise haklıydı: Baron’u öldürürsek, Kayzer’e Sören’i öldürmüş kadar güçlü bir darbe vurmuş olurduk. Üstelik Baron da en az Kayzer kadar sık giriyordu kâbuslarıma. O, annemi öldüren, beni dövüp sindiren ve bunların hiçbirinden vicdan azabı duymayan bir adamdı. Ben de vicdan azabı duymayacaktım.

Fakat Cress... Blaise ne düşünürse düşünsün, böyle bir şeye mecbur olmadığı halde benimle içtenlikle arkadaş olmuştu. Beni her defasında korumuş, ben kıpırdayamazken beni ayağa kaldırmıştı. Umutsuzca ölmek istediğim günlerde, sabahları yataktan çıkmam için bana bir sebep vermişti.

Cress olmasaydı, Blaise ortaya çıktığında, içimde bana dair hiçbir şey kalmamış olabilirdi. Onu nasıl öldürebilirdim ki?

İşlerin buraya geleceğini, ülkem için ona ihanet etmem gerekeceğini biliyordum. Fakat bu kadar ileri gidebileceğini hiç hayal etmemiştim. Annemin gözünün ferinin nasıl söndüğünü, elimi tutan elinin nasıl gevşediğini hatırladım. Ampelio'nun sırtını delen kılıcı, kaskatı kesilmeden önceki son nefesini hatırladım. Sonra zihnimde onların yerini Cress aldı. Onun gözlerini gördüm, elini hissettim, ruhunun bedeninden ayrıldığını gördüm.

Cress çok defalar bana *gönül kardeşim* demişti; aynı kalbi taşıyan iki insanı, aileden öte derin bir arkadaşlık bağını ifade eden bir Kalovaksiya deyişiydi. Eskiden aptalca bir şey olduğunu düşünürdüm çünkü kimsesiz olmamın sebebi Cress'in babasından başkası değilken şimdi bu ifade acı verecek kadar doğru geliyordu. Cress'i kaybetmek, onu öldürmek, kalbimde asla kapanmayan bir yara açardı.

Thora'nın zayıflığı da bu, dedim içimden ama öyle değildi. Tam olarak öyle değildi.

Blaise, hoşuma gitmeyen ikaz dolu sesiyle, "Theo," dedi. Şişeyi elimde sımsıkı tutarken içimden bir ses onu Blaise'in duvarına fırlatmamı söylüyordu.

Blaise, hayatımda en umutsuz olduğum anda bana umut vermiş, bu fırtınadaki cankurtaran halatımdı ama o an, keşke hiç ortaya çıkmasaydı diye düşünüyordum. Keşke bu odada, etrafımda gerçek gölgelerimle ve sarayın dışında olup bitenleri umursamadan yalnız kalabilseydim. Keşke yeniden Thora olabilseydim çünkü o seçim yapmak sorunda kalmazdı.

Ama artık benim de başka seçeneğim yoktu. Gerçekten. Canımı en çok yakan da buydu.

Zehir şişesini ve bıçağı yastığımın altına koyup, "Yorgunum, uyuyacağım," dedim.

“*Theo.*” Sesi, rüzgârdaki yelken gibi çınladı.

Sesini taklit ederek, “Duydum,” dedim. “Bu akşam yapamam, değil mi? Baron’a hamle yapmak riskli ve böyle bir şey yapacaksak önce plan yapmalıyız.”

Sessizliği ağırlık gibi çöktü odaya. “Ama yapacaksın,” dedi. Bu şüpheli tavırlarından, bana hâlâ tamamen güvenmemesinden nefret ediyordum. Gerçi haksız da sayılmazdı. Ben bile kendime güvenmiyordum.

Cevap vermedim, o da üstelemedi ama sabrının tükeneceğini biliyordum. Çok geçmeden benden cevap isteyecekti ve ben ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

TEREDDÜT

Søren gittikten bir gün sonra Baron madenlerden döndü. Ama zehir, Blaise'le ilk buluşmamda mahvolan geceliğimle birlikte şiltemin altındaydı. Yine de ağırlığını hissedebiliyordum.

Baron'u öldürme konusunda haklıydık, ölmesi gerekiyordu. Bundan şüphem yoktu. Uzaktan bile üstündeki taze kan kokusunu duyabiliyordum. Astrealı kanı. Bir tek o olsa tereddüt etmezdim. En ufak vicdan azabı duymadan zehri ağzına tıkardım. Gülererek, gözlerinin ferinin nasıl söndüğünü izlerdim. Hatta onu öldürmek bana biraz huzur bile verirdi.

Ama bunu düşündükçe bir şeyden de daha çok emin oluyordum: Cress'i öldürmek, kalbimi söküp atmaktan farksız olurdu.

Bir hafta sonra, gölgelerim eyleme geçme konusundaki kararsızlığımı anlamış olmalıydı. Hiçbiri yorum yapmıyordu ama her konuşmamızda, her sessizliğimizde beni yargıladıklarını duyabiliyordum. Ben kararsız kalıp onlar bekledikçe, bana duydukları saygıyı her gün biraz daha yitiriyorlardı.

İçimden tekrar tekrar, *O senin arkadaşın değil*, desem de söylediklerime kendim bile inanmıyordum. Beni zorba

çocuklardan kurtaran, bunun için cezalandırılacağını bile bile kül tacın utancını savaş boyasına çeviren, en sevdiği kitapları bana okuyarak kırbaç yaralarımın acısını hafifleten kız geliyordu aklıma. Beni dışlamak için binlerce nedeni olduğu halde benimle arkadaş olan kız.

O senin düşmanın. Ama değildi. Crescentia pek çok şey –bencil ve kurnaz– olabilirdi ama zalim değildi. Ne elini kana buladı ne suç işledi, tek hatası yanlış bir ülkede doğmak, yanlış bir adamın kızı olmaktı. Bunlar onu öldürmeye yeter miydi? O zaman Kayzer'den ne farkım kalırdı?

Son günlerde soğuk terler dökerek uyanıyor, kâbuslarıma Baron'un yaralı yüzü veya Kayzer'in zalim gözleri değil, Crescentia'nın gülüşü musallat oluyordu. Yıllar önce yaptığı gibi bana elini uzatıyordu. "*Artık arkadaşız,*" diyordu fakat bu kez gül kurusu yanakları soluyor ve ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyordu. Gri gözbebeklerini çevreleyen kan çanağı gözlerini, suçlarcasına, korkuyla ve ihanete uğramış gibi benimkilere dikeyordu. Ona yardım etmek istiyordum ama kıpırdıyamıyor, tıpkı anneminki gibi, gözlerinin ferinin sönüşünü izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Çığlıklarım gölgelerimi uyandırdığında pek de inandırıcı olmayan yalanlar söylüyordum. Rüyamda Baron'un annemi öldürdüğünü veya Kayzer'in bana işkence ettiğini söylüyordum. İnanmıyorlardı.

Blaise'in yüzünü göremesem de soluğundaki şüpheyi, usulca yere vuran adımlarındaki uyarıyı duyabiliyordum. Yine çimdik oyunu oynuyorduk; önce kim tepki verecekti? Bizi ayıran duvara ilk kez minnettardım çünkü gözlerimin içine bakıp derdimi sorsa, darmadağın olurdum. Hem de Kalovaksiyalı bir kız uğruna.

Belki de ümitsiz vaka olduğumu söyleyip arkalarına bakmadan beni bırakıp giderlerdi. Kalan parçalarımı Kayzer'in

önüne atıp kendi savaşlarını başka bir yerde verirlerdi. Onları suçlayamazdım. Bir kraliçe, düşmanını halkının üstünde tutamazdı.

Cress'ten de uzak durmaya çalışıyordum. Søren'in gittiği sabah, kapımı o ritmik çalışıyla uyandım.

Kahvaltıdan önce hızla odama girerken, "Berbat görünüyorsun," dedi muzipçe. Kötü niyetle söylemedi ve sözlerinde haklıydı. Berbat *hissediyordum*. Søren'le buluşmamdan döneli daha beş saat olmuştu ve bu süre boyunca, Blaise'in sözleri ve zehir şişesi kafama takıldığı için yatağımda dönüp durmuştum.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim doğruyu söyleyerek. "Bu sabah kahvaltıda sana katılabileceğimi sanmıyorum."

Gülüşü yüzünde dondu. "O zaman ben de kahvaltıyı odana getirmelerini söylerim," diye ısrar etti. "Ve sana eşlik ederim. Babam yeni bir Astrea halk hikâyesi kitabı getirdi, eminim çok seversin ve..."

"Olmaz." Bu sözcük, Baron'un adını duymamla, Cress'in benim halkımın tarihini anlatan ama bana yasak olan kitaplardan birini okuyacağı düşüncesi ve onun hayatına son vermesi beklenen zehir şişesinin yatağımın altında olduğunu bildiğimden, beklediğimden daha sert çıkmıştı ağzımdan.

Cress'in gözleri bir çocuğunki gibi irileşti, çenesi titredi. Öyle alınmıştı ki az kalsın özür dileyecektim, az kalsın kalıp bana eşlik etmesi için yalvaracaktım. Sırf o mutlu olsun diye her şeyi yapardım ama ben bu isteğimi bastırınca o da başını sallamakla yetindi.

"Anlıyorum," dedi anlamadığı halde.

İç geçirdim. "Sana da hastalık bulaştırmak istemiyorum, Cress. Yoksa kendimi asla affetmem. Kendimi biraz toparlayınca yanına gelirim."

Başını sallasa da bana inanmadığı belli oluyordu. Bir şey söyleyecek gibi olduysa da hemen vazgeçti.

Uzulca, "Umarım yakında iyileşirsin, Thora," deyip odamdan çıktı.

Ondan iki gün sonra, beni terziye davet eden bir mektup gönderdi ve kaçıramayacağım bir dans dersim olduğu cevabını ilettim. Önceki gün de beni görmeye geldi fakat Hoa'ya, dışarıda olduğumuz sanılsın diye, kapıyı açmaması için yalvardım. Hoa dikkatle bana baksa da itiraz etmedi.

Ancak benim tanıdığım Crescentia inatçıydı ve daima istediğini elde etmenin bir yolunu bulurdu.

Bir sonraki hamlesi, o gün ben kahvaltı ederken, babasının madenlerden dönüşünü kutlamak için verilen bir *maskentanz* –maskeli balo– davetiyesi göndermek oldu. Bunu reddetme hakkım yoktu, her türlü maskeyi anlamsız kılan o kahrolası kül tacı takmam anlamına gelse bile.

Davetiyeyi gösterdiğimde kara gözlerini dikip yazıyı okuyan Hoa'nın kaşları çatıldı. Yüzünde karmakarışık bir ifadeyle başını kaldırıp bana baktıktan sonra selam verip hızla odadan çıktı. Maskentanz için pek çok hazırlık gerektiğini tahmin ediyordum ve fazla vaktimiz kalmamıştı. İşin kimin başına yıkılacağını düşünmeden son anda bir etkinlik düzenleme kararı almak, tam da Crescentia'ya göre idi. Ancak bu düşüncesizlik bile beni eskisi gibi rahatsız etmiyordu. Düşünebildiğim tek şey zehirdi.

Hoa gittikten sonra Blaise, "Bu kadar ilginç olan ne?" diye sordu.

"Cress, Baron'un maden *teftişinden* dönüşü şerefine bu akşam maskentanz düzenliyor," dedim mektubu katlarken. Cevap vermeyince daha önce *maskentanz* sözcüğünü duymadıklarını anladım. Madenlerde parti verilmediğine göre... "Yani maskeli balo, parti," diye açıkladım.

Yine bir şey söylemediler, sessizlikleri beni boğuyordu.

Ne düşündüklerini bildiğim için, onlar konuşmadan, “Zehri kullanamam çünkü çok etrafta çok fazla insan olacak,” dedim. “Yanlışlıkla başka biri ölebilir.”

“Hepsi Kalovaksiyalı olduğuna göre, yanlış kişi diye bir şey yok,” dedi Artemisia, kötücül bir ses tonuyla. “Üstelik o kalabalıkta kimse zehrin kime ait olduğunu anlamaz.”

Onlara eskisi kadar hak vermesem de sözlerindeki sertliği anlıyordum. O gece saraydaki tüm Kalovaksiyalıları zehirleme şansım olsa, bunu yapar mıydım? Böyle bir seçeneğim olmamasından memnundum çünkü öyle bir durumda karar vermek çok zordu. Evet, Kayzer, Baron, kana bulanmış elleri ve soğuk gözleriyle tüm savaşçılarından kurtulmak anlamına gelebilirdi ama orada, tek suçu yanlış ülkede doğmak olan çocuklar da olacaktı.

Bunları Artemisia’ya anlatamazdım.

Ben, “*Astrealıların* zehrini mi? *Astrealıların* kullandığı bir zehir olması bile suçun doğrudan bana atılmasına neden olur ve Baron, Kayzer’in en yakın arkadaşı. Sırf bu yüzden bile gözünü kırpmadan beni öldürür. Üstelik gerçekten yanlış Kalovaksiyalıyı zehirlersek, Baron için yeterli zehir bulabileceğinizden şüpheliyim çünkü bunu yapabilseydiniz şimdiye kadar bütün kaleyi zehirlerdiniz,” diye cevap verince Artemisia sustu. Şakaklarımı ovuşturdum çünkü bu konuşma –ve nereye gideceği– başımı ağrıtıyordu.

“Bunu yapacağım ama hâlâ bir planımız bile yok,” dedim.

Artemisia, “*Senin* planın yok,” dedi. “Üstelik bunun için kılını bile kıpırdatmadığını biliyoruz, yanılıyor muyum?”

Cevap vermedim. Duvarın ardından bile kızgınlığını hissedebiliyordum. Çok fevriydi ama başka bir şeye kızgınmış gibime geliyordu.

Heron hemen, "Toprak madenindeki bir casustan haber aldık," dedi. "Baron erzaklarını yarıya indirmiş ve çok daha küçük çocukları madenlere göndermeye başlamışlar. Bazıları daha sekiz yaşında. Diğer madenlerden henüz haber yok ama büyük ihtimalle oralarda da durum aynı."

"Peki, ayaklanma yüzünden cezalandırılıyorlar mı?" diye sordum.

Blaise boğuk ve yorgun bir sesle, "Hem evet hem hayır," dedi. En son ne zaman uyuduğunu merak ettim. "Ayaklanma kötü oldu, erzak değişikliğinin nedeni de o ama çocuklar... Kalovaksiyalıların artık çalıştıracağı çok kölesi yok ve eskisi kadar taş çıkarılamıyor. Vecturia Adaları'na saldırılarının bir nedeni de bu olabilir. Daha çok köleye ihtiyaçları var."

Goraki'yi ve Kalovaksiyalıların tüm ülkeyi nasıl yaktığını, kaynakları tüketince nasıl oradan ayrıldıklarını düşünmeden edemedim. Blaise'in de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Zamanımız daralıyordu.

Karnıma ağrılar girmişti. "Baron da oraları teftiş ederken bu emirleri verdi," dedim yüksek sesle düşünerek. İtiraz etmediler. "İnanın, bu gece onu öldürmeyi her şeyden çok isterdim ama bu aptalca bir hamle olur ve her şey daha da sarpa sarar."

"Bu yüzden mi tereddüt ediyorsun?" diye sordu Artemisia, ancak duyabileceğim kadar alçak sesle.

"Artemisia!" dedi Heron tıslar gibi.

Artemisia'nın duvarına yaklaşıp onun ses tonuyla, "Hayır, önemli değil," dedim. Tereddüt ettiğimi ya da korktuğumu görmelerine izin veremezdim. "Söylemek istediğin bir şey varsa, Artemisia, lütfen saklama. Ne düşündüğünü duymak isterim."

Sessiz kalması beni rahatlatsa da daha iyi hissettirmedi çünkü gerçekten *tereddütlerim* vardı. Sadakatle bağlı oldu-

ğum insanlardan yana değil, kendimden yana tereddütlerim vardı. Bu insanlar her şeyimi elimden almışlardı; annemi, ülkemi, aklımı. Ampelio öldüğünden beri intikamımı alıp Thora'yı temelli gömeceğim anı bekliyordum. O an gelip çatmıştı ama bunu yapabileceğimden emin değildim.

Odamda tek başıma –tabii tek başına denebilirse– öğle yemeğimi yedikten sonra kapının usulca tıklatıldığını duydum. Crescentia'nın ritmik çalışı veya muhafızların sert çalışı olmadığından, gelenin kim olduğunu bilmiyordum. Hoa tabakları temizlemekle meşgul olduğundan kapıyı ben açtım.

Kapıyı dikkatlice açtım ama kimseyi göremedim. Başımı uzatıp koridorun sağına soluna baktım, kimse yoktu. Tam kapıyı kapatıyordum ki kapının önüne bırakılan parşömen rulosunu fark ettim.

Kâğıdı yerden alıp kapıyı sıkıca kapadım. Mektup, Søren'in ateş üfleyen drakkon'uyla mühürlenmişti, o yüzden hemen elbisemin cebine koydum.

“Rüzgârdan herhalde,” dedim Hoa'ya.

Gerçi bana pek inanmış bir hali yoktu. Bir dakika sonra gözlerinde kuşkuyla, yemek artıklarının bulunduğu tepsiyi dengede tutmaya çalışarak odadan çıktı. Her zamanki gibi ona gülümsedim ama belli ki buna da kanmamıştı.

Bir kez daha beni dışarıdan nasıl gördüğünü merak ettim. Beni altı yaşımdan beri tanıyordu, ağladığımda beni kucağına alırdı, beni yatağıma yatırıp üstümü örterdi. Ona güvenmiyordum –sanırım insanlara güvenen yanım geri dönülmez biçimde yara almıştı– ama onu çok da seviyordum. Anneme olan sevginin bir uzantısı gibi, ama bunun rengi veya sıcaklığı yoktu. Hoa bazen bana, bir hayaletin gölgesiymişim gibi bakardı. Ne var ki bu konuda ona herhangi bir şey soramazdım, hem sorsam bile bana cevap veremezdi.

Çıkıp kapıyı arkasından çekince mektubu cebimden çıkardım ve serçeparmağımla mührü kırıp parşömeni açtım.

“Prensten mi?” diye sordu Blaise.

Cevap vermeden başımla onayladım. Søren’in yazısı kargacık burgacıktı.

Sevgili Thora,

*Dün gece rüyamda seni gördüm ve bu sabah uyandı-
ğında, kokunun havada asılı kaldığına yemin edebi-
lirim. Bütün hafta böyle geçti. Uyusam da uyumasam
da hep aklımdasın. Her defasında düşündüklerimi
seninle paylaşmak veya bir şeyler hakkında fikrini
almak istiyorum. Genelde saraydan ayrılmayı iple
çekerek, mürettebatımla denizde olmak isterim. Böyle
zamanlarda baskı, resmiyet veya oyun yoktur, burada
yalnızca bira eşliğinde oynanan iskambil oyunları
vardır. Oysa şimdi sen yanımda ol diye o kahrolasıcı
yere dönmek için her şeyimi verirdim.*

*Sadede gelirsek: Seni fena halde özledim ve se-
nin de beni özleyip özlemediğini merak ediyorum.*

*Erik seninle ilgili, inatla bana takılıp duruyor,
sanırım biraz kıskanıyor. Daha iyi bir adam olsaydım,
senin peşinden gitmesi için onu yüreklendirir, seni
rahat bırakırdım çünkü onun senin için daha güvenli
bir tercih olduğunu biliyorum. Sana bu kadar değer
verdiğimi duysa, babamın ne kadar acımasız olabi-
leceğini ikimiz de biliyoruz. Kenara çekilecek kadar
fedakâr değilim ama benden böyle bir şey istersen,
onu da yapmaya çalışırım. Benden okyanusu bile
istesen, ne yapar eder, onu da sana veririm.*

Deniz sakın ve her şey umduğumuz gibi giderse, yeniaydan önce babamı memnun edecek haberlerle döneceğim. Bana mektup göndermek istersen, ki umarım istersin, onu bu parşömeni bulduğun yere bırakırsan emin ol bana ulaşacaktır.

*Sevgiler,
Søren*

Sözlerinin içimde yarattığı mutluluğu bastırmaya çalışarak mektubu iki kez okudum. Yalnız olsaydım gülümserdim. Mektubu kalbimin üstüne, dudaklarıma bastırabilirdim. Kamarasında oturup tek bir mum ışığında bu sözleri bulmaya, düşüncelerini kâğıda dökmeye çalışarak kaleminin ucunu ısıtırkenki halini hayal edebilirdim. Rüyasında beni tam olarak nasıl gördüğünü merak edebilirdim.

Ne var ki asla yalnız değildim ve ilk kez bunun için minnettardım. Gölgelerimin yüzümdeki hiçbir mimiği kaçırmayan gözleri kim olduğumu ve olası tehlikeyi hatırlatıyordu. Tartıştığımızdan beri, tereddütlerim olduğuna dair birtakım işaretler arıyorlardı ve onlara bu fırsatı veremezdim.

Öldürmemi istedikleri Prens'e âşık olmaya başladığımı anlamalarına izin veremezdim.

"İlginç bir şey yazmamış, Vecturia'dan da bahsetmemiş," dedim mektubu avcumda sıkıp parçalarına ayırırken. "Sadece aşk mektubu, ne yaptığına dair hiçbir şey yazmamış. Deniz sakınmış ve yolculuğun umduğu gibi geçmesini bekliyormuş. Tabii birkaç gün önceden bahsediyor. Yeniaydan önce dönecekmiş. Yani iki hafta sonra."

Artemisia, "Deniz sakınse bugün Vecturia'ya varırlar," dedi. Sesi hâlâ biraz sertti çünkü tartışmamızı unutmamıştı.

“Aranızda Ateş Muhafızı olmaması ne yazık,” dedim avcumdaki kâğıt parçalarına bakıp onları yakmayı dilerken. Parçalar serçeparmağımın tırnağı kadar ufalmıştı ama Kayzer çöpüme baktırıp birinden onları birleştirmesini istese şaşırmazdım.

Bir kez daha yangın çıkarıp çıkaramayacağımı düşündüm. Efsane doğruysa ve damarlarımda Huzza'nın kanı dolaşıyorsa, herhangi bir eğitim almadan veya taş kullanmadan bunu başarabilirdim. Ateş taşı beni diğerlerinden çok daha yoğun bir şekilde kendine çekmiş, ona başvurmam ve gücünü kullanmam için büyük bir istek duymama neden olmuştu. Ama bu teoriyi test etmeyecektim. Asla. İşgalden önce, madenlerde kendilerine bahşedilmeyen bir güce sahip olduğunu düşünen insanlarla ilgili hikâyeler duyardım. Tanrıların onları kibir ve pervasızlıkları nedeniyle nasıl cezalandırdıklarını hatırlıyordum. Onların gazabını üstüme çekmeyi göze alamazdım çünkü tek bir hata bile sonum olurdu. Astrea'nın sonu olurdu.

Artemisia'nın sözlerini, tanrılar ve güçleri konusundaki tereddütlerini düşündüm. Haklı olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Tanrılar bizi bu kadar seviyorsa, neden Astrea'yı kurtarmamışlardı? Gerçekten Huzza'nın soyundan geliyorsa, Kalovaksiyalıların bana böyle davranmalarına nasıl göz yumabildi? Neden hiçbir şey yapmadı? Bu konuyu düşünmek veya böyle sorular sormak istemiyordum ama elimde değildi.

Oysa annem Ahir'de beni bekliyordu; buna inanmak zorundaydım. Eğer beklemiyorsa, Ahir diye bir yer yoksa, ne yapacağımı bilmiyordum. Bazı sabahlar yataktan çıkmamın tek sebebi, bir gün onu görebileceğim düşüncesi idi. Efsaneye göre, tanrıların lutfu olmadan taşları kullanmak kutsala saygısızlıktı ve saygısızlık edenler Ahir'e alınmazdı. Parmaklarımin ucunda ateşi hissetmeyi, bu dünyayı küle

çevirmeyi deli gibi istesem de bunun için Ahir'e gitmemeyi göze alamazdım.

"Art," diyen Blaise, beni de daldığım düşüncelerden çekip çıkardı.

Artemisia, "Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi.

Bir kapı kayarak açılıp kapandıktan sonra odamın kapısı açıldı ve Artemisia süzülerek içeri girip kukuletasını indirerek bana ilk kez yüzünü gösterdi. Karşımda hiç de gözümde canlandırdığım gibi birini görmeyince şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

Çocuk denecek kadar ufak tefekti, gerçi benimle yaşıt ya da benden birazcık daha büyük olduğunu söyleyebilirdim. Beni en çok şaşırtansa Astrealı olmamasıydı, daha doğrusu tamamen Astrealı değildi. O da buğday tenli ve kara gözlüydü ama gözleri bizimkinden biraz daha düşüktü. Üçgen biçimindeki yüzü çıkık, çilli elmacıkkemikleriyle keskin hatlara sahipti, ağzı küçük, dudakları dolgundu. Ejder Katili'nin Astrealı olduğunu bildiğimden, Artemisia'nın babasının Doğulu olduğunu tahmin ettim ama bölgeyi pek bilmediğim için tam olarak nereli olduğunu çıkaramadım.

En sıradışı yanıysa saçlarıydı. Dümdüz ve kalın bir örtü gibi omzuna dökülen saçlarının dipleri beyaz, uçlarıysa mas-maviydi. Taktığı su taşlarıyla ışıktaki renk değiştiriyor, adeta su gibi akıp gidiyordu.

Bazı muhafızlar, yeteneklerinin fiziksel göstergelerini taşırdı. Teni grileşip sertleşen bir Toprak Muhafızı'yla ilgili bir hikâye duymuştum ama birçoğunun işaretleri, yara izlerini andıracak şekilde, çok daha az belirgindi. Ampe-lio bana kendi yarasını göstermişti: Kalbinin üstünde, yeni kapanmış gibi görünen, kıpkırmızı bir yanığı andıran bir yara izi vardı ama eğitimini bitirdiğinden beri o izin orada olduğunu söylemişti.

Artemisia rahatsız olmuş gibi bana bakınca, onu süzdüğüm için huzursuzlandığını fark ettim. Savurup arkaya attığı saçlarının rengi bu kez benimki gibi koyu kestaneye döndü. Bilerek mi beni taklit ediyordu? Bunu sormak isterdim ama iyice sıkılmış görünüyordu. Onu daha fazla kızdırmak istemedim.

“Affedersin,” dedim. “Saçların... çok şaşırdım da.”

Aynı ifadeyle, “Bir de sabahları görsen,” dedi. Ya kızgınlığı hâlâ geçmemişti ya da hep böyleydi; onu çok iyi tanımadığım için hangisi olduğunu çözemedim.

“Çok güzel,” dedim gülümsemesini umarak, o ise omuz silkmekle yetindi.

“Çok zahmetli,” diye karşılık verdi. “Madenlerden kaçtığım da herkes mavi saçlı bir kızı arıyordu ve su taşım olmadan saçımı uzun süre değiştirmeye yetecek gücüm yoktu. Kâğıtları koyacak bir kâsen var mı?”

Hoa’nın makyaj malzemesi koyduğu boş kâsenin bulunduğu makyaj masamı işaret ettim. Artemisia kâseyi getirdi, ben de kâğıt parçalarını içine koydum. Elini kâsenin üstüne tutup güzelce kapattı. Tokasındaki taşlar titreşirken gözlerini sımsıkı yumdu ve havada uğuldayan bir enerji birikti. Sonra ses başladığı hızla susunca Artemisia’nın hemen açtığı gözleri bir an masmavi parlayıp ardından yine koyu kahvrerengiye döndü. Elini kâsenin üstünden çekince aynı anda içine baktık.

Kâğıt parçaları kaybolmuş, parşömenle aynı renkte kıvamlı bir sıvıya dönmüştü.

“Onları suya mı çevirdin?” diye sordum.

“Pek sayılmaz,” dedi ağzını büzerek. “Çözünme sürecini hızlandırdım. Zaten sonunda kendiliğinden olacaktı. Sana da bundan kurtulmak kaldı, yani işin daha kolay. Bence lazımlığa dök.”

Kâseyi bana uzatınca parmaklarımız birbirine değdi, teni soğuk ve yumuşaktı.

“Teşekkürler,” dedim.

Ellerini önünde kenetleyip, “Şimdi cevap olarak ne yazacağınızı düşünmemiz gerek,” dedi. “Blaise, Heron, siz bundan sıkılırsınız. Sarayda bir tur atın. Belki yeni bir şey vardır.”

Blaise kararsızdı. “Art...” dedi.

Artemisia, “Ah, merak etme,” dedi yapmacık olduğunu bildiğim bir tebessümle, “uslu duracağım.”

Diğerleri de yalan söylediğinin farkındaydı çünkü Heron homurdanırken Blaise de iç geçirdi. Ama daha fazla uzatmadılar, taş zeminde sürüdükleri botlarının seslerine, açılan ve kapanan kapıların sesleri karıştı. Onlar gider gitmez Art’ın tebessümü yabanileşti. Masama oturup parşömen ve kalem çıkarmakla oyalandım ama arkamda olmasına rağmen keskin bakışlarını hissedebiliyordum.

Beni germek, ona muhtaç olduğumu hatırlatmak istiyordu ama ona bu zevki tattırmayacaktım. Artık kimsenin zorbalığını çekemezdim.

“Tepemde dikilirsen yazamam,” diye çıkıştım.

Benim ses tonumu taklit ederek, “Oyunlarına bir seyirci gerek,” dedi.

“Onu inandıracaksam önce kendim inanmalıyım,” dedim. “Sonuçta gerçek ile sahteyi birbirinden ayırabiliyorum.”

“Öyle mi?” dedi başını yana eğerek. “O yüzden mi katil Kalovaksiyalılara kendi halkından daha fazla değer veriyorsun?”

Belli ki tartışmamızı unutmamış, yalnız ve savunmasız kalacağım uygun anı kollamıştı. Ama Blaise’in beni savunmasına ihtiyacım yoktu.

“Sen sadakatimi sınavacaksın diye aceleci davranıp hayatımızı tehlikeye atmayacağım.”

Artemisia keyifsiz bir kahkaha attı. "Bunun test olduğunu mu sanıyorsun? Baron'un halkımıza ne yaptığını unuttun mu? Annene ne yaptığını unuttun mu?"

Sözleri canımı yaksa da bocaladığımı görmesine izin vermeyecektim.

"Baron'dan bahsetmiyorum," dedim. "Crescentia'ya senden daha sadık olup olmadığını görmek istiyorsun."

Omuz silkti. "Ah, başından beri sana güvenemeyeceğimi biliyordum," dedi. "Kız, Blaise'in fikriydi."

"Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim. Ne onlara ne de size," dedim başımı kaldırarak. "Ve aceleyle yaptığımız üstünkörü bir plan yüzünden uğruna mücadele ettiğimiz her şeyi mahvetmeyeceğim. Zamanı gelince harekete geçeceğim."

Tebessümü zalimce ve alaycıydı. "Nasıl isterseniz, *Majesteleri*."

Yazdıklarımı omzumun üstünden okuyacağını görmezden gelmeye çalışarak ona arkamı dönüp mektubumu yazmaya koyuldum.

Sevgili Søren,

Senin de beni aklından çıkaramadığına inanmak zor geliyor çünkü böyle bir durumda gemiyi nasıl idare ettiğini düşünemiyorum bile. En azından Erik'le konuşmanı kısıkanıyorum çünkü benim konuşabileceğim kimse yok. Crescentia beni anlamadığı gibi affetmez de çünkü ben bile anlamadığım halde kalbimin sana ait olduğunu inkâr edemem; ne kadar sakıncalı ve tehlikeli olursa olsun.

Arkamda dikilen Artemisia alaycı bir kahkaha atınca yanaklarım kızardı. Evet, bu sözler biraz abartılıydı ama

aşk mektubu böyle olmaz mıydı? Onu duymazdan gelerek devam ettim.

Beni fena halde meraklandırдың: Rüyanda tam olarak ne gördün? Onu gerçeğe dönüştürmek için sabırsızlıkla dönmeni bekliyorum.

Art alaycı bir ses daha çıkardı ama bu sefer onayladığı anlaşıldığından, yazarken kendimi aptal gibi hissetsem de bu kez doğru yolda ilerlediğimi düşündüm. Devam etmeden önce, şimdi ne yazacağımı düşünerek ve Artemisia'nın yazdığım her söze pofurdayıp –hem de sesli biçimde– değerlendirdiğini bilmenin huzursuzluğuyla biraz duraksadım. Nihayet gerçeği yazmaya karar verdim. Bir yandan da mektubumun birilerinin eline geçmesinden korkuyordum ama Søren onca tehlikeli sözü yazarken korkmadıysa benim de korkmama gerek yoktu.

Senden ne istediğime gelince, okyanus kadar büyük bir şey değil ama bir o kadar engin ve imkânsız. Seni istiyorum; seninle gün ışığında el ele yürümek istiyorum; kimseye aldırmadan seni öpmek istiyorum. Ve seni hayal ettiğimde, ki bunu sık sık yapıyorum, tüm bunların mümkün olduğu bir dünya düşünüyorum.

Artemisia bu sözlerime ses çıkarmadı; ki bu daha da kötüydü. Onaylayacağını bildiğim şeyler yazarak mektubuma devam ettim.

Lütfen günlerinin nasıl geçtiğini, nelerle meşgul olduğunu yaz. Benimkiler her zamanki gibi sıkıcı

ve yavan; genelde odamda kitap okuyor veya son dedikoduları dinliyorum. Şu sıralar en ilginç olay, Lord Gibraltır'ın servetini karısı ile kızları yerine gayri meşru oğluna bırakması. Lütfen bana bundan daha ilginç şeyler yaz, sana yalvarıyorum.

Yeniayın doğmasını sabırsızlıkla bekliyor ve yeniden kollarında olmayı iple çekiyorum.

*Sevgilerle,
Thora*

MASKENTANZ

Maskentanz'dan bir saat önce kapım çalındı. Tanıdığım kimse kapımı böyle çalmazdı. Kapıyı açınca karşımda Crescentia'nın ailesinin hizmetkârlarından, buruş buruş teni ve habis bakışlarıyla yaşlıca bir Astrealı buldum. Tek kelime etmeden elindeki büyük kutuyu uzatıp başıyla selam verdi ve ben teşekkür edemedim çekip gitti.

Kutuyu içeri götürüp küçük yemek masamın üstüne koydum. Kapağını açtığımda kalbim göğsümden çıkacak gibi olunca gölgelerimin bunu fark etmemesi için dua ettim.

Kutunun içindeki kat kat turkuvaz şifon elbiseyi çıkarınca ne kadar hafif olduğunu fark ettim. Eteğin dış katı balık pulları –daha doğrusu siren pulları– biçimindeki ince altın çemberli işlemeleri olmasa çok daha hafif olurdu.

Cress ve ben, oldum olası deniz kızlarını severdik. Çocukken, babasının kütüphanesinde onlar hakkında bulduğumuz bütün kitapları okur, derslerde not almak yerine onların resimlerini çizerdik. Hatta Cress, deniz tuttuğu halde, bir denizkızı görmek umuduyla, birkaç kez tekne gezintisine bile çıkmayı kabul etmişti. Tehlikeli olmaları veya onları gören

denizcilerin ölmesi önemli değildi. Zaten biz onları görmek istemiyorduk; onlar *olmak* istiyorduk.

Bacak yerine yüzgeçlerim olsa, Kayzer'in adamlarının beni asla bulamayacağı derinliklere yüzerdim. Bana zarar vermeye çalışanlar boğulsun diye şarkı söylerdim. Güvende olurdum. Yumuşak, sessiz ve tatlı bir kız olmak üzere yetiştirilen Crescentia'ya göreyse sirenler vahşi, gürültülü ama karşı konulamayacak denli sevilesi yaratıklardı. Galiba aramızdaki fark buydu: Crescentia sevgiye hasretken ben yıkımı yeğliyordum.

Cress'in dadısı soğuk kış günlerinde bizi sarayın altındaki sıcak havuzlara götürdüğünde, etrafa su sıçratarak yüzer, bacaklarımızın yüzgeçlere dönüştüğünü hayal ederdik. Kana ve acıya bulanana o yıllarda her şeyi katlanılır kılan, o anlardı. Crescentia'nın şimdi bana o anları hatırlatması, Søren konusundaki tavırlarından dolayı özür dilediğini gösteriyordu. Herhalde bu yüzden ondan uzak durduğumu düşünüyordu. Keşke her şey o kadar basit olsaydı.

Birkaç dakika sonra da Hoa gelip elbiseyi giymeme yardım etti. Hünerli elleri, elbisenin sırtından inen minicik kopçaların üstünde dans eder gibi kürekkemiklerimden başlayıp omurgamdan aşağı iniyordu. Yukarıda kalan yara izlerim görünecekti ama ilk kez bunlardan utanmayacaktım. Evet, çirkinlerdi ama yaşadığımın kanıtıydı.

İmparatoriçe, *Sen kurtlar sofrasında bir kuzusun, yavrucuğum*, demişti. *Hayattasın*.

Ama hayatta kalmak yetmezdi. Artık yetmiyordu.

Hoa boynumu ve bileklerimi incilerle süsleyip birkaçını da saçıma taktı. Crescentia'nın elbisenin yanında gönderdiği altın yarım maskenin göz çevresi de gösterişli kıvrımlar oluşturan incilerle süslüydü.

Hoa beğendiğini gösteren bir hımlamayla beni süzüp aynaya çevirdi.

Elbisem ve takılar o kadar kusursuz, o kadar hoştu ki Kayzer'in bana gönderdiği kıyafetleri giydiğimdeki gibi – vitrindeki zafer madalyası gibi– hissetmiyor, aksine baloya giden herhangi bir saraylı gibi hissediyordum.

Elbette kül tacımı takmak zorundaydım ve bu da birkaç dakikaya kalmadan elbisemin mahvolacağı anlamına geliyordu ama şimdilik kendimi çok güzel hissediyordum.

Kapım bir kez daha çalındı ama bu kez kimin geldiğini biliyordum. Hoa da bildiği için telaşla koşup kapıyı açtı. Kayzer'in hizmetkârlarından biri, elinde bir kutuyla kapıda dikiliyordu. Kül tacı.

Hoa dikkatle kutuyu aldı ve makyaj masamın üstüne koyup açtı. Arkası dönükken, pelerininin gizli cebine sakladığım hançeri yokladım. Muhtemelen ona ihtiyacım olmazdı ama en azından yanımda olması, kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Blaise ancak duyabildiğim bir fısıltıyla, "Dikkat et," dedi.

"Ne yaptığımı biliyorum," diye fısıldadım. Galiba hayatımda söylediğim en büyük yalandı bu.

Gölgelerim koridorda beni takip ederken, attığım her adımda tane tane dağılan kül tacın varlığını her zamankinden daha fazla duyumsuyordum. Kayzer daha önce yüzlerce kez beni bu iğrenç şeyi takmaya zorlamıştı ama bu kez çok daha kötüydü çünkü onlar da görüyordu. Bu tacı takmak hem bana hem onlara hakaretti. Tacı başımdan çıkarıp ellerimle unufak etmek isterdim ama bunun kimseye faydası olmazdı.

"Heron," diye uyardım. Mümkün olduğunca dikkatli konuşmaya çalışıyordum. Koridor bomboştu ama Kayzer'in gözü hep üstümdeydi ve yanlış bir şey yapmamı bekliyordu.

“Dikkatli olacağım,” dedi Heron her zamankinden daha alçak bir sesle. “Art adına özür dilerim. Madenlerde arkadaşları var da.”

“Senin de olmalı.”

Cevap vermedi. Ancak pelerini hışırdadığında, diğerlerinin gerisinde kaldığını anladım.

“Hayır,” dedi sonunda. “Sevdiğim herkesi aldılar. Ebeveynlerimi, kız kardeşimi, arkadaşlarımı. Sevgilimi. İsmi Leonidas’tı. Tanısan sen de severdin, çok zeki bir çocuktu.” Bir kez daha duraksayınca, bu konudan bahsetmenin onun için zor olduğunu anladım. O an, Heron hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Nadiren konuşur ve genelde faydalı şeyler söylerdi. Durumu Blaise ve benim kadar, hatta Art kadar ciddiye almadığı için geride durduğunu sanmıştım ama şimdi bunun doğru olmadığını anlıyordum. Aksine, geçmişte çok fazla ciddiye almış ve bunun bedelini ödemişti. ondan özür dileyip Blaise’e söz verdiğim gibi onun ailesinin de intikamını alacağımı söylemek istedim ama bir türlü konuşamadım.

Sonra konuşmaya devam etti ve ben elimden gelen tek şeyi yaptım. Dinledim.

“Muhafızlar onları öldürürken veya delirdiklerinde onları götürürken sadece izledim. Hepsi gözümün önünde oldu, daha kötüsünü hayal bile edemiyorum. Ama sen de korkunç şeyler gördün.”

Başta ne söyleyeceğimi bilemedim. Nihayet, “Artemisia’nın haklı olduğuna daha fazla inanmaya başlıyorum,” dedim. “Annemin hikâyelerindeki tanrılar bunların hiçbirine izin vermezdi. Kalovaksiyalıların kazanmasına izin vermezlerdi.”

Heron boğuk bir sesle, “Eskiden rahip olmak isterdim. Çocukken bile en çok istediğim şey buydu ama son on yıl-

dır bunu düşündüğümde, zaman zaman tanrılara kızdığım oldu,” diye karşılık verdi.

O an görünmez olduğunu unutarak gözucuyla ona baktım. Sonra önüme döndüm. “Onlara hâlâ kızgın mısın?”

Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Tanrıların elinde olsa müdahale ederlerdi diye düşünüyorum. Belki de müdahale edememişlerdir. Belki de kendimiz halledelim diye ihtiyacımız olanları verebiliyorlardır.”

“Sana bahsettikleri yetenek gibi,” dedim. “Blaise ile Art’inki gibi.”

Heron’u göremesem de başıyla onayladığını anlıyordum. “Ve seninki gibi,” dedi.

Gülmemek için kendimi tuttum. “Bana yetenek bahşedilmedi ki,” dedim. Koridorda kimse yoktu ama ağzımı mümkün olduğunca az açıp fısıltıyla konuşmaya dikkat ediyordum.

“Belki de asıl lütuf *sensindir*,” dedi. “Adil Kraliçe Huzza’nın soyundan geldin.”

İşte, yine o kelime: *Kraliçe*. Kendimi öyle hissetmiyordum ve Heron’un ülkeme bahşedilen biri olduğumu söylemesi omuzlarıma daha fazla yük bindiriyordu. Beni rahatlatmak için böyle konuştuğunu biliyordum ama bu sözleri duydukça utanıyordum. Heron’un sözleri Artemisia’nın dikkatle kurduğu tuzaklardan veya Blaise’in şüpheli bakışlarından daha çok yakıyordu canımı. Bana güveniyordu ama ben onu hüsrana uğratacaktım.

Son kez kolumu sıvazladıktan sonra yavaşlayıp geride kalarak diğerlerine katıldı. Koridorda ilerleyip ziyafet salonuna yalnız girdim.

Son anda düzenlenen bir balo olsa da Crescentia çok iyi iş çıkarmıştı. Bu kalabalığı toplaması bile büyük başarıydı. İnsan kalabalığı, devasa avizenin altında, katran variline batırılıp taşların arasında yuvarlanan bedenler gibi parlı-

yordu. Ya Baron'a hayranlıklarından ya da korkularından toplanmışlardı. Hangisi olduğunu kestirmek zordu çünkü sonuç değişmiyordu. Sonuç aynıydı: Huşu içinde teslimiyet.

Hepsi de benim gibi maskeliydi ama yıllarca detaylara dikkat ettiğim için çoğunu diğerlerinden ayırabiliyordum.

Tavus kuşu kıyafetli kadın, on yaş küçük gösteren ve gitgide güzelleşen Barones Frandhold'du; benden sadece birkaç yaş küçük olan ve Cress on altısına basar basmaz ona evlenme teklifi edip reddedilen son âşığı Lord Jakob'la çene çalıyordu. Yanlarında olan baron kocası, her zamanki gibi karısının tavırlarını görmezden geliyordu. Kendisi bir askere kur yapmakla meşguldü.

Onu özellikle aramadığım halde gözlerim Leydi Dagmær'i buldu; gerçi artık evli olduğu için ismi Leydi Dalgaard olmuştu çünkü yalnızca bekar hanımlar ve kraliyet ailesi mensupları küçük isimlerini kullanırdı. Düğünleri çok aceleyle gelmişti çünkü Leydi Dalgaard'ın babası parasını, Lord Dalgaard da yeni oyuncağını bir an önce almak istemişti. Henüz evleneli birkaç gün olmuştu ama şimdiden vücudunun açıkta kalan kısımlarında, insanların görmezden geldiği benek benek yara izleri vardı. Leydi Dalgaard, tek başına duruyordu. Sefaleti bulaşıcıymış gibi insanlar ondan mümkün olduğunca uzak duruyordu. Benim hatırladığım Dagmær, bütün etkinliklerin parlayan yıldızıydı. En çok o güler, en çok o dans eder, haftalarca kendinden bahsettirecek kadar göz önünde flörtleşirdi. Oysa şimdi, maskesinin ardındaki gözleri donuklaşmıştı ve ışıklar ve ses yüzünden korkak bir tavşan gibi irkilip duruyordu.

Vicdan azabı çekmemeliydim. Halkım çok daha kötüsüne maruz kalmıştı. Vicdan azabı çekmemeliydim ama vicdanım sızlıyordu. Benim yüzümden bu haldeydi ve bunu bilmek, omuzlarımda ağır bir yükü.

Bakışlarımı ondan çekip kalabalıkta Crescentia'yı aradım. Onu bulmak zor değildi; tek yapmam gereken, her zamanki gibi başında altın tacıyla Kayzer'i bulmaktı. Kayzer maskentanz ruhuna uygun şekilde maske takmaya tenezzül etmemiş. Neden etsin ki? Kendi gücüne o kadar tapıyordu ki bir geceliğine bile herhangi bir role bürünmesine gerek yoktu.

Dikkatini çekmek istemediğim için mesafemi korudum. Onunla derin bir sohbete dalmış Crescentia çok güzel görünüyordu. Üstü pastel lavanta, alttaki pulları ise gümüş renkli kostümü, tarz olarak benimkiyle aynıydı. İnci yerine mercan takmıştı ve böylece gül yanakları daha çok ortaya çıkmıştı. Kalovaksiyalıların gözünde evlilik ve annelik dışında hiçbir değeri olmayan bir kız olabilirdi ama Kayzer'i nasıl parmağında oynattığını görenler stratejik zekâsına hayranlık duymadan edemezdi. Arada bir sergilediği gamzeli gülüşleri, utangaç bakışlarıyla Kayzer'i parmağında oynatıyor, dimdik ve özgüvenli duruyordu. Bütün kalbiyle prenses olmak isteyen kız, kendini tamamen o role kaptırmıştı. Tek eksiği, prensiydi.

Kayzer, insanı huzursuz edecek kadar uzun süre Cress'e odaklanmıştı ama en azından bana öyle bakmıyordu. Ona bakışlarında kötülük yoktu, kafasında bir şeyleri oturtmaya çalışır gibi bakıyordu. Søren'in burada olmaması, geleceğinin böyle şekillendirildiğini görememesi kötü olmuştu ama burada olmasına da gerek yoktu. Birazcık üzülür gibi olsam da Søren'in Cress'le asla evlenmeyeceğini hatırladım. Göl-gelerimin dili olsa, o gün gelmeden ikisinin de bu dünyadan göçeceğini söylerdi.

Bu düşünceyle karnıma ağrı girdi.

Sol omzumun üstünden, "Crescentia'nın bu kadar zahmete girmesinin sebebi kısmen benim dönüşümü kutlamaksa kısmen de seni ininden çıkarmak içindir," dedi sert bir ses. "Son günlerde sensiz epey canı sıkıydı."

En korkunç kâbuslarım gözümün önünden geçerken titrememek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Kullanmak aklımın ucundan geçmese de hançer yanımda olduğu için minnettardım. Baron'un yakınlarda olduğunu bilmek beni boğuyordu. Kalbim korkuyla deli gibi çarpar, kafam dar-madağın olur, saklamaya çalıştığım soğuk terler dökerdim. Sanki yine altı yaşındaydım ve o, gözümün önünde annemi öldürüyordu. Yedi yaşına dönüyor, Kayzer ismimi belleğim-den silerken o da kırbacını kaldırıyor. Sekiz, dokuz, on; buzlu suyla dolu bir kovayla, şömine demiriyle –Kayzer'in Theodosia'yı içimden söküp geriye yalnızca Thora kalsın diye kullanmasını emrettiği her türlü aletle– başımda dikiliyordu.

Burada bana zarar veremezdi. Biliyordum. Yine de aklım-dan geçenleri yüzümden okuyamasın diye bütün sırlarımı, bütün planlarımı hızlıca taradım.

"Cress çok düşünceli," dedim bir şeyler söylemeye çalışarak. "Öyle bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım."

"Şanslısın," diye onaylarken sesinde duymazdan gele-meyeceğim bir tehdit vardı. Baron'un bana söylediği her şey zaten tehditti. Konuşsa da konuşmasa da Baron'un bizzat kendisi tehditti.

Bu konuyla hiçbir ilgim yokmuş gibi, "Madenlerde böyle sıkıntılar çıkmasına çok üzüldüm," dedim. *Keşke* ilgim ol-saydı. *Keşke* bu kadar büyük bir ayaklanma çıkarabilseydim. "Crescentia sizi çok özlemiş." Aslında Cress hiçbir zaman babasına dair hislerinden bahsetmediği için bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama galiba böyle zamanlarda bunun gibi şeyler söylenirdi.

Biraz duraksadıktan sonra, "Ben de onu özledim," dedi.

"Bence harika bir prenses olacak." Doğal ve keyifliymiş gibi konuşmakta, ellerimin titremesini durdurmakta zorlanı-

yordum fakat idare ediyordum. Baron korkudan besleniyordu; tazı gibi, korkunun kokusunu alırdı.

Kayzer'e kocaman gülümseyerek onu iyice avcunun içine alan Crescentia'yı baktık.

Baron, "O doğuştan prenses," dedi.

Gözücüyla ona baktım, keşke bakmasaydım. Crescentia'ya bakışı kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Hangi cüretle ona bakabiliyordu? Annemi öldüren adam, ne hakla kendi kızını sevebilirdi? Annemin bana böyle baktığını onun yüzünden asla göremeyecektim. O, hiçbir şeyi sevme yetisi olmayan bir taştı ve insan olduğunu hatırlamaktan nefret ediyordum. İkimizin de aynı insanı sevdiğini hatırlamaktan nefret ediyordum.

Crescentia bizi görünce göz alıcı gülümseyişi daha da büyüdü. Usulca izin isteyip yavaşça koluna dokunarak Kayzer'in yanından ayrıldı. Onun bakışlarını takip eden Kayzer'in bakışları göğsümü delip geçince nefesim kesildi.

Başımla selam verip, "İzninizle" dedim. Ben uzaklaşırken bile Kayzer'in beni izlediğini, gözlerini benden ayırmadığını hissediyordum. Bakışları tenimi çürütürken bu kirden kurtulmak için yıkanmak istiyordum.

Ben kurtlar sofrasında kuzuydum. Bu kadar çabuk korkarken nasıl kraliçe olabilirdim? Artemisia Kayzer'den çekinmezdi; ne pahasına olursa olsun, hançeri oracıkta kalbine saplamakta tereddüt etmezdi.

Arkamdan, "Thora!" diye bağırdı Cressentia. Yavaşladım ama Kayzer'in bakışlarıyla karşılaşmaktan korktuğum için dönmedim. O bakışlarda göreceğim şeyden korkuyordum.

Cress bana yetişip koluma girdi. "Gelmene çok sevindim. Harika görünüyorsun."

Atik, gri gözleri, pul pul dökülen taca, yüzüme, boynumu ve omuzlarımı kaplayan küle baktı. Fena halde kaşındırı-

yordu ama kendime dokunmaya bile cesaret edemiyordum. En iyisi, kül hiç yokmuş gibi davranmaktı.

Yapmacık olmadığını umduğum zoraki bir tebessümle, "Teşekkür ederim," dedim. "Elbiseyi yollamakla büyük incelik gösterdin. Bu akşam bizi kardeş sanabilirler." İçimde şahlanan vicdan azabını görmezden gelmek için kolunu sıvazladım.

"Zaten öyleyiz," derken yüzüne yayılan gülüşü kalbime saplanan bir ok gibiydi.

Hiçbir şey söyleyemedim. Ona yalanlardan başka bir şey veremezdim ve bu akşam ona bunu yapmayacaktım.

Ben kendim yalanım, dedim içimden. *Thora yalan.* Ama gerçekler bu kadarla da bitmiyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemeden ağzımı açtım ama konuşmama fırsat kalmadan, altın boynuzlu koç maskesi takmış bir oğlan bize yaklaştı. Yarası görünmese de, sakladığı yüz hatlarıyla kuzeylilere benzese de Blaise'i her yerde tanırdım. Artemisia'nın da oralarda bir yerde olduğunu bildiğim için temkinli bakışlarla odayı taradım ama onu göremedim. Çok fazla insan, çok fazla maske vardı.

"Dans etmek ister misiniz, Leydi Thora?" Maskenin arkasından, bana ait olmayan adımları telaffuz ederken bile Blaise'in küfreder gibi dudak büktüğünü görebiliyordum. Daha önce bu isimle hitap etmek zorunda kalmamıştı, şimdiyse bu yüzden kendinden nefret ettiği belli oluyordu çünkü adımla hitap etmesi kaçınılmazdı.

Sarı kaşları havaya kalkarak adeta saçlarıyla birleşen Cressentia kolumdan dürtüp beni ona doğru itti. Blaise konuşmak istediğim son kişiydi ama elini tutup beni dans pistine götürmesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Dudaklarımı mümkün olduğunca az aralayıp Kalovaksiyaca konuşmaya devam ederek, "Delirdin mi?" diye sordum hışımınla. "Yakalanırsan..."

"*Maskentanz'dayız,*" derken Kalovaksiya dilindeki sözcük ağzından o kadar sert çıkmıştı ki öksürdüğü sanılabilirdi. "Çok düşük bir ihtimal."

Ses tonumu değiştirmeden, "Düşük ama *mümkün,*" dedim. "Üstelik dans etmeyi de bilmiyorsun."

Blaise, "Biraz gözlemledim," dedi omuz silkip bir elini belime koyup diğeriyle boştaki elimi tutarken. Orkestranın çaldığı *glissadant* için doğru bir pozisyon olmakla beraber, adımları beceriksizceydi. Teninin sıcaklığı elbisemden içeri süzülüyordu.

Ayağıma sertçe basınca, "Yeterince gözlemleyememişsin," dedim yüzümü buruşturarak. "Benim yaptığımı yap."

İçini çekse de söylediğimi yapıp ona gösterdiğim karmaşık dans adımlarına uymaya çalıştı. Etrafımızda dönerek dans eden diğer çiftlere karışırken insanların Kül Prensesi'yle dans etmeye tenezzül eden adamın kim olduğunu merak edip bize bakmadıklarına inanacak kadar aptal degildim.

Küçükken buraya alınmazdık ama Blaise'in işgalden önce burada ne tür balolar düzenlendiğini düşünüp düşünmediğini merak ettim. Ebeveynlerimiz de böyle balolar vermişti herhalde. Bu salonda dans etmiş, şimdi Kalovaksiyalıların kullandığı altın kadehlerden şarap içmiş, annem, tanrılar ile tanrıçalar ve Astrea şerefine kadeh kaldırmış olmalılardı.

Artemisia'nın söyledikleri yüzünden Blaise'e kızgın olmam gerekiyordu ama bu kadar yakınımda olması beni huzursuz ediyordu. En son bu kadar yakinken öpüşmüştük. Bileklerimi sımsıkı tutmuş, bakışlarıma karşılık vermeyi reddetmişti. Şimdi de bana bakmıyordu ama bu kez beni reddettiği için değil, içimden taştan öfkeyi hissettiği için bakmıyordu.

Bu yüzden o ne yapacağını bilemezken ben de ağzımı açarsam öfkemi ona kusmaktan, herkesin gözünü bize dik-

mesinden korkuyordum. Böylece, çimdik oyununa benzeyen huzursuz bir sessizliğe gömüldük. Önce hangimiz pes edecekti?

Bu kez ben kazandım. Blaise, bana bakmaktan korkarmış gibi kıpırdanarak gözleriyle salonu taramaya koyuldu.

“Bu kaçıramayacağımız kadar iyi bir fırsata benziyordu ve gölgelerin konumundan hiçbir şey duyamıyorduk. Artemisia illüzyonları yarattı: Ben Elcourtlu bir dükün oğluyum, Artemisia münzevi bir taşralı hanım, Heron da görünmez kalıp güneş –daha doğrusu ay– çardaklarında gezinmeye karar verdi ve...”

“Bana güveniyor musun?” diyerek sözünü kestim çünkü o, konunun etrafından dolaştıkça asıl meseleye gelemiyorduk..

Kaşlarını çatıp beni döndürünce odaya şöyle bir göz gezdirme fırsatı buldum.

Pek çok kişinin bize bakmadığını görünce rahatladım; kendi özel meseleleriyle meşgullerdi. Ama Kayzer dahil, diğerleri bize bakıyordu. Blaise beni döndürürken gözlerimiz buluştuğunda bakışları mideme kurşun gibi çöktü.

Beni döndürmeyi bitirip elini yeniden belime koyduğunda, “Ben... neden soruyorsun?” diye sordu Balise.

Tam bir cevap olmasa da kabul edilebilir bir cevaptı. “Oyun oynamak için her şeyi riske atmayacağım, Blaise,” diye fısıldadım. “Sen eğlen diye maymunluk yapmayacağım.”

“Yok öyle bir şey...” dedi ama sesini yükselttiğini fark edince sakinleşip, duyan var mı diye etrafına bakındı. Neyse ki diğer dansçılar sohbete dalmıştı. Yine de sesini alçaltıp, “Bu da nereden çıktı?” diye sordu.

“Art, Crescentia’yı zehirleme fikrinin senden çıktığını söyledi. İki kişiye yetecek kadar Encatrio var ve bu kalede şımarık bir kızdan çok daha büyük bir tehdit oluşturan pek çok kişi var. O yüzden bunun, sadakatimi kanıtlamam için içinden geçmemi istediğin başka bir ateş olmadığını söyle.”

Elimin altındaki omuz kasları gerilince teni daha da ısındı.

“Benim merak ettiğim şey, sadakatin değil,” dedi biraz sonra. “Aklın. On yıldır Kalovaksiyalıların elindesin, Theo. Bu kolay kolay geride bırakılacak bir şey değil.”

Blaise sadece korkularımı dile getirse de sözleri canımı yakıyordu. “Söyledim ya, ben iyiyim. Ve başkalarının akıl sağlığını değerlendirmek sana düşmez. Madenlerde geçirdiğin beş yılın sende iz bırakmadığını söyleme.”

Öfkesi fokur fokur kaynıyordu ama ondan çekinmiyordum.

“Attığımız her adım tehlikeli, Blaise,” dedim. “Ve güvenilebileceğim insanlara ihtiyacım var. Bana güvenen insanlara.”

Boğuk bir kahkaha attı. “Ama bana güvenmediğin çok belli, Theo.”

İtiraz etmek istedim ama haklıydı. Aynı şeyi istediğimize inanıyordum; beni korumak için hayatını tehlikeye atacağına inanıyordum. Ama onunkisi dolaylı bir sadakatti çünkü Ampelio’ya söz vermişti. Yüzde yüz bir sadakat değildi, tercihen değil, görev bilinciyle sunulan bir sadakatti. Öpüştüğümüzden beri bana bir simge değil de insan olarak değer verdiğini sanıyordum ama bileğimden nasıl tuttuğunu, gözlerime bir türlü bakamadığını hatırladım. Ben onun için sadece görevdim, hepsi bu.

Blaise haklıydı: O bana ne kadar güvenirse ben de ona ancak o kadar güvenebilirdim.

“Bana bir sebep ver,” dedim. “Cress’i zehirlemek için geçerli tek bir sebep.”

Dudağını yaladı, cevap ararcasına gözleriyle etrafı taradı. “Yakında prenses olacağını söylüyorlar. Evlenmelerine fırsat kalmadan Søren ölecek,” dedim. “Ancak bana geçerli bir sebep gösterirsen bunu yaparım.”

Dudakları seğirdi. "O kız Kalovaksiyalı. Baron'un kızı. Bunlar yeterli sebepler," diye çıkıştı. "Asıl sen onu öldürmek için bir sebep göstermelisin."

"Elini kana bulamadı," dedim. "Kitap okumayı, oğlanlarla flört etmeyi seviyor. Bize zararı yok."

Gözlerinde kopan savaş çılgılığıyla belimi iyice sıktı. "Köleler, dayak yeseler bile zamanla sahiplerini sevmeye başlarlar. Senin de kendi sahibini sevmene şaşmamalı."

Blaise kendince rahatlatıcı sözler söylediğini zannetse de bunları duymak içimde bir şeyleri ateşe vermişti. "Ben köle değilim, Blaise. Ben kraliçeyim ve düşmanlarımı tanıyorum. Yanlış adamın kızı olması Cress'i onlardan biri yapmaz."

Şarkı biter bitmez, içten içe peşimden gelmesini umarak ondan uzaklaştım. Ama peşimden gelmemesi gerektiğini bilecek kadar tanıyordu beni.

Daha balo salonunu yarılamiştım ki Kayzer iri vücuduyla önüme dikiliverdi. Reverans yapıp doğrulduğumda hâlâ orada olduğunu, bütün gece yaptığı gibi gözünü benden ayırmadığını fark ettim. Midem bulandı.

"Ekselansları," dedim.

Gözlerimi kaçırdım. *Ben uysal ve zararsız Thora'yım,* dedim içimden. *Kayzer'i kızdırmazsam beni öldürmez.*

Dudağını çirkin bir şekilde büzerek, "Kül Prensesi," dedi. "Umarım son haftalarda madenlerdeki hizmetleri ve ayaktakımını hizaya getirdiği için Baron'a teşekkür etmişsindir." Bunu düşünmek midemi bulandırsa da, "Elbette, Ekselansları," dedim. Baron o *teftişler* sırasında kim bilir halkımdan kaç kişiyi öldürmüştü.

Kayzer bana yol vermek için kenara çekildi ama ben geçerken sürtünüp eliyle belimi ve kalçamı yokladı. Önce şaşkınlık, sonra tiksinti kapladı içimi. Titreyip irkilmemek için kendimi tuttum çünkü o da bunu istiyordu ve tepki ver-

mem çok kötü olurdu. Korsemdeki hançer uzanabileceğim kadar yakındı, bir an onu çekip çıkardığımı ve daha o ne olup bittiğini anlayamadan gırtlığımı boydan boya kestiğimi hayal ettim. Çok istememe rağmen yapamamak acı veriyordu. Titreyen ellerimi iki yanımda hareketsiz tutmak çok zordu. Böyle bir şeye yeltenseydim muhafızlar anında üstüme atılır, eli kulağındaki kalkışmamız başlamadan biterdi.

Değmezdi. Daha değil.

Yüzünü bana yaklaştırdınca nefesindeki ekşi şarap kokusunu aldım. Kusmamak için yutkundum.

Kulağıma, "Kafir olmana rağmen son zamanlarda pek güzelleştin," dedi.

Sözleri kir tabakası gibi tenimi kaplasa da belli etmeye çalıştım. *Yakında*, diye söz verdim kendime. Yakında onu öldürecektim ama bugün değil. Bugün rol yapmalıydım.

"Teveccühünüz, Ekselansları." Bu sözler benim değil, Thora'nın ağzından çıkmıştı ama boğazımı yakıyordu.

Kalbim küt küt atıyor, sanki bütün salon müzik sesiyle onu da duyuyordu. Kayzer beni hemen bırakmadı, kalçamı daha da sıktı, sonra çekip gitti. Upuzun ve titrek bir nefes verip hızla ters yöne gittim.

Blaise, yüzünde belirgin bir öfkeyle Kayzer'in arkasından bakıyordu. Gizleyemediği öfkesi sert bir çizgiye dönen dudaklarından, maskenin altında alnında gerilen çizgilerden belli oluyordu. Gözlerimiz buluşunca bakışları yumuşadı. Asıl düşmanımızın kim olduğunu hatırladık.

Blaise bana bir adım atsa da başımı iki yana salladım. Zaten benimle dans ederek yeterince dikkat çekmişti, birileri ona kimliğini sorsa bütün yalanları ortaya çıkıverirdi.

Bir dakikalık rahatlamayı göze alamayacağımız kadar tehlike vardı ve zaten Blaise'in beni rahatlatmasını isteyip istemediğimden emin değildim.

Ben geçerken kalabalık saygıdan değil, güzel kostmlerine kl bulaşmasın diye yol veriyordu. Onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak için salonun bir köşesine çekildim. Kayzer'in elinin hayaleti hâlâ kalamda, ekşi nefesi burnumdaydı. Muhtemelen bu hatıra bu gece kâbuslarıma musallat olacak ve uzun süre de peşimi bırakmayacaktı.

nnde durduğum köşeden yumuşak bir ses, "Hâlâ oyun mu oynuyorsun, kuzum?" dedi.

İmparatoriçe, iskeleti andıran bedeninin, içinde kaybolduğu gri elbisesiyle orada dikiliyordu. Maskesi, göz yerine açılan iki delikle, şakaklarını saran ince ve organze siyah bir şeritten ibaretti. Sanki kadın değil hayaletti.

"Oyun oynamaktan hiç hazzetmem," dedim titremeden çıkan sesime şaşırarak.

Güldü. "Herkes oyun oynar, kuzucuğum. Kayzer sarayda oynar, Baron savaş meydanında, Sren gemilerinde. Arkadaşın bile oynuyor; iyi de oynuyorlar."

Bir an Blaise'i kastettiğini sanınca kalbim duracak gibi oldu, neyse ki Crescentia'dan bahsediyordu.

"ok güzel bir prenses olacak," dedim.

İmparatoriçe, "Zaten bir prensesin yapması gereken tek şey güzel olmaktır," dedi alaycı bir gülüşle. "Onlardan güzellik ve zarafet dışında bir şey beklenmez. Sen de bilirsin. Çocukluğundan beri bu rolü onuyorsun. Kederli gözleriyle kırılgan, güzeller güzeli Kl Prensesi. Belki de o kadar kırılgan değilsindir."

İmparatoriçe'nin sözleri, içimde unuttuğum bir şeyleri drtt. Anlamazlıktan geldim. "Kayzer, unvanımı benden almamakla büyük incelik gösterdi," dedim.

İmparatoriçe güldü. "Kayzer pek çok şey olabilir ama ikimizin de bildiği gibi, kesinlikle *ince* ruhlu biri değil." Buz gibi elleriyle elimi tuttu. Kemikten ve incecik bir de-

riden ibaret değildi. “Oynadığı bütün oyunları kazanır. O yüzden Kayzer.”

Çünkü hile yapıyor, demek isterdim ama doğru cevap bu değildi. Doğru cevap yoktu, İmparatoriçe de bunu biliyordu.

“Hayatta kalmak yeterlidir, kuzucuğum.”

Alnıma buz gibi bir öpücük kondurdu ve külden kararan dudaklarıyla saraylı kalabalığına karışıp gözden kayboldu.

BEDEN

M askentanz, doğu göğü pastel renklerle ısınıp ay batıda hızla kaybolana dek sürdü ve ben gecenin geri kalanını Kayzer'in bakışlarından kaçmak için o köşeden o köşeye sinerek geçirdim. Bedenim gitgide ağırlaşıp uyuştuğunda bile, Kayzer'den korktuğum için mi yoksa balo yüzünden mi bilmem, uyku bana kilometrelerce uzaklıktaymış gibi geliyordu. Son misafirler de kapıdan çıkarken, huzursuz gececeğinden emin olduğum birkaç saat için odama çekilmek üzere gönülsüzce peşlerinden gittim ama kapıya geldiğimde, elinde ballı baharatlı iki kahve fincanıyla Cress'in beni beklediğini gördüm.

Arkadaşıımı görünce içim rahatlasa da odamda sakladığım zehir ve o zehirle yapmam gerekeni hatırlayınca bütün rahatım kaçıverdi. Blaise'le yaptığım konuşma zihnimde dönüp duruyordu ama onu susturmayı başardım.

Cress fincanlardan birini bana uzatırken, "Gece yeni başlıyor," dedi.

Teşekkür edip fincandan küçük bir yudum aldım. Astrea geleneğinde kahveye bal, tarçın ve süt karıştırılırdı. Çoğu Kalovaksiyalıya fazla tatlı gelse de Crescentia kahvesini hep

böyle içerdi. Şekerli şeyleri sevdiği için mi yoksa bu küçük jestinin beni mutlu edeceğini bildiği için mi kahveleri getirdiğini merak ettim yine.

Kahve, sabahları beni öpen annemin nefesi gibi kokarken onun hatırası beni hem rahatlatıyor hem de içimi yakıyordu.

Crescentia koluma girdi ve kalabalık salonda ilerleyip kapıya gitmek yerine yandaki daha küçük koridora çekti. Bu kadar yakınımda olması ve yapmam gereken şeyi düşününce, görmezden gelmeye çalıştığım bir kıymık kalbime saplanıp içimi deşti adeta. "Yatmalıyım, Cress," dedim. "Çok yorgunum."

Cress neşeyle kolumu sıvazlayarak, "Bu yüzden kahve getirdim ya," dedi. "Bu akşam konuşma fırsatımız olmadı, Thora."

"Biliyorum. Öyle harika bir ev sahibiydin ki seni insanlardan çalmak istemedim. Ama yarın konuşuruz, söz veriyorum."

Yürürken gözucuyla bana baksa da kolumu bırakmadı.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Bana kızgın mısın?" diye sordu. Sesindeki kırgınlık kalbime işledi.

"Hayır," dedim gülerek. "Elbette kızgın değilim."

"Benden kaçıyorsun," diye üsteledi. "Bu hafta hep kaçtın. Bu gece de. Şimdi bile kaçıyorsun."

"Söyledim ya, hastaydım." Söylediğime kendim de inanmıyordum.

"Sadece bir saat, Thora. Lütfen."

Cress konuşurken o kadar üzgün görünüyordu ki içim acıdı. 'Tamam' demek istedim. Hem neden *tamam* demeyeyim ki? Odamda ne yapabilirdim ki? Biz Blaise ve Artemisia'yla tartışırken Heron da arabuluculuk etmeye çalışacaktı. Üstelik Blaise, Kayzer ve gördükleri hakkında konuşmak isteyecekti

ama böyle bir şeye izin veremezdim. Kayzer'in bana dokunuşunu, tenime değen nefesini düşününce bile irkiliyordum.

Blaise bu konuyu açarsa darmadağın olurum ve bana birazcık saygıları varsa o da kalmazdı.

En kolayı Cressentia'yla kalmaktı çünkü onun yanında olmak, Thora'ya dönüşmek demekti ve Thora her şeyi kafaya takmazdı. O anda Thora olmak lütuf gibiydi.

"Pekâlâ. Biraz daha ayakta kalırım." Bir an duraksadıktan sonra, "Seni özledim, Cress," dedim.

Loş koridorda adeta ışık saçıyordu. "Ben de seni özledim," dedi ve omzuyla kapıyı itip açtı.

Serin sabah havası yüzüme çarpınca beni nereye getirdiğini fark ettim. Gri bahçe. Hiçbir zaman annemin dönemindeki kadar güzel olmayan bahçe bu ışıktaki tekinsiz ve hoş görünüyordu. Kendi hayaletleriyle dolup taşan hayalet bir bahçe. Çıplak ağaçların iskeleti andıran dalları, kemikli parmaklar gibi göğe yükseliyor, dumanlı gölgeleri şafak ışığında yere vuruyordu.

Cress bahçeye bakarken hoşnutsuz bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. Burası ona göre değildi. O renkleri, müziği, kalabalığı ve yaşamı tercih ederdi ama gözlerimiz buluşunca gülümsedi. Benim için yaptığı bir şey daha; bu bahçenin benim için ne ifade ettiğini biliyordu. Çünkü o da annesini yitirmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Bunları düşünürken omuzlarıma daha fazla ağırlık bindi.

"Öğle yemeği yüzünden, değil mi?" diye sordu. "Sana o iğrenç elbiseyi giydirdim ve Prens'le konuşmanı çok kışkılandırdım. Keşke yapmasaydım. Çok... yakışıksız oldu. Özür dilerim."

Özür dilemesine çok şaşırmıştım. Cress'in daha önce herhangi birinden özür dilediğini hiç duymamıştım, en azından içtenlikle özür dilediğini. Bu seferki özrü, istediğini almak

için basit bir yöntemden ibaret değildi. Sesindeki pişmanlığı fark etmemek imkânsızdı. Gülümseyip başımı salladım.

“Senin yaptığın hiçbir şey yakışksız olamaz, Cress. Yemin ederim sana kızgın değilim.” Pek ikna olmamıştı, o yüzden kolunu sıvazlayıp yalanımın inandırıcı olmasını umarak dosdoğru gözlerinin içine baktım. “Prens’le ilgilenmiyorum. Yemin ederim.”

Cress dudağını ısırıp başını eğerek kahvesine baktı. “Olabilir. Ama o senden hoşlanıyor.”

Gülünç bir şey söylemiş gibi kahkaha attım. “Arkadaş olarak,” derken bile bu kadar kolay yalan söylediğime kendim de şaşıyordum. Üstelik Søren’in dudaklarının hatırası belleğimde bu kadar tazeyken. “Bir delikanlı elbette evlenmek istediği kızın en yakın arkadaşının dostluğunu kazanmak ister. Zaten biz hep senden bahsediyoruz.”

Usulca gülümsedi, omuzlarından bir yük kalkmış gibi rahatladı. “Gerçekten prenses olmak istiyorum,” diye itiraf etti.

“Sen çok iyi bir prenses olacaksın,” dedim içtenlikle. İmparatoriçe’nin sözlerini hatırladım: Zaten bir prensesin yapması gereken tek şey güzel olmaktı.

Bir an sessizleşip en büyük ağacın altındaki taş banka oturdu ve yanına gitmemi işaret etti. Yanına oturduğumda derin bir nefes alıp, doğan güneşin pastel ışıklarına bulanmış bahçeye bakarak usulca, “Ben imparatoriçe olduğumda, Thora, bir daha asla o korkunç tacı takmak zorunda kalmayacaksın,” dedi.

Sözleri beni şaşırttı. Savaş boyası olayından beri kül tacından hiç bahsetmemiş, hatta ona bakmamıştı bile. Artık alıştığını, görmezden geldiğini düşünmüştüm. Belli ki onu yine hafife almıştım.

“Cress,” diyerek söze girecek oldum ama yüzünü bana dönüp ellerimi avuçlarına alarak gülümsedi.

Daha kararlı bir sesle, "İmparatoriçe olduğumda her şeyi değiştireceğim, Thora," dedi. "Kayzer sana kötü davranıyor. Prens'in de öyle düşündüğünden eminim. Buna ne kadar üzüldüğümü biliyorsun." Bir an öyle hüzünlü bir gülümseme takındı ki, sanki acınacak durumda olan ben değildim de oydu. "Prens'le evlenip sana göz kulak olacağım. Sana yakışıklı bir koca bulacağım ve hep istediğimiz gibi, çocuklarımızı birlikte büyüteceğiz. Çok iyi arkadaş olacaklarının hiç şüphem yok. Tıpkı bizim gibi. Gönül kardeşi olacaklar."

Boğazıma bir yumru oturdu. Hayatımı Crescentia'ya emanet etseydim, mutlaka güzel, sade ve basit bir şeye çevirirdi. Ama bu, her şeye sahip şımarık bir kız için çocukça bir temenniden fazlası değildi. Annem işgalden önce, ülke yönetmenin zorluklarını, bir kraliçenin hayatının kendisine değil, halkına ait olduğunu öğretmişti. Benim halkımsa açtı, yaralıydı ve birinin onları kurtarmasını bekliyordu.

"Gönül kardeşliği," dedim bu sözlerin ağırlığını hissederek. Hafife alınacak bir şey değildi; bir insanı sadece sevmeye değil, ona güvenmeye de yemin etmektir. Kimseye güvenmediğimi, artık böyle bir yetim olmadığını sansam da Cress'e gerçekten güveniyordum, hep güvenmişim ve on yıllık dostluğumuzda bir kez olsun bundan pişman olmamıştım. O benim gönül kardeşimdi.

Gölgelerimin bizi izlediğini biliyordum. İkinci kattaki pencerelerin arkasından bize bakan silüetlerini görebiliyordum. Neyse ki hiçbir şey duyamazlardı.

Temkinli bir ses tonuyla, "Cress," dedim.

Sesimdeki çekinceyi fark etmiş olmalıydı ki kaskatı kesilip şaşkın bir tebessümle sarı kaşlarını kaldırarak bana baktı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Onları kontrol etmem gerektiğini bilsem de sözler ağzımdan dökülüyordu çünkü Cress bana hep dürüst olmuştu. Biz

gönülden kardeşlik ve bunu bizzat kendisi söylemişti. Bana değer verecek kadar seviyor olmalıydı.

“Bir şeyleri değiştirebiliriz. Sadece benim için değil, diğerleri için de.”

Kaşlarını çatıp, “Hangi diğerleri?” diye sordu. Henüz anlayamadığı bir espri yapıyormuşum gibi dudaklarında kararsız bir tebessüm belirdi.

Ağzımdan çıkan sözleri geri almayı çok isterdim ama artık çok geçti. Evet, Cress’in Baron’un kızı olması onu mükemmel bir hedef yapıyordu ama öte yandan çok da değerliydi. Onu bizim safımıza çekebilir miydim? Vecturia konusunda gölgelerimin düşüncesini değiştirmiştım. Bu düşüncemi de onlara benimsetebilirdim. Cress’i kurtarabilirdim.

Yüzüne bakarak, “Astrealılar,” dedim usulca. “Köleler.”

Tebessümü bir an yüzünde dondu, eski halinden geriye kalan bir ize dönüştü sonra da silinip gitti.

Alçak sesle, “O konuda yapılacak bir şey yok,” dedi.

Bu bir uyarıydı. Duymazdan geldim. Elini avcuma aldım. Elini geri çekmedi ama elimi de sıkmadı.

Sesime sızan bir çaresizlikle, “Ama değiştirebiliriz,” dedim. “Kayzer zalim bir adam. Sen de biliyorsun.”

“O Kayzer, istediği kadar zalim olabilir,” diye karşılık verdi. Yakınlarda dinleyen biri varmış gibi etrafa bakındı. Gözlerimiz yeniden buluştuğunda yabancı, sakınılması gereken biriymişim gibi baktı. Yıllar süren dostluğumuz boyunca bana bir kez bile böyle bakmamıştı.

Elini fazla sıkığının farkında değildim ama Cress irkilmedi bile. Elini çekmeye de kalkışmadı. “İmparatoriçe olduğunda. Eğer... Sören’le evlenirsen, bir şeyleri değiştirebilirsin. İnsanlar seni sever, Kayzer’den çok seni desteklerler ve ülkeyi onun elinden kolayca alırsın.”

“Bu vatana ihanet,” dedi gergin bir sesle. “Kes şunu, Thora.”

İtiraz etmek, adımın Thora olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama daha konuşmadan, Cress’in arkasında, bahçeye bakan yüksek bir pencerede bir şey dikkatimi çekti. Gri elbiseli solgun bir siluet. Kadın düşerken sarı saçları da arkasında kuyrukluyıldız gibi uzuyordu. Bahçenin diğer tarafına, otuz metre kadar ötemize düşerken, iliklerime kadar işleyen korkunç bir çığlık duydum. Fincanlarımız ellerimizden düşüp taş zeminde paramparça olurken Cress’le birlikte hızla o tarafa koştuk ama biz oraya varana kadar çok geç olacaktı. Kimse böyle bir düşüşten sağ çıkamazdı.

Önce kanı gördüm. Kadının bedeni bir kan gölünün içinde kalmıştı. Gri elbise, gri taşlar, kadının beti benzi atan solgun teni dışında görebildiğim tek renk kanın rengiydi. Kırılan kemikleri, doğal olmayan açılarda bükülen uzuvlarıyla ipleri kesilen bir kuklayı andırıyordu.

İçten içe kim olduğunu biliyordum ama nihayet yüzüne bakabildiğimde büyük bir şokla sarsıldım. Kendimi o kadar kaybetmişim ki Crescentia’nın korkunç çığlıklarını bile duyuyordum. Tartışmamızı unutmuş, onu İmparatoriçe’nin bedeninden koruyabilirmişim gibi şok ve korkuyla koluma yapışmıştı.

Cress’i bırakıp kan gölünün çevresinden dolaşarak yavaşça bedene yaklaştım. Yere çömelip elimi İmparatoriçe’nin yanağına götürdüm. Yaşarken bile teni soğuktu ama şimdi bu soğukluk çok daha sahiciydi. Rüyalarımda peşimi bırakmayacağını bildiğim, hiçliğe odaklanan gözlerini kapadım.

Beni darmadağın edense, dudakları oldu. Kurumuş dudaklarında, sevgiyi andıran bir duyguyla alnıma kondurduğu öpücük yüzünden hâlâ kül lekesi ve yüzünde her zamankin-

den daha daha geniş bir tebessüm vardı. Søren'in gülüşüne benziyordu.

Crescentia omzumu dürttü. "Thora. Yukarı bak."

İmparatoriçe'nin düştüğü pencerede bir siluet bize bakıyordu. Karanlıkta yüzünü seçemiyorduk ama altın tacı sabah güneşinde parlıyordu.

YAS

Crescentia ve ben, İmparatoriçe'nin ölümünü takip eden haftalarda, gördüğümüz şey hakkında konuşmadık. Ondan önce konuştuğumuz konunun bahsini de açmadık. Her şeyin tuhaf bir kâbus olup olmadığını merak etmeden duramıyordum. Ama kâbus olamazdı çünkü her sabah uyan-
dığımda İmparatoriçe'nin gerçekten de öldüğünü anlıyordum.

Biz onu bulduktan saniyeler sonra muhafızlar gelip bizi sorguya çekmişti ama ikimiz de Kayzer'i suçlamayacağımızı biliyorduk.

Onlara hiçbir şey görmediğimizi söylediğimizde hiç reddüt etmeden bize inandılar.

Saray, kimilerinin yıllardır dedikodusunu yaptığı, kimilerininse üstüne iddiaya girecek kadar duygusuz olduğu, İmparatoriçe'nin deliliğine yenik düşüp intihar ettiği söylentileriyle çalkalanıyordu.

En büyük bahsi Kayzer'in kazandığını duymuştum ama dedikodu olsa bile buna inanmak zor değildi.

Benim davetli olmadığım ancak Cress'in katıldığı cenaze töreni sessiz geçti. Cenazeden sonra Cress yanıma gelip İmparatoriçe'nin bedeninin nasıl sergilendiğinden bahsetti. Bedeni

temiz ama bulduğumuzdaki gibi kırıklarla doluymuş. Kayzer şapelde arkalarda oturmuş, sadece birkaç dakika kalmış ve geleneksel cenaze konuşmasını yapmadan da çıkıp gitmiş. Kalovaksiya geleneklerine göre yas tutanlar saçlarını kazımalıydı ama Kayzer yıllardır herhangi bir savaşa katılmadığı halde, saçları savaşçılarındaki gibi uzundu.

Cress'in sesinde bir hoşnutsuzluk, daha önce konuştuğumuz konunun onu birazcık olsun etkilediğine dair bir ipucu yakalamaya çalıştıysam da her şeyi unutmuş gibi davranıyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Yetiştirilme tarzını göz önünde bulundurmadan, sadece arkadaşım olduğu için Cress'e güvenmekle hata etmiş olabilirdim. Benim için kâbustan farksız olan bu dünya, onun bildiği tek dünyası ve yuvasıydı. İnsanın mutlu olduğu bir dünyada kendini yuvasında hissetmesi çok da zor olmasa gerekti. Oraya çıkmak için sırtına bastığı insanların farkında bile olmayan biri. Onları görmezken hem de.

Blaise bahçede olanları sormak istemişti ama maskentanz'daki konuşmamızdan beri ona kızgınlığım geçtiği halde konuşmaya hazır değildim. Konuşmaya kalkışırsam bütün sözler ağzımdan uçuverecekti. Konuşursam, İmparatoriçe'nin uyarısını, Kayzer'in dokunuşlarını, Sören'e beslediğim hisleri, Cress'e bazı şeyleri itiraf etmenin kıyısından döndüğümü anlatıverirdim. Bunları bilmemesi daha iyiydi. Blaise kendince beni korurken ben de kendimce onu koruyordum.

Yine hile yapacağı bir şeyle, kurallarını önceden öğrenmem gereken yeni bir oyunla ortaya çıkmasını beklesem de Kayzer'den henüz ses yoktu. İmparatoriçe, Kayzer'in Astrea üzerindeki kontrolünü ebediyen sağlamak için benimle evlenmek istediği konusunda haklıysa, çok yakında evlilik teklifi almam gerekiyordu. Bu düşünce kâbuslarıma sızıyor, uyanıkken de beynimi kemiriyordu. Ne kadar sık banyo ya-

parsam yapayım, tenimi sünger ve yağlarla ne kadar sert keselersem keseleyeyim, bana dokunan elini bir türlü söküp atamıyordum. Bazen ekşi nefesini duyduğumu sanıp irkilerek uyanıyordum.

Bir gün uyandığımda, parmaklarım yastığımın altındaki sert ve sıcak bir şeye değdi. Çekip çıkarınca Encatrio şişesi olduğunu fark ettim. Şiltemin altına, her zamanki yerine bırakmıştım ama sanki birileri, unuturum diye yerini değiştirmişti. Gölgelerimin baktığını biliyordum ama hiçbirisi bir şey söylemedi. Hiçbiri şişenin orada olmasına şaşırmamıştı.

Bir şey söylemeliydim, söylemem gerektiğini biliyordum ama yine savunmaya geçmek istemiyordum. Ben de onlar kadar, bahanelerimin tükendiğinin farkındaydım.

Elimde Encatrio şişesiyle yatağımdan çıkıp tek kelime etmeden şiltenin altındaki yerine soktum.

Gölgelerime de daha önce sayısız kez söylediğim gibi, aceleci davranıp Cress ile Baron'u zehirlemek tedbirsizlik olurdu. Hata yaparsak, Kayzer beni suçlu bulup muhtemelen Søren gelmeden kellemi vurdururdu. Planımız suya düşerdi, bu tehlikeyi göze alamazdık. Ancak bu, gerçeğin yalnızca küçük bir parçasıydı. Aslında en büyük neden, bahçede Cress'le yaptığım konuşmanın zihnimde tekrar tekrar dönüp durması ve İmparatoriçe tam o anda düşmese ne olacağını, Cress'in ne söyleyeceğini hayal etmeye çalışmamdı.

Bu konuyu ona bir kez daha açmaktan korkuyordum. Yüzündeki temkinli ifadeyi unutamıyordum; diğer Astrealı köleleştirme konusunda hiçbir şey yapamayacağımızı söyleyen sözleri her an kulağımdaydı. İçten içe, yanıldığıma inanmak istiyordum.

Her sabah, Hoa gelmeden Søren'den mektup var mı diye kapının önünü kontrol ediyordum ama hiç mektup gelmedi. Aslında birkaç gün önce dönmesi gerekiyordu; bu yüzden

Vectura'nın hâlâ direndiğini tahmin ediyordum ama Søren'i de bir daha görememekten korkuyordum.

Peki, döndüğünde neyle karşılaşacaktı? Bu sarayda sevdiği tek kişinin, annesinin artık olmadığı bir dünya. Onunla vedalaşma fırsatı bile olmadı. Onu o kadar iyi anlıyordum ki bu yüzden ona bir mektup daha yazmaya karar verdim.

Masama oturdum, gölgelerime de ne yaptığımı söylemedim. Artemisia'nın soluğunu yine ensemden hissetmek istemiyordum. Bu kez sözlerimin altında herhangi bir strateji, hile veya dalavere değil, sadece dürüstlük varken buna katlanamazdım.

Sevgili Søren,

Annenin haberini almışsındır. Keşke yanında olup seni teselli edebilseydim. Annen iyi bir kadındı ve pek çok insanın bilmediği kadar güçlüydü. O akşam birkaç dakikalık sohbetimizde, böyle bir adam olduğun için seninle ne kadar gurur duyduğunu söylemişti. Yeterli değil, biliyorum ama umarım az da olsa senin için bir teselli olur. Seni çok seviyordu, Søren.

Bu mektup birilerinin eline geçerse Kayzer'in birazdan yazacaklarını için beni ağır biçimde cezalandıracağını biliyorum ama bence bunları bilmen gerekiyor.

Annem on yıl önce öldürüldü, zamanla acının hafifleyeceğini söylemek isterdim ama yalan olur. Annemin olmadığı bir dünyada nefes almaya alışabileceğimi sanmıyorum. Ölümünün tekrar tekrar gözümün önüne gelmediği bir gece yok. Tavsiyeye ihtiyacım olduğunda veya ona soru sormak iste-

diğimde hep ona danışmak isteyeceğim. Ama bir yanımda hep eksik kalacak.

Başta inanmayacaksın. Kendine sık sık onun öldüğünü hatırlatman gerekecek. Artık burada olmadığını bile bile, eve döndüğünde içten içe gemine el salladığını görmek isteyeceksin. Ama sallayamayacak ve bunun için çok üzgünüm.

Sonra yas tutacaksın. Sabah yatağından çıkıp hayatına devam etmek için tüm gücünü kullanacaksın ve başaracaksın çünkü sen böyle bir adamsın. Şu anda sana güvenen binlerce insan var ve bu kaybın seni mahvetmesine izin vermeyecek kadar iyi bir lidere.

Daha sonra –hatta belki bu sırada– kızacaksın. Onu aldıkları için tanrılara kızacaksın; onu delirttikleri için babana ve saraydakilere kızacaksın; hatta bu olaya şahit olduğum halde engelleyemediğim için bana da kızacaksın. Kızsan da anlarım.

Kızgınlıktan sonra bir evre varsa da ben henüz bulabilmiş değilim.

Sevgilerle,

Thora

Mektubu kıvırmaya başlayınca aklıma gelen bir düşünceyle donakaldım.

Kısmen gölgelerim de duyabilsin diye, kısmen de yüksek sesle düşünmek için, “Søren’e annesini Kayzer’in öldürdüğünü söylersem, aralarındaki uzaklık hiç kapanmaz,” dedim. “Kayzer’e alenen baş kaldırmaya yetecek kadar hiddetlenecektir.”

Hiçbiri bir şey söylemedi.

Nihayet Blaise, "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü başka seçeneği olmadığını hissettireceğim."

Mektubu açıp tüy kalemimi bir kez daha mürekkep şişesine daldırdım, planın parçaları yerine oturmaya başlıyordu. Kaçınılmaz şekilde, sadece bir parçayı çekmekle bir piramidi yıkmak kadar kolay görünüyordu.

İçimden bir ses, *Kalbine bir hançer saplamak kadar kolay mı?* diye sordu ama onu duymamaya çalıştım. İşlerin buraya geleceğini biliyordum; çünkü bu fikir benimdi. Bana kalırsa Astrea'yı tekrar ele geçirmenin tek yolu buydu ve Søren'e sandığımdan daha çok değer vermem, düşüncemi değiştirmeyecekti.

Ertesi gün kapıyı açtığımda, beni Cress'le kahve içmeye davet etmek için gelen Elpis'i karşımda buluverdim. Önce daveti geri çevirmeyi düşündüm çünkü ne zaman onun etrafında olsam, içimdeki suçluluk duygusu dayanılmaz oluyor, bir yandan da maskentanz gecesi konuştuklarımızı dile getirme vaktimizin gelmesini bekliyor, korkmadan edemiyordum.

Kalbim küt küt atarken Elpis'e, "Bir dakika," dedim. O kapıda beklerken odama dönüp şiltemin altındaki Encatrio şişesini aldım. Kullanmayacaktım ama yanıma alırsam, hem gölgelerim konusunda zaman kazanacaktım hem de zehri gerçekten kullanmak istediğimi düşüneceklerdi. Şişeyi gri sırmalı yas elbisemin cebine koyarken gölgelerimin bana baktığını hissedebiliyordum. Ne uyarı ne de teşvik mahiyetinde herhangi bir işaret verdiler. Artemisia bile insafa gelip sessiz kalmıştı. Belki de blöf yaptığımı anlamışlardı.

Kapıya döndüğümde Elpis gülümsedi ve birlikte koridor-
dan çardağa doğru yürümeye koyulduk. Koridorlar kalabalık olduğundan konuşamıyorduk. Yine de yanımda olması odak-

lanmamı sağlıyordu. Tüm bunları yapmamın, kazandığımı hayal etmekte zorlandığım bir oyun oynamamın, cebimde hedefi en yakın arkadaşım olan bir zehir şişesi taşımamın nedeni Elpis'ti. Elpis ve hayatları boyunca kölelik eden diğer herkes. Zincire vurulan, dövülen ve aç olmalarına rağmen hâlâ, daha iyi bir dünyayı hayal etme cesaretine sahip olan herkes. Onlara o dünyayı kuracaktım ama masum insanların kemiklerini kullanarak değil.

Sarayın doğu kanadına açılan boş bir koridora saptık. Konuşmak hâlâ büyük bir riskti fakat Elpis tamamen yalnız olduğumuza kanaat getirince elimi tuttu. İncecik parmakları bir kez daha suçluluk duymama sebep oldu. Önceki akşam beş çeşit yemek yemiştım; peki, o en son ne zaman bir kâse çorba içmişti?

Elime bir şey tutuşturup elini çekti. Avcuma baktığımda, Cress'in ipek elbiselerinden hatırladığım küçük, pembe çiçeklerden birini gördüm. Bütün yaprakları titizlikle kesilip küçük bir lekeden büyük olmayan tek bir incinin etrafına sarılmıştı. Unutmamıştım ama anısı, parmaklarımın arasından duman gibi kayıp gidiyordu.

Elpis ender ve geniş gülümsemesiyle, "Mutlu Belsiméralar, Majesteleri," diye fısıldadı.

Çiçeği avcumda sıkıp gizlice cebime koydum. Eskiden annemle Belsiméra'da yakınlarımız için düzinelerce ipek çiçek yapardık ama ben o kadar beceriksizdim ki çiçeklerimin çoğu biçimsiz ve işe yaramaz olurdu. Annem, muhafızlara saray çalışanlarına yetecek kadar çiçek yapmaları için bir sürü terzi görevlendirmişti.

Belsiméra sevgi ve güzellik tanrıçası Belsimia'nın doğum günüydü. Annemin anlattığına göre, toprak tanrıçası Glaidi, çiçeklerinin öldüğü ve ağaçlarının çıplak kaldığı sonbahar-

dan nefret ederdi. Dünyadaki renklerin soluşunun, güzelliğın gidişinin yasını tutardı.

Bir zamanlar, yine mevsim değişirken, Glaidi melankoliye ve sessizliğe büründüğünde, su tanrıçası Suta yüzlerce ipek çiçek yapıp hediye ederek onu neşelendirmiş. Glaidi bu sevgi ve güzellik gösterisinden çok etkilenmiş, mutluluktan ağlamaya başlamış. Bu gözyaşlarından biri ipek bir çiçeğe düşmüş ve o çiçekten Belsimia doğmuş.

Belsimia ile onu yaratan büyük dostluğu kutlamak için ipek çiçekler yapar, gün boyunca arkadaşlarımıza ve sevdiğlerimize verirdik. Geceleri de ipek çiçeklerle süslenen başkentte kutlamalar yapılır, danslar edilirdi.

Annemle bu çiçeklerden yapıp saraydaki çalışanlara ve orada yaşayanlara verdiğimizı hatırladım. Festivali, Ampelio'nun beni kollarına alıp döndürdüğünü, kahkahalara boğulduğumu hatırladım. Bugünün, yılın en sevdiğim, hediye bayramlarımızdan bile daha çok sevdiğim günü olduğunu hatırladım.

Yanakları pespembe olan kıza bakarak, "Teşekkür ederim, Elpis," dedim. "Üzgünüm, ben..." Utanıp dudağımı ısırdım. "Unutmuşum."

Elpis vakur bir ifadeyle başını salladı. "Biz köle mahallesinde hâlâ kutluyoruz ama çok sessiz sedasız olmak kaydıyla. Birileri fark ederse..." Başını iki yana salladı. "Size de bir tane vermek istedim. Onu saklarsınız, değil mi?"

Gülümseyerek, "Elbette," dedim. "Teşekkür ederim."

Koridorda yürümeye devam ettim ama Elpis kolumu tutup beni durdurdu.

"Bir şey yapmam gerek," diye fısıldadı.

"Elpis..." dedim ama konuşmama fırsat vermedi.

"Bir şey yapmalıyım, lütfen," dedi. "İzin vererseniz yardım edebilirim."

Kara gözleri öyle sertti ki yalnızca on üçünde olduğuna inanmak zordu. Eski Astrea'da hâlâ çocuk sayılırdı.

Nazikçe, "Güvende olmanı istiyorum," dedim.

"Ama..."

Dinleniyor olabileceğimizden şüphelenerek Astrea dilinde, "Vakit geliyor," diye fısıldadım. "Sabırlı olman gerek."

Elpis dudağını ısırarak kolumu bıraktı. Küçük bir çocuğun ses tonuyla, "Sadece yardım etmek istiyorum," dedi.

Sesindeki çaresizlik kalbimi dağladı. "Yardım ediyorsun," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Zaten bir sürü şey yaptın."

Onu küçümsediğime dair bir işaret ararcasına gözlerini bana dikti. Nihayet başını hafifçe eğdi.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi.

Unvanımı diğerleri gibi değil, koşulsuz şartsız söylüyordu. Güvenini avuçlarımın içinde tutuyordum ve öylesine kırılıyordu ki... Onu kırmayacaktım.

TEHDİT

Kahveler, açık güneş çardağındaki ferforje bir masanın üstündeydi. Büyük verandanın tepesindeki mor ve beyaz şeritli ipek tenteler rüzgârda dalgalanırken, şamdanları ateş taşlarıyla süslenmiş altın renkli mumlar masaları da ısıtıyordu. Kış büyük bir hızla yaklaşıp güneş gitgide ışığını yitirse de mekân hâlâ cıvıl cıvıldı. İmparatoriçe'nin ölümü saraylılara yaşam enerjisi vermiş gibi görünüyordu. Ortalık Kayzer'in kiminle evleneceğine dair yeni dedikodularla çalkalanıyordu ve bütün büyük ailelerin birtakım çıkarlar uğruna feda etmeye hazır oldukları kızları vardı.

Bazıları benden daha genç ve havaya rağmen fazla açık saçık elbiseler giymiş on iki kız görüyordum. Görünüşe bakılırsa, geleneksel Kalovaksiya yas sürecinin bitmesine daha üç hafta kalmasına rağmen, benim dışımda herkes gri yas elbiselerini çıkarmıştı. Hepsi de ipekliler içinde titreşiyor ve titrek ellerindeki kahvelerini yudumluyordu. Olur da Kayzer gelmeye karar verir diye aile üyeleri de telaşlı bir bekleyiş içindeydi.

Cress, beni davet ettiği halde karşımda oturmuş, başını şiir kitabından nadiren kaldırıyor. Bahçedeki konuşma-

mıza henüz gelmemiştik ama ağzımızdan çıkan her sözle aramıza duvar ördüğünü görebiliyordum. Konuyu açıp daha önce kaçırdığım fırsatı değerlendirerek onu kendi safımıza çekmek istiyor ama bir türlü konuşamıyordum.

Elinde tüy kalem tutan Cress, başını Lir şiirlerinin bulunduğu kitabından kaldırmadan, "Zavallı kızlar," dedi. "Boşuna bu kadar uğraşıyorlar. Babamın dediğine göre Kayzer gelinini seçmiş bile. Babam dört gün sonra Elcourt'a gidecek, nişanı o gitmeden yapabilirlermiş."

Kahve fincanını ağzıma götürürken, içimi kavuran korkuyla donakaldım.

"Kim olduğu belli mi?" diye sordum, hiçbir şey olmamış gibi kahve fincanını tabağına koyarken.

Somurtarak başını iki yana sallayıp bir şeyler karaladı. "Her zamanki gibi bana bir şey söylemedi. Belli ki sırlarını benimle paylaşacak kadar güvenmiyor bana."

Zoraki bir kahkaha attım. "Haksız da sayılmaz, değil mi?"

Onun da gülmesini bekledim ama başını kaldırıp bana bakınca gözlerinde ciddi bir ifade gördüm. "Ben sır tutabilirim, Thora."

Masumca söylenen bu sözler bana ağır geliyordu. Bahçede söylediklerim ihanet sayılırdı ve Cress tacı garantilemek için hemen gidip sözlerimi onlara yetiştirebilirdi. Ama yapmadığına göre bu da önemli bir şeydi, değil mi?

Usulca, "Elbette tutabilirsin," dedim. "Sen benim gönül kardeşimsin, Cress. Sana canımdan çok güvenirim."

Tenime değen zehir şişesi sıcacıktı.

Cress başını sallayıp şiir kitabına döndü. Düşünürken tüy kaleminin ucunu kıvrarak, "*Ch'bur*," dedi. "Sence bu Oriam dilindeki *chabor*, yani *pençeli* sözcüğüyle ilintili olabilir mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir dene bakalım."

Altdudağını ısırdı. “*Gredane vadisinde* –onların dilinde ölümler diyarı– *beni bekliyor aşkım, Ölüm’ün pençeli kucağında*. Hayır. Böyle olamaz, değil mi?”

Cevap vermek istesem de hayal edebildiğim tek şey, Cress’in devasa bir kuşun pençesindeki cansız, solgun bedeniydi.

“Gerçi çok da önemli değil,” dedi beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Kitabına bir şeyler karalamaya devam etti. “Sonuçta kız, her kimse artık, ‘Hayır’ demez, değil mi?”

O anda şiirden bahsetmediğini, vatana ihanetle ilgili konuşmadığını anladım. Kayzer konusuna dönmüştük ve Cress de en az diğer kızlar kadar bu konuma uygun olduğu halde hayli soğukkanlı davranıyordu. Onun karısı olmayacaktı ve kendisi de bunu biliyordu. Babası buna asla izin vermezdi. Babası Kayzer’in av köpeği olabilirdi ama onun da sınırları vardı ve o sınır Cress’ti.

“Sonuçta kız ‘Hayır’ diyemez,” dedim. Cress ikaz eder gibi bana baktı.

“Bence çok da üzülme, Thora,” dedi. “Ucunda taç olunca ben bile Kayzer’e tahammül ederdim herhalde.”

İmparatoriçe Anke *seninle hemfikir olmazdı*, demek istesem de kendimi tuttum. Cress ve ben, malum gece gördüğümüz şeyden bahsetmemek için sessiz bir anlaşma yapmıştık ve bu anlaşmayı bozmaya niyetim yoktu. O da *İmparatoriçe*’yi o pencereden atanın Kayzer olduğunu en az benim kadar biliyordu ama bunu dillendirmemek, gördüğümüz şeyi daha az tehlikeli yaparmış gibi ikimiz de konuşmaya cesaret edemiyorduk. Sonuçta Kayzer, ayak bağı olduğu için *İmparatoriçe*’yi öldürdüyse, kim bilir bize neler yapardı.

Oysa *İmparatoriçe*’nin ölmeden, daha doğrusu öldürülmeden önce söylediği şeyler konusunda birilerine danışmak istiyordum. Søren’e beslediğim hisleri, bunun gölgelerimle yaptığım planı nasıl içinden çıkılmaz hale getirdiğini birine

anlatmak istiyordum. Söz konusu plandan, ne kadar kolay sarpa saracağından bahsetmek istiyordum.

Ne var ki Cress'in sesi zihnimde yankılanıp duruyordu. *"Bu vatana ihanettir. Kes şunu, Thora."* Søren'le aramdakileri bilseydi nasıl tepki vereceğini düşünemiyordum bile.

Yine de bahçedeki tepkisi yüzünden ona kızsam mı kızmasam mı bilmiyordum. Ona ben ve ülkesi –hatta ben ve babası– arasında tercih yapmasını söylemiş oldum. Hangisini seçeceğini bilmeliydim. Sonuçta benim seçtiğim belliydi.

Zehir şişesi cebimde gitgide ağırlaşıyordu.

Cress başını şiiirden kaldırmadan, "Üstelik, beklentilerin üstünde bir evlilik olacak," diye devam etti.

Fincanı ağzıma götürürken yine donup kaldım. Ellerim titreyerek fincanı tabağına geri koydum.

"Ne dedin?" diye sordum.

Bezgin bir edayla omuz silkti. "Kayzer'in planlarını sormaya gerek yok, Thora. Mantığımı kullanıyorum. Ayaklanmaları ve Kayzer'in Astrea üzerindeki egemenliğini kabul etmeyen ülkeler konusundaki söylentileri duydum. Seninle evlenmesi bu sorunu güzelce çözer. Ayrıca artık İmparatoriçe'ye ihtiyacı yoktu; İmparatoriçe ona vârisini vermekle görevini yerine getirmişti. Zaten seni neden öldürmediğini hep merak etmişimdir."

Ve bütün bunları sakince, gözlerini kitabından ayırmadan söyledi. Ama umursamazlığından değil. Sesinden anlayabiliyordum. Bana bakmaktan korkuyordu.

Sanki cinayetten değil, akşam ne yiyeceğimizden bahsediyorduk. Böylece onun umursamaz tavrını taklit ederek, "O halde, Kayzer'in İmparatoriçe'yi pencereden attığını gördüğünde şüphelerin de doğrulanmış oldu," dedim.

Bunu duyunca irkildi ama o kadar belli belirsiz bir irkilmeydi ki az kalsın gözümden kaçacaktı. Derin bir nefes alıp nihayet bana bakarak tüy kalemmini masaya bıraktı.

“Böylesi daha iyi, Thora,” dedi ciddi bir sesle. “İmparatoriçe olacaksın. Hükmün olacak.”

“Sence İmparatoriçe Anke’nin hükmü var mıydı?” diye sordum. “Hem gönül kardeşin olduğumu söyleyip hem de benden bunu mu istiyorsun? Sonum İmparatoriçe gibi mi olsun?”

Bu kez irkilişi çok daha belirgindi, gri gözleriyle etrafı taradı. İç geçirdi.

Alçak sesle, “Cellatın önünde başının vurulmasını bekleyen bir vatan haini olmaktan iyidir,” dedi.

Sözlerindeki zehirle tokat yemiş gibi oldum, yanından gitmemek için kendimi zor tuttum. Yutkundum. “Neden bahsettiğini anlamıyorum, Cress,” dedim ama sesim titriyordu ve buna kanmadığını biliyordum. Ne kadar rol yaparsa yapsın, Cress aptal değildi.

“Bana hakaret ediyorsun,” dedi sandalyesine yaslanırken. Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Mührü kırılmıştı ama eskiden ateş üfleyen bir drakkon olduğu belli oluyordu. Søren’in mührü. Onu görünce sarsıldım, dudaklarıma binlerce mazeret hücum etse de o mektupta yazılanlar için bahanem yoktu.

Sanki ihanet eden ben değilim de asıl o bana ihanet etmiş gibi, “Onu nereden buldun?” diye sordum.

Cress beni duymazdan gelip mektubu yavaşça açtı. Okumaya başladığında yüzünü bir acı kapladı.

“*Sevgili Thora.*” Sesi boğuk ve duygusuzdu. “*Mektubunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam. Son mektubumda açıkça dile getirmemiş olabilirim ama senin de anlayacağın gibi, benim kalbim de sana ait.*”

“Mektubunda saklanmak zorunda kalmadan beraber olmamızın bir yolunu bulmak istediğini söylemişsin. Ben de aynısını istiyorum. Herkese söylemek istiyorum; adamlarım sevgililerinden aldıkları mektuplarla nasıl böbürleniyorsa, ben de senin mektuplarınla böbürlenmek istiyorum. Gizlice karanlık tünellerde yürümek zorunda kalmadığımız bir geleceğin bizi beklediği bir dünya istiyorum (böyle sıvışmak pek eğlenceli olsa da). Fakat en çok da babamın kurmadığı daha iyi bir dünyada yaşamak istiyorum. Bir gün kayzer olduğumda o dünyayı kurmayı hayal ediyorum. Ve bunu yaparken de yanımda olacağını umuyorum.”

Cress bir kez daha bana bakıp mektubu katladı. “Dahası da var elbet. Gemide neler yaptığından, savaşın nasıl gittiğinden bahsediyor; savaş fena halde sıkıcıymış ama senin ilgilendiğin kısım da orası herhalde.”

Hiçbir şey söyleyemedim, o mektubu kaldırırken bakmakla yetindim. Mektup yeni gelmiş olmalıydı. Belli ki Søren savaşmakla meşgul olduğundan ancak yazabilmişti. Cress de mektubu kapımın paspasının altında bulmuş olmalıydı.

Çok saçma olsa da nihayet, “Düşündüğün gibi değil,” diyebildim.

Cress usulca, “Bana yalan söylediğini düşünüyorum, Thora,” dedi yüzündeki uysallık kaybolurken. Şimdiyse yüzünün hatları sertleşmiş, gözleri öfkeyle bakıyordu. İlk defa babasına benziyordu. “Ruh taşlarımı çaldığını düşünüyorum. Bu da demektir ki birileriyle birlikte hareket ediyorsun. Yoksa kendi başına böyle bir şeye kalkışamazdın. Çaldığın taşlardan anladığım kadarıyla üç kişiler, değil mi?”

Sırtımdan buz gibi bir üperti geçti, kalbim küt küt atmaya başladı. Gölgelerimi bilmesine imkân yoktu, bu şekilde anlayamazdı. Etrafıma bakınca güneş çardağının yanında bizi izlediklerini gördüm ama çok uzakta oldukları için bir

şey duyamıyorlardı. Gölgeleirim hâlâ orada olduklarına göre, Cress henüz kimseye bir şey söylememişti. Bunu yapmasına izin veremezdim.

“Özür dilerim,” dedim ona yaklaşıarak. “Çok üzgünüm, Cress ama gerçekten düşündüğün gibi değil.”

Dudak bükerek, “Bütün taşların yerine oturduğunu *düşünüyorum*,” dedi. Gözlerinde babasını hatırlatan tehlikeli bir pırıltı vardı. “Bir anda başkalarıyla birlikte hareket etmeye başlıyorsun, onlara ruh taşları çalılıyorsun ve birdenbire Prens’i baştan çıkarmaya karar veriliyorsun. Onunla evlenmene asla izin verilmeyeceğini bildiğin halde aksini yapman çok saçma. Demek ki başka bir amacın var.”

Elindeki mektuba bir kez daha baktı.

“*Daha önce Ejder Katili’yle sıkıntıları çözmek için ticaret rotasına gittiğimi söylerken sana doğruyu söylemedim. Fakat burada olanları merak edecek kadar canın sıkılıyorsa sana anlatayım.*”

Cress yine duraksadı, başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki duygusuzluk artık önemini yitirmişti. Bütün bedenim uyuşmuştu.

“Kayzer’in onu gönderdiği görev umurunda değil. Savaşta olup bitenleri duymak istediğine inanmıyorum ama sanırım o insanlar –artık kiminle çalışılıyorsan– öğrenmek istediler ve Prens’i baştan çıkarıp ondan bilgi almanı söylediler. Yanılıyor muyum?” Cress başını yana yatırıp gözlerini bana dikti.

Evet, demek istedim. Fakat mesele o değil.

Sessizliğimden ‘Hayır’ çıkarmış olsa gerek çünkü, “Anlıyorum, Thora,” diye devam etti. Sesi alışkın olduğum o nazık, tatlı tonuna döndü. Annemi öldürdükten sonra, ellerinde hâlâ onun kanı varken aç olup olmadığımı soran Baron’un konuşma tarzına benziyordu. “Adil bir hayat yaşamadığını

söylerken samimiydim. Kayzer sana kötü davranıyor. Ama bunu bu şekilde düzeltemezsin.”

Konunun kesinlikle benimle ilgili olmadığını, adil olmayan hayatımın kentteki diğer Astrealıların, madenlerdeki Astrealıların, buradan kaçıp başka ülkelerde üçüncü sınıf vatandaş muamelesi gören Astrealıların çektiği acılarla karşılaştırılamayacağını haykırmak istiyordum.

Derin bir nefes aldım ve haykırmak istediklerimi söylemek yerine gözlerimi ona diktim. Çünkü ben onun dostu değildim, hiçbir zaman da olmamıştım. Ben onun evcil hayvanıydım ve beni kendi eşiti değil, değersiz bir yaratık gibi sevdiğini fark etmek, zehir şişesini kafama dikmek gibiydi. Sanki içten içe küle dönüyordum.

Titremeyen, yumuşak bir sesle konuştum. İçimi kaplayan öfkeye rağmen vicdan azabı çekiyordum. “Peki, nasıl düzeltmeliyim sence?” diye sordum.

İşte, tam da bunu duymak istiyordu. Tebessümü içten ve rahattı. Masanın üstünden uzanıp elimi avuçlarına aldı.

Çok kolaymış gibi, “Senden bekleneni yap,” dedi. Onun için bu kadar basitti. Her zaman kendisinden bekleneni yapmıştı ve bu sayede tacına kavuşacaktı. Ama biz birbirimizden farklıydık. Farklı dünyalarda yaşıyorduk ve bizden beklenenler farklıydı. “Kayzer’e, istediğini ver. Ancak bu şekilde, ben seni kurtarana kadar hayatta kalırsın.”

Yutkunup, boğazıma gelen safrayı bastırmaya çalıştım. En kötüsü de bunu iyi niyetle söylemesiydi.

“Kayzer’e söyleyecek misin?” diye sordum.

Ellerini çekti, boğazını temizledi. “Bilmesine gerek yok. Bocalaman çok normal. Ama gerçekten kötü bir şey yapmadın, değil mi?” dedi. Sanki vatana ihanet sayılacak bir plan yapmamış, alt tarafı bir porselen kırmıştım.

“Hayır,” dedim.

Dudaklarını sıkıp düşünceli bir edayla başını salladı. Bir an sonra bana gülümsediğinde, gülüşü demiri kesecek kadar keskindi.

“O halde bu konunun burada kapandığını varsayarak, sırrın bende kalacak.” Kahvesinden bir yudum aldı. Bütün kartların onun elinde olduğu bir oyun oynadığının farkındaydı. Hangi adımda kazanacağını hesabını yapıyordu. “Prens dönünce onunla arandakilere son vereceksin. Søren döndüğünde Kayzer nişanımızı yapacak ve sen burnunu soktun diye Søren’in itiraz etmesini istemiyorum.”

“Elbette,” dedim uysalca.

“Peki ya diğerleri? Taşlarımı verdiğin insanlar?” diye sordu. “Seni bu işe onlar bulaştırdı, biliyorum. Tek başına böyle bir şey yapmazdın. Seni yoldan çıkardıkları için onları Kayzer’e teslim etmeliyiz.”

Cress hikâyeyi tamamen kendi açısından yazmıştı ve bu açıdan bakıp oynamak daha kolaydı. Hatta şimdilik gerçeklerden çok daha iyiydi. Søren’e gerçek hisler beslediğimi ve kendi irademle hareket ettiğimi bilse beni böyle kolay affetmezdi. Ama onu eğlendiren evcil hayvanıysam, başkalarının da bana farklı bir gözle bakmasını bekleyemezdi.

“Gittiler,” dedim. Artık Cress’e daha kolay yalan söyleyebiliyordum. Bu seferki yalanım midemin yanmasına bile neden olmadı. Diğerlerinin başına bir şey gelmesin diye onu ikna etmem gerekiyordu; böylece devam ettim. “Umutsuz vaka olduğumu görünce vazgeçtiler. Ben onlara taşları verince gittiler. O taşlarla Granya’ya giden bir gemiye bilet alacaklarını konuşuyorlardı. Beni de götürmeyi teklif ettiler ama ben... burayı bırakıp gidemedim.”

Cress’in gülüşü daha doğal bir tebessüme dönüştü. “İyi ki gitmedin. Seni özlerdim.” Yeniden tüy kalemini alıp kitabına eğildi ama sonra başını kaldırıp bana bir kez daha baktı.

Biraz kararsızlıktan sonra, "Senin için en iyisi bu, Thora. Yoksa seni öldürür. Biliyorsun."

Sözcükler boğazıma yapışsa da zorla çekip çıkardım: "Biliyorum."

Cress uzanıp elimi yavaşça okşadı ve şiir kitabına döndü. Hayatındaki bir tatsızlığı daha gidermiş, içini rahatlatmıştı. Onun için her şey, babasının satranç oyunu kadar kolaydı. Beni mat etmiş, oyuna son vermişti. Cress kazanmıştı.

Oysa o kadar da kolay değildi. Sanki içimdeki her şey paramparça olmuştu ve bu parçaları bir araya getirmek imkânsızdı.

Aramızdaki muma, alevinin kalp atışlarım gibi yükselip alçalan ritmik dansına odaklandım. Sonra kalp atışlarım yavaşladı, tuhaf bir sükût sardı her yanıma. Oysa bu kadar sakin olmamalıydım. Kızmalı, feryat etmeli, o güzel yüzüne bir tokat atmalıydım.

Sakin olmamalıydım ama sakindim. Şimdi önümde tek bir yol vardı ve o yolu çok net görüyordum. Nefret ettiğim korkunç bir yoldu. O yolda yürüdüğüm için kendimi asla affetmeyecektim. O yol bitince bir daha eskisi gibi olmayacaktım.

Fakat benim için tek yol buydu.

Cress bana bakıp bir şey söyleyecek gibi olduysa da arkamda birini görünce hemen ayağa fırlayıp dimdik durdu. Herkesin ayağa kalktığını görünce karnıma ağrılar girse de ben de kalktım. İmparatoriçe öldüğüne ve Søren hâlâ denizde olduğuna göre, böyle hürmet gören tek kişi kalıyordu geriye.

Reverans yaparken, üstünde kadife takımı ve koca göbeğinden inen altın düğmeleriyle Kayzer'in çift kanatlı kapıda olduğunu gördüm. Bu yetmezmiş gibi Baron da yanımdaydı ve bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Elbette bize doğru geliyorlardı. Her zamanki gibi Baron'un yüzünde hiçbir duygu okunmuyordu ama Kayzer'in kâbuslarda bile peşimi bırakmayan gözleri, her zamanki kötücül neşesiyle parlıyordu. Bakışlarının ağırlığıyla titrememeye çalıştım.

Az kaldı, dedim içimden. Yakında ikisinden de korkmama gerek kalmayacaktı. Yakında ikisinden de uzakta olacaktım. Yakında, umarım, ikisi de ölecekti. Yakında, bir daha bana asla el süremeyeceklerdi. Ama *yakında*, *şimdi* anlamına gelmiyordu. Şimdi bana yine zarar verebilirlerdi. Şimdi Kayzer'in oyunlarını oynamak zorundaydım.

Bakışlarım yeniden muma kaydı çünkü onlara bakmak daha zordu. Kalp atışlarım hızlansa da hâlâ mumun titreyişleriyle uyumluydu.

Kayzer, "Leydi Crescentia, Leydi Thora," deyince ona bakmaktan başka çarem kalmadı. Son oyununun bir sonraki hamlesi gelmek üzereydi ama bu kez ondan bir adım öndeydim ve bunu lehime çevirecektim.

İçimdeki Thora bir telaş ve korku yumağıydı. Kayzer'in ellerini, kırbacını, iyi bir kız olduğunu söylediğinde takındığı pis sırtışı hatırlıyordu. Ama ben korkmayacaktım ve cebimdeki gelmiş geçmiş en ölümcül zehrin yarısıyla bile onu öldürebilirdim. "Ekselansları, Baron," dedim uysal ve titremeyen bir sesle. *Ben basit şeyler düşünen basit bir kıyım.* "İkinizi birden görmek ne büyük şeref. Bizimle kahve içmez miydiniz?" dedim masayı işaret ederek. Benim sözümün bir kıymeti varmış gibi.

Kayzer'in bakışları Crescentia'ya kaydı.

"Aslında, Leydi Crescentia, sizin için bir mahzuru yoksa Leydi Thora'yla biraz konuşmak istiyordum," dedi. Ağzından pek kibar çıkan sözler aslında emirdi. Cress de böyle düşünüyor olmalıydı ki bir an tereddüt etse de 'ben demiş-

tim' der gibi gözlerini bana dikti. Az önceki tehditleri hâlâ kulağımdaydı.

Babası, "Cress," deyip elini uzattı. Cress bana son kez baktıktan sonra babasının koluna girip uzaklaştı.

Kayzer onun sandalyesine otururken küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak yerime geçtim. Mumun alevi hâlâ kalp atışlarımla aynı ritmik titreyişini sürdürüyordu ama diğer masalardaki mumların alevi gayet sakin ve dingindi. Sadece benim mumumun alevi deli gibi titriyordu ve Kayzer gözlerini dikip bana bakınca mumu aklımdan çıkardım. Ne yazık ki diğer saraylıların bize bakıp fısıldaştıklarının farkındaydım. Onları da aklımdan çıkarıp Kayzer'e, aramızda duran kahve demliğine, cebimdeki zehir şişesine odaklandım. Kayzer'i öldürebilirim, Cress ve Baron hayatta kalsa da, Blaise ve diğerleri bunu bir başarı olarak görecekti. Belki Cress yaptığım şeyi fark etmeden, babasına her şeyi anlatmadan ve yakalanmadan kaçabilirdim. Ama bu yüzden öldürülsem bile gam yemezdim. Annem ve Ampelio, Ahir'de beni gururla karşılayacaktı.

Zehir şişesini cebimden çıkarıp elbisemin koluna soktum, böylece şişenin mantarlı başı, bileğim ile manşetin arasında kalıyordu. Bu sabah cebime koyarken gerçekten kullanacağım aklımın ucundan geçmemişti. Sadece gölgelerimi memnun etmeye çalışmışım ama şimdi, Kayzer'in fincanına gizlice zehir koyduğumu hayal edebiliyordum. O kahveyi içtiğini hayal edebiliyordum. İçten içe yandığını görebiliyordum. Bu düşünceler adam öldürmeye dair olsa da beni ürpertmiyordu. Encatrio'yla ölmeyi hak eden biri varsa, o da Kayzer'den başkası değildi.

Uysal uysal gülümseyerek demliği kaldırıp, "Kahve içer misiniz, Ekselansları?" diye sordum. Bileğimi kaşırmış gibi

yapabilirsem şişenin mantarını çıkarıp kimseye fark ettirmeden zehri boşaltabilirdim...

Ne var ki Kayzer yüzünü ekşitti. "Kahveyi hiçbir zaman sevmemişimdir," dedi elini havada savuşturarak.

İçimde kabaran öfkeyi zor da olsa bastırdım. Çok yaklaşmıştım ama zehri zorla ağzına da sokamazdım ki.

"Nasıl isterseniz," dedim demliği yeniden masaya bırakarak. "Sizin için ne yapabilirim, Ekselansları?"

Midem bulansa da gözlerimi kırptıştırıp tatlı tatlı gülümsedim.

Kayzer'in tebessümü yüzüne yayılırken o da gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Baron'la geleceğin hakkında konuşurken, senin de söz hakkın olmalı diye düşündüm, Kül Prensesi."

Kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Geleceğimi zaten planlamıştı ve benim söyleyeceğim hiçbir şey bu planı değiştiremezdi. Ampelio'yu öldürmemi istediğinde bana sunduğu hileli seçenek gibiydi bu da.

"Siz benim için en doğrusunu daha iyi bilirsiniz, Ekselansları," diye karşılık verdim. "Bugüne kadar bana hep nazik davrandınız. Ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuzdur."

Masanın üstünden elimi tutunca geri çekilmemek için zor tuttum kendimi. O kalın, nemli parmaklarını elimin üstüne koyarken, teninden tiksiniyormuşum gibi davrandım. Midem bulansa da hoşuma gidiyormuş gibi yaptım.

"Belki minnettarlığını bana gösterirsin," diye fısıldadı başını bana yaklaştırarak.

Yüzüne bakamadığım için eline baktım. Ceketinin kolu mumluğa değiyordu, alevden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Hayalimden uydurmuyorsam veya tesadüfse —alevi istemsizce kontrol edebiliyorsam— başka neler yapabilirdim? Alevin sıçrayıp ceketinin kolunu yakmasını sağlamak ne kadar zor

olabilirdi? Görünürde epey masum bir kaza olurdu ama en azından artık bana dokunamazdı.

Bana dokunmaması için her şeyimi verirdim. Her şeyimi. *Abir'deki şansını da mı? Anneni de mi? Ülkenin geleceğini bile mi?*

Bu sorular beni kararsızlığa sürükledi.

Bir anda havayı yaran bir çatırtıyla Kayzer hızla arkaya devrilip biçimsiz bir kütle halinde yere yığılırken paramparça olan sandalyesinin demir iskeleti de ortadan ikiye ayrılıverdi. Ben de çardaktaki herkes gibi şaşkınlık içinde ayağa fırladım.

Yerde sırtüstü yatarken, ters dönmüş bir kaplumbağayı andırıyordu. Ayağa kalkmak için nafile çırpındıkça koca göbeği de gömleğinin düğmelerini zorluyordu. Onu korumaya koşan muhafızları kalkmasına yardım ederken, sandalyenin Kayzer'in ağırlığıyla kırıldığını anlayınca gülmemek için kendilerini zor tuttular. Çardağı dolduran saraylıların kıkırdayıp durması ise Kayzer'in yüzünün hiddet ve utançla gitgide daha da kızarmasına sebep oldu.

Kuytulara gizlenen gölgelerimi, bilhassa da Blaise'i aradım. O sandalye bir tutam toprak büyüü olmadan, yalnızca Kayzer'in ağırlığıyla kırılmış olamazdı. Blaise'in bu kadar pervasız davranabileceğine inanmak istemiyordum.

Kuytu köşede biri uzun, biri kısa, yalnızca iki silüet vardı. Daha biraz önce orada olduğunu bildiğim Blaise ortadan kaybolmuştu.

Elimden gelen tek şey, hızla masanın diğer tarafına, Kayzer'e yardım eden muhafızların yanına koşmak oldu.

"Ekselansları, iyi misiniz?" diye sordum.

Muhafızlarını başından savıp üstünü başını silkeledikten sonra bana bir adım attı. Mavi gözleri -Søren'in mavi gözleri gibi- çardağı taradı. Hiç kimse kahkaha atmaya cesaret etmiyor, pek çoğu bakışlarını kaçırarak az önceki kazayı

görmemiş gibi yapıyordu. Ama Kayzer bunun yalan olduğunu biliyordu. Herkesin onunla dalga geçtiğini biliyordu. Muhafızları itip sert bir yüz ifadesiyle yanıma geldi. Ter ve metal karışımı ağır kokusuyla.

Elini uzatıp yanağıma dokunarak, "Yine konuşacağız, Kül Prensesi," dedi. Søren de teknesinde geçirdiğimiz gece aynısını yapmıştı ama bu ona hiç benzemiyordu. Kayzer'inki sevgi gösterisi değil, onlarca saraylının önünde ona ait olduğumu söyleyen bir dokunuştur ve bu haber bir saate kalmadan tüm kente yayılacaktı.

Nihayet o soğuk gözlerini üstümden çekip, gitmek için arkasını döndüğünde, titreyen dizlerimi saklamaya çalışıp masadan destek alarak ayakta durmaya çalıştım. Şimdi herkes gözünü bana dikmiş, kızları benim yerimi alsın diye düşmem için dua ediyordu.

Ben kurtlar sofrasında bir kuzuydum ve oradan sağ çıkabileceğimi sanmıyordum.

BELSIMÊRA

O dama döndüğümde Hoa'nın orada olmamasına sevinmiştim. Korku ve şüphe fırtınasını içime gömebilmek için buna ihtiyacım vardı. İçimde çığlıklar, haykırışlar kopuyor ve alevler yükseliyordu ama hepsini yuttum. Gölgelerimin gözü üstümdeyken güçsüz görünemezdim. Ama zaten birilerinin gözü hep üstümdeydi, değil mi? Sürekli hata yapmamı bekliyorlardı. Sakin, ölçülü adımlarla makyaj masama gidip ellerimi su çanağına soktum. Ellerin değıdiği ellerimi. Ellerim kızarıp sertleşene kadar ovuşturdum ama işe yaramıyordu. Kayzer'in elime değen eli hâlâ oradaydı sanki. Boynumu kement gibi sıkan varlığı hâlâ oradaydı sanki.

Su çanağının yanındaki süngertaşıyla ellerimi, avuçlarımı, parmaklarımı, parmak aralarımı bile hışımla ovaladım. Yine faydası olmuyor, o da yetmiyordu. Eklemlerim kanasa da, su pespembe olsa da yetmiyordu. Tenim uyuşsa da yetmiyordu.

Aferin sana. Kafir olmana rağmen son zamanlarda pek güzelleştin. Belki minnettarlığını bana da gösterirsin.

Sessizlikte boğuk bir hıçkırık duyunca sesin kaynağını aradım oysa o ses benden geliyordu, ağlayan bendim ve

gözyaşlarımı bir türlü durduramıyordum. Dizlerimin bağı çözülünce su çanağıyla birlikte düştüm, eteğim kanlı suyla ıslandı.

Umurumda değildi. Kapının açılması, gelenin Hoa olması, koşup Kayzer'e haber vermesi bile umurumda değildi. Yapsın. Bu kadarı çok fazlaydı. Artık kaldıramıyordum. Tükenmiştim.

Yaklaşan ayak sesleriyle başımı kaldırıncı, siyah pele-
rininin içinde omuzlarına dökülen çivit mavisi saçları, sert
gözlerinde acımayı andıran bakışlarıyla Artemisia'yı gördüm.

"Kalk," dedi yumuşak bir sesle.

Onu dinlemeliydim, beni böyle görmesine izin vermeme-
liydim. Zaten işe yaramaz olduğumu düşünüyordu ve haklı
çıkmasını istemiyordum. Ama kıpırdıyamadım. Ağlamaktan
başka bir şey yapamadım.

Artemisia iç geçirerek yanıma çömelip kanlı ellerime
uzandı ama ellerimi çekip karnıma götürdüm.

"Canını acıtmayacağım," dedi azarlar gibi. "Kötü olup
olmadığına bakacağım."

Kararsızlıkla ellerimi ona uzattım ama o ellerimi hızla
çevirince irkildim.

"Heron?" diye seslendi omzunun üstünden, upuzun siyah
saçları, gür kaşları ve uzun boyuyla kapıda dikilen, biraz da
hasta görünen Heron'a. "Biraz yardım eder misin?"

Heron bu sözleri duyunca uyuşukluğunu üstünden atıp
aniden canlanarak gelip diğer yanıma oturdu. Benden en az
yirmi-otuz santim uzundu ama hayli sarsılmış görünse de,
son birkaç aydır duvarımın arkasından mantığın sesini temsil
eden o esrarengiz oğlana ait işaretleri görebiliyordum. Ela
gözlerindeki sevecenlikte, iğneleyici laflar söyleyen ağzında.

Elimi tutup yaraya dikkatlice baktı. Elim onunkinin yanında minicik kalıyordu ama bu bile insanı rahatlatıyordu. Biraz sonra, "Çok kötü değil," dedi. "Halledebilirim."

Ağlamaktan boğazım ağrımaya başlamıştı ama kendimi tutamıyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Blaise nerede? İyi mi?" diye sormayı başarabildim.

Artemisia, "İyi," dedi. "Olaydan sonra biraz yürüyüp sakinleşmesinin iyi olacağını düşündük."

Sandalye. Kayzer'in düşüşü. Bunlar Blaise'in gücü sayesinde olmuştu ve belli ki kasten yapmamıştı. Başımı sallayıp derin derin nefesler almaya çalıştım ama nefesim bile kesik kesik çıkıyordu.

"Yapamam... artık bunu yapamam." Bu sözleri söylemek istemesem de içimde bir şey kopmuştu ve gözyaşlarımla beraber dışarı taşanları kontrol edemiyordum.

"O zaman yapma," dedi Artemisia sert bir sesle.

Heron, "Arti" diye uyarsa da Artemisia oralı olmadı.

"Vazgeç. İmparatoriçeleri gibi delir. Seni tutan ne?"

Sözleri içimi yaksa da en azından artık ağlamıyordum.

"Bana güvenen yirmi bin insan var," diye fısıldadım kendi kendime konuşur gibi. "Vazgeçersem..."

"Birçoğu anlamaz bile," dedi Artemisia. Sözleri zalim olsa da sesi sert değildi. O da benim kadar yorulmuştu.

"Kraliçe olabilirsin ama alt tarafı bir kızsın. Sen durdun diye devrim durmaz. Ampelio öldüğünde bile durmadı ve o senden çok daha fazla şey başarmıştı. Sen de ölsem, ben de ölsem, Heron veya Blaise de ölse... biz yapbozun küçük parçalarıyız. Elimizden geleni yaparız ama neticede hepimiz gözden çıkarılabiliriz. Sen bile."

"O zaman niye uğraşıyoruz?" diye sordum. İstemedenden sert konuşmuştum. Ama gerçekten öğrenmek istiyordum.

Artemisia uzun bir süre sessiz kaldı. Ancak ben cevap alma umudumu yitirmişken her zamanki atak, çekincesiz tavrından uzak, alçak ve dengeli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Çünkü su böyledir. Nehir, hareket ettiremeyeceğini bile bile akar, bir kayaya çarpar. Hareket ettirmesine de gerek yoktur. Akıntı sayesinde zamanla en güçlü kaya bile teslim olur. Bir ömür de sürse, su asla pes etmez.”

“Hiçbir şey onu durdurmayacak. Onu yenemem,” dedim.

“Evet,” dedi. “Muhtemelen yenemezsin.”

Heron bir kez daha, “Art,” diye uyardı. Tuttuğu elim işlevini yitirmiş gibi karıncalanmış, uyuşmuştu. Kayzer’in cezalarından sonra Ion’un beni iyileştirmesine benzemiyordu bu duygu. Ion’un dokunuşları tenimi daima nemli, kaygan ve pis bırakırdı ama Heron’un tenimde gezinen gücü rahatlatıcı ve sıcaktı.

“Ona yalan söylemeyeceğim,” dedi Artemisia burun kıvrarak.

Sözleri sert olsa da dürüstlüğü insanı rahatlatıyordu. Heron’un nazik beyaz yalanlarına tercih ederdim.

Heron, “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz,” dedi. “Prens döner dönmez seni buradan götüreceğiz.”

“Yani ben onu öldürdükten sonra. Ve tabii Baron ile Cress’i de.”

Blaise burada olsaydı, muhtemelen benim güvenliğimi sağlamanın daha önemli olduğunu söylerdi. Hep birlikte buradan bir an önce gitmek için plan yapmaya başlardı ve muhtemelen ona itiraz edemezdim. Ama Blaise burada değildi.

Heron ile Artemisia çözemediğim imalı bakışlarla bir müddet göz göze geldiler.

“Evet,” dedi Artemisia.

Heron elimi bıraktığında avcum hiç yara almamış gibi pürüzsüz ve tertemizdi. Sonra diğer elimi avcuna alıp aynı şeyi yapmaya koyuldu.

Artemisia dikkatimi yeniden kendisine çekerek, "Maden-deyken," dedi. Bana değil, serçeparmağıyla çizgilerini takip ettiği desenli taş zemine bakıyordu. "Oradaki muhafızlar-dan birinin zaafını nasıl kullanacağımı çabuk öğrenmiştim. Biraz... işkence gibiydi ama karşılığında fazladan erzak ve en kolay nöbetleri alabiliyordum. Erkek kardeşim görevini yapmadığında görmezden gelirdi. Ben de... bana değer verdi-gini, hatta ona değer verdiğimi düşünürdüm. Kendine yalan söylemek ne kolaydır, değil mi?"

İçimden, *Hayır*, demek geliyordu. *Bu aynı şey değil*. Ama aynı şey olduğunu da düşünmeden edemiyordum. Belki de hayatta kalmanın tek yolu, kendine yalan söylemektir.

Artemisia yeniden konuşmaya başladığında sesindeki yu-muşaklık da gitmişti: "Ama erkek kardeşim maden hastalığına tutulup delirdiğinde ve bahsettiğim muhafız iki metre ötemde onun başını bir kayaya vurduğunda işin aslını anladım." Sesi titriyordu. "Sonra aylarca kardeşimin katilinin yanında uyurken ölüm beni de alsın diye dua ettim." Güldü ama kahkahası acıydı. "Daha önce hiç dua etme gereği duyma-mıştım. Sözcükleri düşünürken bile hiçbirine inanmıyordum; sadece zihnimin içinde de olsa, *biriyle* konuşmaya ihtiyacım vardı. Hâlâ tanrılarınıza inanmıyorum ama yine de gitgide güçlendiğimi, muhafız uyurken boğazını kesebilecek kadar güç topladığımı biliyorum."

Parlayan kara gözleri benim gözlerime kilitlenince ondan hiç beklemediğim bir duygudaşlık gördüm. O anda onu, He-ron'u ve hatta Blaise'i hiç tanımadığımı fark ettim. Hepsinin başlarına gelen, benim hiç duymadığım, hiç anlayamayacağım böyle korkunç hikâyeleri olmalıydı.

Artemisia gözlerini benden bir an olsun kaçırmadan, “Hayatta kalmak için yaptıklarımız bizi tanımlamaz. Bu yüzden özür dilemeyiz. Belki seni yıkarlar ama bu sayede daha güçlü bir silaha dönüşürsün. Ve eyleme geçersin.”

Artemisia ile Heron gittikten sonra yerimde duramıyordum. Daha önceki endişeli halim yoktu; zihnim dingin ve uzaktı. Bunların hepsi başkasının başından geçmiş gibi bir netlikle bakıyordum duruma. Kafam o kadar doluydu ki ellerim uğraşacak bir şeyler arıyordu.

Gidip şiltemin altındaki zulama bakınca, şimdi asırlar önceymiş gibi gelen Blaise’le buluşmamızda giydiğim geceliğimi bulup çıkardım. Bir zamanlar beyaz olan kumaşı, kir pas yüzünden griye dönmüştü.

Makas bulundurmam yasak olduğundan geceliği üstünkörü yırttım ama yine de şeritler halinde kolayca dağıldı. Bu da işimi görürdü.

Ben şiltemin içinden çıkardığım samanla şeritleri tek tek bağlayıp uyduruk bir çiçeğe dönüştürürken Artemisa ile Heron da ses çıkarmadan beni izliyordu. Birkaç dakika sonra Blaise’in tek kelime etmeden odasına girdiğini duydum. Onları neredeyse unutmuştum. Varlığını hissettiklerim yalnızca parmaklarım, çiçekler ve bütün olasılıkları hesaplamakla meşgul olan zihnimdi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama benim yerimde annem olsa ne yapardı diye düşünmeden edemiyordum. Doğrusu, annemin ne yapacağını bilmiyordum. Artık bana yarı hatıra, yarı hayal gibi geliyordu.

Dört çiçeğin sonuncusunu da bağlayıp hepsini elime aldım.

“Mutlu Belsiméralar,” dedim sessizliği bölerek.

Heron duvarının arkasında kıpırdandı. "Ama Belsiméra değil ki..." dediye de sonunu getiremedi.

"Belsiméra mı yoksa?" diye sordu Blaise.

Omuz silktim. "Elpis söyledi, Belsiméra zamanını bildiğine inanıyorum."

Sonra çiçekleri duvardaki deliklere sokup içeri sarkıttım. Bir sonraki görüşmemizde Elpis'e vermek için ayırdığım çiçek dışındakilerin hepsini dağıttıktan sonra, "Pek büyütülecek bir şey olmadığını biliyorum," dedim. "Ama hepinizin şunu bilmesini istiyorum: Bazen aynı görüşü paylaşmasak da siz benim dostlarımsınız, hayır, ailemsiniz. Her zaman gösteremesem de size güveniyorum. Umarım siz de gözümü bile kırpmadan hayatımı sizin için feda edebileceğimi biliyorsunuzdur. Bana yardım etmeye geldiniz ve işinizi zorlaştırdığım halde yanımda kaldınız. Bunun için size ne kadar müteşekkirdiğimi anlatamam. Teşekkür ederim."

Uzun bir süre hiçbirini konuşmayınca, fazla ileri gittiğimi, fazla konuştuğumu düşünüp endişelendim. Kesinlikle kraliçe olamayacak kadar hassas bir aptal olduğumu düşünmüş olmalılar.

Nihayet Heron boğazını temizledi.

"Sen de bizim ailemizsin," dedi. Bunu duymak, nedense kraliçesi olduğumu söylemesinden daha çok sevindirdi beni. "Aile üyeleri birbirlerini bırakmaz."

Art, "Ayrıca," dedi araya girerek, "tartışmaya çalışman beni çok eğlendiriyor. En çok öyle zamanlarda senden hoşlanıyorum."

Elimde olmadan kahkaha attım, derken Art da gülmeye başladı. O benim arkadaşımdı. Cress gibi keyifli sohbetler yaptığım, beraber dans edip kıyafet denediğim bir arkadaşım olmayabilirdi. Ondan her zaman hoşlanmıyor olabilirdim ama

Cress'in aksine, ne zaman yardıma ihtiyacım olsa Art hep yanımda oluyordu. Bunu düşünürken boğazıma bir yumru oturdu ama aldırmamaya çalıştım. Belsiméra bayramında mutsuzluğa yer yoktu.

Blaise, "Çocukken hep bana çiçek vermeye çalışırdın, hatırlıyor musun?" diye sordu gülümsediğini ele veren bir ses tonuyla.

"Hayır," diye itiraf ettim, yatağıma oturup elimdeki çiçeğe bakarken. Elpis'in bana verdiği çiçek kadar güzel olmasa da umarım beğenirdi. "O kadar uzun zaman geçti ki üstünden, artık hayal gibi geliyor. Ama annemle çiçek yaptığımızı hatırlıyorum. Bunlardan çok daha güzellerdi."

"Gerçekten güzellerdi," dedi Blaise. "İşgalden önceki bayramlarda elindeki en güzel çiçeği hep bana vermeye çalışırdın, bense hep kaçırdım."

Onun duvarına bakarak, "Hiç hatırlamıyorum," dedim. "Neden?"

"Çünkü çiçeklerini hep bir şartla verirdin," dedi. "Onları verdiğin herkesi öperdin."

"Hiç de bile," dedim gülerek.

"Öperdin," dedi ısrarla. "Her Belsiméra'da elinde çiçek sepetiyle kalede salına salına yürür, gördüğün herkese çiçek verir, karşılığında da öpücük isterdin. Herkes çok tatlı olduğunu düşünür, isteğini yerine getirirdi. Hiç kimse sana hayır diyemezdi." Diğerlerine hitaben, "Unvanı yüzünden değil, onu sevdikleri için," dedi.

Heron, "Ben doğu kıyısında küçücük bir köyde büyüdüm," dedi. "Biz bile seni duymuştuk. Seni tanıyan herkes sana bayılırdı."

Sözleri içimi ısıtıp puslu bir hatırayı canlandırdı ama ne kadarının gerçek olduğunu bilmiyordum. Kolumda sallanan

hasır sepeti hatırladım. Hizmetkârların, aşçıların ve muhafızların önümde diz çöktüğünü veya beni havaya kaldırıp yanağımdan, alnımdan öptüğünü, *Teşekkürler, Prenses. Bunu hep saklayacağım. Mutlu Belsiméralar*, dediklerini hatırladım.

“Belli ki Blaise pek bayılmıyormuş,” dedim muzip bir sesle.

Blaise bir an sessiz kaldıktan sonra, “Ben de bayılıyordum,” dedi. “Ama bu, peşimden koşturup öpücük isteyen bir kız olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Kişisel bir şey değildi. O yaşlarda annemi bile öpmezdim.”

“Biz gemide doğru dürüst Belsiméra kutlamazdık,” diye itiraf etti Aratemisia. “Annem Astrealı ama mürettebat pek çok farklı yerden geliyordu. Her bayramı kutlasaydık işe güce vakit kalmazdı. Bu ilk Belsiméra’m.”

“Hikâyesini bilmiyor musun yani?” diye sordum.

“Sanmam. Annem tanrıların isimlerini bana öğretmişti ama hikâye anlatmazdı,” dedi.

Hikâyeyi anlatırken başlarda biraz bocalasam da Suta’nın Glaidi’ye çiçekler yaptığı kısma geldiğimde annemin sesi beni ele geçirmişçesine hiç teklemeden gerisini olduğu gibi anlattım. Artık anlatıcıdan çok dinleyiciydim ve Belsimia’nın iki tanrı arasındaki sevgi ve dostluktan doğduğunu anlatırken gözyaşlarım sel oldu.

“Benim duyduğum hikâyede, Belsimia’nın çiçekten doğmasına neden olan Glaidi’nin gözyaşı değil, Suta’yı öpmesiydi,” dedi Heron alçak sesle.

Blaise, “Annemle babam, Belsimia’nın çiçekten mi doğduğu, yoksa çiçeğin kendisinden mi dönüştüğü konusunda tartışırdı,” dedi.

"Annenle babanın tartıştığını hayal bile edemiyorum," dedim. "Öyle mutlulardı ki."

Blaise uzun süre sessiz kalınca sözlerimin onu üzdüğünden endişelendim. "Babam birbirlerini çok sevdikleri için tartıştıklarını söylerdi. Büyüyünce anlayacağımı söylerdi."

Bu sözler bir hatırayı anlatmaktan çok, bir şeylerin itirafı gibiydi ve bu itiraf banaydı. Yanaklarım ısınınca yüzümü görmesin diye başımı çevirdim.

Boğazını temizledi.

"Dışarıdayken... Kayzer olayından sonra sakinleşmek için dolaşmaya çıktığımda biraz düşünme fırsatım oldu," dedi. "Baron'un kızı konusunda..." Biraz kararsızlıktan sonra, "Gerek yok. Sen haklıydın," dedi. Bu sözleri söylerken canının yandığını anlayabiliyordum ama Cress'in gerçek yüzünü gördükten sonra bunları duymanın bir anlamı kalmamıştı.

Artemisia, "Blaise," dedi azarlar gibi.

Heron, "Art," dedi nazikçe uyarır gibi.

"Theo'nun duygularını hiçe saymadan kızı öldürmek için uygun gerekçeniz varsa zevkle dinlerim. Ama yalnızca Baron'un öldürülmesinin de yeterli olduğunu biliyoruz." Blaise böyle babası gibi konuşurken kalbim küt küt atmaya başladı.

Artemisia cevabı şak diye yapıştırmalıydı; hatta Heron bile Cress'i öldürmeyi mazur gösteren bir sebep sunabilirdi. Bunları duymayı bekledim. En baştan Cress'e güvenmekle aptallık etmem dışında bir gerekçe duymak istiyordum. Ne var ki ikisi de ağzını açmadı. Gözlerimi yumup güç toplayarak onlara gerçeği söylemeye hazırlandım.

"Bilgi elde etmek için Prens'i baştan çıkardığımı düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Bunun dışında bir şey fark etmemiş ama Kayzer'in aleyhine çalıştığımı, Søren'le aramdakileri, birileriyle birlikte hareket ettiğim için taşlarını çaldığımı

biliyor. Sadece piyon olduğumu düşünüyor ve yaptığımdan pişmanlık duyduğum sürece Kayzer'e bir şey söylemeyecekmiş. Onu ikna ettim. Ama bana daha ne kadar inanır bilmiyorum. Prenses olmak istiyor ve ben yoluna çıkarsam..." İçimi yırtan bir hıçkırıkla sözlerimi yarım bıraktım.

Bunları yüksek sesle dile getirmek canımı acıtıyordu. Sadece duygusal anlamda değil, yüreğimden hançerlenmişim gibi fiziksel bir acıydı da. Çünkü kendime sadakat, dostluk ve görev bilinci hakkında ne söylersem söyleyeyim, gerçek şaşırtıcı derecede basitti: Ben Cress'i kendi halkımın üstünde tutmuştum ama o kendi hırslarını bana tercih etmişti. Hata yapmıştım ama bir daha asla aynı hatayı tekrarlamayacaktım.

Beni suçlamalarını, aptallığımı yüzüme vurmalarını bekledim ama kimse konuşmadı. Artemisia bile. Ben konuşana kadar da seslerini çıkarmadılar.

Sesimde aniden beliren sert bir kararlılıkla, "Alın size gerekçe," dedim Blaise'e. "Ne gerekiyorsa yaparım ama şimdi değil. Elinde kanıt yoksa bile Kayzer beni suçlamanın bir yolunu bulur. Encatrio yüzünden kaynağının Astrea olduğu anlaşılır -zaten öyle olmasını istiyoruz- ama ben burada olduğum sürece suçu bana atacaktır. Baron onun en yakın arkadaşı; o ve Crescentia ölürse, bedeli ne olursa olsun beni öldürmeyi bile göze alır. Søren'in dönüp alenen babasının aleyhinde konuşmasını beklemeliyiz. Sonra da Baron'u, Cress'i ve Søren'i aynı anda öldürüp işimizi bitiririz. Böyle bir şeyi asla tahmin edemezler."

Bunları söylerken samimi olduğumu anlayınca derin bir nefes aldım. Artık içimde ne tereddüte ne vicdan azabına dair bir şey vardı. Sanki yaşımdan daha büyük, daha olgundum. Hâlâ annem gibi konuşmuyor olabilirdim ama bir kraliçe gibi konuşuyordum.

“Sonra da çekip gideriz. Giderken saraydaki tüm köleleri serbest bırakamayız çünkü çok kalabalıklar ve bizi yavaşlatırlar ama en azından Elpis ve ailesini burada bırakamayız. Bence yaptığı onca şeyden sonra bunu hak ediyor. Sakıncası var mı?”

“Hayır,” dedi Blaise biraz sonra. “Hiçbir sakıncası yok.”

CEZA

Kapım zorla açılıp yaklaşan ağır botların gümbürtüsüyle gecenin bir yarısı irkilerek uyandım. Bu sesi kâbuslarımda sık sık duyduğumdan başta kâbus gördüğümü sandım ama kollarımdan tutup beni yatağımdan çıkaran sert eller fazlasıyla gerçektir. Muhafızlar o kadar sessizdi ki altısı da kalbimin gümbürtüsünü duyabilirdi. Çığlık atıp ellerinden kurtulmak istiyordum ama işe yaramazdı, bu yüzden korkumu bastırıp odaklanmaya çalıştım.

Kayzer, beni cezalandıracağı zaman gönderdiği muhafızların sayısını bu kez altıya çıkarmıştı. Bu kadar korkmasaydım gururum okşanırdı. Kendimi biraz da olsa toplayıp fark ettirmeden gölgelerimin bulunduğu duvarlara bakıp aptalca bir şey yapmamaları için tanrılara dua ettim.

Kölelerinden biri saçını fazla sert taradığında veya sabah yumurtalarını yeterince kaynatmadığında Crescentia'nın yaptığı gibi, "Sakıncası yoksa sorunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordum hışımla. Alt tarafı bir can sıkıntısıymış da kırbaçlanmayacakmışım gibi. Yüzlerce kez sürüklenip Kayzer'in önüne atılsam da, her defasında ölümüne kırbaçlansam da yaşadığım dehşet asla azalmıyordu.

Titrememek, aklımın derinliklerine kaçıp bir daha oradan çıkamayacak hale gelmemek için mücadele etmek zorundaydım. Ama halkımın bundan çok daha kötüsüne maruz kaldığını biliyordum. Blaise'i ve yarasını düşündüm. Heron'un kaybettiklerini düşündüm. Artemisia'nın bir gün önce anlattıklarını düşündüm. Dayanmak zorundaydım.

Bir muhafız, "Kayzer'in emri," diye bağırdı. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi ama adamın adını hâlâ bilmiyordum. Yaralı yüzü, sayısız kez kırılmış burnuyla, Kayzer'in en sevdiği savaşçılardan biriydi. Pek çok muhafızdan haşin görünmesi bile çok şey söylüyordu, o yüzden onu kızdırmamam gerekiyordu.

"Kendi irademle geliyorum," dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. "Tehdit olmadığımı bilecek kadar çok yaptınız bu işi. Sebep ne olursa olsun, Kayzer'in uygun gördüğü cezayı şikâyet etmeden çekeceğim. Eskiden beri yaptığım gibi."

Bu sözleri onlara değil aslında Blaise ve diğerlerine söylüyordum. O anda aklıma bir şey geldi. *Ya orada değillerse? Ya mesele de buysa ve ceza çekmeye değil, infaz edilmeye gidiyorsam?*

Ya Cress yine de gidip her şeyi Kayzer'e anlattıysa?

Muhafızlar ayakkabılarımı bile giymeme müsaade etmeden geceliğimle beni odamdan sürüyerek çıkarırken zihnimde bu düşünceler yankılanıyordu. İki muhafız bana eşlik etmek yerine kollarımdan tutup beni sürüklerken ayaklarımın altındaki taşların çentikleri canımı acıtıyor, çıplak tabanlarım soğuk taş zeminde kan revan içinde kalırken bile bir an olsun yavaşlamıyorlardı. Acıyı bile hissetmiyordum. Düşünebildiğim tek şey, Cress'in sözünden dönüp Kayzer'e her şeyi anlattığı ve Kayzer'in de gölgelerimi bulduğuydu. Onları öldürmüştü, beni de öldürecek ve her şey sona erecekti.

Nihayet köşeyi döndüğümüzde neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Beni başkent meydanına değil, taht odasına götürüyorlardı ve bu da genel durumun aksine, bu kez halkın önünde cezalandırılmayacağım anlamına geliyordu. Cezalandırmalar, yalnızca Kayzer sebebinin bilinmesini istemediğinde taht odasında gerçekleştirilirdi. Beni vatana ihanetten infaz edecek olsa seyirci isterdi. Bu seferki gizlemek istediği utanç verici başka bir şey olmalıydı.

Taht odası her zamankinden daha sakindi ama Kayzer'in huzurunda bulunması gereken herkes oradaydı. Soylu dükler ve düşesler, baronlar ve baronesler, kontlar ve kontesler tahtın etrafını sarmıştı. Her zamanki coşkulu ve keyifli hallerinden eser yoktu, gözlerini kan bürümüştü. Tahtın gölgesinde hain muhafız Ion oturuyordu. Genelde Kayzer'in karşısına çıkarıldığımda yaptığı gibi gözlerini yere indirmişti. Huzura çıkarıldığımda genelde korkaklığından bana bakamıyordu; Kayzer, yaralarımı ancak elimi kolumu oynatabileceğim kadar iyileştirmesini emrettiğinde de bana bakamazdı.

Annemin tahtında oturan Kayzer, "Leydi Thora," dedi. Öne eğilince onu adeta battaniye gibi sarmalayan ruh taşları şıkırdıyordu.

Korkumu sesime yansıtarak, "Beni çağırmışsınız, Ek-selansları," dedim. Korkmazsam onun için hiçbir eğlencesi kalmazdı.

Uzun süre hiç konuşmadan bana baktı. Gözleri açıkta kalan baldırlarımda ve ayaklarımda o kadar uzun süre dolaştı ki incecik geceliğimi hatırladım. Örtünmek istiyordum ama bu onu daha çok kızdıracaktı ve bunu göze alamadığımdan hiçbir şey yapmadım. Bana bakmasına ses çıkarmadım ama bu kırbaçlanmaktan da kötüydü.

Nihayet konuşmaya karar verdi: "Üç hafta önce oğlum dört bin adamlık bir müfrezeyle Vecturia'ya gitti. İki hafta

önce, kendilerini bekleyen birliklerce karşılandıklarının haberi aldım fakat oğlum mutlaka zafer kazanacakları yönünde bana güvence verdi. O ve savaşçıları yiğitçe savaşıyordu ki günler önce gemileri diğer taraftan, şu bednam korsan Ejder Katili'nin komutasında olduğunu düşündüğümüz bir filonun saldırısına uğradı. Basit bir fetih, pek çok adamımızın hayatına mal olan bir tuzığa dönüştü."

Burada toplanan pek çok saray mensubunun oğullarının Sören'in birliğinde olduğunu anlamıştım; güvenliklerini asla tehlikeye atmayacak, itibarlarını pekiştirecek kolay bir fethe çıkan delikanlılar. Tabii ben koşulları eşitlemeden önce.

Ama bu insanlar bunu bilmiyordu. Bilemezlerdi. Kayzer, Ejder Katili aracılığıyla Vecturia'yı uyardığımı ve hatta gölgelerimin kimliğini bilse beni doğruca infaza gönderirdi.

Hayır, bu sadece gösteriydi. Kayzer'in ve en ateşli destekçilerinin bu utanç karşısında daha iyi hissetmelerini sağlamanın bir yoluydu. Çoğunun bir gün imparatoriçe olmasını umduğu kızları vardı; bu saldırı banaydı. Bunu onlar istemiş ve Kayzer de isteklerini derhal yerine getirmişti. Sonuçta beni en çok bu halimle seviyordu: Savunmasız ve çaresiz halimle.

"Üzgünüm, Ekselansları. Bu korkunç bir haber."

Gözlerini kısıp tahtında kıpırdandı.

"Bunun arkasında senin halkın var," dedi.

Beni ilk kez böyle suçlamasa da bu kez gerçekten bundan sorumlu olan bendim ve bununla da gurur duyuyordum. Bu yaraları gururla taşıyacaktım.

Ne var ki savaşı henüz kazanmamıştık ve daha çok yolumuz vardı. Böylece diz çöktüm ve Thora'nın öne çıkıp en iyi yaptığı şeyi yapmasına izin verdim: Yalvarmak.

"Rica ediyorum, benim halkım diye bir şey yok, Ekselansları. Emrinize uyarak yıllardır tek bir Astrealıyla konuşmadım. Bu işte benim parmağım olmadığını biliyorsunuz."

Oyunu bu kadar kolay kazanınca canı sıkılırdı.

"Baron," dedi parmağını şıklatarak.

Soylulardan oluşan kalabalık iki yana açıldı ve Baron, yaralı yüzünde metin bir ifade, elinde kırbaçıyla çıkageldi. Bana bakmadı, zaten hiç bakmazdı. Acı dolu her ifademle, her çığlığım, kukla gösterisi izleyen bir çocuk gibi kendinden geçen Kayzer'e benzemezdi. Baron'un bunu görev bilinciyle yapması ondan daha çok nefret etmeme sebep olurdu.

Muhafızlardan biri geceliğimi yırtıp sırtımı açığa çıkardı ama neyse ki geri kalan yerlerim çıplak değildi. Kollarımdan tutan iki muhafız, onlardan kurtulmaya gücüm yetermiş gibi sımsıkı tutuyorlardı beni. Oysa öyle bir şeye yeltenmiyordum bile. Karşı koymak durumu kötüleştirmekten başka işe yaramazdı. Uzun zaman önce almıştım dersimi. Mücadele gücümü gerçekten işe yarayacağı ana saklamam daha akıllıca olurdu.

Kayzer ancak duyulan incecik bir sesle, "Yirmi kırbaç," dedi. "Astrealıların işgüzarlıkları yüzünden bir oğul yitiren her aile için bir kırbaç."

Yirmi. Her şeyi göz önüne alınca, kayıpları çok değildi, üstelik bu kadar soylularsa ve Kayzer'e bu kadar yakınlarsa, sıcak savaştan uzakta, herkesten daha güvenli bir mesafede olmaları gerekirdi. Bunlardan sadece yirmi kişi öldüyse, ordudaki ölü sayısı çok daha kalabalık olmalıydı.

İçimden tekrar tekrar, *Buna değer*, dedim acımı azaltacağını umarak.

Arkamdan yaklaşan Baron'un botları taş zeminde gıcırdayıyordu. Ağladığımı görmemeleri için başımı yere eğdim. İlk kırbaç darbesi her zaman hem en kolay hem en zor olanıydı. O darbe geldiğinde öne sendeledim, muhafızlarsa beni kaldırıp yerime sabitledi. Yalnızca yaşattığı şok bile acıdan daha kötüydü ama en azından henüz yırtık olmayan derime indi.

İkincisi öyle olmadı. Art arda gelen kırbaç darbeleri, kırbacın ucunun derimi keserek ta kemiklerime kadar indiğini hissetmememe sebep oldu. Derimi değil sanki kemiklerimi kesiyordu.

Dördüncü kırbaç darbesinde istemsizce çığlık attım. Beşincide dizlerim çözüldü ama muhafızlar beni ayakta durmaya zorluyordu. Altıncıda sel olan gözyaşlarım yanaklarımı yakarak aşağı süzüldü. Onuncu kırbaç darbesi geldiğinde, sanki ruhum bedenimi terk ediyordu. Hiçbir şey hissetmeden tepemde süzülüp beni izliyordu. Başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. Acıya son vermek için bayılmak istiyordum ama bunu son yaptığımda, Kayzer uyanmamı beklemiş, kendi eliyle bitirdiği cezama beş kırbaç darbesi daha eklemişti.

Soğuk havaya rağmen saçlarım terli alnıma yapışmıştı. Odada hiçbir kırpırtı yoktu, seyircilerin gülmeleri ve haykırırları susmuştu; en azından benim için. Artık bedenim ve beni tüketen acı dışında hiçbir şey yoktu.

Benim adım Astrea Kraliçesi Theodosia Eirene Huzzara'ydı ve buna dayanacaktım.

Yeniden şaklayan kırbacı ayak parmaklarıma kadar hissettim. Muhafızların sıktığı kollarım sızlıyordu. Doğrulamıyordum, annemin istediği gibi dimdik duramıyordum. Çığlık atmaktan ve ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum.

Benim adım Astrea Kraliçesi Theodosia Eirene Huzzara.

Tenimi, kasımı ve kemiğimi ısırın bir darbe daha. Asla iyileşemeyecek bir yara daha.

Benim adım Theodosia Eirene Huzzara.

Bir sonraki darbe omurgama inerken bütün bedenimi titreme krizine sokan bir şok dalgasına sebep oldu. Muhafızlar ellerini gevşetmediği için canım daha çok yanıyordu. Benim adım Theodosia.

Artık sayamıyordum. Asla bitmeyecekti. Muhafızlar beni bırakınca küt diye yere düştüm ve bir kırbaç darbesi daha gelince biçimsiz bir yığına dönüştüm.

Benim adım...

Benim adım...

Ayaklarımın altındaki karolara odaklandım. Annem beni ayakta tutmak için ellerimden sımsıkı tutarken ilk adımlarımı bu karoların üstünde atmıştım. Yeterince odaklanabilirsem yanımda olduğunu, güçlü olmamı, her şeyin yakında biteceğini söylediğini hissedebilirdim.

Benim adım...

Karolardan biri çatlamıştı. Çok eski oldukları ve Kalovaksiyalıların onlara ne kadar kötü baktığı düşünülürse çok da şaşırtıcı değildi. Oysa ben karolara bakadurup Baron kırbacını indirirken karolardan biri çatladı, sonra bir tane daha ve incecik yarıklar bir örümceğin bacakları misali zemin boyunca yayıldı.

Hayal görüyordum. Daha önce de acıdan hayal gördüğüm olmuştu. Ama bunları düşünürken bile bu sanrıların benim zihnimin ürünü olmadığını biliyordum.

Bakışlarım saraylı kalabalığını aşıp arkalarında, kukuletalarının altında yüzlerini gizleyen gölgelerimi buldu. *Blaise*. Ondan çıkıp dalga dalga yayılan gücü benden başka kimse fark etmemişti.

Kukuletasının gölgesindeki yeşil gözlerinin bana kilitlendiğini görebiliyordum. Yerinde duramıyordu ama bu çabası boşunaydı. Artemisia ile Heron onu sakinleştirmeye çalışsa da işe yaramıyordu çünkü *Blaise* patlamak üzereydi.

Elimden gelen tek şeyi yaptım: Kırbaç yeniden sırtıma inerken onunla göz göze geldim. O mu beni avutuyordu ben mi onu avutuyordum bilemedim ama aramızdaki esrarengiz bağ beni hayatta tutan tek şeydi ve o baği kesemezdim.

NİNNİ

Her şey bittiğinde Kayzer ile saray mensupları beni kanlı zeminde bir başıma bırakıp salondan çıktılar. Gölge-lerim ne yapacaklarını bilemeden salonun arkasındaki yer-lerinde beklerken Ion, hava sihri sayesinde ses çıkarmayan hafif adımlarıyla yanıma geldi.

Çömeliş soğuk eliyle kırbaç izleriyle kaplı sırtıma dokunduğunda aklımı başımdan alan bir acıyla irkildim. Yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma batırarak ayık kalmaya çalışırken çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Acı yalnızca bir an sürdü, sonra Ion'un gücü içime süzülüp tüm yaralarımı mühürlemeye başladı. Sırtım buz kesmişti.

Ion elini çektiğinde yaralarım hâlâ acısa da biraz kendime gelmişim. Sarsıla sarsıla soluklanırken yüzümü buruşturarak ayağa kalktım. Acının tamamen gitmesi için birkaç güne ve Ion'un Hoa'ya vereceği merhemlere ihtiyacım vardı.

İki büklüm ayağa kalktığımda canım daha az yansa da omuzlarımı arkaya atıp dimdik durmaya çalıştım. Ion hâlâ bana bakmıyordu ama içimi kavuran nefretle artık görmezden gelinmeye dayanamadım. Bizi yalnızca gölgelerim görüyordu, o yüzden on yıldır yapmak istediğim şeyi yaptım.

Omzuna dokundum, o bomboş ve uyuşuk kara gözleriyle bana bakmak zorunda kaldı.

Acı bir sesle, "Ataların seni Ahir'den utançla izliyor," dedim sarsılmış ifadesinden keyif alarak. "Zamanın dolduğunda seni içeri almayacaklar."

Cevap vermesini beklemeden başımı çevirdim. Zaten gölgelerimin söyleyeceğini düşündüğü için muhtemelen bunu Kayzer'e iletmezdi.

Yürürken telaşla geceliğimin arkasını kapattığımda yaralarımın değen pamuklu kumaş sırtımı kaplayan kana yapışınca yüzümü acıyla buruşturdum. Giydiğimde bembeyaz olan gecelik şimdi kıpkırmızı olmuştu.

Ben taht odasından çıkarken gölgelerim de peşime takıldı. Bana dokunmak istemiyorlardı, ben de dokunmalarını istemiyordum. Bana dokunurlarsa kül tacım gibi dağılıverecektim. Ne de olsa kül prensesiydim. Elbette darmadağın olacaktım.

Odama dönmek normalden üç kat uzun sürdü çünkü her adımda bedenim sızlıyordu. Rolünü unutan Heron kolumdan tutup bana destek oldu. Ona yaslanmamalıydım.

Hoa sıcak su kâsesi, bez ve bandajlarla odamda hazır bekliyordu. Bana bakmayacaktı çünkü ben kırbaç cezalarından döndüğümde, neden bilmem, benden daha çok canı yanarmış gibi bana bakmaktan çekinirdi.

Yeni yaralarımı yıkayıp Ion'un verdiği merhemi sürerken sessizliğinde insanı rahatlatan bir şey vardı. Kırbaç kadar acı verse de bu merhem sürme işi bittiğinde acı da uyuşarak rutin bir ritme bürünüyordu. Hoa tenime ve saçıma bulaşan kanı özenle ve dikkatlice yıkadıktan sonra bana yeni bir gecelik giydirdi. O gün başka bir şey giyemeyeceğimi artık öğrenmişti. Muhtemelen ertesi de gün de başka bir şey giyemeyecektim. Tenime sürtünen kumaş yüzünden canım

yanınca Hoa kısacık bir an omzuma dokundu. Sonra da gitmeye hazırlandı.

“Teşekkür ederim.” Sözler boğuk bir fısıltı halinde çıksa da Hoa duydu, dönüp bana baktı, sonra başını sallayıp odadan çıktı.

Gölgelerim hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Her zaman nefeslerini, fısıldaşmalarını, kıpırdanmalarını duyardım ama o anda hiçbiri yoktu.

Bu sessizliğe daha fazla dayanamayınca, “Ben iyiyim,” dedim. Hepimiz yalan söylediğimi biliyorduk ama üst üste söylersem belki gerçeğe dönerdi.

Cevap vermeseler de birinin oturduğu yerde kıpırdandığını duydum. Sonra bir diğerinin, belki de iç geçiren Heron’du. Hiçbir şey söyleyemiyordu. Hiçbir şey acımı dindiremez, yaşananları silemezdi. Susmak daha kolaydı.

Yatağıma girip yan dönerek cenin pozisyonu aldım. Yüzümü yastığıma gömüp sessizce ağlamaya başladım ama gölgelerimin beni duyduğunu biliyordum.

O ana dek duyduğum en yumuşak ses tonuyla önce Artemisia’nın sesini işittim. Sesi incecik ipek bir şal gibi beni sarıp sarmalıyor, serinletiyordu.

*“Yürü benimle sisin içinden,
Güzel yavrucağım.
Dünyanın hızla döndüğü yere,
Masal diyarına gidiyoruz, cancağızım.”*

Eski Astrea ninnisini söylerken sesi titremeye başlayınca onun da ağladığını anladım. Artemisia’nın ağladığı düşüncesi bile tuhaftı. O her zaman çok güçlü ve kendinden emindi. O da benim gibi, annesinin ona bu ninniye söyleyişini mi hatırlı-

lıyordu acaba? Sanki annemin parmakları saçımı okşuyor, tenine sinen bahçe kokusunu içime çekiyordum.

Heron'un kalın, davudi sesi omzumu sıvazlayan nazik bir el gibi sakinleştirip avutarak Artemisia'nın sesine karıştı.

*"Gün bitti, uçma vakti geldi
Küçük kuşların.
Yarın yakındır, ölme vaktidir
Yaşlı kargaların."*

Bu sözler, bastıramadığım hıçkırığımı da çekip çıkardı içimden. Gölgelerimin böyle bir niyeti yoktu tabii. Bu sözlerin, ben onu öldürmeden hemen önce Ampelio'nun ağzından çıkan sözler olduğunu bilmiyorlardı, bilemezlerdi. Ampelio bu ninniye bana hiç söylemiş miydi acaba? Beni hiç kucağında sallayarak uyutmuş muydu? Bunları yaptığına inanmak istiyordum.

Sonra ninniye Blaise de katıldı ama sesi o kadar kötüydü ki her şeye rağmen içimden gülmek geldi. Adeta cırlıyordu, üstelik fena halde detone olmasına rağmen ninniye söylemeye devam etti çünkü buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

*"Bilinmez bir dünya süslesin rüyalarını,
Her şeyin mümkün olduğu bir yer.
Yarın gerçekleştirirsin düşlerini,
Ama bu gece, yavrucuğum, benimle gör rüyalarını."*

Theodosia Eirene Huzzara. Bu isim benimde şakıdıkça gevşiyordum. En sevdiği battaniyeye sarılan bir çocuk gibi bu isme sarılıp defalarca tekrarladım.

Gözyaşlarım dinse de titremeye devam ediyordum. Her men geçmezdi zaten.

“Mektup çok geçmeden Søren’in eline geçer. En fazla birkaç gün,” dedim biraz sonra. Sesim, beklediğimden daha güçlü çıkmıştı. “O gelir gelmez planımızı uygulamaya koyacağız. O mektupta annesiyle ilgili yazdıklarımın sonra babasıyla yüzleşmek için fazla beklemek istemeyecektir. Böyle bir şeyi alenen yapmak istemese de birkaç saate kalmadan bütün saray duyar. Cinayet faili olarak Kayzer’in en yakın muhafızlarından birini seçmelisiniz. Heron, cinayetin Kayzer’e ve muhafızına uzandığını göstermek için adamın gömleğinden bir parça koparıp saçındaki tokayı, bıçağını veya ona ait olan herhangi bir şeyi alman gerekecek.”

Sakin olsa da sesinde hissedilen sertlikle, “Bugün seni yatağından sürükleyerek çıkaran adamlar bana uyar,” dedi.

Artemisia’nın duvarına dönerken, “Bu tercihini tüm kalbimle destekliyorum,” dedim. “Artemisia, sen servi ormanına gidip annenin Vecturia’dan dönüp dönmediğini öğren.”

Sözlerim sessizlikle karşılanınca Artemisa’nın iç geçirip itiraz etmesini bekledim.

“Elbette, Kraliçem,” dedi.

İlk kez alaycılık içermeyen bir ses tonuyla bana böyle hitap ettiğini duyuyordum.

Derin bir nefes alıp kendime geldim. “Sonra, Søren babasına karşı harekete geçer geçmez onu öldüreceğim.” Sözlerim içimi yaksa da sesim artık titremiyordu. Kayzer’in işkencesi hâlâ tazeyken, Søren’e beslediğim hislerin bir değeri kalmıyordu. İçimden bunu yapabileceğimi söylerken ben bile kendime inanacaktım.

Blaise, “Nasıl?” diye sordu alçak sesle. Önceki günkü şüpheli haline rağmen bu soru tümüyle içtendi.

Dudağımlı ısırtıp, Søren’in teknedeki gülüşünden, bana sarılışından, yıllardır ilk kez onun yanında kendimi güvende

hissetmekten, anlayışlı bakışlarından kaçabilirmişim gibi örtüyü iyice üstüme çektim.

Nihayet, "Bana güveniyor," dedim ağızımdan çıkan sözden nefret ederek. "Benden böyle bir şey beklemeyecektir."

Gölgelerimin soluk alıp verişleri yavaş yavaş uzayıp sabit bir ritim tutturdu ama ne kadar uğraşsam da masal diyarında onlara katılamıyordum. Orada beni güzel bir şeyin, daha iyi bir dünyanın beklediğini sanmıyordum. Beni bekleyen tek şey, Kayzer'in elleri, Baron'un kırbacı, Ampelio'nun kanı, annemin fersiz gözleriyle zehirlenmiş kâbuslardı.

Kapım usulca açılınca dönüp baktığımda Blaise'in içeri girip kukuletasını indirdiğini gördüm. Gitmesini söylemeliydim çünkü *şimdi*, burada yakalanırsa her şey mahvolacaktı. Bunu o da biliyordu ama pelerinini çıkarıp yatağıma girdiğinde ikimiz de bir şey söylemedik. Blaise kollarını açınca bir an tereddüt etsem de ona sokulup başımı göğsüne yasladım ve beni bu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi ona tutundum. Sırtıma dokunmamaya özen göstererek bana sımsıkı sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Nefesi saçlarımı uçuştursa da karşılık vermedi. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Koyu yeşil gözleri, solgun ay ışığında sanki bir hayaletin gözleriydi ve yarası, buğday teninde fazla keskin ve bembeyaz görünüyordu. Başparmağımla yarasına dokundum, irkilip gözlerini kapatarak kendini dokunuşlarıma bıraktı.

"Nasıl oldu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Duymak istemezsin. Şimdi olmaz, belki sonra..." Devamını getiremedi.

"Lütfen."

Blaise bana bakmadan usulca döndü. "Madenlerde belli kotalar vardır," dedi bir müddet sonra. "Her gün belli miktarda taş çıkarmazsan akşam yemeğinden kesilir. Böylece

daha da zayıflarsın ve ertesi gün muhtemelen yine kotana erişemezsin. Pek adil bir sistem değil ama herkesi diken üstünde tutar, hepimiz kotamızı doldurmak için canımızı dişimize takarız. Üç gün üst üste kotanı tutturamazsan madenin altında, temiz havayı unuttuğun bir hücreye atılırsın.” Sesi titremeye başlayınca boğazını temizleyip devam etti: “Hücreye gidenlerin çoğu delirmiş olarak döner. Yerin yedi kat dibinde kalmak... insana olmadık şeyler yaptırır. O birkaç gün yıl gibi gelir. Oraya gönderilenler çıktıktan sonra genelde dosdoğru infaza yollanır.”

“Ama sen yollanmadın,” dedim usulca.

Başını iki yana salladı. “On yaşında ya vardım ya yoktum ve benim yan kulübemde yatan bir adam vardı. Yarin. Babamla aynı yaşlardaydı... her neyse, pek iyi değildi. Maden tozu yüzünden feci öksürük nöbetleri geçirirdi ve çok güçsüzdü. Kotasını sık sık ıskalardı fakat bunu asla üç kez art arda yapmazdı. Buna dikkat ederdi ve erzak alamadığında bizim grubumuz yemeğini onunla paylaşırdı. Kolay değildi; erzak zaten çok azdı ama... ne yapabiliirdik ki? Hücreye yollanırsa asla geri dönemeyeceğini biliyorduk.

“Muhafızlar da biliyordu. O adamlar manyaktı. Başarısız olduğumuzu görmekten, bu yüzden bizi dövmekten zevk alırlardı. En çok da insanları infaza götürmekten zevk alırlardı. Yarin de kolay bir hedefti. Adamların onun çıkardığı taşları her defasında kantardan avuç avuç alıp kotasına ulaşmasını engellediklerini görürdüm. Kalovaksiyalılar canavardır, sen de benim kadar biliyorsun.”

Kayzer’i hatırlayınca ona hak vermemek elde değildi ama Sören’i, hatta Cress’i düşününce tereddüt ediyordum.

Blaise, “Yarin üçüncü günündeyken kotasını dolduramayacağını anlamıştım. Öksürüğü de iyice kötüleşmişti ve ikide bir durup soluklanması gerekiyordu. Gün bitimine yaklaştığı-

mızda, çıkarması gerekenin yarısını bile çıkaramamıştı,” diye devam etti. Duraksayıp yutkunurken boğazındaki düğümün sesini duyuyordum. “Ama ben çıkarmıştım. Muhafızlar yanımızda durmazdı –maden hastalığını kapmak istemedikleri için– bu yüzden sabah ve akşam olmak üzere kısa süreliğine gelirlerdi. Gün batımından sonra bizi almaya geldiklerinde, kovamı Yarin’inkiyle değiştirdim. Tabii Yarin bana engel olmaya çalıştı ama izin vermedim.

“Terazide tartma vakti geldiğinde, muhafızlar kovasından bir avuç taş aldığı halde Yarin geçti. Bense kotamın yarısını bile toplayamamıştım. Oysa muhafızlar ben kendimi bildim bileli bizi gözetliyordu. İlk günden beri kotamı dolduramadığımı hiç görmemişlerdi. Kanıtlayamasalar da ne yaptığımı biliyorlardı. O gün öleceğimi düşünmüştüm ama onların aklında çok daha kötüsü vardı. Bütün arkadaşlarımızın gözünün önünde, tek bir hançer darbesiyle Yarin’in boğazını kesip beni de hücreye attılar.

“Sonradan öğrendiğime göre orada bir hafta kalmıştım ama o kadar geçtiğini anlamamıştım bile. Aşağıda, karanlıkta yapayalnızken bir gün bir yıl gibi de gelir, bir dakika gibi de. Nihayet beni almaya geldiklerinde köşeye sinmiştim, parmaklarım kesilmişti. Belli ki oradan çıkmak için taşı tırmalamışım ama bunu bile hatırlamıyordum. Ve yüzümde bu vardı.” Yarasını gösterdi. “Bu iz. Art’ın saçı gibi.”

Usulca yanağına dokundum. Hava serin olsa da yarası parmağımın altında sıcak bir kalp gibi atıp duruyordu. Cevher taşlarından birini tuttuğumdaki gibi beni kendine çekiyor, düşüncelerimi tatlı bir mırıltıya boğuyordu. Gücü beni korkutuyordu, istemeye istemeye elimi çekmeye yeltendim. Blaise elimi tutup yarasının üstüne götürdü. Bakışları büyük bir kararlılıkla bana odaklandığı için gözlerimi kaçıramadım.

“Hissediyorsun, değil mi?” diye sordu.

Huzursuzluğumu saklamaya çalışarak, “Çok güçlü,” dedim. Ampelio’nun yarasının böyle bir gücü olduğunu hatırlamıyordum. Bu kadar güçlü bir yarası olan başka bir muhafız da hatırlamıyordum. Sesimde zoraki bir kararlılıkla, “Glaidi seni kutsamış,” dedim. “O zaman bile ne kadar güçlü olduğunu biliyormuş. Baban seninle gurur duyardı.”

Yutkunurken çenesi kasıldı. “Kutsanmışım gibi gelmiyor, Theo,” dedi. Adeta fısıldıyordu. “Gücümü kontrol edemiyorum. Kayzer’in sandalyesine ne yaptığımı, bugün taht odasında olanları gördün. Ampelio elinden geldiğince yardım etti ama yetmedi. Onu korkutmuş olabilirim. Kendim de korkuyorum. Onu yakalamaları benim hatamdı. Gücümü kontrol edebilseydim...”

“Madendeki deprem,” dedim sonunda anlayarak. “Ayaklanmayı tetikleyen deprem.”

Başını salladı, gözlerini kaçırdı. “Yüz kişiyi öldüren deprem. Ampelio’nun yakalanmasına sebep olan deprem.”

Daha önce hiç kimsenin cevher taşı olmadan, kontrol edemese de, böyle bir güce sahip olduğunu duymamıştım. Böyle bir şeyin mümkün olacağını hayal bile edemezdim. Ama Blaise’e inanmamak için de bir nedenim yoktu. Yüzünde açıkça görülen ıstırabı kalbimi parçalıyordu; bu hissi çok iyi bilirdim. Onun suçu olmadığını, bunun bir kaza olduğunu, Ampelio’nun asla onu suçlamayacağını söylemek istedim. Ama faydası olmayacaktı. Bunu biliyordum çünkü Ampelio’yu öldürmekten başka çarem olmadığı halde –ki bunu bizzat kendisi istemişti– hâlâ içimdeki suçluluk duygusunu atamamıştım. Blaise’in vicdan azabı da benimkisi kadar kötüydü ve ben onun yükünü hafifletecek hiçbir şey söyleyemiyordum.

O yüzden sustum. Kollarımı ona doladım ve ikimiz de ağlarken ona sarılmakla yetindim. Kalbimiz birlikte atmaya

başlayıp gözyaşlarımız yavaş yavaş dindiğinde dudakları saçma, alınma, ıslak yanaklarıma değdi. Tam geri çekileceği sırada onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Üç hafta önceki öpüşmemizden, hani o üstüne hiç konuşmadığımız öpüşmemizden tamamen farklıydı. Beni reddettiğini sandığım öpücükten. Ama şimdi onu yanlış anladığımı düşünüyordum. Søren'le öpüşmemize de benzemiyordu. Bizim öpüşmemiz umut ve mutlulukla, güzel ve yeni bir şeyin keşfiyle doluydu.

İkimiz için de bir kabullenişti. Yaptığımız affedilemez şeyleri affetme biçimimiz. Søren'e beslediğim hisleri anlamaya çalışırken başımdan buz gibi sular döküldüğünü hissetmiştim ama Blaise'i sevdiğimi anladığımda hiç böyle bir hisse kapılmadım. İşgal edilmeyen bir dünyada yaşamaya devam etseydik bile, önünde sonunda Blaise'e âşık olacaktım. Yaralarımız olmasaydı da. Sonumuz mutlaka buraya varacaktı.

Pencereden bakarmış gibi her şey gözümün önünden geçiyordu: Ailelerimiz hayatta ve mutlu, en ufak sevgi gösterilerimizde bile bizi mıncıklıyor. Blaise'le annemin bahçesinde el ele yürüyoruz, o muhafızlık sınavlarına giderken veda öpücüğü veriyorum, sonunda dönünce yine öpüyorum. O hayatı geri almayı o kadar çok istiyordum ki kalbim ağrıyordu ve hiçbir şey buna engel olamıyordu.

Ben uykuya dalana kadar Blaise bana sarılmaya devam etti ama pencereden süzülen güneş ışığına uyandığımda, o basit dünyada yaşamadığımızı hatırlayıverdim. Blaise gitmişti, diğerleri beni izliyordu ve sırtımdaki yaralar çığlık çığlığıydı.

ENCATRIO

Hoa merhamet edip geç uyanmama göz yummuştu çünkü buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu. Vakit öğleyi geçiyordu. Bir an, önceki gece olanları unutsam da hareket ederken sırtımdaki yaralar yüzünden içime bir acı dalgası yayılınca acı bir çığlık attım.

Artemisia saatlerdir uyanmamı beklemiş gibi, “Prens döndü,” dedi. Belli ki gerçekten de saatlerdir bunu söylemeyi bekliyormuş. Yatağımda ağır ağır doğruldum.

Ben hemen cevap vermeyince, “Beni duydun mu?” diye sordu.

“Duydum,” dedim. Kollarımı kaldırıp gerinirken yaralarım acıyordu. “Bana bir dakika ver.”

Dikkatlice yatağımdan çıkıp sırtımı ona dönerek gardırobuma gittim. Kalbim küt küt atıyor, korkumu saklayamıyordum. Blaise’in beni saran kollarını, dudaklarımdaki dudaklarını hatırlasam da Søren’e beslediğim duyguları inkâr edemezdim ama geri döndüğüne göre, onu öldürme vakti de gelmiş demekti. Bunu yapmak istemiyordum; Ampelio gibi ona da bir hançer sapladığımı düşünmek midemi bulan-

dırıyordu. Ampelio'ya yaptıklarım yüzünden kendimi asla affetmeyecektim.

Fakat Kalovaksiyalıların bölünüp kendi aralarında savaşmaları, dışarıdan bir saldırıya karşı daha savunmasız olmalarını sağlayacaktı. Ülkemi geri alıp halkımı özgürlüğüne kavuşturmak için paha biçilmez bir fırsattı. Bu fırsatı kaçıramazdım.

Hoa'nın yardımı olmadan giyebileceğim, mor kuvarslı bir harmani bulup dolaptan çıkardım. Artemisia'ya, "Søren'in döndüğünü kimden öğrendin?" diye sorarken unvanı yerine ismini kullandığım için içten içe kendime kızdım. *Prens* ile *Søren*'in büsbütün farklı varlıklar olduğunu düşünmeden edemiyordum. Böylesi işimi kolaylaştırıyordu.

Heron, "Alınma, Theo," dedi, "ama seni uyurken izlemek çok sıkıcı. Birkaç saat önce pelerinimi giyip şatoda biraz yürüdüm. Herkes bunu konuşuyordu."

"Birliklerinin bozguna uğradığına dair bir şey var mı peki?" diye sorup gerinirken yeni yaralarım acıyordu. "Bu kırbaç cezasını almamın güzel bir yanı olmalı."

Heron, "Prens dört bin adamla gitti, iki binden az adamla döndü," dedi gülümsediğini anladığım bir sesle. "Ejder Katili onların hakkından gelmiş."

"Tabii istemeden," diye ekledi Art. "Bu sabah konuştuğum mürettebata bakılırsa sadece Vecturialıları uyarma niyetindeymiş. Dört bin Kalovaksiyalıyla savaşmak için tüm Vecturia Adaları'ndan yeterli miktarda birlik toplamışlar. Annemin gemisi buraya dönerken mürettebatındaki Vecturialılar isyan etmiş ve mürettebatın çoğunluğunu geri dönüp durumu değiştirmeye ikna etmişler. Kalovaksiyalılar pek direniş beklemiyormuş. Böyle bir şeyi hesaba katmadıkları için geri çekilmekten başka şansları kalmamış."

Artemisia'ya, "Yine de ona teşekkürlerimi ilet," dedim. "Kayzer'in bu kadar kızmasına şaşmamalı." İstemsizce güldüm. Canım yansa da içimden, *Buna değerci*, dedim.

"Devamını da anlat," dedi Blaise yumuşak bir sesle.

"Blaise," diye uyardı Artemisia.

Korku, kalbimi sıkıştırıyordu. Artemisia bile tepkimden çekiniyorsa, iyi bir şey olamazdı. "Anlat," dedim.

Heron iç geçirdi. "Bir veda hediyesi vermeden gitmemişler. Kıyının yanındaki ormana ateş taşı başlıklı bin ateş oku atmışlar. Orada bir köy vardı. Küçük bir köy."

Artemisia, "Ayrıca Vecturia'nın gıda kaynaklarının büyük kısmı oradan temin ediliyordu," diye ekledi. "Ormanın üçte biri kül oldu. Kış da geliyor..." Cümlesini bitiremedi ama gerek de yoktu.

Oradaki insanlar açlıktan kırılabaktı. Emri verenin Søren olup olmadığını sormama gerek yoktu. İnsanın midelerini bulandırsa da zekice bir hamleydi. İş oraya gelse ben de aynısını yapar mıydım? Ülkem için binlerce insanı feda edemeyeceğimi söylüyordum kendime. Ama söylerken bile inanmıyordum. Crescentia ne kadar entrikacı olursa olsun elini kana bulamamıştı ama yarın gün doğmadan onu öldürmeliydim. Nispeten küçük bir cinayet olabilirdi ama sonuçta cinayetti. *Benim de* onlardan farkım yoktu.

Ben annemin kızıydım ama o ancak altı yıl yetiştirebilmişti beni. Son on yılımı Kayzer'in gözetiminde geçirmiştım ve hoşuma gitse de gitmese de kişiliğimin şekillenmesinde onun da payı vardı.

Hepsinin beni izlediğini, benden bir tepki beklediklerini bildiğim için boğazımı temizledim. En azından kararlı görünmeye çalışarak, "Kalovaksiyalılar kazansaydı yine daha az gıdayla yetinmek zorunda kalacaklardı," dedim. Doğru bir cevap, doğru bir yol yoktu. Ben ne yaparsam yapayım

insanlar ölüyordu. Yine de *daha az* insan ölüyordu, bu da bir şey ifade etmez miydi? Elbette iki bini aşkın Kalovasiya da ölmüştü ve ölümleri bizim için zafer anlamına gelse de, onlar da birilerinin çocuğu, sevgilisi, arkadaşıydı. Birileri de içi parçalanarak onların yasını tutacaktı.

Blaise kararlı bir sesle, "Doğru bir hamle yaptık," dedi. "Bilmen gerektiğini düşündüm."

Boğazım ağrısı da bir şekilde konuşabildim: "Her zaman bilmek isterim."

Yatağımın yanına çömelip çarşafın altına, şiltemdeki küçük deliğe ulaştım. Yüzümü gizleyerek vicdan azabımın bana işkence yapmasını göze aldım ama elimde Encatrio'yla doğrulduğumda vicdan azabından geriye bir şey kalmamıştı. Zayıf olmayı, özellikle de şimdi, göze alamazdım.

Küçük kuşların uçuş vakti geldi. Bu sözlerle Ampelio'nun ve annemin sesi zihnimde yankılanıyordu. Nihayet onların intikamını alacaktım. Bana ait olanı ne pahasına olursa olsun geri alma vakti geldi.

"Kayzer bu akşam Søren'in onuruna bir akşam yemeği düzenler," dedim. "Ne zaman bir ordu savaştan dönse böyle yapar ve eminim bu olayı da zafer gibi göstermenin yolunu bulur. Søren gece boyunca Kayzer'e çıkışmadan duramaz. Gerekirse buna zemin hazırlarım."

Blaise, "Cress onunla konuştuğunu görürse Kayzer'e durumu anlatır..." dedi Blaise ama cümlesini bitirmesine fırsat vermedim.

"Cress orada olmayacak." Planın parçaları yavaş yavaş yerine oturuyordu. "Yemeği kaçırarak; Baron yarın gideceği için onunla yemek yemek isteyecek. Hiçbir ilgisinin olmadığı bir ziyafete katılmaktansa kızıyla vakit geçirmeyi yeğler. Gece yarısına yaklaşırken şaraplarında zehir olacak. Søren'le ziyafet sonrası buluşmak üzere plan yapacağım ve sonra da

işi bitireceğim. Sabah olmadan buradan gideceğimizi Ejder Katili'ne haber verelim.”

Heron, “Peki ya kız?” diye sordu. “Onu da yanımızda götürüyoruz, değil mi?”

“Evet, ailesini de.” Dudaklarımı sıktım. “Annesi ve erkek kardeşi köle mahallesindedir.” Biraz duraksadıktan sonra, “Öğleden sonra onları Ejder Katili'nin gemisine götürün. Ama Elpis'i ancak gece götürebilirsiniz,” diye ekledim.

Baron bugün görmek istediğim son insandı ama yakında ölü olacağını ve bana –veya bir başkasına– bir daha asla zarar veremeyeceğini düşünerek kendimi avuttum. Onu gördüğüm kâbuslardan çılgık çılgıya uyanmayacaktım. Bir mekâna girdiğinde köşeye sinmeyecektim. Annemin katilinin yüzüne bakıp gülümsemek zorunda kalmayacaktım.

Elbisemin cebindeki Encatrio sıcacık varlığıyla gücünü hatırlatıp duruyordu. Crescentia'yı düşünmüyordum. Ne kadar zor bir seçim olursa olsun, doğru olanı yapıyordum. Yapmam gereken tek şeyi yapıyordum.

Crescentia ile Baron'un dairesinin kapısını çaldım ve bir dakika sonra karşımda Elpis'in yuvarlak yüzünü gördüm.

“Leydi Thora,” dedi. Şaşkın fakat doğal davranmaya çalışıyordu. Onda tam da casus kumaşı vardı ama onu böyle birine dönüştürmekten nefret ediyordum. Şimdi ondan daha fazla şey istemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

“Crescentia burada mı?” diye sordum.

Arkasına bakıp kimsenin dinlemediğinden emin olunca, “Leydi Crescentia, Prens'le öğle yemeğinde,” dedi fısıldarcasına.

“Öyle mi?” dedim. Şaşırmamalıydım. Bu yemeği muhakkak Kayzer ile Baron ayarlamıştı. “Eh, Prens'in arkadaşlığını

benimkine tercih ettiği için onu suçlayamam ama lütfen ona uğradığımı ilet.”

Ben gitmeye yeltenmeyince, Elpis bir kez daha etrafı kolaçan etti. İmalı bir sesle, “Başka bir şey var mıydı?” diye sordu. “Baron da dışarıda.”

“Annenin işgalden önce botanikçi olduğunu söylemiştin. Muhtemelen sen de bitki ve otlardan anlıyorsun, yanılıyor muyum?”

Elpis biraz düşünüp başını salladı. “Az da olsa anlarım.”

“Crescentia’yı bu akşam Prens için verilen ziyafete katılamayacak kadar hasta edecek ama akşam yemeğine katılabilecek kadar da iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler düşünebilir misin?”

Elpis dudağını ısırđı. “Muhtemelen Leydi Crescentia’nın ziyafeti kaçırarak kadar hasta olmasını sağlayacak hiçbir şey yoktur.”

Haklıydı. Cress bu akşam, prenses olmaya bir adım daha yaklaşacaktı. Bütün geceyi Sören’in yanında geçirecek ve tüm saray bundan bahsedecekti. Ölse bile bundan vazgeçmezdi. Fakat...

“Peki, pudrasına görüntüsünü etkileyecek bir şey koyamaz mısın?” diye önerdim. “Öyle bir durumda ziyafete gitmek istemez.”

Elpis’in dudaklarında küçük bir tebessüm belirip gitgide büyüdü. “Öğütölmüş treska tohumu. Cildini tahriş edecek, hatta yeterince kullanırsam yüzünün şişmesini bile sağlayabilir.”

Risk almak istemediğimden, “Ne kadar kullanman gerekiyorsa o kadar kullan,” dedim. Yaptığımdan gurur duymasam da Cress’in güzel yüzünü kırmızı ve şiş hayal etmek keyfimi yerine getirmişti. “Peki, tohumları alabilecek misin?”

Elpis, "Evet," dedi, "baharat niyetine kullanmak için kilerde biraz tohum tutuyoruz. Onları kolayca öğütebilirim." Şimdi heyecanla bir öne bir arkaya sallanıp duruyordu. "Leydi Crescentia ziyafete hazırlanırken yapabilirim."

"Harika," dedim. "Teşekkürler, Elpis."

Burada konuşmayı sonlandırmam gerekiyordu ama biraz daha öylece dikilip ondan bir iyilik daha istesem mi diye düşünmeden edemedim. Olmadığını bilsem de başka bir yol arıyordum. Cress'i kendi elimle zehirleme gücünü asla kendimde bulamayacaktım. Bunu biliyordum. Fakat Elpis'e bakıp Cress'ten ve Baron'dan alenen nefret ettiğini görünce, bunu yapabileceğini anlamıştım. "Bir şey daha yapmak ister misin?" diye sordum.

Elpis'in gözleri büyüdü. "Tabii ki," dedi hemen.

Biraz tereddüt ettikten sonra Encatrio şişesini cebimden çıkardım. "O zaman başka bir görevin daha var. Hayır diyebilirsin, Elpis. Sana kızmam. Başka bir yolunu buluruz. Gölgelerim şu sıralar anneni ve erkek kardeşini alıp güvenli bir gemiye götürüyor. Ne yapmayı seçersen seç, bu gece onlarla beraber olacaksın, sana söz veriyorum."

Ben planımı anlatırken dudaklarını kenetleyip kaşlarını çatan Elpis beni dikkatle dinledi. Ondan böyle bir şey isterken bile çok şey istediğimin farkındaydım. O daha çocuktü ve ben onu bir katile dönüştürmeye çalışıyordum; tıpkı *kendim* gibi. Oysa bir çocuğun yapacağı iş değildi ve Blaise'in, izlediği yerden bile beni onaylamadığını biliyordum.

Oysa ben Elpis'i Kayzer'in, Baron'un, hatta Crescentia'nın dönüştürmediği bir şeye dönüştürmüyordum. Sonuçta onu da yetiştiren Kalovaksiyalılardı.

Ve elbette isteğimi kabul etti.

ERIK

Geri döndüğümde Erik, kınında duran kılıcının sapını kavramış, kapımın önünde bekliyordu. Gemiden geldiğinden beri üstünü değiştirmeye vakit bulamamış gibi bir hali vardı; hâlâ yırtık pırtık kumaş pantolonu ile bir an evvel yıkanması gereken beyaz gömleği vardı üstünde. Elmacık-kemiklerine bulaşan kömür lekesi, gün ışığını gözlerinden çalıyordu. Birkaç metre yakınına geldiğimde ter ve balık kokusu o kadar güçlüydü ki az kalsın başım dönüyordu.

Erik beni görünce yaslandığı duvardan ayrılıp çarpık gülümsemesiyle beni koridorun ortasında karşıladı.

“Sağ salim geldiğine çok sevindim, Erik,” derken buna bütün kalbimle inandığımı fark edince kendime şaşırdım. Belki de aslen Kalovaksiyalı olmadığı ve onu Kalovaksiyalılardan biri gibi göremediğim içindi.

Başını iki yana sallayarak, “Birkaç kıcı kırık korsan beni öldüremez,” dedi.

Kararsızlıkla, “O nasıl?” diye sordum.

Erik’in yüzü ciddileşti; kimden bahsettiğimi sormasına gerek yoktu. “Søren... tahmin edebileceğin gibi. Ama belli ki mektubunda yazdıkların onu biraz teselli etmiş. Mektubu

yakmadan önce onlarca kez okudu. Elbette Kayzer kuşatmanın başarısız olmasından onu sorumlu tutuyor. Bu Søren'in komuta ettiği ilk deniz seferiydi ve güya kolay geçecekti. Ama ben oradaydım, Thora. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tuzığa düştük."

Bir tuzığı engellemek için tuzak kurmak. Bu insanlar merhametimi hak etmiyordu.

"Biliyorum," dedim. "Korkunç olmalı. Ama ikinize de bir şey olmadığı için çok mutluyum."

Başını sallayıp gözleriyle etrafı tarayarak fısıldamaya başladı. "Özel konuşabileceğimizi umuyordum. Şey..." Konuşmasını yarıda keserek gölgelerimin bizi izlediği tarafa baktı. "Mümkünse çok özel."

Kalbim hızla çarparken ben de sesimi alçalttım. "Her şey yolunda mı?"

Duraksadı, mavi gözleri boş koridoru taradı. "Tanıştığımızda bana *vahşi* isimli bir silahı sormuştun..." Sözlerini yarıda kesip kaşlarını imalı bir şekilde havaya kaldırdı.

Bu sözcüğü duyar duymaz koluna girdim ama mümkün olduğunca kayıtsız bir ifade takındım. Leydi Thora *vahşi* gibi sıkıcı şeylerle ilgilenmezdi. Erik'e de sırf merakından sormuştu. *Vahşi* hakkında herhangi bir bilgi duymaya aç olduğumu gösteremezdim.

"Mükemmel bir yer biliyorum," dedim.

Bahçe her zamanki gibi bomboştu. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafı şöyle bir turladıktan sonra Erik kolumu bırakıp bana döndü. O dostane hava anında kayboldu. Gözleri buz gibi olunca bana Kayzer'i anımsattı, bir an ürperdim. İçgüdüsel bir hareketle ondan bir adım uzaklaştım.

“Kimseye Vecturia’dan bahsettin mi?” Alçak sesle sorsa da cevabını zaten biliyordu.

Böyle bir ithamla adeta kalbim durdu, korkum beni ele geçirse de göstermemeye, aksine çok şaşırmışım, şoke olmuşum gibi davranmaya çalıştım.

Gözlerine baktım. “Tabii ki hayır.” Kalbim göğsümde kuş misali çırpınırken bile çok saçma bir soruymuş gibi gülmeyi başardım.

“Gizli görevdi; ticaret yolu korsanları hikâyesi de yalandı. Buradan giderken gerçeği yalnızca Søren ve ben biliyorduk ve senden başka hiç kimseye de söylemedim. Ama Ejder Katili’nin de Vecturialıların da haberi vardı.”

Pencerelere baktığımda bir, iki, üç gölgemin bizi izlediğini gördüm. İthamları uzarsa, Erik’in de önceki gölgelerim gibi denizin dibini boylamasını sağlayabilirlerdi. Bizzat Erik’in sayesinde, etrafta bunu görececek kimse yoktu. Yine de işin oraya gelmesini istemezdim.

“Hiçbir fikrim yok, Erik,” dedim usulca. “Vecturia’dan bahsettiğini bile şimdi hatırlıyorum. Ayrıca sürekli gözetim altındayım, şimdi bile. Sence nasıl saraydan elimi kolumu sallaya sallaya çıkıp bir de Ejder Katili’ni bulup adama planlarınızdan bahsedebilirim? Üstelik planınızdan haberim bile yoktu. Zaten Kayzer başarısızlığınızın cezasını da bana kesti. Şimdi de sen mi yapacaksın aynı şeyi?”

Erik bir an kararsız kalmış gibi gözleriyle etrafı taramadan sonra yeniden bana döndü.

“Başka bir mantıklı açıklama bulamıyorum, Thora,” dedi titreyen bir sesle.

“Peki bu mantıklı mı?” diye sordum. “*Casus* olup korsanlara bilgi taşımam? Bunlar benim ne işime yarayacak ki?”

Umursamaz bir tavırla omuz silkse de pek ikna olmuş görünmüyordu. “Ejder Katili’nin Astrealı asilerle çalıştığı

bilinen bir şey. Misilleme yapmak, birliklerimizi zayıflatmak, hatta Søren'den kurtulmak için..."

Bir an sesimi yükselterek, "Asla öyle bir şey yapmam," deyip Erik'e yaklaşıarak, "Ben..." diye fısıldadım. Kararsızlıkla dudagımı ısırıp dalgın bir sesle, "Søren'i *seviyorum*," dedim.

Doğru değildi ama yalan da değildi. Kederle iç geçirerek bahçenin ortasındaki taş banka oturup önüme baktım.

Az sonra ağlamaya başlayacakmış gibi sesimi titreterek, "Ben Kalovaksiyalıların arasında büyüdüm," dedim. "Yaptığım her şeyden, katlandığım onca şeyden sonra sadakatimi sorguladığına inanamıyorum."

O da iç geçirerek yanıma oturdu. Biraz sonra, "Özür dilerim," dediğinde içimin nasıl rahatladığını göstermemek için elimden geleni yaptım.

Boğazını temizledi. "Kayzer'in başarısızlığımızın acısını senden çıkardığını söyledin ya..." Cümlesini bitiremedi.

İç çekip ona dönerek yeni yaralarımı birazcık görmesi için yakamı hafifçe aşağı indirdim. Ion iyileşme sürecimi hızlandırırsa da yaralarım hâlâ kapanmamıştı. Birkaç saatlik değil, birkaç günlük yaralar gibi görünseler de hâlâ kıpkırmızı ve tazeydiler ve canımı yakıyorlardı. Erik alçak sesle bir küfür savururken ona döndüğümde benzinin attığını, tam bir Kalovaksiyalı gibi bembeyaz kesildiğini gördüm.

Bunu Søren'e söyleyeceğini, bu durumu lehime kullanabileceğimi fark ettim. Søren'in, babasına daha fazla öfke duymasını sağlayabilirdim.

"Bu ilk değil, son olacağını da hiç sanmıyorum," dedim yakamı kaldırıp yaralarımı tekrar gizlerken.

"Søren bunu öğrenirse..."

"Ne yapar, Erik?" dedim acı tebessümümü bastırarak. Bunu Søren'e söyleyeceği için bir işe yaramasını sağlamalıydım. "Babasına karşı gelemez. Beni buradan götüremez."

Kayzer'in istediği gibi Crescentia'yla evlendiğinde beni ne olarak yanında tutacak? Metresi olarak mı? Belki Kayzer amacına ulaştığında, Søren'in üvey annesi olurum. Ve ikimiz de Kayzer'in her istediğini ne pahasına olursa olsun elde ettiğini biliyoruz."

Söylediklerim saçmalığın daniskası olmakla midemi bulandırır da istemsizce güldüm. Şaşırdığını görürüm umuduyla Erik'e baktım ama hiç öyle bir hali yoktu.

"Söylentileri duymuşsundur," dedim. "Kayzer de gizlemiyor zaten. Søren biliyor mu?"

Erik başını iki yana salladı. "Søren doğru çıkan söylentileri bile duymazdan gelir," dedi. "Yıllardır arkadaş olmamıza rağmen bir kere bile gerçekten babasının gayrimeşru oğlu olup olmadığını sormadı."

Bu itiraf beni şoke etse de akla yatkındı. Erik'in önemli birinin, belki bir baron veya kontun yarı Gorakili gayrimeşru oğlu olduğunu düşünmüştüm. İmparator'un oğlu olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti çünkü bana çok saçma gelmişti. Şimdi bunu bildiğimden, yüz hatlarındaki, çenesindeki, burnundaki benzerliği görebiliyordum. Gözleri Søren'inkiyle tıpatıp aynıydı; Kayzer'in gözleri gibi.

Erik şaşkınlığımı fark edince güldü. "Haydi ama, Thora. Daha zeki olduğunu sanmıştım. Annemi benden daha sık gördüğün için şimdiye kadar durumu anlamışsındır diye düşünüyordum."

"Annen..." dedim ama cümlemi bitiremedim. Sık gördüğüm pek az insan vardı ve Crescentia onun annesi olmayacağına göre, geriye tek bir kadın kalıyordu. Hoa. Erik, Hoa'dan bahsediyordu.

Erik her şeyin farkındaymış gibi bakınca bir an tüm sırlarımı bildiğini düşündüm. Ama imkânsızdı. "Annem, Goraki'nin Fethi'nden sonra Kayzer'e kendi yatağında komplo

düzenledi. Hain olmasına rağmen, Kayzer ona merhamet edip canını bağışladı.”

Bu sözleri, Kayzer’in aklıma kazıdığı yalanlardan birini söylerken yaptığım gibi, kolayca çıkıvermişti ağzından. Bu konuda ona meydan okumak isterdim ama maskemi indirmeden yapamayacağım için vazgeçtim. Erik dikkatle yüzüme bakarken herhangi bir tepki görmeyi bekledi. Biraz sonra iç geçirerek banktan kalktı.

“Bir insan,” dedi.

“Pardon?” diye sordum şaşkın şaşkın.

“*Vahşi*” dedi. “Astrealı. Madenlerde uzun süre kalınca bazılarının başına gelenleri biliyordur.”

“Deliriyor ve infaz ediliyorlar.”

Erik gözlerini benden kaçırıp taş karolara indirdi. “Delirdikleri doğru fakat infaz edilmiyorlar. Deliliğin sebebinin madenlerdeki fazla sihir olduğunu biliyordur. Cevhere gücünü veren bu yoğunluktur. Zamanla, orada çalışan insanların kanına işler. Kimi üstesinden gelir, kimi gelemmez. Belirtileri biliyordur.”

Kaşlarımı çattım. “Hayır. İnsanlar daha önce de zaman zaman maden hastalığına tutulurdu ama çocukların önünde detayları konuşulmazdı, fetihten sonra da... şey, kimse bana böyle şeyler anlatmadı.”

Erik belirtileri saydı. “Ateş, düzensiz büyü patlamaları, duygusal dengesizlik, uykusuzluk. Kısacası, bu insanlar tehlikeli hale geliyor.”

Aklıma bir düşünce gelse de büyümesine izin vermeden bastırdım. *Hayır.*

Erik devam etti: “Barut fıçısı insanlar. Bu insanları cephe hattına bir taş cevheriyle gönderirsen, dakikalar içinde güçleri kontrolsüzce taşar ve altı metrelik etki alanındaki her şeyi

yok edecek kadar ezici bir gücü sebest bırakırlar. Ateş, su, toprak veya havada. Hiç fark etmez, sonuç aynıdır: Yıkım.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim ama doğru söylediğini biliyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözümün önüne getiremedim. Corbinian şeytandı ve bundan şüphem yoktu ama bu? Bunu yapabileceğini aklımın ucundan bile geçiremezdim. “Nereden biliyorsun?” diye sordum.

Alışkın olmadığım, neredeyse şefkatli bir ifade takındı. Gerildim. Bir insana kıymadan önce ona ancak böyle bakabilirdiniz.

“Çünkü gördüm. Vecturia’da. Søren gemilerde yüzlercesini kullandı fakat bu bile yetmedi. Son dakikaya kadar kullanmadı. Sonra da geç oldu zaten, savaşı kaybetmiştik.”

Nefesim kesildi. Hayır. Kayzer yapabilirdi ama Søren böyle bir şey yapamazdı. Birlikte çikolatalı pasta yediğim, bana Astreaca kelimeler soran delikanlı bunu yapamazdı. Beni bu lanet olasıca yerden götürmeye söz veren delikanlı bunu yapamazdı. Birbirimizi kurtarabilirmişiz gibi öpüştüğüm delikanlı bunu yapamazdı.

Ama yapmıştı. Çünkü o buydu: Son nefesine kadar bir Kalovaksiya savaşçısı. Aksi gibi davransak da o centilmen prens değildi, ben de sevdalı Leydi Thora değildim.

Erik bir süre sonra, “Başta yapmak istemedi,” dedi bir anlamı varmış gibi. “Kayzer ısrar etti.”

İçimi yakan öfkeyi bastırmaya çalıştım. Öfkemi gösteremedim. Şimdi değil. Onu ikna edeceğine inanmadığım sakın bir ses tonuyla, “Søren de emir kulu,” dedim. Gözyaşlarım gözlerimin önüne perde çekmişti ama düşmelerine izin vermeyecektim.

“Thora, iyi misin?” diye sordu hemen sonra.

Nasıl iyi olabilirdim ki? Halkımın bu şekilde kullanıldığını, böyle öldüğünü düşününce çılgılık atmak, bir şeylere vurmak, hatta kusmak istedim.

Dikkatimi toplayıp ayağa kalktım, eteğimi düzelttim. Erik'e bakarken hiçbir şey belli etmemeye çalıştım.

"Annen Kayzer'e sadık mı, Erik?" diye sordum.

Her an üstüne atlamaya hazır bir kaplanmışım gibi dikkatle baktı bana.

Nihayet, "Senin kadar sadık," dedi. "Başını belaya sokmak istemiyor. Hayatı boyunca başı beladan kurtulmadı zaten."

Bu bir cevap değildi. Gerçekten. Bu sözleri çok farklı yorumlayabilirdim ve Cress'le yaşadığım aksilikten sonra daha dikkatli olmalıydım. Hiç kimseye güvenmemeliydim. Ama çocukluğumda beni yatağıma yatırıp üstümü örten Hoa'yı, Kayzer bu bahçeyi yaktırdığında bana nasıl sarıldığını aklımdan çıkaramıyordum. Kayzer kaçtığını –arkadaşını ve oğlunu öldürdüğümü– öğrenince ne yapacağını kestiremiyordum ama Hoa'yı geride bırakıp kabağın onun başına patlamasına izin veremezdim.

"Anneni al ve bu şehri terk edin," dedim.

Bir itiraz ya da hiç olmazsa bir soru duymayı bekledim ama Erik yüzüme bakmakla yetindi ve ardından başıyla onayladı.

Hafifçe eğilerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Umarım yollarımız bir daha kesişir, Theodosia."

Ancak o gittikten sonra, gerçek ismimle hitap ettiğini fark ettim.

KIZ KARDEŞ

Az kalsın gölgelerime vahşilerden bahsetmiyordum. Düşüncesi bile o kadar korkunçtu ki ben bile duyduklarımı unutmak istiyordum; gölgelerimin tanıyıp sevdiği insanlar olma ihtimalleri de cabasıydı. Heron'un âşık olduğu çocuk, Leonidas hakkında anlattıkları, maden hastalığına tutulduktan sonra infaz edilmeye götürülmesi geldi aklıma. Heron'un durumu böyle sanması, Leonidas'ın bir silaha dönüştürüldüğünü bilmemesi, hızlı bir yöntemle öldürüldüğünü düşünmesi daha iyi değil miydi? Ama gölgelerimin de ailelerinin ve arkadaşlarının başına gelenleri, karşımızda nasıl bir düşman olduğunu bilmeye hakkı vardı.

Açıklamalarımı takip eden şaşkınlık dolu sessizlikten sonra Artemisia, "Bunlar sadece söylenti," dedi. "Delirenlerin deney yapmak için götürüldüğünü duymuştum. Hatta Kalovaksiyalı hekimlerin onların bedenlerinin çeşitli yerlerinden sihir toplayarak kanlarını denizaşırı ülkelere sattıklarını duymuştum. Ama böylesi hiç aklıma gelmemiştii..."

Güçlü görünmeye çalışsam da sesim titriyordu. "Zehir Elpis'te. Cress'e, yüzünün kızarıp şişmesini sağlayacak bir karışım verecek, böylece Cress bu akşamki ziyafete gide-

meyecek. Cress ziyafete gelmezse, Baron'un da gelmek için bir sebebi olmaz çünkü partilerden nefret eder. Yine yola çıkacağı için kızıyla baş başa yemek yer. Søren halihazırda babasına çok öfkeli ve bu akşam çileden çıkıp insanların önünde babasıyla yüzleşmesini sağlayabilirim. Sonra da gece onunla denize çıkmak istediğimi söyleyip teknede yalnız kalınca hançerle onu öldüreceğim." Birkaç saat önce olsa asla böyle konuşamazdım ama şimdi zerre kadar tereddüt yoktu içimde. Artık büsbütün farklı biriydim; tıpkı Søren gibi. "Artemisia, annen bizi buradan götürmeye hazır mı?"

"Bizden haber bekliyor." Aramızdaki duvara rağmen gülümsediğini biliyordum. "Şimdi gidip her şeyin hazır olup olmadığına bakacağım. Nereye gideceğimizi düşündün mü?"

Dudaklarımı yalayarak aklımdaki seçenekleri değerlendirdim. Zaten çok az seçeneğimiz vardı. "Anglamar harabeleri. Madenlerdeki insanları özgürlüklerine kavuşturmadan önce toplanıp strateji yapmamız için mükemmel bir yer."

Cevabım itirazlarla karşılık buldu. Üçü aynı anda atılıp aynı şeyi söylemeye başladı. Madenlerdeki insanları özgürlüklerine kavuşturmak kötü bir fikirdi, bir sürü muhafız vardı, bu imkânsızdı. İtirazların bitmesini bekledim.

"Başka çaremiz yok," dedim. "Bu kadarcık insanla direnemeyiz. Başka ülkelerden alacağımız yardımlar da karşılıksız olmayacaktır ve madenlerde binlerce Astrealı var. Ve artık ne yapacağımızı bildiğimize göre... İnsanlarımın, hele de çocukların, bir gün daha orada kalmasını istemiyorum. Prens ölüp saray kendi içinde bölününce bütün güçlerini kullanamayacaklar. Madenleri geri almak için bundan daha iyi bir zamanlama olamaz."

Daha fazla itiraz etmelerini beklesem de kimse konuşmadı.

Nihayet Artemisia, "Annem bunun çok riskli olduğunu söyleyecek," dedi. "Ama onu ikna edebilirim."

Gülümsediğimi göstermemeye çalışarak başımla onayladım. Artemisia'nın benim tarafımda olmasını hiç beklemiyordum ama çok mutlu olmuştum. "Heron, kullanacağımız muhafıza suç atmak için kanıt toplamaya git. Ziyafetten döndüğümde lazım olacak."

"Elbette, Majesteleri."

Kapımın çalınınca gafil avlandım. Henüz ikindi vaktiydi ve ziyafet akşamüstü başlayacaktı; gelen Hoa ya da elbisemi ve tacımı getiren bir hizmetkâr olamazdı. Önce Søren olabileceğini düşündüm ama o da böyle pat diye gelmezdi. Ağırdan alarak Elcourt tarihi kitabımı bir kenara bıraktım —kitap okumak gergin zihnimi sakinleştirmenin tek yoluydu— fakat kapıyı açmak için yataktan çıkmama fırsat kalmadan kapı kendiliğinden açıldı ve üstünde pembe ipek elbisesiyle Cress içeri süzülüverdi. Henüz ziyafet için hazırlanmaya başlamamış ve sütü andıran teni alabildiğine lekesiz ve pürüzsüzdü.

Beni görünce adımları kararsızlıkla yavaşladı, gri gözlerini bana dikip bakışlarını aynı hızla kaçırdı. Søren'le öğle yemeği yediğine göre mutlu olmalıydı ama yüzü gayet ciddiye.

"Ben..." dedi bakışlarını yere indirerek. Ellerini önünde birleştirdi. "Olanları duydum. Şey..." Kelimeleri bir araya getiremese de son anda ortaya çıkan kırbaç cezamdan bahsettiğini anlamıştım. Cress on yıldır kırbaç cezalarını hiçbir zaman dile getirmemişti. Hiç öyle bir şey olmamış gibi davranırdı.

Belli ki son konuşmamızdan sonra suçluluk duyuyordu. Yumuşamayacaktım; kalbim sıkışmamalıydı. Ama öyle oldu. Bir gün önce söylediklerini, sesindeki soğukluğu, şimdi bile sergilediği apaçık tehditkâr havayı düşünmeye çalıştım. Bu kız, hırslarını benim hayatımın önünde tutmuştu. İçten içe arkadaşım olmadığını söylesem de bana öyle bir bakışı, öyle

mahcup ve endişeli bir hali vardı ki bütün gerçekleri göz ardı edebilirdim.

Bir mazeret uydurup gitmesini söylemeliydim. İyi hissetmediğimi, uyumak istediğimi, acı çektiğimi söylemeliydim. Bu akşam ziyafette görüşeceğimizi söyleyebilir, onunla asla gerçekleşmeyecek bir plan yapabilirdim. Çünkü burada olması beni yeniden tereddüte sürükleyecekti ve böyle olmasına izin veremezdim.

Ama, "Gel," deyip kenara kayarak yanıma uzanması için ona yer açtım. Hareket ettikçe sırtım acıyordu ama neyse ki ağrılarım biraz azalmıştı.

Dediğimi yapan ve Elcourt tarihi kitabını alan Cress mutlulukla gülümsedi.

Gülüştünü özleyecektim. Bu düşünce, Baron'un kırbacı gibi, iliklerimde hissettiğim bir acıya sebep oldu.

Başımınla kitabı işaret ederek, "Çok güzel," dedim.

Hevesle, "Balıkçı Savaşı'na geldin mi?" diye sordu doğru bölümü buluncaya dek sayfaları çevirerek.

O bölüme gelmiştim ama yumuşak ve melodik sesiyle, yaklaşık beş yüz yıl önce Elcourt kraliyet ailesine isyan eden balıkçı köylülerin hikâyesini bana okumasına izin verdim. Balıkçıların bu savaşı kazanması imkânsızdı, deneyimsiz ve sayıca çok azlardı fakat kısa süre içinde, yozlaşmış rejimden yaka silken tüm köylüler onların davasını benimsemişti. Buna bir de balıkçıların denizlerdeki ustalığı eklenince, nihayet tüm kraliyet ailesini infaz etmiş, unvanlarını ve servetlerini ellerinden almış, aralarında paylaşmışlardı.

Masaldı ama önemli olan, masalın sonuydu. Nesillerdir balıkçı atalarıyla aralarında herhangi bir bağ kalmayan şimdiki Elcourt kralı da en başında halkın isyan ettiği kral kadar korkunç biriydi.

Tabii bu kısım Crescentia'nın kitabında yoktu ama ben doğrusunu biliyordum.

Crescentia kitabı birkaç dakika okuyup kenara koyduktan sonra elimi tuttu.

"Özür dilerim. Şimdi anlıyorum," dedi ciddi bir sesle. Sözleri içimi yaktı çünkü gönülden istesem de aslında hiçbir şey anladığı yoktu. Neden Kayzer'e başkaldırmaya çalıştığımı anladığını sanıyordu ama bunu sadece cezaya, içinde yaşadığım koşulların ne kadar korkunç olduğunu gösteren bu son gelişmeye dayanarak söylüyordu. Bu yüzden böyle bir yola saptığımı sanıyordu. Acımı anlıyordu çünkü beni seviyordu ama şefkatten anladığı bu kadardı.

İç geçirerek nefes aldı. "Annemi hatırlamadığımı söylemiştim ama bu doğru değil," dedi. "Ne yazık ki bazı şeyleri hatırlıyorum."

Ben hareket ettikçe yaralarım çığlık atsa da biraz doğruldum. On yıllık arkadaşlığımızda Cress annesinden tamı tamına bir kez bahsetmişti; o da annesi öldüğünde kendisinin çok küçük olduğuydu. Kadının adını bile bilmiyordum.

"Buraya gelmeden önce Goraki'de olduğumuzu biliyorsun. Ben orada doğdum. Søren de öyle." Sesinde bir acı vardı. "Annem dünyanın en güzel kadınlarından biriymiş. Herkes ona âşıkmiş. İstese bir dükle veya kontla evlenebilirmiş ama nedense o bir gemici ustasının oğlu ve o sıralar tecrübesiz bir savaşçı olan babamı seçmiş. Onu çok sevmiş olmalı."

Kırılğan ve acı dolu tebessümü, etrafına ışık saçan ve en kötü zamanlarımda bile gülümsememi sağlayan her zamanki gülüşünden çok farklıydı.

"Babamın o noktadan sonra basamakları tırmanıp Baron olduğunu tahmin edersin. Böyle bir konuma erişmenin ne anlama geldiğini biliyorsundur. Annem bundan nefret etti. Duyduğum kadarıyla, babamın kanlı elleriyle ona do-

kunmamasını haykırırmış. Babamın onun için, hak ettiğini düşündüğü hayatı ona vermek için tüm bunları yaptığını anlamamış, belki de umursamamış.”

Duraksadı, yutkundu. Gözlerinde yaş yoktu ama gerçekten acı çeker gibi bir hali vardı. O an bunu ne diğer arkadaşlarıyla ne de babasıyla konuştuğunu fark ettim. Bu konu, Cress'in hayatı boyunca babasıyla arasında ağır, dillendirilmemiş bir yük olarak asılı kalmıştı.

“Annem ben bebekken ölmedi. Hatta bildiğim kadarıyla ölmedi de ama öldüğünü varsaymak daha kolaydı. Biz buraya gelmeden önce bizi terk etti; artık yapamayacağını söyledi. Beni de yanına almak istedi ama babam izin vermeyince o da bizi bırakıp gitti.”

İşte şimdi sesi titriyordu, gözlerinde birikmeye başlayan yaşları çabucak siliverdi. Cress gözyaşlarını genelde babasına, beni partisine davet etmeyen bir saraylıya veya o hafta ona yeni bir elbise dikemeyeceğini söyleyen terziye karşı silah olarak kullanırdı. Ancak bu gözyaşlarını silah değil, zayıflık olduğu için göstermek istemiyordu. Ne de olsa Baron'un kızıydı.

Dikkatli bir ses tonuyla, “Onunla gitmek istemiş miydin?” diye sordum.

Omuz silkti. “Daha çok küçüktüm. Babam çoğu zaman uzakta olurdu ve genelde ondan korkardım. En çok annemi seviyordum ama başka şansım yoktu. Beni yanlış anlama, Thora,” dedi başını iki yana sallayarak. “Babam beni yanında tuttuğu için mutluyum. Korkunç biri olduğunu düşündüğünü biliyorum ve bunun için seni suçlayamam ama o benim babam. Yine de bazen annemi özlüyorum.”

Sesi yine titreyince uzanıp elini tuttum. “Sen iyi bir arkadaşsın, Cress,” dedim çünkü bunu duymaya ihtiyacı vardı. Daha basit bir dünyada arkadaşlığı bana yeterdi. Fakat bu dünyada değil.

Cress gülümsedi ve elimi sıvazlayıp bıraktı.

“Biraz dinlen,” deyip yataktan çıktı. “Akşam ziyafette görüşürüz.”

Duraksayıp gözlerini dikkatle bana dikti.

“Ona... gerçekten ona birtakım duygular beslemiyorsun, değil mi? Søren’e yani,” diye sorarken aslında cevabını duymak istemiyormuş gibi bir hali vardı.

“Hayır,” dedim dudaklarımdan kolayca dökülüveren bir yalanla.

Rahatlamış gibi gülümsedi. “Akşam görüşürüz,” deyip kapıya yöneldi.

Tam çıkacakken, “Cress?” diye seslendim.

Kaşlarını kaldırıp belli belirsiz bir tebessümle bana döndü. İtiraf etmek istediğim şeyler dilimin ucuna kadar geldi. Onu ölüme yollayabileceğimden emin değildim.

Gözümün önünden, bir kefesinde halkımdan yirmi bin kişinin, bir kefesinde ise Cress’in olduğu bir terazi geçti. Tercih yapmak bu kadar zor olmamalıydı; daha kolay olmalıydı. Kalbimi söküp atmak gibi olmamalıydı.

Yutkundum. “Akşam görüşürüz,” dedim son sözlerimin de yalan olduğunu bilerek.

ZİYAFET

Yeni bir ziyafet, bunu son kez yapacağıma yemin etsem de, yine kül tacımı takmam demektir. Giyeceğim elbiseyle beraber tacımı getiren muhafız, karşısında Hoa yerine beni görünce bir hayli şaşırdı ama Hoa'nın kirli giysilerimi çamaşırcıya götürdüğünü söylediğimde bunu kolayca kabulendi ve tek kelime etmeden kutuları bana teslim edip gitti.

Küçük kutuyu makyaj masama bırakıp diğerini de yatağıma götürüp açtım. Hoa önce elbisemi giydirir, tacımı en sona bırakırdı.

Bu seferki elbise koyu kırmızıydı ve daha giymeden, bütün yaralarımı kapatamayacağını anlamıştım. *Son kez onun zafer kupası olacağım*, diye yemin ettim.

Heron ile Artemisia henüz dönmediğinden bir tek Blaise vardı. Arkasını dönmesini söyledim, üstümdeki elbiseyi çıkarıp diğerini giydim. Derin dekolteli arka tarafında minicik düğmeler vardı ve onları iliklemek biraz zaman aldı. Kayzer'in yolladığı diğer elbiselerin aksine bu seferki sadece sırtımı açıkta bırakmakla kalmadığı gibi, göğüs dekoltesi çoğu cariye'nin tercih ettiğinden daha açıktı ve kalçama dek uzanan bir yırtmacı vardı. Neredeyse çıplaktım. İnsan içine

böyle çıkacağımı düşününce midem bulanarak, Blaise'e önüne dönebileceğini söyledim.

Bir şey söylemedi.

"Üzgünüm, Theo," dedi nihayet, alçak sesle.

"Biliyorum," dedim omuzlarımı dikleştirip makyaj masamdaki kutuya giderken.

Kutunun kapağı kolayca açıldı ve kırmızı ipek bir yastığın üstündeki yusuvarlak kül tacı gözler önüne serdi. Koşullar farklı olsaydı, güzel bile sayılabilirdi ama onu görmek bile içimi nefretle dolduruyordu.

Duvara bakarak, "Blaise?" dedim. "Tacı hiç kendim takmadım. Hep Hoa takıyor ve Kayzer'in bu akşam bir şeylerin değiştiğinden şüphelenmesini istemiyorum."

Blaise bir müddet konuşmadı. Nihayet, "Tamam," dedi.

Duvarın arkasında kıpırdandığını, sonra kapısını açıp koridora çıktığını duydum. Saniyeler sonra sessiz olmaya çalışarak kapımdan içeri süzüldü. Gözlerindeki korkuyu görünce, yardım istediğime pişman oldum. Ben yeterince korkuyordum zaten ama bu korkunun yansımasını onun yüzünde görmek, her şeyin daha da kötü gidebileceği bir sürü ihtimal getiriyordu aklıma.

Gülümsemeye çalıştım ama o bile zordu.

Blaise kutuya bakarak, "Bu akşam iyi olacaksın, değil mi?" diye sordu. "Kayzer konusunda?"

Bu konuyu düşünmemek için kendimle savaşıyordum. Kayzer'in maskentanz'da kalçama dokunuşunu, kulağımdaki nefesini, yakında konuşacağımızı söylerken yanağımı okşayışını hâlâ hissedebiliyordum. İçimi saran ürpertiye bastırmaya çalıştıysam da Blaise'in gözünden kaçmadı.

Blaise'e yalan söyleyemeyeceğimi bildiğim için, "On yıl hayatta kaldım. Bir gece daha kalabilirim," dedim.

Ama bunu söylerken bile doğruluğundan emin değildim. İmparatoriçe ölmüştü, Kayzer bu yüzden daha da cüretkârlaşacaktı. Blaise çardakta onun sandalyesini kırmayıp biz konuşmaya devam etseydik neler söylerdi kim bilir. Olacakları bilmek bile istemiyordum.

Blaise, "Ben hep orada olacağım," dedi. Beni rahatlatmaya çalışıyordu; ben de rahatlamış gibi gülümsedim ama ikimiz de elimizden bir şey gelmeyeceğini biliyorduk.

"Bir gece daha hayatta kalabilirim," dedim bir kez daha. "Ama bir söz verir misin?"

Blaise tacı usulca kutudan çıkarırken bana değil, taca bakıyordu. "Ne istersen," dedi.

"Kayzer öldüğünde, bu ne zaman olursa olsun, ölüsünü yakmak istiyorum. Meşaleyi kendi ellerimle üstüne atıp geride yalnızca külleri kalana dek izlemek istiyorum. Söz verir misin?"

Gözlerindeki yansımamı görünce titrediğimi anladım. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

"Huzza'ya ant olsun. Söz veriyorum," dedi usulca.

Tacımı özenle bacıma yerleştirirken burnuma ve yanaklarıma birkaç kül düşünce ikimiz de nefesimizi tuttuk. Blaise bana bakarken elini yanağıma uzattı ama hemen sonra indirdi. Alnında hâlâ endişeli çizgiler vardı.

"Hayatta kalacaksın." Daha çok kendisi inanmak istermiş gibi söylemişti. Bir şey daha söylemek ister gibi duraksadıysa da başını salladı ve geldiği gibi sessizce odadan çıkıp gitti.

Son bir kez aynadaki yansımama baktım. Küller şimdiden yanaklarıma ve burnuma dökülüyor, üstümü başımı kirletiyordu. Dudaklarıma sürdüğüm kırmızı boya kan kırmızıydı. Aynada bana bakan annemin belli belirsiz yansımasını gördüm ama bu yansıma, annemin hiç bilmediği bir nefret ve hiddetle doluydu. Bunun için üzgün değildim.

Öfkeliydim.

Açtım.

Ve bir gün, hepsinin yandığını izleyeceğime yemin ettim.

Ziyafet salonuna gittiğimde, her şey çoktan başlamıştı; uzun masada, parlak mücevherli ipekler ve kadifelere bürünmüş onlarca saraylı oturuyordu. Hepsi de çeşitli biçimler, büyüklükler ve türlerde ruh taşlarına bürünmüştü ve taşlar tepedeki avizenin ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Onları, bu *kalabalığı* görmek midemi bulandırdı. Bu insanlar biraz daha güzelliğe, biraz daha güce sahip olsun diye benim halkımdan kaç kişi canından ve akıl sağlığından olmuştu?

Odayı tararken Cressentia'yı göremedim. Demek ki Elpis'in treska tohumuyla yaptığı numara işe yaramıştı. En azından şimdilik iyi giden bir şey, endişe gerektirmeyen bir konu vardı. Fakat bu rahatlama kısa sürdü çünkü gözlerim Søren'i bulduğunda, soluğum kesildi, tepeden tırnağa gerildim.

Üç hafta önce buradan giden delikanlı değildi. Gözlerinin altındaki koyu morluklarıyla çökmüş görünüyordu. Uzun sarı saçları gitmişti, bu kaba saba tıraşıyla saçını kendisinin kestğini tahmin ettim. Kalovaksiyalılar böyle yas tutardı, elimde olmadan içim acıdı. Ancak bu duyguyu hemen daha fazla nefretle boğup attım. Annesinin yasını tutsa da katildi. Kendi eliyle kaç insanımı öldürdü? İsimlerini hatırlamak bir yana, bana bu sorunun cevabını bile veremezdi.

Hiddet, acı ve nefret doluydum fakat bu duyguları bir kenara bıraktım ve onu görmekten mutlu olmuş gibi belli belirsiz, çekingen bir tebessüm takındım ve insanların bize baktığından çekinerek gözlerimi başka tarafa kaçırdım.

Kayzer, masanın başındaki koltuğundan, "Kül Prensesi," diye bağırınca tüm gözler bana çevrilerek kırmızı elbisemin açıkta bıraktığı tenimde gezindi.

Kayzer çaldığı bir mücevher gibi beni sergileyip aşağılama niyetindeydi ama ilk kez bunu umursamadım. Søren bana bakarken, yüzündeki ifadede gizlenen öfkeyi görebiliyordum. Kayzer, istemeden de olsa benim yapmak istediğimi yapıyordu; bu akşam Søren'i çileden çıkarmak hiç de zor olmayacaktı. İkisine de duyduğum öfkeyi bastırmaksa çok daha zordu.

Kayzer'e yaklaşıp reverans yaparak, "Ekselansları," dedim. Yüzü içki yüzünden kıpkırmızı kesilmişti bile. Her zamanki gibi çenemi kaldırıp avcunu yanağıma bastırarak, yüzüme bulaşan külde elinin izini bıraktı. Başımı kaldırmadığım halde Søren'in kaskatı kesildiğini, sert bir öfkeyle bakışlarını babasına kilitlediğini gözucuyla görebiliyordum.

Ben doğrulunca Kayzer sandalyeyi işaret ederek, "Bu akşam yanımda oturacaksın," dedi. Bu sandalyeye eskiden İmparatoriçe otururdu. Kayzer mücevherlerle bezeli kadehinden büyük bir yudum alıp kadehini masaya bıraktı. Sakalında kırmızı şarap damlaları vardı; kan damlalarına benziyorlardı.

"Onur duyarım, Ekselansları," dedim.

Beklemediğim bir şey olmasa da Kayzer'in yanı başına, Søren'in ise tam karşısına oturduğumda içimi korku kapladı. İkisinin de bana bakması iyi bir şeydi, planımın işlediği anlamına gelirdi ama irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Kayzer pis pis sırtarak, "Bu akşam çok güzelsin, Kül Prensesi," diyerek dikkatini oğluna yöneltti. "Çok güzel görünmüyor mu, Søren?"

Onunla alay ettiğini fark ettim. Demek ki Søren'in bir süredir benimle ilgilendiğini fark etmişti ama öfkelenmemiş, aksine keyfi yerine gelmişti.

Søren tepkisiz kalamayarak kayıtsızca omuz silkse de bana bakmamak için özel bir çaba sarf ediyordu. Önündeki tabağa bakarak bir şeyler homurdandı.

Kayzer ka
kadehini sert
mizden sıçradı
büründü. Din

Kayzer, "S
sordum ve düz

Søren, Kay
dolu gözleri ni

"Çok güz
sözü bıçak ka

Kayzer da
oğlunun ses to
den bir yudum
odaklanamıyo

"Bana teşe
dedi. "Sana gö

Onu tepec
Ama orada K
yüzden altdud
rak göğüs dek

Her kelim
dedim. "Elbise

Kayzer, av
hızla çarpmay
sohbet ediyord
eklemleri bemb
macının açığta

Ancak ber
sana," dedi.

Ondan ka
başararak mas

Kayzer kadehinden bir kez daha büyük bir yudum aldı; kadehini sertçe masaya bıraktığında Søren de ben de yerimizden sıçradık, masadaki diğer saraylılar irkilip sessizliğe büründü. Dinlemiyormuş gibi yapsalar da kulak kesilmişlerdi.

Kayzer, "Seni duyamadım, Søren," dedi. "Sana bir soru sordum ve düzgün bir cevap bekliyorum."

Søren, Kayzer'in ses tonu karşısında irkildi, acı ve keder dolu gözleri nihayet bana odaklandı.

"Çok güzel görüldüğünü söyledim baba," derken her sözü bıçak kadar keskindi.

Kayzer daha önce hiç görmediği bir yapboza bakar gibi oğlunun ses tonuyla kaşlarını çatı. Ağzını büzüp kadehinden bir yudum daha aldı. Dönüp bana baktığında gözleri odaklanamıyordu.

"Bana teşekkür ettiğini hatırlamıyorum, Kül Prensesi," dedi. "Sana gönderdiğim elbiseyi beğenmedin mi?"

Onu tepeden tırnağa süzüp suratına tükürmek istedim. Ama orada Kraliçe Theodosia değil, Leydi Thora'ydım; o yüzden altdudağımı kemirip huzursuzca yerimde kıpırdanarak göğüs dekoltemi çekiştirmekle yetindim.

Her kelimedede titreyen sesimle, "Elbette, Ekselansları," dedim. "Elbise için size minnettarım. Harika bir elbise."

Kayzer, avını kısıtıran kurt gibi gülümseyince kalbim hızla çarpmaya, avuçlarım terlemeye başladı. Masadakiler sohbet ediyordu, Søren bıçağını o kadar sıkı tutmuştu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Kayzer elini, elbisemin yırtmacının açıkta bıraktığı çıplak dizime koydu.

Ancak benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Aferin sana," dedi.

Ondan kaçmamak için tüm gücümle kendimi tutmayı başararak masaya odaklanmaya çalıştım.

İçimden, *Bedenini küle çevireceğim*, dedim. Elimdeki meşaleyi, samanların üzerinde uzanan ölüsünü hayal ettim. Meşaleyi üstüne atacaktım ve o yanarken ben gülecektim, ancak o zaman ondan bir daha korkmazdım.

“Yeter.”

Søren o kadar alçak sesle konuşuyordu ki müzik sesi ve konuşmaların uğultusundan onu ancak duyabildim. Ama Kayzer onu gayet net duymuştu, kaskatı kesildi ve bacağını öyle bir sıktı ki acıdan yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Soğuk ve sert bakışlarını epey uzun bir süre Søren’den ayırmadı. Fakat Søren de aynı şekilde bakışlarını ona dikerek karşılık vermekten çekinmedi. Ta ki ziyafet masasındaki saraylılar kulak kesilmemiş gibi davranmayı bırakana dek. Oda öyle sessiz ki deli gibi çarpan kalbimi duyabiliyordum.

Kayzer, “Ne dedin, Søren?” derken nazik olsa da ses tonunda keskin cam parçaları ve yılan zehri gizliydi. İçerideki herkes muhakkak onu duymuştu.

Søren’in boğazında bir yumru belirdiyse de ondan beklenebileceği gibi köşesine sinmedi. Gözleri bir an bana odaklanıp parladıktan sonra, bizi izleyen saray mensuplarına döndü. Onlara bakarken, durumu onların bakış açısından görmeye çalışırken zihnindeki çarkların döndüğünü görmek zor değildi. Søren, sarayda işlerin nasıl yürüdüğünü bilmezdi çünkü o savaşı bilirdi ve şu anda içine girdiği şeyin de savaş olduğunu biliyordu. Artık seçeneklerinin teslim olmak veya savaş ilan etmek olduğunu biliyordu. Benim yüzümden savaş ilan etmenin, ölüm fermanımı imzalamak anlamına geldiğini biliyordu. Teslim olmanın da aşağı yukarı aynı şeye tekabül edeceğini de biliyordu.

Birkaç saniyede durumu her yönüyle değerlendirdiğini görebiliyordum; derken bir karara vardı, ayağa kalktı ve

etrafı kuşatılmış, bitkin düşmüş gibi bir ifadeyle ellerini masaya koydu.

Şimdi tüm odanın duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu: "Yeter dedim, baba." "Ben Vecturia'da onca adamımı kaybetmişken, bu akşam bir zafer kutlaması olamaz."

Kayzer sessiz kaldı ama bakışlarıyla birini öldürebilecek olsa, Søren oracıkta ölmüş olurdu.

Søren, gözlerini babasından ayırıp saray mensuplarına dönerek, "Bu gece, asla girmememiz gereken bir savaşta yitirdiğimiz insanlar için yas tutmamız ve onlara saygı göstermemiz gereken bir gece," dedi. "Anlamsız bir görevdi; Vecturia'ya saldırmak için hiçbir nedenimiz yoktu ve bu uğurda yüzlerce Kalovaksiyalı hayatını kaybetti."

Søren'in konuşmasını izleyen sessizlik uzadıkça uzadı, nihayet ziyafet masasının diğer ucunda oturan kel bir adam ayağa kalktı. Onu son cezamdan hatırlıyordum; Vecturia'da oğlunu kaybeden saraylılardan biriydi.

Kadehini kaldırarak, "Şerefe," dedi.

Erkekler ve kadınlar tek tek ayağa kalktılar ve onu onaylayan haykırışlarla, Vecturia'da yitirilen canlarını onurlandırmak için Søren'e kadeh kaldırdılar. Çok geçmeden, salonun büyük çoğunluğu onun için ayağa kalktığında, oturanların bile yüzlerinde şaşkın, kararsız ifadeler vardı.

Kayzer'in dizimi tutan eli gevşedi, öldürücü bakışlarla salonu taradı. Sayıca geride kaldığını görünce kadehini alıp koltuğundan yavaşça kalktı.

"Güzel söyledin, oğlum," dedi fakat Søren'e gülümsemediği halde, bakışları jilet gibi keskindi. "Vecturia'da hayatını kaybedenler için bir dakikalık saygı duruşu yapalım," dedi. "O adamlar şerefleri uğruna öldü ve ataları onları gururla karşılayacak."

Ama Søren'in içindeki nehir öyle bir taşıyordu ki artık kimse onu tutamazdı. Sıktağı dişlerinin arasından, "O adamlar şerefleri uğruna değil, açgözlülük uğruna öldü," dedi. Aklında sadece adamlarının değil, annesinin de olduğunu biliyordum. Tabii saray mensuplarının önünde Kayzer'i katil ilan edecek kadar aptal da değildi.

Kayzer'in dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. "Eh," dedi, "belki bir dahaki sefere halkım için karar almadan evvel senin fikrini sorarım, Søren."

Søren, "Belki de sormalısın," dedi. "Fakat dediğim gibi, bu bir kutlama gecesi değil. Dediğin gibi saygı duruşu yapalım, sonra da ölülerimizin onuruna geceyi erkenden bitirmemizi öneriyorum."

Kayzer, kırıldı kırılacak bir yay kadar gergindi. "Sanırım öylesi daha doğru olacak," dedi onu onaylayarak.

O anda Kayzer'in Søren'i öldürdüğü süsü vermemize gerek olmadığını, onu gerçekten de kendi elleriyle öldürebileceğini düşündüm. Ama Kayzer işini ağırdan alırdı ve benim kaybedecek zamanım yoktu.

Hepimiz başımızı eğerek bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Birkaç saniye sonra başımı kaldırdığımda Søren'in bana baktığını gördüm. Etraftaki herkesin gözleri kapalı olduğundan, dudaklarımı oynatarak, "*Gece yarısı*," dedim. Yoğun bakışlarını benden ayırmadan başını salladı, sonra yeniden önüne eğdi.

KAFES

Ziyafetten sonra tek başıma odama döndüm ama önünden geçtiğim herkes, gölgelerimin peşimde olduğunu sanıyordu. Göze çarpmama yeteneği olan muhafızlara sahip olmanın iyi yanı da buydu. Hiç kimse onların yokluğundan şüphelenmiyordu.

Deli gibi çarpan kalbimle tüm bedenim titriyordu fakat heyecandan mı, telaştan mı, korkudan mı, aynı anda üçünden mi bilmiyordum. Hava serindi ama soğuk terler döküyordum ve terim, tacımdan dökülen küle karışıp yüzümden aşağı süzülüydü. Titreyen ellerimle terimi silerken avuçlarım siyah lekelerle kaplanıyordu.

Az kaldı, dedim içimden. Az kaldı. Ama buradan ve Kayzer'den ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım, bu geceyi, onun gözlerindeki pis bakışı ve dizimdeki elini asla unutmuyacaktım. Belki bir daha huzurlu bir uyku bile çekemezdim.

Odanın kapısını açtığımda az kalsın çığlık atıyordum. Blaise ile Heron yatağımın kenarına oturmuş, gergin bir sessizlikle beni bekliyorlardı.

Heron beni görür görmez ayağa fırlayıp yarım yamalak anlayabildiğim sorular sormaya başlarken Blaise delici

bakışlarla yetindi. Soru sormak zorunda değildi; galiba her şeyi yüzümden anlıyordu.

Onlara ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiç konuşmadan makyaj masama gidip aynadaki yansımama baktım: şatafatlı elbisesinin içinde yüzü siyah lekelerle kaplı gözü dönmüş bir kız.

Heron sessizce arkamda belirerek, "Dur," dedi. "Yardıma olacakssa saçını arkadan toplayabilirim."

"Lütfen," dedim fısıldar gibi.

Saçımı tarayıp yüzümden çeken parmakları çok nazikti. Tepemi gri bir tül gibi örten bir kül tabakası vardı başımda ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Sören biraz sonra gelecekti ve bu noktadan sonra her şey kusursuzca ilerlemeliydi. Heron saçımı tutarken ben de su çanağından yüzüme su çarparak terimi, külü ve makyajımı temizledim.

Ben yüzümü havluyla kuruladıktan sonra Heron da saçlarımın yeniden omuzlarıma dökülmesine izin verip benden uzaklaştı. Dönüp onlara baktığımda güçlüydüm, kendimden emindim ve harekete geçmeye hazırdım. Ben Kraliçe Theodosia'ydım.

Bir Heron'a, bir Blaise'e bakıp, "İşe yaradı," dedim. "Hatta beklediğimden de iyiydi. Prens olay çıkardı, Kayzer'i ben-cillikle suçladı ve silah arkadaşlarının ölümünden sorumlu tuttu. Açıkçası Kayzer'in bakışlarından anladığım kadarıyla kendisi de Sören'i her an öldürebilecek gibi ama böyle bir risk alamam. Sören birazdan burada olur, planımız işliyor."

Blaise gözlerini benden ayırmadan başını salladı. "Elpis'in ailesi Ejder Katili'nin gemisinde. Artemisia da annesinin sözünü tuttuğundan emin olmak için orada bekliyor."

Heron pantolonunun ceplerini kurcalayıp altın ejderha işlemeli kırmızı bir kumaş parçası ile bir toprak taşı çıkardı.

"Bunları yürüttüm," dedi bana uzatarak. "Boğuşma izlenimi vermek için bunları yere at."

Taşları alarak başımla onayladım. Cepli bir elbise giymem gerekecekti, zaten üstümdekinden kurtulmaya can atıyordum.

"Søren birazdan gelir," dedim. "O geldiğinde ikiniz de burada olmamalısınız. Onunla denize açılmak istediğimi söyleyeceğim, seve seve kabul edecektir. Denizde kendini çok daha rahat hissediyor. Doğu Limanı'ndaki kırmızı yelkenli küçük teknede oluruz."

"Ben de yakındaki bir teknede beklerim. Başın belaya girerse diye bir işaretimiz olmalı," dedi Blaise.

"Çıglık atacağım. Bu yeterli bir işaret olur," dedim Heron'a dönerek. "Sana da Elpis'i almak kalıyor. Baron'un nerede yaşadığını hatırlıyor musun?"

Heron başıyla onayladı. "Hatırlıyorum." Kapıya yönelirken arkasını dönüp bana baktı. "Sana sarılmamın sakıncası var mı?"

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, "En fazla bir saat sonra birbirimizi göreceğiz," dedim. "Ama evet. Çok isterim."

Heron gülümseyip yanıma gelerek boynuma sarıldı. İnsana evinde ve güvende olduğunu, sevildiğini hissettiren sıcaklık bir sarılmaydı. Bir an kendimi kaybetsem de geri çekildim.

Üstüne basa basa, "Yakında görüşürüz," dedim.

"Görüşürüz," deyip bana bir kez daha sarıldı ama bu seferki kısa sürdü. Küçük bir esinti gibi sessizce süzülerek kapıdan çıkıp beni Blasie'le baş başa bıraktı.

Blaise alçak sesle, "Prens'le tek başına uğraşman hoşuma gitmiyor," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Ama tünellerde dikkat çekmeden arkamızdan gelemezsin. Ayrıca bunu yapabilirim. Sen de söyledin: Søren canımı yakmaz."

"Onu öldürmeye çalıştığını düşünürse yakar."

"Yakmaz," dedim kararlılıkla.

Blaise uzun bir süre sessiz kaldı. "Onu öldürebileceğine inanıyorum ama bunu yapan sen olmamalısın."

"Savaşta'yız," dedim. "Onun yüzünden uykularımdan olmam."

Blaise ciddi gözlerle başını salladı. "Yanılıyorsun."

Boğazıma bir yumru otursa da yutkundum. "Gerçekten gitmen gerek, Blaise," dedim. "Søren birazdan gelir ve üstümü değiştirmeliyim."

Başını salladıysa da gitmeye yeltenmedi.

"Blaise..."

Ellerini ovuşturarak, "Merak etme, gidiyorum," dedi. "Ama... buraya bir daha dönemeyebiliriz, Theo. Burası bizim yurdumuz."

Sözleri yüreğimi yaksa da başımı salladım. "Burası sevdiğimiz onca insanın kanıyla lekelenmiş bir kafes. Uzun zamandır bizim yurdumuz değil."

Blaise boğuk bir sesle, "Yine de," dedi bana yaklaşarak. "İlk adımlarımızı burada attık. İlk sözcüklerimizi burada söyledik. Burası gerçekten mutlu olduğumuz son yer."

Düşmek üzere olduğunu fark ettiğim gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Sadece duvarlar, Blaise, çatılar ve zemin. Evet, hatıralarla dolu ama daha fazlası değil."

Blaise bir süre konuşmadı, ellerini omuzlarıma koydu. Alnımdan öptü.

"Kendine dikkat et," dedi. "Ve sakın aptalca bir şey yapma. Yakında görüşürüz, Majesteleri."

Ancak o gittikten sonra bana hiç böyle hitap etmediğini fark ettim. Ben onun için hep Theo olmuştum ama belki de Theo-Thora gibi- fazla uzun yaşamayacaktı. Çok yakında benden geriye yalnızca Kraliçe Theodosia kalacaktı ve bunu çok istiyordum ama kaybedeceğim diğer yanlarım için üzülmeden edemedim.

HANÇER

Søren'i beklerken yerimde duramıyordum. Elpis, Cress ile babasının geç saatte yemek yiyeceklerini söylediğinde -genelde saat ondan önce yemezlerdi- zehri tatlı şaraplarına koymasını söylemiştim. Heron, Elpis'i Baron'un odasından Ejder Katili'nin gemisine götürecekti. Kısacık bir zamanda gerçekleşmesi gereken bir plandı ve korkunç bir terslik olmadığı sürece, Baron'un cesedi bulunmadan gemide olacaktım. Onunkinden sonra da Søren'in cesedini bulacaklardı.

Tepeden tırnağa ruh taşlarıyla donanmışım gibi bütün bedenim vızıldıyordu. Birazdan yapacağım şeyi düşünmeden duramıyordum. Erik'in anlattığı gibi babasının saygısını kazanmak için halkımı silah olarak kullanan hevesli genç Prens Søren'e odaklanmak kolaydı; öte yandan saraya öfke kusan, her şeye sırtını dönmek için yanıp tutuşan, tüm sarayın önünde babasına kafa tutan delikanlıyı da aklımdan çıkaramıyordum. Babası gibi olmadığını söyleyerek onu avutmamı bekleyen bir delikanlı. Bu ikisi nasıl aynı insan olabiliyordu?

Gece çanı çaldıktan hemen sonra gardırobuma vurulduğunu duydum. Søren ziyafette hayalet gibi görünüyordu ama şimdi daha da dağılmış bir hali vardı. Tıraş ettiği saç-

larıyla yüzünün hatları belirginleşmişti ve daha bitkin görünüyordu. Parlak gözleri hatırladığımdan daha koyuydu ve iyice yuvalarına çökmüşlerdi. Bana baktığında bile beni görmüyordu sanki.

Her şeye rağmen, bu kadar dağılmış halini görünce onu avutmak istedim. Çünkü kendi rızan dışında geri dönülmez biçimde değişmenin nasıl olduğunu biliyordum.

Bir adım atıp, "Søren?" dedim.

Bir şeylerin değiştiğini bilemezdi ama ne yaparsam yapayım, eskisi gibi bakamıyordum ona. Şimdi ona baktığımda kan ve ölüm görüyordum. Kayzer'i görüyordum. Neyse ki Søren bunu fark edemeyecek kadar kederliydi ve sesim, içinde kaybolduğu büyüü bozmuştu. Dikkatini bana verdi, uzun adımlarla gelip bana sarıldı. Yüzünü boynuma gömünce kirli sakalları tenime battı. Sıcaklığı ile elini buladığı kanı düşünmek arasında gidip geldim.

Gelişigüzel tıraş ettiği başına dokunarak, "Neyse ki sana bir şey olmadı," dedim.

Karşılık vermeden, başını boynumda tutmakla yetindi.

Sonra başını boynumdan ayırmadan boğuk bir sesle, "Dur da bir bakayım," dedi.

"Neye?"

Elbisemin omzunu çekiştirince, söylemeye çalıştığı şeyi anladım, yutkundum. Yaralarım. Demek ki Erik ona söylemişti. Arkamı döndüm ve taze yaraların üst kısmını görsün diye harmanimin omzunu indirdim. Nefesi kesildi. Kırbacın gelmediği bir noktaya dokundu.

"Çok üzgünüm, Thora," dedi fısıldar gibi. "Başarısız olmasaydım..." Cümlesini bitirmedi, başını iki yana salladı.

Bu kez ona dönüp elini tuttum. Acılarım konusunda onu avutmaya sabrım da zamanım da yoktu. Baron ile Crescentia'nın, kendi odalarına geçmeden önce tatlı şarap içip

masaya oturduklarını, oradan bir daha asla kalkamadıklarını hayal ediyordum.

“Lütfen beni buradan götür,” dedim. “En azından birkaç saatliğine denize açılalım.”

Søren başıyla onayladı ama o bakışı gözlerinden silinmemişti. “Gün doğmadan onu getiririm,” dedi gölgelerime. Cevap yoktu. Gitmişlerdi.

Onu gardıroba çekiştirip, “Haydi gidelim,” dedim. Vakit gelmişti ve yapmam gerekeni bir an önce yapmalıyım. Bedenim eski bir battaniye gibi yıpranmıştı ama biraz daha dayanabilirdim. Sonra özgür olacaktım.

Søren, daha önceki gibi itiraz etmeden arkamdan gardıroba girip tünel girişine ilerledi. Durmadı, bu kez gergin bir sessizlikle tünel boyunca ilerledim.

Tünel nihayet yürünecek yüksekliğe gelince doğrulup kirli ellerimle eteğimi silkeledim. Arkamdan geldiğini duya-biliyordum; tam ona dönmüştüm ki beni duvara yapıştırıp dudağımdan öptü. Bu öpücük, daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun bir çaresizlikle doluydu; sanki Søren susuzluktan ölmek üzere olan bir adamdı. Onu iyice kendime çekmek ile itmek arasında gidip geldim.

Kararsızlığımı fark etmiş olmalı ki çok geçmeden geri çekilip alnını alnıma dayadı. Boğuk bir sesle, “Özür dilerim,” dedi. “Sadece bunu bir kez daha yapmam gerekiyordu.”

İçimde bir panik dalgası kabardı. “Bir kez daha mı?” diye sordum elimi ensesine koyup onu kendime çekerken. “Ama gündoğumuna kadar vaktimiz var, Søren.”

Onu bir kez daha öpmek için kendime çektim ama o elini omzuma koyup beni durdurdu.

“Yapamam, Thora,” dedi boğuk bir sesle. “Bilmediğin şeyler var ve onları öğrendiğinde beni bir daha görmek istemeyeceksin. Seni suçlamam.”

“Kırbaç cezası senin suçun değildi,” dedim. “Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

Gözlerini yere indirdi. “Mesele o değil,” dedi.

Ellerimi ondan çektim. “Peki ne?”

Kafasını kazıdığını unutarak elini saçlarından geçirmeye yeltendi. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra bana döndü.

Derin bir nefes aldıktan sonra, “Seni seviyorum,” dedi. “Öncelikle bunu bilmeni istiyorum. Seni seviyorum ve asla sana zarar verecek bir şey yapmak istemem.”

Sesimi dengeli tutmaya çalışarak, “Ben de seni seviyorum,” dedim. Annem bir zamanlar, ölmek üzere olan birine yalan söylemenin günah olduğunu söylemişti ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Søren yakında ölecekti ve günahlarım da onunla beraber gidecekti.

Zor konuşurmuş gibi, “Madenlerde,” dedi, “çalışan köleleri gözlemleyen doktorlarımız vardı. Testler yapıyorlardı. Deneyler yapıyorlardı.”

Hayır. Ağzını kapatıp konuşmasını engellemek, kendi sözleriyle onu boğmak istiyordum. Bunu yapmaya hakkı yoktu; uğruna onu astığım bir suçu itiraf etmeye hakkı yoktu. Vicdan azabı duymasına gerek yoktu, buraya onu avutmak için gelmemiştim. Fakat ona söylemek istediğim çok şey vardı ve bu şansı yakalamak bana bir tür rahatlama sağladığından, bir an rol yapmaktan vazgeçip öfkemi serbest bıraktım.

Sarsılmış gibi, “Ne diyorsun?” dedim. “Halkımın üstünde deney mi yapıyordunuz?”

“Onlar senin halkın değil,” dedi. “Ve böyle bir şeyi açık açık söylememen gerektiğini biliyorsun.”

“Diğer insanlara söylememem gerekiyor olabilir,” dedim. Öfkem nihayet yüzeye çıkmıştı. “Ama sana yalan söylemem gerektiğini düşünmemiştim.”

Karanlıkta yüz ifadesinin sakinleştğini gördüm. Başını iki yana sallayarak, "Onu demek istemedim," dedi. "Özür dilerim. Sadece... sadece... anlatmak çok zor."

Sesimi yükseltmemeye çalışarak, "Yaşamaktan zor olmaz," dedim.

Sağduyulu davranarak susunca, donmuş kalbimin bir köşesinin az da olsa çözüldüğünü hissettim. Ona sarılmamak için ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Haksızlığa uğramış bir kahraman olmaya hakkı yoktu.

"Amaçları neydi peki?" diye sordum.

Sören biraz duraksadıktan sonra, "Madenlere uzun süre maruz kalmak... insanlara bir şey yapıyor, bir şekilde taşların niteliğiyle donatıyor onları. Bazı insanlar buna dayanamıyor, çoğu dayanamıyor. Bunu biliyorduk. *Siz de* biliyordunuz. Ama bunun nasıl olduğunu bilmiyordunuz. Babam, nasıl olduğunu anlarsak kendi lehimize kullanabileceğimizi düşünüyordu. Gerçekten de öyle oldu. Hekimler yıllardır çeşitli test ve karşılaştırmalar yapıyordu. Aylar önce nihayet bir sonuca vardılar. Madenlerdeki büyü öyle yoğun ki havada bile var. Taşlara gücünü veriyor, aynı zamanda bir insanın bedenine, bilhassa kanına da sızıyor. Pek az insan onunla hayatta kalmayı başarıyor, pek çoğu o kadar şanslı değil. Büyü onları delirtiyor.

"Başta bunun belirtilerini sergileyen herkesi öldürdük çünkü tehlikeli olabileceklerinden korkuyorduk. Fakat babam bunun savurganlık olduğuna karar verdi. Bizim için tehlikelilerse, başkaları için de tehlikeli olabilirlerdi. Onları silah haline getirip, düşmana daha çok hasar verirken bizden daha az insanın ölümüne engel olmak için onları cepheye gönderebileceğimizi düşündü."

Bağırmamaya çalışarak, "Ama bu ölü sayısını azaltmaz ki," dedim.

Søren elinde olmadan irkilerek, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

"Siz de onları Vecturia'da kullandınız," diye devam ettim. Artık rol yapmıyordum. Öfkem yüzeye çıkmış kaynıyordu ve beni çığırımından çıkarıyordu. Bu kadar çok risk varken öfkeme hâkim olmalıydım ama mümkün değildi. Søren'le birbirimizi hiç tanımadığımızı fark ettim. "Kaç kişi?"

Başta cevap vermedi. Nihayet, "Bilmiyorum," dedi. "Yüzlerce. Emri babam verdi."

"Baban buradaydı, Søren. Emri *sen* verdin."

Beti benzi attı. "Bunu yapmak istemedim. Biz daha denize açılmadan planlanmıştı. Babam kazanacağımızı bildiği bir savaşta onları denememizi istedi, böylece onları diğer ülkelere satmaya başlayacaktı. Babam her zaman istediğini elde eder, sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun." Yakarır gibi bir ses tonuyla cümlesini bitirdikten sonra elime uzandı ama teni beni yakıyormuş gibi geri çekildim.

Yine onu bağışlamamı, onu babasının günahlarından arındırmamı istiyordu ama bu kez elini kana bulayan kendisiydi.

"Biliyorum," dedim bakışlarımı yere indirerek. Öfke değil, onu en çok yaralayan şey, hayal kırıklığıydı. "Hiç ilgim olmayan şeyler yüzünden bile defalarca onun gazabına maruz kaldım. Ama bu sayede kim olduğumu öğrendim; benim için önemli olanı, uğruna savaşmaya gönül verdiğim şeyi biliyorum. Sen aynısını söyleyebilir misin?"

Yutkundu. Alçak sesle, "Senin için savaşmaya gönül verdiğimi biliyorum," dedi.

Özellikle de ziyafetten sonra bunu içtenlikle söylediğinden şüphem yoktu. Søren, tüm kalbiyle babasından farklı olmak istiyordu. Öyle ya da böyle, kolay olur diye düşünmüştüm oysa şimdi adeta ikiye ayrılıyordum.

Pelerinimin kolunda sakladığım hançer tenime batıyordu ama ağırlığı artık beni rahatsız etmiyordu. Fırtınalı bir denizdeki çapa gibi, beni dalgaların arasında kaybolmaktan kurtaran tek şey olduğu için minnettardım. Öfkeme yenik düşemezdim, hâlâ yapacak çok şey varken ve zaman darlarken bunu yapamazdım.

Søren bana yaklaşıp, "Thora," dedi. Bu kez ondan kaçmadım. Elini kaldırıp yanağıma dokunduğunda irkilmedim. "Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam, elimde olsa geri döner, yaptıklarımı silerdim. Hiç tereddütsüz yapardım."

"Geri dönüşü yok," dedim ama ona mı kendime mi söyledim, bilmiyordum. Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştım, hançerimi sırtına saplamadan önce, son bir kez daha Thora oldum. "Her şey yoluna girecek, Søren. Her şeyi geride bırakacağız. Babana hiç benzemediğini biliyorum," dedim çünkü bunu duymaya ihtiyacı vardı.

O anda aklıma, Kayzer'e nasıl âşık olduğunu, asla böyle şeyler yapmayacağını düşündüğünü anlatan İmparatoriçe geldi. Acaba Søren neler yapabilirdi? Onu şimdi öldürmezsem ruhunu nasıl bir kötülük ele geçirip onu yok edecekti? On yıl sonra Kayzer'den bile kötü olabilirdi.

Ensesindeki kısacık saçlara parmaklarımı bastırıp onu kendime çekerek yavaşça ve içtenlikle öptüm. Bir saniye sonra, bana zarar vermekten korkarmış gibi yüzümü avuçlarının arasına alıp öpücüğüme karşılık verdi. Yanaklarım ıslanmıştı ama gözyaşları benim miydi yoksa onun mu, bilmiyordum. Önemi de yoktu. O anda tek kişi olmuştuk, onun kederi benim kederimdi.

Onu daha da güçlü öperken hançeri boşta kalan kolumdan aşağı kaydırıp sapını sımsıkı kavradım. Onu kınından çıkarmak için biraz hareket etmem gerekiyordu ve Søren

acısında o kadar kaybolmuştu ki hiçbir şeyin farkında değildi. Hançerin keskin ucu sırtıyla buluşana dek.

Dudaklarını benden çekti, mavi gözleri cevap arar gibi iyice açıldı ve durumu o anda fark etti. Yüzündeki şaşkınlık yerini teslimiyete bıraktı. Yutkunurken boğazındaki yumru inip kalktı ve Søren usulca başını salladı.

“Biraz daha aşağı,” diye fısıldadı. Söylediğini yaptığımda yüzünden belli belirsiz bir tebessüm geçti ama gözlerinde o tebessüm yoktu. “İşte böyle. Şimdi sertçe ve tek seferde sapla, Thora,” dedi.

Onu öldürdüğümde yüzünü görmek istemiyordum ama gözlerimi de ondan alamıyordum. “Adım...” dedim. Kendimi toplamak için derin bir nefes aldım. “Adım Theodosia,” dedim usulca.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirip kayboldu. “Theodosia.” İlk kez gerçek adımlı telaffuz ederken huşu içindeydi. Alnını alnıma yasladığında sadece gözlerini görebiliyordum. “Yapman gerekeni biliyorsun.”

Haklıydı; tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ampelio’ya –babama– yaptığım şey gibi. Prens’i öldürmek daha zor olmazdı elbette ama o anda o sadece Søren’di. Bir zamanlar peşinde kedilerin gezdiği hüznü, içine kapanık, ne kadar tehlikeli olursa olsun babasının gayri meşru oğluyla arkadaş olan, birbirimizi kurtaracak güce sahipmişiz gibi benimle öpüşen çocuktü.

Crescentia’nın ölümünü nasıl görmek istemiyorsam, Søren’inkini de göremezdim.

Hançer elimden kayıp taş zeminde yankılanan tangırtılar çıkarırken Søren’i ittim. O da benim kadar şaşkıındı. Bunu gerçekten yapacağımı düşünmüştü; belki de bundan gurur duymalıydım.

Çömelip hançeri alınca bana saplayacağını düşündüm ama o hançeri pantolonunun kemerine sıkıştırmakla yetindi. Sessizlik içinde geçen bir süreden sonra alçak sesle fakat kararlılıkla konuşmaya başladı.

“Beni affetmek zorunda değilsin, bunu yapmanı beklemiyorum ancak seni buradan çıkarmam, ondan uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum. Daha önce konuştuğumuz gibi, bu gece beraber kaçabiliriz. Lütfen, sana verdiğim sözü yerine getirmeme izin ver.”

Boğazım düğümlendiği için başımı sallamakla yetindim. Güvende olduğunu düşünüyordu ve bunun için onu suçlamazdım. Blaise’in oralarda bir yerlerde beklediğini bilmiyordu. Ben işi bitirememiş olabilirdim ama Blaise bitirirdi.

Biz tünelden çıkarken bir fırtına havayı adeta kırbaçlıyordu. Søren’in bu havada nasıl denize açılmayı düşündüğünü bilmiyordum fakat ay ışığında bembeyaz bir mermer heykeli andıran yüzünde tuhaf bir sakinlik vardı. Elimi bu kadar sıkı tutmasa, gergin olduğunu anlamazdım bile. Ona bakmamaya çalışıyordum; yanımda yürüdüğünü bile düşünmek istemiyordum.

Çok karanlıktı, Blaise’in teknesini kıyıdan göremiyordum ama oralarda bir yerde, mürekkep renkli dalgaların arasında olduğunu biliyordum.

Søren düşüncelerimi bölerek, “Babam adam yollayacaktır,” dedi. “Ama savaşçılar arasında fazla arkadaşı yok. Benim var. Yakanırsak umarım bu bir işe yarar. Ama teknem hızlı ve hafif. Babam peşimden ne yollarsa yollasın, mutlaka mürettebat ve silahlarla dolu olacağı için ağır olacaktır. Onlarla aramızda kilometreler olacak.”

Yatışmış gibi görünmeye çalışarak başımı salladım ama kafam hâlâ allak bullaktı. Onu tekneye götürecektim; çığlık

attığımda ancak Blaise'in duyabileceği kadar kıyıya yakın olacaktık. Hemen gelecekti ve o gelinceye dek Søren'i oyalamak için fare falan gördüğümü söyleyecektim. Blaise tekneye çıktıktan sonra da onun boğazını kesecekti.

Ve sonra...

Ve sonra özgür olacaktım. Bu düşünce içimi müthiş bir coşkuyla dolduruyordu. Özgürlük, on yıldır hayal bile edemediğim bir şeydi. Özgür kalmayı başardığım an, halkımı da özgürlüğüne kavuşturacaktım.

Kıyıda birkaç metre uzaklaşmıştık, Søren elimi o kadar sıkı tutmuştu ki artık canım acıyordu ve beni arkasına çekip kabarık dalgalar ile kendi bedeni arasına hapsetmişti. Sıçrayan su ayaklarımı ıslatıyordu. Sahilde uygun adım yürüyen ayak seslerini görmeden duydum; derken rüzgârda anlaşılmayan bir bağırış, kınlarından çekilen kılıçların şıkırtısı. Kayzer'in bir düzine adamı etrafımızı çevirdi ve bizi su ile kendileri arasına hapsetti.

Søren beni suya, tekneye doğru iterek, "Git," dedi. Dönüp küçük bir adım atsam da aniden durdum. Sadece bir dakika önce bomboş olan deniz, şimdi gemilerle kaynıyordu. Blaise yakınlarda olsa da buradan kaçmam imkânsızdı. Üstelik onlar beni yakalamadan Blaise'e ulaşmayı, bir süreliğine onlardan kurtulmayı başarsam bile, önünde sonunda onları diğerlerinin bizi beklediği yere götürecektik.

Yapamazdım. Artemisia haklıydı: Ben de gözden çıkarılabilirdim.

Böylece askerler etrafımızı kuşatırken Søren'in yanında durup elini sıktım ve onu arkada bırakamayacağım için bunu yaptığımı inanmasına izin verdim. Kayzer'in bu gösteriden etkilenmeyeceğini tahmin etsem de bunu yapmakla belki birazcık merhametini kazanırdım.

Søren ise onlar yaklaşıırken sakın bir hava takınmaya çalıştı.

Başmuhafız, "Ekselansları," dedi dikkatli bir ses tonuyla. Heron'un cinayeti üstüne yıkmayı planladığı yaralı yüzlü muhafızdı.

Søren belli belirsiz gülümseyerek, "Johan," dedi. "Bu gece buraya seni hangi rüzgâr attı?"

Ne var ki Johan onun kadar rahat gibi görünmüyordu. "Ben de aynı soruyu size sormalıyım," dedi. Bana bakmaya çalışsa da Søren önümde durduğu için başarılı olamadı.

"Bir gece yarısı buluşması gerçekleştirmek istemiştım ama korkarım ki planımı mahvettin." Bir zamanlar aksi bir prens olduğunu düşündüğüm haline bürünmüştü.

Johan, "Buluşacağınız kişi Kül Prensesi olmasın?" diye sordu ama cevabı zaten biliyordu.

Søren elimi daha sıkı tutsa da sesinden renk vermemeye çalıştı.

"Görevinin babamı korumak olduğu düşünülürse, Johan, bunun neden seni ilgilendirdiğini anlayamadım. Sen burada benim romantik planlarımı bölerken onun başında kim nöbet tutuyor?"

Johan kabarak, "Babanız yeterince korunuyor," dedi. "Ancak Leydi Thora bu akşam Baron'u öldürmeyi planladı ve sizin için de aynı kaderi planladığına inanıyoruz."

Kalbim kulaklarımda atarken Søren sakinliğini hiç bozmadı. Ama yapbozun parçalarını da bir araya getirmiş olmalıydı. Ona saldırmamın daha büyük bir planın parçası olduğunu fark etmiş olmalıydı. Bu planın ne kadar detaylı olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Ancak konuştuğunda sesi gayet rahattı. "Bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum. Burada benimleyken Baron'u nasıl öldürebilir ki? Ayrıca o adamın bir sürü düşmanı var, sen de

farkındasıdır. Leydi Thora babamın himayesinde geçirdiği on yılda tek bir olaya karışmadı.”

Johan, “Şahitler var,” dedi. “Kayzer hesap vermesini istiyor. Madem gerçekten masum, bırakın buna o karar versin.”

Şahitler. Kimdi bu şahitler? Bu düşünceyle korkudan ödüm patlamalıydı ama hiçbir şey hissedemiyordum. Tamamen uyuşmuştum.

Søren üstüne basa basa, “Çünkü babamın makul bir adam olduğunu hepimiz biliyoruz,” dedi.

Johan sağduyusunu kullandı, biraz korkmuş gibi bir hali vardı. Søren savaşta müthiş yetenekliydi ve yirmi adam karşısında şansı olmasa da, iş oraya gelirse, mutlaka beraberinde birkaç kişiyi de götürürdü.

Blaise’in beni bu durumdan kurtarmaya çalışacak kadar aptal olmadığını düşünsem de emin olamadım. Diğer gemilerin onun yerini saptayamayacağı, beni bu halde göremeyeceği kadar uzakta olması için dua ettim. Sonra uzakta olduğunu tahmin ettim çünkü beni bu halde görse, yer yerinden oynardı.

Muhafız dikleşerek, “Kenara çekilin, Ekselansları,” dedi. “Yoksa sizi de tutuklamak zorunda kalacağız.”

Søren zerre kadar korkmadı. Önümde bir meşe ağacı gibi dimdik durdu. Kıpırdamayacaktı çünkü Kayzer’in beni kesinlikle masum bulmayacağını biliyordu. Kıpırdamayacaktı çünkü bunu yaparsa başımı belaya sokacağını biliyordu.

Ne yaparsa yapsın, başım zaten beladaydı ama o bilmiyordu. Beni bundan kurtaramazdı.

Elimi mengene gibi sıkkan elinden kurtarıp önüne geçtim.

“Sorun değil, Søren,” dedim. Sesim titrese de onun gibi soğukkanlı durmaya çalıştım. “Hesabını veremeyeceğim bir şey yapmadım ve eminim Kayzer de bunu anlayacaktır.”

Søren beni tutmaya yeltense de muhafızlardan biri gömleğini süsleyen hava taşlarının desteğiyle ondan önce davrandı.

“Leydi Thora, Baron’u öldürmekten ve Leydi Crescentia’yı öldürmeye teşebbüsten tutuklusunuz.”

Muhafız ellerimi arkadan taş kelepçeyle bağlarken içimi bir rahatlama kapladı. *Cinayete teşebbüs.*

Crescentia ölmemişti.

MAHKEME

Beni Kayzer'in huzuruna çıkarmadan önce üstümü aradıklarında, Søren bana hançeri geri verecek kadar güvenmediği için minnettardım. Bir şey bulamadılar ama bu işime yaramayacaktı. Cress hayattaysa, muhtemelen Kayzer'e her şeyi anlatmıştı; buna Søren'i baştan çıkardığım, birileriyle işbirliği yaptığım için ruh taşlarını çaldığım ve Kayzer hakkında bahçede söylediğim haince sözler de dahildi. Artık Kayzer'in gözünde başına açtığım belalara değmezdim; beni öldürmekten başka seçeneği yoktu.

Fakat Baron ölmüştü. Baron ölmüştü. Gerçek olduğuna inanmak için bu sözleri içimden tekrar tekrar söyledim. Artık onu görmekten korkmama, ne zaman aynı ortamda olsak köşeme sinmeme gerek yoktu. Bunca zamandır istediğim, ihtiyacım olan buydu ama tuhaf bir şekilde, Cress ölmediği için rahatlamıştım.

Nasıl? diye sordum içimden. Hiç kimse Encatrio'dan kurtulamazdı.

Taht odasına götürülürken kalabalıkta gözlerim Cress'i aradı ancak orada değildi. Şarabı içmemiş olabilirdi. Tek açıklaması buydu; tek bir Encatrio damlası bile onu öldürmeye

yeterdi. Muhafız ne söylerse söylesin, onu kendi gözlerimle görmeden yaşadığına inanmazdım. Ama günün nasıl biteceğini hesaba katınca, onu görmem pek mümkün değildi.

Belki onu Ahir'de görürdüm. Belki o zamana kadar birbirimizi affetmiş olurduk.

Kayzer'in kürsüsüne yaklaştığımızda bana sertçe diz çöktürdüler, kürsünün kaidesini çevreleyen altın yaldızlı oymalara baktım. Huzza'nın alevleri. Ancak bu kadar yakından bakınca aslında daha fazlası olduğunu görebildim. Harfler sözcükler oluşturuyordu. Astrea dilinde sözcükler. Yazılar öyle okunaksızdı ki Kalovaksiyalıların bunu fark ettiğini hiç sanmıyordum. Ben bile daha önce hiç fark etmemiştim.

Huzza'nın kızları, Astrea'nın ateşten doğan koruyucuları, çok yaşayın.

Bu sözler, yüzyıllar önceki atalarım için yazılmıştı. Bu sözler annem için yazılmıştı. Bu sözler benim için yazılmıştı. Bugün ölecektim ancak ölürken kalbimde bu sözler olacaktı. Savaşarak ölecektim ve annem ile Ampelio, Ahir'de onlara katıldığımda benimle gurur duyacaklardı. Belki nihayet huzura kavuşan İmparatoriçe de orada olurdu.

Daha fazlasını yapabilir, daha sıkı savaşabilir, daha tereddütsüz olabilirdim ama en azından denemiştim. Artemisia haklıydı: Ben yokum diye isyan da bitmeyecekti. O, Heron ve Blaise mücadeleye devam edeceklerdi. İnsanlarım mücadeleye devam edecek ve belki bir gün Astrea bir kez daha özgürlüğün nasıl bir his olduğunu öğrenecekti. Buna inanabilirsem, gam yemeden Ahir'e gidebilirdim.

"Kül Prensesi." Bu sözler her zaman hakaret içeren bir unvan olarak söylenmişti ama şimdi içinde zehir de vardı.

Oysa ben artık Kül Prensesi değildim. Leydi Thora da değildim. Benim adım Theodosia Eirene Huzzara'ydı ve tıpkı annem ile atalarım gibi, damarlarımda bir tanrının

kanını taşıyan bir Ateş Kraliçesi'ydim. Çok kısa sürse de, Omuzlarımı geriye atıp Kayzer'in soğuk bakışlarına karşılık verdim. Midem bulansa da gözlerimi ondan kaçırmadım.

Ağzı büzüldü. "Baron'un cinayetini planlamakla suçlanıyorsun. Bu suçlamaya nasıl cevap vereceksin?"

Doğru bir cevap yoktu. İnkâr etsem de beni öldürecekti. Ama dizlerimin üstüne çöküp merhamet dileyen Thora olarak ölmeyecektim.

Odanın her yanından duyulsun diye sesimi yükselterek, "Baron on yıl önce annemin boğazını kesti. Sadece borcumu ödemek bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedim.

Kayzer'in yüzü ciddileşti, annemin tahtının kollarını kavradı. Yalnız olsaydık beni kendi elleriyle öldürmekten zevk alırdı ama şovunu sergilemesi gerekiyordu. Herkesin beni onun istediği gibi hatırlamasını istiyordu: Zavallı ve ürkek Kül Prensesi. Fakat bu kez kazanmasına izin vermeyecektim.

Korkutucu derecede sakın bir sesle, "Şaraba ne koydun?" diye sordu fakat Baron'un cesedinin nasıl bir durumda bulunduğunu tahmin ettiğimden cevabı bildiğini de anlamıştım. Benden duymak istiyordu. Boynundaki madalyonla aynı renkteki gözleri tekinsiz bir ışıltıyla parlıyordu. Ampelio'nun madalyonuydu. Beni korkutmaya çalışıyordu fakat artık üzerimde öyle bir gücü yoktu. Zaten her şeyimi elimden almıştı. Annemi, Ampelio'yu, yurdumu. Artık kaybedecek hiçbir şeyim, dolayısıyla da korkacak hiçbir şeyim yoktu.

Başımı kaldırıp gözlerimi ona diktim. "İçenin içini kavuran sıvı ateş," dedim. "Acılı bir ölüm. Önce boğazı yanar, böylece içen kişi ölürken bağırılmaz bile."

Kayzer'in yüzünden bir korku dalgası geçti, sonra onun yerini aç bir ifade aldı.

"*Encatrio*," diye homurdandı. Öne doğru eğilerek, "Nereden buldun?" diye sordu.

“Astrea’nın gerçek hükümdarını bilen ve bana yardım etmek isteyen pek çok insan var,” dedim. “Bir gün onların ne kadar kalabalık olduğunu göreceksiniz. Tek isteğim, siz bunu gördüğünüzde burada olmaktı.”

Kayzer arkamdaki muhafıza başıyla işareti etti, muhafız kınındaki kılıcıyla sırtıma sert bir darbe indirince öne savruldu, dizlerimin üstüne düşünce ellerimle karo taşı zeminden destek aldım. Acı tüm bedenimi sararken ve kırbaç cezasından kalma yaralarım bir kez daha açılırken çığlık attım. Sessiz kalabalıktan bir haykırış duyuldu. Sören. Varlığının bir avuntu olup olmadığını bilemediğimden, onu yok saymak için elimden geleni yaptım. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım.

Dizlerimin üstünde ölmeyecektim.

Muhafız bana yeniden vurmak için öne çıktı ama Kayzer elini kaldırıp onu durdurdu.

Odadaki herkesin beni duyması için yüksek sesle, “İmparatoriçe’yi sizin öldürdüğünüzü biliyorlar mı?” diye sordum. “Onu pencereden ittiniz. Kendi gözlerimle gördüm.”

Kıpkırmızı yüzüyle öne doğru eğildi.

“Sevgili karımın katili de sensindir,” dedi sert bir sesle ve yeniden muhafıza işaret etti.

Fakat bu kez hazırdım. Kılıç daha bana değmeden kendimi yere atıp darbeden çok yara almadan da her şeyi gerçekçi göstermeyi başardım. Bu kez sadece omzumda boğuk bir zonklama hissederek daha çabuk ayağa kalktım.

“İmparatoriçe bana karşı iyiydi,” dedim. Sesim titrese de sözlerim net anlaşıyordu. “Nasıl bir canavar olduğunuzu biliyordu. Size duyduğu nefret onu delirmenin eşiğine getirdi. Peki, sizin ölümünüzden mutlu olmayacak biri var mı, Ekselansları? Acaba bu insanların kaçısı...” Duraksayıp arkamdaki kalabalığı işaret ettim. “...ilk fırsatta sizi sırtınızdan seve

seve bıçaklamaz? Sizi sevmiyorlar, size saygı duymuyorlar, sizden korkuyorlar ve böyle ülke yönetilmez.”

Kayzer, “Ülke ancak böyle yönetilir,” diye hırladı. “Ülkeyi annen gibi *sevgi* ve *merhametle* mi yöneteyim? Sonu pek hayırlı olmadı.”

Dişlerimi sıktım. Annemi benim için yem olarak kullanamazdı. “Annem sizin hiçbir zaman olamayacağınız kadar iyi bir hükümdardı,” dedim. “Ama tabii bir sıçan bile sizden daha iyi hükümdarlık eder. Hatta bir karınca bile.”

Kayzer yeniden muhafıza işaret edince adam bu kez art arda darbeler indirmeye başladı ve ben yere düştüğümde bile durmadı. Yaralarım açılmış, elbisem kandan sıırılsıklam olmuştu. Ama acıyı bile hissetmiyordum artık. Muhafız sonunda yerine döndüğünde nefes bile alamıyordum. Bu kez ayağa kalkmam uzun sürdü. Ayaklarımın üstünde duramıyordum, bacaklarım beni taşıyamıyordu ama ayağa kalkmak için elimden geleni yaptım. Biraz daha sürecek ve sonra hiç acı olmayacaktı. Sadece annem olacaktı. Ampelio olacaktı.

Kayzer eliyle işaret edip, “Diğerlerini getir,” diye emretti.

Bir muhafız hışımla kolumdan tutarken tahtın arkasındaki kapı açıldı elleri kelepçeli iki köle kız içeri getirildi. Birinin Elpis olduğunu ancak fark edebildim.

Hayır. İçimden yanıldığımı söylerken bile kalbim deli gibi çarpıyordu. Elpis olamazdı. Elpis uzaktaydı, ailesiyle birlikte bir gemideydi. Elpis güvendeydi.

Ama hayır. Yaşından daha da küçük gösteriyordu, yuvarlak yüzü gözyaşlarıyla sıırılsıklam olmuştu, kıpkırmızı iri gözlerinden korku taşıyordu. Bakışlarımız buluştuğunda gözleri büyüdü, yine ağlamaya başladı. Yanına gidip her şeyin yolunda olduğunu söylemek, onun için savaşmak istiyordum ama muhafız beni sımsıkı tutuyordu.

Arkalarında iki muhafız daha belirip zincirlerini çıkardı. Biri diğer kızı Kayzer'in önüne götürdü. Crescentia'nın yaşça Elpis'ten büyük olan kölesiydi. Yürürken topallıyordu ve sol gözünün etrafı morarmış, şişmişti. Ancak Elpis'in aksine, o korkmuyordu. Dimdik ve kendinden emindi.

Kayzer, "Adın ne?" diye sordu.

Kız beceriksizce reverans yaparak, "Gazzi, Ekselansları," dedi.

Kayzer nazik bir gülümsemeyle, "Gazzi," dedi. "Baron'un cesedi bulunduğunda muhafızlarıma söylediklerini tekrar eder misin?"

Kız başını arkaya çevirip bana baktı ama bakışları sertti. Astrealı olabilirdi ama ben onun kraliçesi değildim. "Onlara Elpis'in gün içinde bir ziyaretçiye kapıyı açtığını söyledim. Ben diğer odadaydım ama ziyaretçiyle dakikalarca konuştu. Leydi Thora olduğunu tahmin ettim çünkü kendisi Leydi Crescentia'yı sık sık ziyaret ettiğinden, sesi tanıdık geldi. Sonunda o gidince başımı kapıdan uzattığımda Elpis'in, önlüğünün cebine cam bir şişe sakladığını gördüm. Onu hiç bu kadar içten gülümserken görmemiştim."

Kayzer, "Peki, bundan Leydi Crescentia veya Baron'a bahsetmedin mi?" diye sordu.

"Ne gördüğümü bilmiyordum," dedi kız. "Leydi Crescentia için bir hediye olabileceğini düşündüm. Çok yakın arkadaş olduklarından, böyle bir şey olduğunu düşündüm. Akşam yemeği hazırlarken Elpis'in şişeyi önlüğünden çıkarıp şaraba döktüğünü gördüm. Ona ne olduğunu sorduğumdaysa bana vurdu, Ekselansları." Morarmış gözünü işaret etti. "Beni bir dolaba kilitledi. Tatlıyı kendisi hazırladı, muhafızlar beni bulunca da onlara her şeyi anlattım. Ama artık çok geçti ve Baron ölmüştü. Neyse ki zavallı Leydi Crescentia şaraptan

sadece küçük bir yudum almış çünkü yemek sırasında fazla içmişti.”

Küçük bir yudum. Tek bir yudum onu öldürmeliydi. Onun iki katı cüssesindeki birini öldürürdü. Ama bu konuda yalan söylemeleri için bir neden yoktu. Hâlâ Cress’in yaşadığına inanamasam da rahatladığım için dizlerimin bağı çözülde.

Kayzer, “Teşekkürler, canım,” diyerek Elpis’e öne çıkmasını buyurdu.

Bir muhafız onu öne iterken Elpis’in gözleri bana döndü. Ona cesaret vermek için başımı salladım ama ikimiz de bu işin sonunun nereye varacağını biliyorduk. Gözlerindeki korkunun dağıldığını görünce şaşırdım. Bana bakıp başını sallayarak dikkatini Kayzer’e verdi.

Kayzer, “Sana yöneltilen suçlamalara itirazın var mı?” diye sordu.

Elpis yüksek ve güçlü bir sesle, “Hayır,” dedi. “Kraliçem bana sevdiğim herkesin canını yakan insanlara misilleme yapma şansı sundu. Bu fırsata atladım.” Gülüşü, her şeye rağmen vahşi ve muzafferdi.

Ancak Kayzer bunun karşılığında parmaklarını şıklatıp sırtınca donakaldım. Gazzi’yi tutan muhafız kılıcını kınından çıkardı.

Gazzi bir şey yapamayacak kadar şaşkındı, derken muhafız kılıcını kızın sırtına sapladı ve Gazzi’nin göğsünden kılıcın kanlı ucu çıkıverdi. Hızlı bir ölüm oldu. Dikkatimi uzun süre ona veremedim. Elpis’in muhafızının da aynı şeyi yapmasını bekledim ama o, pelerininin içinden bir şişe çıkarıp mantarını açtı. Bir koluyla Elpis’in belinden tutup şişeyi kızın ağzına götürdü.

Elpis’in bakışları bana kilitlenince Kayzer’in ne planladığını anladım. İtiraf etmiş olabilirdim ama her şeyi anlatmamıştım. Bunu bilecek kadar zekiymi.

Kayzer, "Tek kişiye yetecek kadar zehirli şarap," dedi. "Bir seçeneğin var, Kül Prensesi. Bana doğruyu söylersen, onu madene yollarım. Yoksa..."

Muhafız Elpis'in saçını geriye çekince, kızın ağzını açmak dışında seçeneği kalmadı. Muhafız şişeyi ona iyice yaklaştırdı. Beni tutan muhafızdan kurtulmaya çalıştım ama kolları sanki demirdendi.

Ne yaparsam yapayım, Elpis'e acımayacaktı. Ampelio'ya acımadığı gibi. Yalancının tekiydi ve asla merhamet göstermezdi. Bunu ben de Elpis de biliyorduk. İçerideki herkes biliyordu. Onu kurtaramazdım. Onu kurtaramazdım. Onu kur...

"Durun!" Bu söz bir hıçkırık gibi istemsizce koptu içimden. Muhafız donakaldı.

Kayzer mide bulandırıcı sırıtışıyla, "Uzlaşacağımızı biliyordum," dedi. "Bir kez daha soracağım: Encatrio'yu nereden buldun?"

Yutkundum. Artık kendimi kraliçe gibi hissetmiyordum. Gerçek bir kraliçe, bir sürü insanın hayatını tek bir kişinin hayatından üstün tutardı ancak ben bunu yapamadım. Görebildiğim tek şey Elpis'ti. Duyabildiğim tek şey, ondan sorumlu olduğumu söyleyen Blaise'in sesiydi. Bunu yapmasını ben istemiştim, onu buraya getirmiştım ve ölümüne sebep olacaktım. Bunu ona borçluydum. Kayzer onu öldürmese de en azından Gazzi gibi hızlıca öldürülmesini emredebilirdi. Encatrio'yu kullanmazdı; başkasına saklardı.

Çoktan gittiklerini düşünerek, "Gölgelerim," dedim. "Geçen ay asiler onların yerine geçti. Encatrio'yu nereden aldıklarını bilmiyorum."

Kayzer kaşlarını çatıp muhafıza işaret edince adam şişeyi yeniden yaklaştırdı.

Beni tutan muhafızın elinde çırpınarak, "Bilmiyorum!" diye bağırdım ama işe yaramıyordu. "Yemin ederim, başka bir şey bilmiyorum!"

Durmadılar. Elpis'in muhafızı şişeden Elpis'in ağzına bir damla damlattı ve yutana dek kızın burnunu sıktı. Elpis'ten çıkan ses, daha önce hiç duymadığım bir haykırıştı. Tüm bedenimi titreten, tenimi pençe gibi çizen, ölmekte olan bir hayvanın tiz çığlığı. Yumruklar savurarak muhafızlarımdan kurtulmaya çalıştım. Bir çatırtı çıkınca muhafızlardan biri küfürler savurdu ama beni tutan kolları kesinlikle gevşemiyordu.

Elpis, gözleri yarı açık, muhafızın kucağına yığıldı. Boynu şimdiden kararmış, grileşmiş ve kurumuştu. İnliyordu

Kayzer, "Birkaç damla daha var," dedi keyifle. "Bu gece ne yapacaktın?"

Yutkunup gözlerimi Elpis'ten ayırdım. En azından bunun bir bedeli olmayacaktı. "Kaçmadan önce prensi öldürmem gerekiyordu."

Kayzer, "Nereye kaçacaktın?" diye devam etti. "Kiminle?"

Bir yalan bulmaya çalışarak cevap vermek için dudaklarımı araladım. Fark etmezdi. Yalanım ortaya çıkana kadar Elpis ve ben ölmüş, Blaise ile diğerleri ise uzaklara gitmiş olacaktı. Ancak o kadar basit değildi. Kayzer taburlarla, askerlerle ve vahşilerle söylediğim ülkeye gidecekti. Onlara savaş açacaktı. Sözler ağzımdan çıkmak bilmiyordu.

Kayzer bunu bekliyordu. Bunu istiyordu. Keyifle yeniden muhafıza işaret ederek, içimin kurşun gibi ağırlaşmasına sebep olan büyülenmiş bir ifadeyle Elpis'e baktı.

Elpis muhafızın kucağında titrerken adam şişeyi yeniden kızın dudaklarına götürdü ama onu hareketsiz tutmakta zorlanıyordu. Elpis inlerken gözleri benim gözlerimi buldu. Gözlerinde gördüğüm acı içimi yakıyordu ama orada başka

bir şey daha vardı. Ancak birkaç saniye sonra ne olduğunu anladım. Metanet.

Muhafız ona şişeden bir damla daha içirmeye çalışırken Elpis adamın şişeyi çekmesine izin vermeden tüm zehri içti.

Astrea dilinde, annemin öğretmediği bir sürü şey haykırıp düşüncelerim daha da karman çorman hale gelirken, beni tutan muhafızdan tüm gücümle kurtulmaya çalıştım. Ancak muhafız beni bırakmıyordu ve elimden gelen tek şey, yere düşen, titreyip cenin pozisyonu alan Elpis'e bakmaktı. Boğazından vücuduna yayılan kararmayla kavrulan et kokusu odayı doldurdu. Arkamdaki saraylılar, boğulan kendileriymiş gibi öğürüyordu.

Elpis nihayet kıpırtısız kaldığında, kapkara dudakları sessiz bir çığlıkla açık kalmıştı.

Kayzer'in cesetlerin kaldırılması emrini bile ancak duyabildim. Bir muhafız, Elpis'i bez bebek gibi sürükleyip götürdü; Elpis'in başı gevşekçe arkaya düşüyordu ama neyse ki gözleri kapalıydı. Arkasında külden izler bıraktı.

Ondan sorumluydum ve onu öldürmüştüm. Bir pişmanlığım varsa, o da buydu. Benim için çok fazla insan ölmüştü ama neyse ki artık daha fazla insan ölmeyecekti.

Kayzer annemin tahtından indi, bana yaklaştıkça ayak sesleri de sessiz odada yankılanıyordu. Ona bakamıyor, Elpis'in cesedinden geriye kalan kül izlerinden gözlerimi alamıyordum. Derken, Kayzer çenemi tutup yüzümü zorla kendine çevirdi. Artık sadece kırmızı, acımasız ve soğuk suratını görebiliyordum.

"Ne yazık," dedi benim ve beni tutan muhafızların duyabileceği bir sesle. "Çok güzel bir imparatoriçe olabilirdin."

Gözyaşlarımı yuttum. Onlar Elpis içindi; Kayzer onları görmeyi hak etmiyordu. Muhafızlar beni böyle sert tutmasaydı üstüne atılır, onlar beni tutamadan ona zarar vermek

için elimden geleni yapardım; gözlerini oyar, başını taşlara çarpar, muhafızın kılıcını alıp onun kalbine saplardım. Birinin canını saniyeler içinde yakabilmenin pek çok yolu vardı ve eminim onlarcasını daha bulabilirdim. Ancak muhafızlar bu isteğimi anlamış olmalı ki beni daha da sıkı tutmaya başladılar.

Ben de elimden gelen tek şeyi yaptım. Ona tükürdüm. Parlak ve ıslak tükürüğüm, hemen gözünün altına isabet etti.

Yüzüme bir tokat indirdi. Bu darbeye yine yere düşebildim ama muhafızlar beni ayakta tutuyordu.

Kayzer muhafızlarıma, "Götürün," dedi. "Herkes görsün diye infazını gündeğumuna ayarlayın. Tüm dünyanın Kül Prensesi'nin öldüğünü bilmesini istiyorum."

HÜCRE

Kayzer pek hata yapmazdı ama beni öldürmemekle hata yapmıştı. Çoğunluğu öldürüldüğümü görüp daha da umutsuzluğa kapılacak Astrealılardan oluşan bir seyirci topluluğunun önünde infaz edilmemin zekice olduğunu düşünmüştü. Mantığını anlıyordum ama planında bir kusur vardı.

Daha önce davam için ölmeye hazırdım. Annem ve Ampelio'ya Ahir'de katılmaya, ülkemin bensiz yeniden doğuşunu görmeye hazırdım. Ancak şimdi, Elpis'in küle dönen bedenini aklımdan çıkaramıyordum. Kayzer'in, ölümünü izlerken nasıl sırtıttığını aklımdan çıkaramıyordum. Annemi tekrar görmeyi ne kadar istesem de henüz hazır değildim.

Bu dünyayla işim bitmemişti; Kayzer'le işim bitmemişti.

Muhafızlar beni, annemin hükümdarlığı sırasında asla kullanmadığı, sarayın altındaki daracık pis hücrelerin oluşturduğu bir labirenti andıran zindanlara götürdü. Annem o hücrelerin suçlular için bile fazla zalimce olduğunu düşündüğünden suçlarının bedelini çalışarak ödemeleri için onları dış diyarlara gönderirdi.

Blaise'le çocukken keşfe çıktığımız hücrelerdi. Ayaklarım bu yolu tanıyordu; aklımda kalan planı bir harita kadar netti. Blaise de mutlaka hatırlıyordu.

Beni diğer mahkûmlardan ayrı, soğuk bir hücreye koydular, ne battaniye ne yemek ne de kanlı olmayan bir giysi verdiler. Hücre çok küçük olduğundan iki kolumu aynı anda kaldıramıyordum ve ancak kâbuslarda rastlanacak kadar zifiri karanlıktı. Ağır kilit gıcırdayarak yerine oturdu ve giden muhafızların ayak sesleri koridorda yankılandı.

Tek başıma kalır kalmaz da kahkaha krizim tuttu. Kendimi tutamıyordum, zaten umurumda da değildi. Bu kadar aşağıdan beni duyamazlardı, duyup Kayzer'e söyleseler bile sakıncası yoktu.

Varsın delirdiğimi düşünsün. O gece yaptığı en büyük hata olmayacaktı. Oralarda bir yerde Blaise, Heron ve Artemisia yakalandığımı duymuş, beni buradan çıkarmanın bir yolunu arıyor olmalıydı. Bundan adım kadar emindim.

Kayzer, fırsatı varken beni öldürmeliydi.

Kahkahalarım dindiğinde ne kadar zaman geçtiğini veya muhafızlara ait olamayacak kadar yumuşak ayak sesleri sessizliği bölünceye dek zamanın ne kadar ilerlediğini bilmiyordum. Ayak sesleri Blaise'e ait olamayacak kadar yumuşaktı. Artemisia olabilir miydi? Parmaklıkların arkasında bir o yana bir bu yana gidip koridoru görmeye çalıştıysam da çok karanlıktı ve herhangi birinin adını seslenmeye cesaret edemedim.

Bir mumun loş ışığı köşeyi dönüp benim bulunduğum tarafa gelirken iyice parlak bir hal alarak kızın yüzünü aydınlattı. Kız hücremin kapısında, hemen önümde durduğunda çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

Crescentia, Encatrio'dan kurtulmuş olabilirdi ancak zehir onu kesinlikle değiştirmişti. Bir zamanlar yumuşacık, gül pembesi olan teni şimdi kararmıştı ve mum ışığında bile çenesinden köprücük kemiğine dek kömür karasına dönmüş pütürlü bir taş kadar sert görünen boynu dışında, gri bir tabakayla kaplanmıştı. Sapsarı saçları, kirpikleri ve kaşları kör edici ve narin bir beyaza dönmüştü. Eskiden saçları dalga dalga beline inerken şimdi omuzlarında bitiyordu ve uçları yıpranmış, kırılmıştı. Yanmıştı.

Fakat mesele yalnızca zehir değildi. Hücre parmaklıklarının diğer tarafında duran kız, son on yıldır tanıdığım, beraber siren taklidi yaptığım, gülüşüp dedikodu yaptığım kız değildi. Crescentia güzeldi, sevimliydi ve her zaman gülümserdi ama bu kızın gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı ve yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Artık hiçbir sevimliliği kalmamıştı; vahşi, çarpıcı, hatta güzel bile denebilirdi ama kesinlikle sevimli değildi. Onu ilk tanıdığım da tanrıçalara benzediğini düşünmüştüm, hâlâ benziyordu. Ancak artık gördüğüm Evavia değil, intikam tanrıçası olan kız kardeşi Nemia'ydı. Eskiden Crescentia bana sevgiyle, kardeş gibi bakardı ancak şimdi gözlerinden dev nefret dalgaları fışkırıyordu.

Bana böyle baktığı için Cressentia'yı suçlayamazdım ama Baron'u öldürmekten kesinlikle pişman değildim.

Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra, "Nedenini bilmek ister misin?" diye sordum.

İrkilişi gözüm den kaçmadı. "Nedenini biliyorum." Boğazı kupkuruydu, yanmıştı ve saklamaya çalışsa da ağızından çıkan her sözle daha çok acı çekiyordu.

Bilmiyordu, gerçekten bilemezdi ama anlamasını istiyordum. "Son on yıldır geceleri gözümü kırpmadan yatağımda uzandığımda, annemin ölerken attığı çığlık ve babanın zalim

gözleri kâbus gibi üstüme çöküyordu. Baban beni de öldürür sandım, er ya da geç öldürecekti. Ancak erken davranıp onu öldürdüğümü hayal ederek uyuyabiliyordum. Zehir ideal bir seçim değildi, itiraf etmeliyim. Hançer daha isabetli, kendi kılıcı ise şairane olurdu. Ben de elimdekiyle yetindim.”

Konuşurken dikkatle yüzüne bakıyor, onu sarsmaya çalışıyordum ama Crescentia gözünü bile kırpmadı. O karmaşık şiirlerinden birini okurmuş gibi bakıyordu bana ama çok daha ötesini gördüğünü biliyordum. Şaşırtıcı değildi. Her zaman birbirimizin içini görürdük. Bu kez tek farkı, kendini bana tamamen kapatmış olmasıydı. Bir yabancıya bakıyordum.

Donuk bir sesle sessizliği bölerek, “Babam seni öldürmeyerek hayatında ilk kez bir emre uymadı,” dedi. “Kayzer ölmeni istiyordu. Babam bunun doğru bir strateji olmadığını söyleyerek bu emre uymadı, haklıydı da. Fakat seni öldürmesinin asıl nedeni bu değildi. Bir keresinde, sana baktığında beni gördüğünü söylemişti. Meğer hayatının hatasını yapmış.”

Baron’un sımsıkı yapıştığım annemin bedeninden beni çekip ayırmasını hatırladım. Beni başka bir odaya götürdüğünü, askerleriyle o zamanlar anlamadığım kesik kesik, sert bir dilde konuştuğunu hatırladım. Benimle Astrea dilinde konuşmaya çalışarak yiyecek veya içecek bir şey isteyip istemediğimi sormuştu. Deli gibi ağlarken ona cevap verememiştim.

Bu hatıraları belleğimin derinliklerine gömdüm ve karşımda dikilip bir şeyler bekleyen Cress’e verdim dikkatimi. Ne bekliyordu? Acısını paylaşmamı mı? Özür mü?

“Soğukkanlı cinayetler ve zalimliklerle dolu bir hayatı olduğunu düşününce, bu söylediğin şey gerçekten de önemli,” dedim. “Son gecem bile olsa, bu geceyi onu düşünerek geçirmeyeceğim.”

Çenesi kasıldı. Sonra devam etti: “Peki neden ben?”

İçimden bir kahkaha koptu. Onca şeyden sonra bunu sorabilmesine şaşırarak, "Neden mi sen?" diye sordum.

"Ben senin gönülden kardeşindim."

Bir zamanlar bir sevgi ifadesi olan bu sözler şimdi çok çirkin geliyordu.

"Kayıtsız ve uysal olmasaydım, beni Kayzer'e şikâyet ederdin. Ben senin gönül kardeşin falan değildim, Cress. Ben senin gözünde, yerini unutmuş, haddini aşan bir köleden farksızdım. Kırbacını şaklatıyor ve kimin patron olduğunu hatırlatıyordun."

İşte, orada; onu bu kadar uzun zamandır tanıdığım için gözümünden kaçmayan irkiliş. Artık bir yabancının maskesini takıyordu ama az önce, bir anlığına da olsa maskesi yüzünden kaymıştı. Bir zamanlar nasıl olduğumuzu, bu kadar kısa sürede nasıl darmadağın olduğumuzu hatırlatacak kadar. Ama gerçek yüzü ortaya çıktığı anda kayboluverdi. Soğuk gri gözlerinde ve taş kesilen derisinin altında saklanıyordu.

Karşılığı yalnızca nefret ve öfke olsa da ona ulaşmak için fazla ileri gitmiştim. O soğuk ve bomboş gözlerinden başka her şeye razıydım.

"Thora gönül kardeşindi belki," dedim. "Tatlı, uysal, kimseden bir şey istemeyen Thora. Hiç kimsesi olmadığı için sana sığınan zavallı Kül Prensesi. Ama ben o değilim."

Gözlerinde bir kıvılcım çaktı, çenesi kasıldı. Sözlerini alışık olmadığım bir vahşilikle vurgulayarak, "Sen bir cannavarsın," dedi.

Elimde olmadan irkildim. "Ben bir kraliçeyim," dedim ama ikisi de olduğumu düşünmeden edemedim. Belki de hükümdarlar hayatta kalmak için biraz canavar olmalıydı.

Ama annem öyle değildi, diye fısıldadı kafamın içindeki minicik bir ses. Onu susturdum. Doğru, annem canavar değildi ama Kayzer haklıydı: Onun sonu, boğazının kesilmesi

ve ülkesini kaybetmek olmuştu. Blaise de haklıydı. Annem sakın bir dünyada yaşadığı için yumuşak bir kraliçeydi. Benim öyle bir lüksüm yoktu.

“Neden buraya geldin, Cress?” diye sordum usulca. Ona eskisi gibi hitap ettiğimi duyunca gözlerini kıstı, yaptığımdan hemen pişman oldum. Arkadaş değildik; bunu aklımdan çıkarmamalıydım. O da bunu kolay kolay unutmazdı.

“Sen ölmeden son kez yüzünü görmek istedim, Kül Prensesi,” dedi bana yaklaşıp yüzünü demir parmaklıklara bastırıp gri elleriyle çenesinin altındaki parmaklığı kavrarken. “Ve yarın orada infazını izleyeceğimi bilmeni istedim. Kının dökülüp kalabalığın haykırıışlarını duyduğunda, en çok benim sesim çıkacak. Ve bir gün imparatoriçe olduğumda, ülkeni de halkını da yakıp kül edeceğim.”

İtiraf etmek istemesem de sesindeki zalimlikten korkmuştum. Ağzından çıkan her sözü inanarak söylemişti. Bu yüzden karşı hamlem için elimdeki tek kozu kullandım.

“Søren seninle evlense bile daima bileceksin.”

Donup kaldı.

“Neyi bilecekmişim?” diye sordu.

“Senin yerine benim olmamı dilediğini,” dedim zalim bir tebessümle. “Senin sonun da İmparatoriçe’ninki gibi olacak. Etrafı hayaletlerle çevrili yapayalnız bir deli.”

Dudaklarını sıkıp benim gibi alaycı bir gülümseme takındı. “Kayzer’e başının bende kalmasını rica edeceğim,” dedi ve arkasını dönüp beni yine zifiri karanlıkla baş başa bıraktı.

O gidince, az önce tuttuğu demir parmaklıkları tuttum. Parmaklıklar elimi kavururcasına yaktı.

PLAN

Zaman mevhumumu yitirsem de Blaise'in beni bulması beklediğimden uzun sürmüştü. Dakikaların mı yoksa saatlerin mi geçtiğini bilmiyordum. Kim bilir, belki de hiç gelemeyecekti. Heron'un Elpis'i saraydan çıkaramayınca kaçtığına inanmak zorundaydım; aksi takdirde Kayzer onu da gözümün önünde öldürürdü. Küçük de olsa bir teselliydi.

O ve Artemisia artık çok uzaklarda olmalıydı. Öyle olması için dua ediyordum. Ama Blaise'i çok iyi tanıyordum ve geri döneceğini biliyordum. Kayzer'in ilanını da hemen öğrenmiş olmalıydı.

Yine de bu kez daha güçlü ayak sesleri duyana kadar sanki aradan yıllar geçmişti. Blaise mum taşıma riskini almadığından, ancak tam dibime gelip yüzünü parmaklıkların diğer tarafına yaslayınca onu görebildim.

Her zamankinden daha bitkin görünüyordu. Gözlerinin altı morarmıştı, kirli sakalı uzamıştı, üstü başı kir pas içinde ve ıslaktı.

"İşini ağırdan aldın," dedim ayağa kalkarak.

"Muhafızların nöbet değişimini bekledim." Gözleri gergin bir ifadeyle etrafı tararken elini dağınık saçlarının

arasından geçirdi. "Hücrelerin girişinde iki muhafız nöbet tutuyor. Onlar devriyeye çıkana kadar yirmi dakikamız var."

"Aşağıda gayet kullanışlı bir tünel varken zindan kapısından mı girdin?"

Başını iki yana salladı. "O kaçış yolu. Daha önce ifşa etmeye gerek yok. Daha erken gelecektim ama arkadaşın o planı mahvetti."

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. "O benim arkadaşım değil." Bunu ona ilk kez söylemesem de bu konuda ilk kez samimiydim.

"Ne oldu?" diye sordu. Dikkatini artık mordan ziyade kırmızı olan elbiseme vermişti.

"İyiyim," desem de inanmadı. Elpis'e olanları anlatırken gözlerine bakamazdım.

Beni suçlamasını bekledim. Elpis'e o sorumluluğu vermemi istememişti ama ben ısrar etmiştim. Elpis benim yüzümden ölmüştü ve Blaise'in bana bunu hatırlatmaya hakkı vardı. Kahrolsam bile bunları duymayı hak etmiştim.

Blaise bir an sessiz kaldı, hâlâ gözlerine bakamasam da bana baktığını biliyordum. Elini parmaklıkların arasından uzatıp elimi tuttu. Bu desteği hak etmiyordum.

"Şu anda dağılamazsın, Theo," dedi. "Şimdi olmaz. Yoksa Elpis bir hiç uğruna ölmüş olacak."

İtiraz etmemek için dudaklarımı sımsıkı kenetledim. Haklıydı ama haklı olmasını istemiyordum. Suçluluk duygumu bir pelerin gibi üstüme geçirmek istiyordum ama bunun benden başkasına faydası olmazdı. Elpis'e ise hiç faydası olmazdı.

Bir süre sonra, "Ya ailesi?" diye sordum. Neyse ki gerçekteki o zavallı kız gibi değil, bir kraliçe gibi konuşmayı becerebiliyordum.

"Güvendeler. Ejder Katili'nin yanına varmışlardır."

"Peki, Artemisia ile Heron?"

“Yakındalar, harekete geçmemizi bekliyorlar.”

“Planın var mı?” diye sordum.

Omuz silkti. “Seni buradan kolayca çıkarabilirim,” dedi parmaklıkları tutarak. Glaidi’nin gücünden faydalanarak parmaklıkları iki yana açması ne kadar zor olabilirdi ki? Kol kasları esnerken tek damla ter dökmesine gerek kalmadan demir bükülmeye başladı. “Zindandan dışarıya açılan tünel, batı kıyısındaki koylara çıkıyor.”

Bu fikri aklımda evirip çevirdim. Basit bir işti; risksiz, fazlasıyla kolay bir kaçış. Fakat yine de...

Blaise yüzümdeki ifadeyi görünce, “Bu planda seni rahatsız eden bir şey var,” dedi. Elini parmaklıklardan çekti. “Ne oldu?”

İç geçirerek başımı parmaklıklara yasladım. “Böyle olmaz. Güya vur-kaç yapacaktık ama biz vurmuyoruz.”

“Ama Baron’u öldürdük,” diye hatırlattı.

Başımı iki yana salladım. “Fark etmez. Kayzer darbe almadı, üstelik Kalovaksiyalılar bu yüzden ona sırtlarını dönmüş değiller. Ve Elpis’ten sonra...”

“Elpis’in intikamını alma zamanı da gelecek. Sen güvende olduğunda bol bol vaktimiz olacak. Ama bugün doğru zaman değil.”

Haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum. Aceleci davranmakla elimize bir şey geçmezdi ama bir daha ne zaman Kayzer’e bu kadar yaklaşıp ona saldırabilirdik ki? Kayzer’in bizzat savaşmaktansa başkalarının arkasına saklandığını bilecek kadar tanık olmuştum savaş stratejisine. Onu zayıflatmak için son fırsatımı da kaçırmak istemiyordum.

Kafamda bir plan şekillenirken, “Belki de doğru zamandır,” dedim.

“Theo,” dedi Blaise beni uyarır gibi. “Ne zaman pervasızca bir şey yapacak olsan yüzünde hep bu ifade belirliyor.”

Elimde olmadan güldüm.

"Doğrudur ama, Blaise, tecrübelerine dayanarak söyle, hiç bana engel olabildin mi?" Sessizliği, beklediğim cevabı vermişti. "Güzel. Çünkü zamanımız dar. O yüzden ne kadar pervasız davrandığım kısım ile ters gidebilecek onlarca şeyi sayıp döktüğün kısmı atlayalım da senden istediğim şeyi yapacağını söyle."

Blaise'in dudağı seğirdi ama söylediklerimi komik bulduğundan mı yoksa yorgunluktan mı, bilemedim. Galiba ikisi birden.

"Pekâlâ, Majesteleri. Ne yapmamı istersiniz?"

"Öncelikle şu parmaklıkları düzelt," dedim. "Henüz bir yere gitmiyorum."

KURTULUŞ

Blaise gittikten sonra uyumuş olmalıydım çünkü duyduğum bir sonraki ses, anahtarların şıkırtısıydı. Karşımda beni infaza götürmeye gelen bir muhafız görmeyi bekleyerek hemen doğruldum ama gelen kişi Søren'di. Son kez üstünde gördüğüm giysileri şimdi kana bulanmış ve yırtık pırtıktı. Ucundan dört büyük demir anahtar sarkan bir anahtarlık vardı elinde. Ayağa kalkmaya çalışırken bitkinliğim de yerini bir adrenalin dalgasına bıraktı.

Onu karşımda görünce şaşırmalıydım ama öyle olmadı. Benim için geleceğini biliyordum; Blaise'e de söylemiştim. Ve işte, karşımdaydı.

"Fazla vaktimiz yok." Nefes nefese kalmıştı. "Çok geçmeden muhafızları bulurlar ve kontrol edecekleri ilk mahkûm sensin."

"Beni kurtarmaya geldin," dedim usulca.

Blaise'e anlattığım en basit plan bile böyle ilerlemiyordu. Planımda Søren buraya öfke dolu, acı bir ifadeyle geliyor, ona nasıl vereceğimi bilemediğim cevaplar istiyordu.

"Deniyorum," dedi kapıyı açmak için sallarken.

"Seni öldürmeye kalkıştım," diye hatırlattım.

“Ama öldürmedin.”

“Kayzer’e söylediklerim...”

“Evet, bu konuyu da senden dinlemek isterim ama bence şimdi zamanı değil,” dedi arkasına bakarak. “Seni buradan götüreceğime söz verdim ve bu sözümü yerine getirmeyi planlıyorum. Ama önce hayatta kalmamız gerek.”

Hoşgörüsünü ve içten güvenini anlamakta zorlanıyordum ama haklı olduğunu da biliyordum. Şimdi bunların hiçbirine vaktimiz yoktu. Buraya geldiğinde benimle beraber gelmesi için onu ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm ama gidişattan rahatsız değildim.

“Planın ne?” diye sordum.

Anahtarlardan birini kilide sokup çevirirken tiz bir gıcırtı çıktı. “Nereye gidersek gidelim, babam peşimizi bırakmaz,” dedi kapıyı itip açarak. “Er ya da geç tarafımızı belli etmemiz gerekecek.”

Sesindeki kararlılık beni şaşırtmıştı. Hücreden çıkarken, “Böyle bir şey yapmayı göze alabilir misin?” diye sordum.

“Ben hiç kayzer olmak istemedim, Thora,” diye itiraf etti. Bu isim kulağımı tırmalasa da duymazdan geldim.

Koridorda peşinden gittim. “Ama başka şansım yok galiba,” diye devam etti. “Vecturia’dan sonra başka şansım kalmadı. Mektubunda yazdıkların, ona yönelttiğin suçlama...” dedi ama cümlesini bitiremedi. Babasının yaptığı bütün o korkunç şeylere rağmen böylesini hayal bile edememiştir belki de.

“Gözümle gördüm,” dedim.

Boğazını temizledi ve geçmişe takılıp kalmaktansa şimdiye odaklanarak hırsla dönüp kolumdan tuttu ve beni de peşinden sürükledi. “Dediğim gibi, tarafımızı seçmeliyiz. Müttefiklerin var, bana sadık Kalovaksiyalılar var. Birlikte hareket ettiğimiz sürece bir şansımız olabilir.”

“Birlikte,” diye tekrarladım.

Gözücüyla bana baktı. "Sen yapana kadar babama karşı çıkabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sen başkaldırmak istiyorsun, ben de kibriti çakmana yardım edeceğim."

Tebessümümün yapay gelmemesini umuyordum çünkü Kayzer'e başkaldırsa bile herhangi bir Kalovaksiyalıyla hareket etmek korkunç bir düşünceydi.

Labirenti andıran koridorlarda sessizce, koşar adım ilerledik. Zindan soğuk ve rutubetliydi ama içimi dolduran enerji dışında pek bir şey hissedemiyordum. Burnumun ucundan ötesini göremiyordum. Søren'in elimi kavrayan sıcak ve nasırlı eli, gereğinden fazla rahatlatıcıydı. Ama bu el, halkımdan yüzlercesini öldürme emri veren adamın eliydi.

Önünden geçtiğimiz bir hücreden gelen iniltiyi duymamaya çalıştım. Adam muhtemelen Astrealıydı ve bu kadar bencil olmasaydım belki durup onu kurtarırdım. Ama ölmek üzere olan bir adamın sesiydi ve onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Zaten elimi yeterince kana bulamıştım. Ampelio'nun, Baron'un, Elpis'in kanına.

Ayağım büyük bir şeye takılınca az kalsın düşüyordum ki Søren beni tuttu.

"Bu..." dedim ama neye takıldığımı anlayınca donakaldım.

Çok geçmeden muhafızları bulurlar, demişti Søren. Onları bir hücreye kilitlediğini, belki bayılttığını düşünmüştüm. Kendi halkından birilerini öldürebileceğini hiç düşünmediğim için şimdi onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı sorguluyordum.

Yutkunarak önce birinci, sonra ikinci cesedin üstünden atladım. O kadar çok ölüm görmüştüm ki artık etkilenmemem gerekiyordu ama öyle olmuyordu. Onları aklımdan çıkarıp Søren'in uzun ve hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalıştım.

"Kaçış planın ne?" diye sordum alçak sesle. "Saraydan elimizi kolumuzu sallaya sallaya çıkamayız herhalde, değil mi?"

"Eh, *elimizi kolumuzu sallaya sallaya* çıkmayacağız," diye homurdandı. "Daha iyi bir planın mı var?"

"Bir sürü planım var."

Sağ taraftan gelen sesleri duyunca bir sonraki adımım sola dönüp Søren'i peşimden sürüklemek oldu.

"Bu şekilde zindanların derinliklerine ineceğiz," dedi.

"Bu da bizi burada aramayacakları anlamına geliyor. En azından başta."

Duvara dokunup nerede olduğumuzu anlamak için elini bıraktım. Blaise'le burayı keşfe çıktığımız zamanlar çok geride kaldığı için yanılabılırdim ama yanıldığımı sanmıyordum.

Søren'in elini bırakınca elini tutmayı özlüyordum ama yanımdaydı. Hatta o sessizlikte soluklarını duyabiliyordum ama zifiri karanlık olduğu için kendimi yapayalnız hissediyordum. Aklımdan geçenleri anlamış gibi elini belime koydu.

Elini silkip atmak istiyordum ama Søren'in yanımda olmasını daha çok istiyordum.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

Aramaya devam ederek, "Bir çıkış," dedim. "Bir yerlerde serçeparmağım büyüklüğünde bir delik olmalı. Çubukla bastırınca bir kapı açılıyor. Burada bir isyan çıkması veya bir muhafızın gelip yardım etmesi ihtimali düşünülerek bir kaçış yolu yapılmıştı. Astrealı kraliçelerin mahkûmları buraya koyduğu zamanlardan kalma yüzlerce yıllık bir kapı. Çocukken burayı keşfe çıktığımda bulmuştum ve Kayzer'in bundan haberi olduğunu sanmıyorum."

"Nereye çıkıyor?"

"Bir yol ayrımına. Biri taht odasına, diğeri de batı kıyısındaki bir koya çıkıyor. Gemin oradan çok uzak değildir. Bu yol, saray kuşatma altındayken insanlar çıksın diye de kullanılırdı."

Ampelio, Kalovaksiyalılar saldırdığında, beni alıp oradan gitmesi ve birlikler toplanana kadar kaçması için anneme yalvarmıştı ama annem oralı olmamıştı. Anneme göre, kraliçeler kaçmazdı. Sonuç değişmedi. Onlar beni tünelden kimin götüreceğini tartışırken Kalovaksiyalılar limanı ele geçirmişti bile.

Yakınlardaki bir hücreden biri, Astreaca, "Kim var orada?" diye fısıldadı.

Aşağıdaki bir hücreden bir başkası, "Bir kız," dedi.

Daha önce duyduğum adamın aksine, bu sesler ölmek üzere olan insanların sesi değildi. Susamış ve açlıktan kıvranırmış gibi bir halleri vardı ama hâlâ hayattalardı.

Bir kadına ait üçüncü bir ses heyecanla, "Herhangi bir kız değil," dedi. "Prenses bu."

Adamlardan biri alaycı bir sesle, "Prenses altın kafeste," deyip tükürdü.

Sözleri canımı yaksa da onları suçlayamazdım. Eskiden olsa, onlara hak verirdim. Astreaca, "*Kraliçe* bu kahrolasıca şehri terk ediyor ve siz de aynısını yapmalısınız," deyip anahtarları Sören'in elinden aldım.

Sören arkamdan, "Onlar suçlu," diye fısıldadı. Onu duyduklarından hiç şüphem yoktu.

Anahtarları kaldırarak, "Biz de," diye hatırlattım. "Hangi anahtar?"

Sören biraz kararsızlıktan sonra anahtarlardan birini işaret etti. "Bütün hücre kapıları aynı anahtarla açılıyor. Diğerleri de hücreleri saraydan ayıran dış kapıların anahtarları."

Başımı sallayarak anahtarı alıp ilk hücrenin kilidini açtım.

İlk hücredeki adam Astreaca, "Kaçıyor musunuz?" diye sorarken kapıyı açıp diğer hücreye geçtim. Hücrelerin hepsi de beni sersemletecek kadar güçlü bir dışkı, idrar ve kusmuk kokusuyla doluydu.

“Ayaklanıyoruz,” diye tersleyip ikinci kapıyı ve diğerlerini açarken midemin bulantısını bastırmaya çalışıyordum. “Çok istiyorsanız, buyurun burada kalın.”

“Müttefikleriniz arasında *prinkiti* de mi var?” diye sordu adam, sözlerini tükürür gibi Sören’e bakarak. Bu sözcüğü daha önce duymasam da ne demek olduğunu anlamıştım. Kabaca tercümesi: Çiroz sarı prensti. Sören Astrea dilinden pek anlamasa da hakaret olduğunu tahmin ettiğinden kaşlarını çatı.

“Bugün böyle,” dedim Sören’in beni anlamamasından memnun. Son kapıyı da açtığımda üçü birden, onlara tuzak kurmuşum gibi ürkek adımlarla hücrelerinden çıktı. Yanımda Sören varken tedirgin oldukları için onları suçlayamazdım.

Birinci adam gülerken gülüşü bir hırıltıya dönüştü. “Siz gerçekten Ampelio’nun kızısınız,” dedi.

Ampelio’yu kendi ellerimle öldürdüğüm haberi buraya ulaşmamamıştı demek. Bunu bilse böyle gülmezdi. Yine de beni ona benzetmesi kalbimde birazcık gururun filizlenmesini sağlamıştı.

Adam hafifçe eğilip selam verdi. “Muhafız Santino, emrinize amade, Majesteleri. Muhafız Hylla ile Muhafız Olaric de.”

Diğer iki muhafız da aynısını yaptı ama onları duyamayacak kadar şaşkındım. Kanlı canlı muhafızlar. Ampelio’nun son muhafız olduğunu sanıyordum, meğer Kayzer burnumun dibinde üçünü birden saklıyormuş. İsimleri tanıdık gelmemişti ama onlardan bahsedildiğini de hiç duymamıştım.

Başımla selam vererek, “Memnun oldum,” dedim. İstem-sizce gülümsedim. “Kayzer’in sizi öldürmemesine şaşırdım. Muhafızları sağ bırakmakla aptallık etmiş.”

Hylla alaycı bir kahkaha attı. “Bizden faydalanmak varken neden öldürsün?” dedi bana eski ve yeni derin kesiklerle

kaplı kolunu göstererek. Etinin oyulup çıkarıldığı yerde derin yarıklar da vardı. "Günde altı, yedi kez deneyleri için kanımızı aldırdı. Derimizi kazıttı. Kemikler için parmaklarımızı kestirdi." Sadece baş, işaret ve yüzükparmağının kaldığı elini gösterdi.

Tebessümüm aynı hızla kayboldu. Mide bulantım bir kez daha kendini hissettirdi ancak bu kez kokuyla ilgisi yoktu. Søren'in zaten bunları bildiğini, sessiz kalarak bunları onayladığını hatırlattım kendime. Ondan uzaklaşmak istesem de yapamıyordum. Yaralı kalbimi göğsümün derinliklerine gömdüm. "Bize katılacak mısınız?" diye sordum.

Søren, "Acele etmeliyiz," deyince sesindeki huzursuzluğu fark ettim.

Diğer adam, Olaric, ayakta durabilmek için ağırlığını hücre kapısına vererek, "Sizi yavaşlatırız," dedi. "Ama onları oyalayabiliriz."

"Ayakta zor duruyorsun," dedim.

"Asi *prinkiti*'niz bize birkaç taşını verirse, başımızın çaresine bakabiliriz," dedi Hylla burnunu çekerek. "Bana toprak, diğerlerine de ateş."

Søren, kendisiyle dalga geçildiğini anlayıp kaskatı kesilince onu sakinleştirmek için koluna dokundum.

Kalovaksiyaca, "Annemi korumaya ant içmişler," dedim. "Dolayısıyla beni de. Bize zaman kazandırmak için hayatlarını feda etmek istiyorlar ama savaşmak için cevher taşlarına ihtiyaçları var. Bir toprak, iki de ateş. Sende var mı?" Olduğunu biliyordum. Bazen aramızdaki havayı titreştirdiklerini hissediyordum. Sık sık Søren'in yanında olduğum için artık varlıklarına alışmıştım ama orada olduklarını hep hissediyordum.

Søren iç geçirerek bir süre kıpırdanıp durdu. Toprak taşının ona verdiği gücü kullanarak kılıcının kabzasından

söktü ilk taşı söktü, ateş taşını ise pelerininin astarından çıkardı. Taşlar loş ışıktaki bile uzak yıldızlar gibi göz kırpiyordu. Sören taşları uzatsa da bu durumdan memnun olmadığını biliyordum.

“Onlara güveniyor musun?” diye fısıldadı.

Kimseye güvenmiyorum. Hele de sana hiç güvenmiyorum.

“Evet,” dedim.

“Biz adamları oyalarız,” dedi Hylla.

Yanındaki Olaric, beşimizi birden aydınlatmaya yetecek bir ateş topu büyüttü avcunda. Yüzlerinin büyük kısmını kaplayan kir ve kurumuş kandan ayırt etmek zor olsa da seslerinin aksine yaşları çok daha küçüktü, Ampelio’dan en az on yaş gençtiler. İşgalden önce benden en fazla birkaç yaş büyük, eğitimlerini henüz tamamlamış ve hayata atılmak için çok heyecanlı olmalıydı. Eminim o hayatın onları buraya getireceğini hayal bile etmemişlerdir. Olaric’in bakışları bana dönünce gözlerinin kenarları yumuşadı, belli belirsiz gülümsedi. Muhtemelen bir zamanlar yakışıklı ve yakışıklılığının farkında olan adamlardandı.

Astreaca, “Annenize benziyorsunuz,” dedi. “Onun gibi konuşuyorsunuz. Ahir’de onu görürsem sevgilerinizi iletceğim.”

Saçmalamamasını, birbirimizi son görüşümüz olmayacağını söylemek isterdim ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Onları bir sonraki görüşüm Ahir’de olacaktı ve daha uzun bir süre onlara katılmamayı diledim. Sağ çıkmayacaklarını bilerek giriyorlardı bu savaşa.

Benim için ölen daha fazla insan. Peki neden? Bunu hak edecek ne yapmıştım?

“Teşekkür ederim,” dedim ve pis kokuyu umursamadan yaklaşıp üçünü de yanaklarından öptüm. “Tanrılar yolunuza rehber olsun.”

“Çok yaşa, Astrea Kraliçesi,” dediler, sonra Olaric ateşini söndürdü ve ayak sesleri bizden uzaklaştı.

Sesleri iyice duyulmaz olana dek orada dikilip durdum. Nihayet Søren elini belime koyarak ilerlememizi işaret etti. Uzun bir süre boyunca hiç konuşmadı, ancak bir köşeyi döndükten sonra boğazını temizledi.

“Babamın tek bir adamı bile onun için canını feda etmez,” dedi. “Halkın seni seviyor.”

“Beni tanımıyorlar bile,” dedim. Yaptıklarımı bilseler, benim için parmaklarını bile kıpırdatmazlardı. “Ama annemi o kadar çok seviyorlardı ki bu her şeye değer.”

Söyleyecek bir şey bulamamasına memnun olmuştum çünkü onu dinlemek istediğimi sanmıyordum. Muhafızların sözleri zihnimde yankılanırken belirsiz bir geleceğe ilerlememi sağlayan bir umut veriyordu bana. *Siz gerçekten Ampelio'nun kızısiniz. Annenize benziyorsunuz. Onun gibi konuşuyorsunuz. Çok yaşa, Astrea Kraliçesi.*

KAÇIŞ

Rutubetli, karanlık koridorlardan oluşan labirentin duvarlarını elimle yoklayarak gizli bir geçit arayıp ilerledikçe arkamızdaki ayak sesleri de giderek yaklaşıyordu. Sesler tok ve birbiriyle uyumluydu. Askerler. Hâlâ uzakta olsalar da hızla yaklaşıyorlardı. Arada bir kavga döğüş sesleri, acı çığlıklar, inilti, taş zemini boylayan bedenlerin gümbürtüsünü duyuyordum. Ben daha büyük bir çaresizlikle deliği ararken Søren de seslere kulak kabartıyordu.

“Buraya varmaları birkaç dakikayı bulur,” dedi. Sakinliğinin altındaki korkuyu duyabiliyordum. “Sadece birkaç kişiler, belki üç veya dört ama köpekler izimizi sürüyor. Diğerleri arkadaşlarıyla dövüşmek için geride kalmış. Arkadaşların işlerini çok zorlaştırıyor.”

“Peki, bizi yakalarlarsa kaçını halledebilirsin?” diye sordum.

Tereddüt etti. “Kim olduğuna bağlı. Başlarındaki ben olsaydım, önden en güçlülerini yollardım. Öncelik biziz; arkadaşların sadece engel. Düşündüğüm gibiyse bir iki tanesini halledebilirim. Şansım yaver giderse.”

Ümitsizce duvarları kurcalarken, "Pek rahatlatıcı bir ihtimal değil," dedim.

"O yüzden acele etmeni öneririm," dedi. Ceketini kurcaladıktan sonra sert bir şeyle kolumu dürttü. Almak için döndüğümde hançerimin kabzası olduğunu fark ettim. Az kalsın Søren'i öldüreceğim hançer. "Ne olur ne olmaz," diye fısıldadı.

Hançeri sol elime alıp sağ elimle duvarı yoklayarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Buranın bu kadar karanlık olduğunu hatırlamıyordum. Çocukken buraya geldiğimde etrafı daha iyi görebiliyordum. Kim bilir, belki de deliği çoktan geçmiş ve ters yöne sapmış-tık. Hafıza öyle kırılgan bir şeydi ki. Yine de pes etmeden, artık kanamaya başlayan parmaklarımı sert, pütürlü taşlara sürtmeye devam ettim.

Bir köpek havladı, Søren'in askerlerin yaklaştığını söylemesine gerek yoktu. Zihnim çılgın bir karmaşa içindeydi, daha da hızlı ilerledim. Odaklanmalıydım. Düşünebildiğim tek şey, bu duvar ve parmaklarımdı. Düşünebildiğim tek şey buradan çıkmaktı.

Delik öyle küçüktü ki az kalsın kaçıırıyordum. Karanlıkta emin olamasam da burası olmak *zorundaydı* çünkü askerler o kadar yaklaştı ki nerdeyse kokularını bile alıyordum. Bu delik olmak *zorundaydı*, yoksa sonumuz gelmiş demektir.

Søren, "Thora," diye uyarsa da duymazdan gelip hançerimi çıkardım. Kabzasından çıkardığım hançerin ucunu taşla bastırıp büsbütün kırmaktan çekinmemeye neden olacak kadar sertçe ittim. Ayak sesleri öyle toktu ki artık başka bir şey duyamıyordum; açılan geçit kapısını bile.

Derken geçite düşüverdim.

* * *

Bedenim buz gibi soğuk suyla şoka uğramadan hemen önce suyun şıptısını duydum. Fakat suya temas edince buz kestim. Ellerimin üstünde doğruldum. Burası bir dereydi. Sadece birkaç santim derin olmasına rağmen alçalıp yükseliyordu; okyanusa dökülüyor olmalıydı.

Søren, "Thora?" diye fısıldayarak daha dikkatli bir şekilde suya girip kapıyı arkasından kapattı. Burası da karanlıktı ama uzaktan gelen loş ışık, az da olsa önümüzü görmemizi sağlıyordu.

"İyiyim," dedim Søren'in elini tutup ayağa kalkarken.

Suyun içinde geri gidip yanımda Søren'le kapalı kapının arkasını dinledim. Askerlerin hışımla geçip gittiğini duyabiliyordum. Ama birkaç saniye sonra köpekler geri dönüp kapının diğer tarafında havlayıp hırlamaya başladı.

Askerlerden biri duvarı iterken Søren elimi sıktı. Kalp atışlarımı duyabiliyordum, ben de onun elini sımsıkı tuttum.

Kapı açılmadığı gibi yerinden bile kıpırdamayınca askerlerden biri köpeklere lanet okuyarak onları çekip götürmeye çalıştı ama köpekler yerlerinden kımıldamadı.

Diğer asker, "Bırak hayvanları," dedi. "Köpekler bu kadar derindeyken kokunun izini kaybedebiliyor, zaten kaçacakları bir yer yok. Kız saklansa da gün doğmadan onu buluruz."

Ayak sesleri hızla uzaklaşınca Søren'in rahatladığını fark ettim ama hâlâ elimi sımsıkı tutuyordu.

"Haydi," diye fısıldayarak tünelde ilerlemeye başladım.

Buz gibi su her bir adımda derinleşiyor, eteğimi ve bacaklarımı ıslatıyordu. Çok geçmeden dizlerimize kadar suya batmıştık, bacaklarım uyuşmuştu. Çocukken tünelden yüzererek geçmek zorunda kaldığımı hatırlamıyordum. Blaise'le kıyıya dek yürürdük ve su asla ayak bileklerimizi geçmezdi. Demek ki o zamanlar su sığmış.

Søren, "Titriyorsun," dediğinde haklı olduğunu fark ettim. Hava zindandakinden daha soğuktu ve elbisem ıslanmıştı. "Pelerinimi al."

Her zamanki gibi centilmen, diye düşünsem de elimi kaldırıp onu geri çevirdim. "Bence yakında ona ihtiyacın olacak."

"Ben dayanırım," diye ısrar ederek pelerinini çıkarıp bana uzattı.

Pelerini dikkatle kucağıma aldım. Pelerinin astarı ateş taşlarıyla süslenmişti, kışın ısınmak için mükemmel bir yöntem olduğunu hatırladım. Yıllardır onlarla çevrili olmamaya alışmışım ama şimdi bu kadar yakınımdayken taşların gücü beni çağırıyordu. Çağrılar kanımda ve belleğimde yankılanıp duruyordu. O pelerini giyersem kimse beni durduramazdı. Tüm bu ateş taşları, tüm bu güç.

Tüneldeki yol ayrımına geldik: Su sola akıyordu –o taraf okyanusa çıkıyor olmalıydı– ancak diğer taraf yukarı tırmanıyordu. Orası da taht odasına çıkıyor olmalıydı. Kayzer muhakkak oradaydı ve artık kaçtığımı öğrenmiş olmalıydı. Annemin tahtına kurulup muhafızlarına emirler yağdıran yüzünü –o hiddetli, şişman, kırmızı suratını– görebiliyordum.

Yangın çıkarmak ne kadar kolay olabilirdi? Denemedim ama Kalovaksiyalıların birkaç ateş taşıyla şömine yaktığını görmüştüm. Hele de damarlarımda Huzza'nın kanı akarken bu hiç de zor olmazdı. Ateşin gitgide büyüyüp sarayı ve sevdiğim insanlara zarar veren herkesi yuttuğunu hayal ettim. O an her şeyi oracıkta bitirmeyi düşündüm. Bitirebilirdim; hem de çok kolay, ama bedelini de öderdim.

Kutsala saygısızlık ettiğim an, annemi ve Ampelio'yu görme şansımı kaybederdim. Tanrılar beni hatta belki ülkemi lanetlerdi. Buna inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Arte-

misia'yı ve tanrılara inanmadığını düşünmeden edemedim. Ülkemin başına gelenleri düşündükçe artık içten içe onlara inanmadığımdan korkuyordum. Ama hâlâ yüreğimde, annemin anlattığı hikâyelerde olduklarını hissedebiliyordum. Onlara inanmak *istiyordum*.

Søren'e, "Alamam," desem de pelerini ona geri vermek, yaptığım en zor şeylerden biriydi. Kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sordu.

"Taşlar... ben..." dedim ve sustum. Şimdi açıklama yapmanın yeri değildi ama başka şansım da yoktu. "Taşları ancak onları hak eden biri taşıyabilir ve asla bu kadar fazlasını taşıyamaz. Muhafızlar tek bir taş kullanma hakkı kazanmak uğruna madenlerde yıllar boyunca çalışır, ibadet eder. Gerekli eğitimden geçmeden taşlardan birini kullanmak... kutsala saygısızlıktır."

"Ama senin damarlarında bir ateş tanrısının kanı yok mu? Onları kullanacak biri varsa o da..."

Başımı iki yana salladım. "Annem hep böyle bir gücü kullanacak son insanın bir hükümdar olduğunu söylerdi. O zamanlar anlamamıştım, ancak şimdi anlamaya başlıyorum."

Søren kararsızlıkla pelerini uzatmaya devam etti. "Soğuktan donarsın," dedi. "Su gitgide derinleşecek ve yön bulma yeteneğim tahmin ettiğim kadar iyiye, çıktığımız yerde gemiye ulaşmak için en doğru adım yüzmek olacak. Bunca yolu donarak ölmek için tepmedin."

"Dayanırım," dedim.

Pelerini bir süre daha bana uzattıktan sonra ciddi olduğumu anladı. Tam omzuna atacakken vazgeçti. Atmaya yeltenince de pelerini tutup onu engelledim. Kalın yünlü kumaşın altından bile taşların tatlı mırıltısının yeniden içimi doldurduğunu hissediyordum. Nerdeyse sersemliyordum ama görmezden gelip odaklanmalıydım.

“Ona ihtiyacımız olabilir,” dedim. “Madenlerdekiileri özgürlüklerine kavuşturabilirsek, taşlara ihtiyacı olan muhafızlar olacaktır. Artık daha fazla taş ihtiyacımız var.”

Başıyla onaylayıp pelerini omzuna aldı.

“Müttefiklerin...” dedi.

“Bazılarını gördün. Son birkaç haftadır gölgelerim onlardı.”

Søren kaşlarını çattı. “Gölgelerin mi? Diğerlerine ne oldu?”

“Öldüler,” diye itiraf ettim.

Su şimdi belime geliyordu. Yeniden açılan yaralarımada değdikçe canım fena halde yanıyor, dudağımı ısırmamak için kendimi tutmak zorunda kalıyordum. Suyun yaralarımı temizlediğini biliyordum ama bunu bilmek acımı dindirmiyordu. Önümüzdeki ışık gitgide güçleniyordu.

Søren bir süre sonra, “Ölümden bıktım,” dedi. “Muhafızları öldürdüğümde... umursamadım bile. Düşünmedim bile. Suçlu bile hissetmiyorum. Öldürdükten sonra suçluluk hissetmemek için nasıl bir insan olmalı?”

“Bunu çok fazla yapmış bir insan,” dedim. “Ama böyle olması gerektiğini söylemeye ihtiyacın yok.”

“Biliyorum,” dedi. “Sadece bunu her yaptığımda, savaşırken bile, biraz daha ona benziyorum.”

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu.

“Sen baban değilsin, Søren,” dedim.

Bu sözleri daha önce de söylemiştim ama galiba her söylediğimde biraz daha az inanıyordu. Ben daha fazla inansam da.

Cevap vermeyince ikimiz de düşüncelerimizde kaybolarak gitgide suya gömüldük. Blaise şimdiye dek diğerlerine planımı anlatmış olmalıydı. Ne tepki vermişlerdi? İyi bir tepki vermediklerini sanıyordum. Artemisia kaşlarını çatıp gözlerini devirmiş, alaycı bir yorumda bulunmuştur. Heron daha sakın

yaklaşmıştır ancak kaşlarının ortasındaki kırışıklıktan, dudagının kenarındaki kıvrımdan, sessizce onaylamadığı belli olmuştur. Ama onlara durumu açıklayabilirdim. Çünkü bu doğru hamleydi.

“İşte.” Søren’in sesi düşüncelerimi böldü.

Tünelin sonu ve küçük dairenin ardındaki çivit mavisi gök, az ileride görünüyordu. Hızla o tarafa ilerledik. Etrafımızda genişleyen tünel, dosdoğru okyanusa çıkan bir koya kavuşuyordu. Ay ışığı, batıya baktığımızı anlamaya yetecek kadar aydınlatıyordu. Uzaklarda suda inip kalkan küçük bir tekne dışında hiçbir şey görünmüyordu. *Wås*.

“Haklısın,” dedim. “Oraya kadar yüzmemiz gerekecek.”

Søren bana baktı. “Akıntı güçlü değil ama işimizi zorlaştıracak.”

Onun için hiç zor olmadığından emindim ama benim için endişeleniyordu. Haklıydı da. Yüzme deneyimim, sarayın altındaki sıcak havuzlardan ibaretti. Üstelik orada su ılıktı. Kesinlikle böyle soğuk değildi.

“Çok zevkli olacak,” dedim usulca, kararlı görünmeye çalışarak.

Ama hiç de öyle görünmüyordum. Søren içimi okuyordu ama başka şansımız olmadığını biliyordu. Ya yüzecek ya ölecektik.

“Yanımdan ayrılma,” dedi. “Dinlenmeye ihtiyacın olursa söyle. Gemiye ulaşmamıza gerek yok, şu kayalara varsak yeter.” Geminin bağlı olduğu büyük kayaları gösterdi.

Kayalar daha yakındı ama yine de bir farkı olmayacaktı. Üstelik o kayalara çıksak bile bizi görebilirlerdi. Yine de bir şansımız olduğu sürece ümidim vardı.

“Haydi gidelim,” dedim Søren’e. Artık bir saniye daha kaybedemezdik.

Sanki ben ilerledikçe dalgalar beni iki misli geriye itiyordu. Søren bunun zayıf bir akıntı olduğunu düşünüyorsa, güçlü bir akıntı görmek istemezdim. O kadar üşüyordum ki artık soğuğu bile hissedemiyordum. Uyuşan el ve ayak parmaklarım, ben kayalara varamadan kopacak diye korkuyordum. Søren önümden gitse de bana yakın olmak için yavaş hareket ettiğini görebiliyordum.

Dalgaların arasında nefes nefese, "Mola?" diye sordu. Onu saran ateş taşlı pelerinine rağmen üşüdüğü belli oluyordu.

Dişlerim birbirine çarptıkça etrafımdaki diğer bütün sesleri bastırıyordu. İlerlemeye çalışarak, "Az kaldı," dedim.

"Yolu yarılادık," diye düzeltti.

Ağlamak istiyordum ama o anda ona da enerji harcayamazdım. Ancak sıcak ve güvenli bir yere varınca ağlayabilirdim. O zaman istediğim kadar ağlardım fakat şimdi olmazdı.

Bundan sağ çıkmanın tek yolu zihnimi kapatmaktı; Kayzer beni cezalandırırken böyle *yapardım*. Bir daha bana dokunamayacaktı. Zihnim bana engel olmazken, yapmam gereken tek şey nefes almak, ayaklarımı oynatmak ve kendimi itmektir. Zihnim benden çok uzakta, çoktan gemiye çıkmış, sıcak, güvende ve özgürdü.

Sıcak, güvende, özgür.

Sıcak, güvende, özgür.

Bu sözleri bir mantra gibi kendi kendime tekrarlıyor, kalbimin ve kulaçlarımın ritmiyle uyumlu hale getiriyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Önümde hızla yüzen ve hâlâ suyun yüzeyinde olup olmadığımı kontrol etmek için arkasına bakıp duran Søren'in bile farkında değildim.

Nihayet, yıllar sürmüş gibi kayalara ulaştığımızda Søren çıkmama yardım etti.

Ona yetişip güçlkle, "Sade... sadece otuz dakika... demiştin," dedim kayayı sertçe kavrayıp çıkıntılı kenarları parmaklarımı keserken.

Etkilenmiş gibi, "Aslına bakarsan hızlı yol aldık," dedi. "Yirmi beş dakikada da yüzebilirdin."

Dişlerim takırdadığı için cevap veremedim. Yine pelerini bana vermeye kalkışınca elimle geri çevirdim.

"Bir dakikacık," dedi.

Başımı iki yana salladım. "İyiyim ben," dedim bana inanmasını beklemesem de. Pelerini omuzlarına atıp bağlayarak, "Gemide battaniye var," dedi. Belimden tutup beni aşağıdan iterek kayaya çıkardı. "Ve fazladan giysi."

"Peki, kahve?" diye sordum kayaya tutunup tırmanırken. Ayakkabılarımı kaybedeli çok olmuştu, o yüzden bunu çıplak ayakla yapmak zorundaydım. Zavallı parmaklarım kan içinde kalmış, aşınmış ve tuzlu sudan yanıyordu. Hareket edebilmelerine bile şaşıyordum ama tutunmayı başardılar. Dengemi sağlamayı başarinca fırsattan istifade etrafa bakındım.. Gemi bir taş atımlık mesafede, belki birkaç metre ötedeydi.

Sören kendini sudan çekip yanıma tırmandı.

"Kahve yok. Ama şarap var. İyi şarap," dedi.

Derin bir nefes alıp gemiye santim santim ilerledim. Ayazdan eklemlerim donuyor, tutunmamı zorlaştırıyordu ama zor da olsa ilerlemeye devam ettim. Artık kıyıda görülebileceğimiz için daha hızlı hareket etmem gerektiğini bilsem de daha fazla hızlanamadım. Bu yüzden ölsem bile.

Sören, dişleri takırdayarak, "İyi gidiyorsun," dedi. Onun da zorlandığını görünce fena halde sevinmişim. Çok daha kötü durumlar için yetiştirilen doğuştan bir savaşçı olduğu halde zor dayanıyordu. "Aşağı bakma yeter," diye uyardı.

Tabii ki o böyle söyler söylemez tam tersini yaptım. Ve tabii hemen pişman oldum. Kayalıklarda o kadar çok yol almıştık ki su artık tam altımızda kalıyordu. İleride daha küçük, sivri uçlu kayalar yüzeyden fırlıyor ve kaydığım an beni parçalara ayırmakla tehdit ediyordu. Titrek bir nefes alıp gözlerimi kaçırdım.

Søren, "Sana söylemiştim," diye homurdandı. "Önüne bakmaya devam et."

Dişlerimi sıktıysam da itiraz etmedim. Artık tekne çok yakındaydı; kayalara çarpmasın diye birkaç metre öteye bağlanmış olsa da pruvası dokunabileceğim kadar yakındı. Søren aklımdan geçeni anlamış gibi, "Biraz daha yukarı tırmanmamız gerekecek," dedi. "Sonra da atlayacağız."

"Öyle... bir... şey söy... söylemenden korkuyordum," diyebildim.

Çok zorlansa da gülmeden edemedi.

Biraz daha yukarıda, ayaklarımı çekmekte bile zorlandığım için beni tutma işini sık sık kollarım devralıyordu. Bu iş bittikten sonra muhtemelen kollarım yosun kadar gevşeyecekti ama sonuçta bir *sonra* olacaktı ve önemli olan da buydu.

İmparatoriçe haklıydı. Bazen sadece hayatta kalmak yeterliydi.

Kıyıda yükselen bir haykırış havayı çınlatınca Søren yanımda, sadece yarısını bildiğim ağız dolusu bir küfür savurdu.

Başını bana çevirip, "Sorun yok," dedi. "Birazdan oradayız ve bütün gemileri yarımadanın diğer tarafında. O muhafız gemilerden birine ulaşana kadar biz gitmiş olacağız. *Sorun yok.*" Sanki beni değil, kendini rahatlatmak için söylüyordu.

Dönüp bakmak istedim ama Søren'in bunun kötü bir fikir olduğunu söylemesine gerek kalmadı. Tek yapabildiğim,

bir ayağımı diğerinin, bir elimi diğer elimin önüne koyup tırmanmak oldu. Diğer her şey kontrolümün dışındaydı. Bir açıdan, bunu bilmekte özgürleştirici bir yan vardı.

Søren bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi atlamam gerek."

Birkaç metre aşağıdaki tekneye bakıp yutkundum.

Søren, "Yalan söylemeyeceğim, Thora," dedi. "Canın yanacak." Sesi öyle güven vericiydi ki bana hitap biçimi tüylerimi diken diken etmedi. "Dizlerini gevşek tutmalı, bir yerini kırmamak için darbeyle beraber yuvarlanmalısın. Bunu yapabilir misin?"

Pek emin olmamakla beraber başımla onayladım. Verebileceğim cevap bundan ibaretti.

"Üç dediğimde atla. Hemen arkanda olacağım. Bir. İki..." Dizlerimi kırıp hazırlandım.

"Üç."

Geriye kalan son enerji kırıntımı kayadan atlamak için kullandım.

Mutlulukla dolu bir an, etrafımda sadece havayı hissederek uçtuğumu fark ettim. Ancak darbenin gelişi çok sert oldu ve Søren bedenimi gevşek tutmamı tembihlese de düştüğümde bir çatırdama duydum, sağ tarafımı acıdan hissedemez oldum. Kaburgam. Görmezden gelip Søren'e yer açtım.

Düşünce nefesi kesildi, hırıltıyla nefes alarak soluklanmaya çalıştı.

Konuşabilecek duruma gelince, "İyi misin?" diye sordu. "Galiba kaburgamı kırdım," dedim. "Ama başka bir şeyim yok."

Başını salladı ama gözlerinde bir huzursuzluk vardı. Güçlkle doğrulup teknenin ipini kayadan çözmeye başladı.

“Şimdi yola çıkacağız,” dedi. “Kamaraya gidip ısın. Karyolanın köşesindeki sandıkta giysiler var.” Topallayıp titrese de amiral gibi konuşuyordu. Tam bir profesyoneldi.

Usluca, “Søren,” dedim. Sesim rüzgâra karışıp boğuklaşsa da beni duydu, dönüp bana baktı. Her şeye rağmen gülümsedi; yeni bir maceraya çıkmaya, ailesinden geriye kalan son kişiye karşı savaşmaya hazırdı. Ne olursa olsun, yanımda durmaya hazırdı.

Keşke o kadar basit olsaydı.

Yüzümdeki ifadeyi yanlış anlayarak, “Her şey yoluna girecek,” dedi.

Başımı iki yana sallayıp ellerimi ağzıma götürdüm.

Rüzgârı bastıracak kadar yüksek sesle, “Attiz!” diye haykırdım. *Şimdi.*

Søren ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan kamara-
dan siyah pelerinli üç siluet çıkıp bize doğru koştu. Blaise,
Artemisia ve Heron.

Søren kılıcını çekse de yüzmekten ve tırmanmaktan bitkin düşmüştü ve şaşkınlığı yüzünden hızlı hareket edemiyordu. Artemisia tereyağından kıl çeker gibi kılıcını elinden düşürmesini sağladı. Heron onu dizlerinin üstüne çöktürdü ve ellerini arkasında birleştirip bir halatla bağladı.

Ben yerimde donakalmıştım, izlemekten başka bir şey yapamadım. Bu planı kendim yapmıştım. Yapılması gereken buydu. Yine de Søren’in canının yandığını, karşı koyamadığını görmek kalbimi paramparça ediyordu.

Søren direnerek, “Ona zarar verirsiniz hepinizi öldürürüm,” diye bağırdı.

Konuşmayı başardım. Bir kez daha, “Søren,” dediğimde gözlerini bana çevirdi.

Derken, onların bana zarar vermediğini fark etti. Blaise öne çıkıp omuzlarıma bir battaniye örttü. Søren’in yüzünde

beliren şaşkınlık, yerini soğukluğa bıraktı. Birkaç saat önce Crescentia'nın yüzünde gördüğüm soğukluk. Søren direnmeyi bıraksa da gözlerindeki sertlik kaybolmadı.

Kararlı bir sesle konuşmaya çalışarak, "Onu aşağı götürün," dedim. Titremem bile geçmişti. "Üstüne kuru bir şeyler giysin. Ölürse, rehine olarak işimize yaramaz."

ÖZGÜR

Søren haklıydı. *Wås* son sürat gitmeye başladığında hiç kimse ona yetişemezdi. Bir anlığına Kayzer'in gemileri peşimizden gelen noktalar gibi görünse de çabucak izimizi kaybettirdik ve arkamızda sudan başka bir şey kalmadı. Dümene geçen Artemisia bile geminin hızından etkilenmişti. Søren'in bu gemiyi kendi elleriyle yaptığını söylemek istedim ama Art, bunu pek takdir edecek gibi görünmüyordu. Söylesem, bana güvenip güvenemeyeceğini bilemeyen ifadesiyle baktığı gibi bakardı bana. Kendimi yeterince kanıtladığımı sanıyordum ama Art söz konusu olunca bunu asla başarmayacağımı düşünmeden edemiyordum.

Ona hak veriyordum. Bizim gibi kızlar, güvenmenin bedelini öderdi.

Heron henüz dersini almamıştı. Tüm sadakatiyle yanımdan ayrılmıyor, kaburgamı ve diğer çizik ve kesikleri iyileştirmek için yeteneğini kullanıyordu. Kimse ondan böyle bir şey istemediği, hatta Artemisia bu yüzden onu azarladığı halde Søren'i de tedavi ediyordu.

Heron ağzına ustaca bir sıvı damlatıp o yutana kadar da burnunu sıktığı Søren'i bayılttı. Dediğine göre, biz Ejder

Katili'nin yanına gidene kadar bu ilaç onu uyutacaktı. Ejder Katili'nin gemisinde Søren'i esirlere uygun bir şekilde tutabileceğimiz, parmaklıkları, kilitleri ve zincirleri olan bir gemi hapishanesi de varmış.

Wås'ın kamarası küçüktü, Søren birkaç adım ötemde bir köşeye yığılıp kalmıştı ama ona bakmamaya çalışıyordum. O böyle çocuk gibi uyurken içimde kabaran suçluluk duygusu soluğumu kesiyordu.

Böyle olması gerekiyordu. Bu iş başka türlü bitemezdi. Søren babasına sırtını dönmüştü, bundan zerre kadar şüphem yoktu ama başkaları ona inanmazdı. Halkımın yanında olmak varken düşmanımın tarafını tutarsam gerçek bir kraliçe olamazdım. İkimiz de aksini istesek de Søren benim *düşmanım*dı. Ellerinde yüzlerce masumun kanı vardı.

Gerçi benim ellerim de artık pek temiz değildi.

O bu kadar yakınımdayken, karyolanın üstünde kıvrılıp ona bakmazken bile rahat edemiyordum. Bu onun karyolasıydı. Onun gibi kokuyordu. Tuzlu su ve yeni kesilmiş ağaç kokusu. Yorgunluktan her yerim sızlıyordu ama kafam allak bullak olduğu için uyuyamıyordum, gerçi uyumak isteyip istemediğimi de bilmiyordum. Rüyalarımda beni neyin beklediğini bilmiyordum.

Kamaranın kapısı aralandı ve Blaise dumanı tüten iki fincan çayla içeri süzüldü.

Gözlerinin altındaki mor halkaların, solgun, kül benzinde daha da ortaya çıkmasıyla benden daha kötü görünüyordu. En son ne zaman uyumuştum kim bilir. Zihnimde beliren Erik'in sesini bastırdım. Sıcak bir yerdeydik, güvendeydik, özgürdük ve bu da kutlanması gereken bir şeydi.

Blaise, uyuyan Heron'un arkasından dolaşıp Søren'in baygın bedenine gözucuyla bakarak, "Ayakta olduğunu tahmin ettim," dedi. Karyolamın kenarına oturup kendi fin-

canını yandaki portatif masaya koyduktan sonra diğeri de bana uzattı. Fincandan bir yudum almaya yeltendiğimde beni durdurdu.

“İçinde ilaç var, tabii onunki kadar ağır değil,” dedi başıyla Søren’i işaret ederek. “Ama biraz uyumalısın ve ancak bu şekilde uyuyabileceğini düşündüm.”

Teşekkür edencesine başımı sallayıp çayı dudaklarıma götürdüm. Blaise çömelip Søren’in bağlarını kontrol etti. Hiç düşünmeden fincanları değiştirdim. Yanıma gelince bakışları yüzümde dolaştı. Yüzümdeki suçlu ifadeyi görüyordu ama hepsini değil.

“Yapman gerekeni yaptın, Theo,” dedi. Søren’i kastettiğini biraz geç anladım. “Artık bitti.”

Alaycı bir tavırla, “Hayır, bitmedi,” diyerek ilaçsız çayımın büyük bir yudum aldım.

“Ama artık yalnız değilsin. Artık istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin,” dedi karyolanın kenarına otururken. “Bu da bir şeydir.”

Haklı mıydı bilmem ama yine de başımla onayladım. Kraliçe Theodosia da en az Leydi Thora kadar sahteydi, üstelik nispeten daha zor bir oyunculuk gerektiriyordu. Kim senin Thora’dan beklentisi yoktu ama insanlar, kraliçelerinin mucizeler yaratmasını bekleyecekti. Kendimi zorlayarak çayı bitirip dikkatli gözlerle, çayını içen Blaise’e baktım.

Gözkapakları ağırlaşmaya başlamıştı ama o direniyordu. “İyi misin?” diye sordu.

İstemsizce güldüm. “Herkes bana bunu soruyor. Sen, Heron, Art bile. Ben de sürekli iyi olduğumu söylüyorum. İyiyim, iyiyim, iyiyim. Ama iyi değilim.”

“Biliyorum,” dedi kaşlarını çatarak. Benimkilere odaklanmaya çalışan gözleri gitgide kayıyordu. Gözlerini kırptırarak uykuyu kovmaya çalıştı. “Hiçbirimiz iyi değiliz.”

“Belki de hiçbir zaman iyi olmayacağız,” dedim durumu kabullenmiş gibi.

Blaise bir süre sessiz kaldı. Kendini yastıkların üstüne bıraktı. “Ampelio beni madenden kurtardığında, kaçmamız gerektiğini söylemiştim ona. Sen kalede halinden memnundun.” Tepkimi görmek için yüzüme baktı. “Herkes öyle söylüyordu; Kayzer seni cezalandırmaktan geri kalmasa da buna özellikle dikkat ediyordu. Onun idaresinde yaşamaktan mutlu olduğuna inandırmak istiyordu herkesi. Böylece hepimiz haddimizi bilecektik. Ama Ampelio senden bir an bile şüphe etmedi.”

Ampelio’yu gördüğüm son anı, o kılıcı sırtına saplamadan önceki saniyeyi hatırlamaya çalıştım yutkunarak.

“Sana o konuda bir şey söyledi mi... Bana kraliçe gözüyle mi bakıyordu yoksa...”

Blaise ne sorduğumu anlamıştı.

“Senden bahsederken hep kraliçeliğine dikkat çekmeye özen gösteriyordu,” dedi ama kalbimin daha fazla parçalanmasına izin vermeden sözlerine devam etti: “Ampelio birkaç yıl önce beni madenden kurtardıktan sonra başkente geldik. Saraya sızıp seni kurtarmaya çok yaklaştığımız ama planımız suya düştü ve Ampelio hiçbir şeyden emin olmadan seni tehlikeye atmak istemedi. Ama...” Yutkundu. “Ejder Katili kuzeye giden ve binlerce taşla yüklü bir gemiyi batırmıştı.”

Hangi olaydan bahsettiğini bildiğimden kaskatı kesildim. Ejder Katili bir gemi batırmıştı ve her zamanki gibi bedelini ben ödemiştim. O sıralar on iki veya on üç yaşındaydım ama o cezadan kalan izleri hâlâ taşıyordum.

“Biz de izledik,” dedi Blaise. “Ampelio ısrar etti. Gidip görmemiz, ne için mücadele ettiğimizi bilmemiz gerektiğini söyledi. Keşke onu o gün zapt etseydim, az kalsın onu bile yapamayacaktım. O hiddet, çaresizlik... yalnızca kraliçesini

korumak isteyen bir kul değildi. Kızını da korumaya çalışan bir babaydı.”

Yutkunurken, yaşlar gözlerimi yakıyordu. Gözlerimi sımsıkı yumup yaşları bastırmaya çalışarak Blaise’in elini tuttum.

“Teşekkür ederim.”

O da elimi tuttu, öylece kaldık. Cress’i gördüğümünden beri aklımı kurcalayan şeyi hatırladım.

“Encatrio’nun içinde ne var?” diye sordum. Hücrenin parmaklıklarını, Cress dokunduktan sonra ne kadar ısındıklarını hatırladım. Cevabı kısmen biliyordum ama ondan duymalıydim.

Blaise kaşlarını çattı. “Çoğunlukla su,” dedi. “Onu ölümcül kılan, içindeki şey değil, suyun geldiği yer.”

“Ateş madeni,” dedim.

Başıyla onayladı. “Madenin derinliklerinde kimsenin bilmediği bir su kaynağı var. Bildiğim kadarıyla Kalovaksiyalılar onu hiç bulamamış. Gerçi hastalığa tutulmamak için madende birkaç dakikadan fazla kalmazlar, o yüzden çok keşif yapamamış olabilirler. Neden sordun?”

“Cress ölmedi, biliyorsun,” dedim. “Ama... değişmiş.”

“Gördüm,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Dahası da var.”

Hücre parmaklıklarını, Cress dokununca nasıl ısındıklarını anlattım.

Blaise biraz duraksadıktan sonra, “Teoride bu mümkün,” dedi. “Madenlerdeki büyü, taşları ve insan kanını etkilediği gibi suyu da etkiler. Çoğu insanı öldürür ama...”

“Ama herkesi değil,” diye tamamladım. “Daha önce Encatrio’nun kimseyi bu şekilde onurlandırdığını duymamıştım.”

Blaise yorgunluğunu bastırmaya çalışarak yeniden esnese de yatağa iyice gömüldü.

“Doğru ama çocukluğumuzda bize böyle şeyleri anlatmazlardı. Zaten çok sık olan bir şey değil. Kurbanın sadece tanrılar değil, bizzat Huzza tarafından da kutsanmış olması gerekir.”

İçim titredi. Alçak sesle, “Huzza bir Kalovaksiyalıyı nasıl kutsar?” diye sordum. “Onu nasıl kutsar ki?”

Blaise cevap vermedi. Dönüp baktığımda, gözlerini kapattığını, yüzünün rahatladığını gördüm. Uyurken bambaşka bir insan oluyordu. İlaçlı çayı ona vermem belki yanlıştı ama pişman değildim. Karanlıkta elini tutmaya devam ettim. Artık sıcak gelmeye dek elini sımsıkı tuttum, ta ki sıcaklığı benimkiyle aynı seviyeye gelene dek.

Crescentia rüyalarımın çıkıyordu. Yine çocuktuk, yeraltı havuzlarında siren olduğumuzu hayal ediyor, oyunlar oynuyorduk. Kahkahalarımız mağarada çınlarken etrafa su sıçratıyor, dadısı uzaktan bizi izlerken suya dalıyorduk. Suyu dalarken, kuyruğa benzesinler diye ayaklarımı birleştiriyordum. Suyun yüzeyine çıkıp gözlerimi açtığımda, manzara değişiyordu.

Şimdi başkent meydanındaki yüksek platformdaydım ve etrafımdaki herkes, hem Kalovaksiyalılar hem de Astrealılar, beni yuhalıyordu. Hepsi de öldürülmemi haykırıyor, bunun için yalvarıyordu. Sören bile. Blaise bile. Arkamda bir kılıcın kınından çıkarıldığını duyunca Kayzer’i veya Baron’u görmeyi bekleyerek arkama döndüm. Oysa karşımda, elinde babasının kılıcıyla Cress duruyordu.

Onu son gördüğümdeki gibi boynu siyah ve pul pul, teni solgun bir gri, saçları tebeşir beyazıydı. Annemin tacı, başında parlıyordu. Dudaklarındaki tebessüme rağmen bana bakarken gözlerinde derin bir nefret vardı. Beni iterek diz çöktürdü ve her zamanki narin adımlarıyla yanıma geldi.

Çömelip nazikçe omzuma dokunarak yüzümü kendine çevirdi.

Gülüştü yüzüne yayılırken, "Sen benim gönül kardeşimsin, kuzucuğum," dedi. Dişleri sipsivriydi.

Daha önce sayısız kez yaptığı gibi yanağıma bir öpücük kondurdu ama bu kez ardında kanı andıran sıcak ve yapış yapış bir iz bırakmıştı. Sonra doğruldu, kılıcı havaya kaldırdı ve havada kavis çizerken ıslığı andıran sesiyle kılıcı bana indirdi.

O anda bile ondan nefret etmediğimi anlayacağım kadar yavaşlamıştı zaman. Ona acıyordum, ondan korkuyordum ama onu seviyordum.

Gözlerimi kapayıp kılıcın inmesini bekledim.

Soğuk terler dökerek uyandım. Son günümün ağırlığı omuzlarıma çökse de seve seve buyur ettim. Hayatta olduğumu, bir gün daha yaşayacağımı hatırlatıyordu; bugünü göremeyenleri de hatırlatsa bile. Elpis. Olaric. Hylla. Santino. Hak ettikleri şekilde, Ahir'de kahraman gibi karşılanmaları için tanrılara sessizce dua ettim.

Blaise kaşlarını iyice çatmış, uykusunda kıpırdanıyordu. Yüreğimi burkan bir iniltiyle başını aniden yana attı. Uyurken bile huzurlu değildi.

Yan tarafıma dönüp ona baktım, parmaklarımı açıp elimi göğsünün üstüne koydum. Son birkaç haftadır sarayda birazcık kilo almıştı ama giysilerinin altından bile kaburga kemiklerini görebiliyordum. Bir süre daha kıpırdanmaya devam ettiyse de sakinleşip yüz ifadesindeki gerginlik kaybolana kadar elimi göğsünde tutmaya devam ettim. Bir kez daha, başka bir hayattan, dünya bizi harabeye çevirmeden önce tanıdığım çocuğa benziyordu.

Sevdiğim öyle çok insan ellerimden alınmıştı ki. Gözlerindeki hayat ışığı sönerken onları izlemiştim. Onların yasını tutmuş, onları kıskanmış ve her an onları özlemiştim.

Blaise'i de kaybetmeyecektim.

Arkamdan bir hışırtı gelince Blaise'den uzaklaşıp döndüm ve sersemlemiş hali, yarı açık gözleriyle Søren'in bana baktığını gördüm.

Onu böyle elleri bağlı ve çaresiz görmek göğsümü sıkıştırıp nefesimi kesiyordu. Sonra Artemisia'nın sözleri zihnimde yankılanıyordu: *Hayatta kalmak için yaptıklarımız bizi tanımlamaz. Bu yüzden özür dilemeyiz. Yapmam gerekeni yaptığım için özür dileyemezdim.*

Søren kırılğan sessizliği bozarak, "Birazcık bile gerçeklik payı var mıydı?" diye sordu.

Kızıp bağırmasını, hatta tepinmesini yeğlerdim. Hayatını mahvetmişim gibi bakmasından çok daha iyiydi. Søren dâhi bir asker olabilirdi ama şimdi kederli bir delikanlıdan fazlası değildi.

En iyisi ona yalan söylemekti. İkimiz için de her şey daha kolay olurdu. Benden nefret etmeliydi; belki bir gün ben de ondan nefret ederdim. Ama ona yeterince yalan söylemiştim.

"Ne zaman sana baksam babanı görüyorum," dedim. Ona acımasızca sapladığım bu sözlerle en az onun kadar yaralanmıştım.

Kaskatı kesilip yumruklarını sıktı. Halatı incecik ipler gibi koparmasından korktum ama yapmadı. Soğuk, mavi gözleri loş ışıktaki parlarken bana bakmakla yetindi.

"Sorumun cevabını alamadım," dedi.

Kelimeler ağzımdan kaçmasın diye tüm gücümle dudajımı ısırđım. "Evet," diye itiraf ettim sonunda. "Gerçek bir şey vardı."

Søren gevşedi, gözlerindeki direnç kayboldu. Başını iki yana salladı. "Her şeyin üstesinden gelebilirdik, Thora..."

Heron ile Blaise'in uyuduğunu unutarak, "Bana öyle hitap etme," diye bağırdım. Bu konuşmayı duymalarını istemiyordum. Sesimi alçaltıp her sözcüğü vurgulayarak, "Benim adım Theodosia," dedim.

Başıyla onayladı ama onun için anlamı yoktu; isim isimdi ama benim için dünyalara değerdi. "Tamam, Theodosia," dedi. "Ben senin tarafındayım, *biliyorsun*."

Derin bir nefes alıp, "Biliyorum," dedim. Samimiydim. Søren benim için babasına karşı gelmiş, ülkesini ve halkını geride bırakmayı göze almıştı.

"O zaman neden..." Sorusunu tamamlayamadan cevabı kendi kenine buldu. "Çünkü onların gözündeki saygınlığını yitirirdin. Duygularının muhakemeni engellemesine izin verdiğini, bana ülkenden daha çok değer verdiğini söyleyeceklerdi."

"Ve yanılmazlardı," dedim. "Bunu yapamam, Søren."

Eğer vahşileri öğrenmeseydim ona ihanet eder miydim?

'Eğer' böyle bir şeydi işte. Bir kere başladı mı ardı arkası kesilmezdi.

Eğer Søren bana o saçmasapan kedi hikâyesini anlatmasaydı, onu *öldürür müydüm*?

Eğer bana bu kadar kabullenmiş, kendinden tiksiniirmiş gibi bakmasaydı, ona o bıçağı saplar mıydım?

Olasılıklar, bir aynadaki çatlaklar gibi her yanıma yayılıyor, uzuyordu, ta ki artık ne düşündüğümü unutana kadar.

Søren başını iki yana salladı. "Aynı şeyi istiyoruz," dedi. "*Barış* istiyoruz."

Kahkahamı bastıramadım. Ne kadar basit ama bir o kadar zor bir çözümdü.

"On yıllık zulümden sonra, Søren, on binlerce insanım öldürüldükten ve daha niceleri madenlerde delirdikten, üzer-

lerinde *deneyler* yapıldıktan, *sen* onları silah olarak kullandıktan sonra, halklarımız arasında barış olabileceğini nasıl düşünebiliyorsun?” Bağdırmamak için olanca gücümle kendimi tuttum ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Bizim aramızda?”

“Olamaz mı?” diye sordu. “Seni sevdiğimi biliyorum.”

Bu sözler üzerine ne cevap vereceğimi bilemedim. Daha önce tüneldeyken de söylemişti, onca şey olurken bunu konuşacak zamanımız olmamıştı. Søren *sevmek* sözcüğünü öylesine söyleyecek biri değildi ve içtenliğinden şüphem yoktu. Ama sevmemeliydi. Beni sevemezdi.

“Sen Thora’yı seviyorsun ve Thora diye biri yok. Beni tanıımıyorsun bile.”

Ona sırtımı dönüp dizlerimi göğsüme çektiğimde sessiz kaldı. Yaşlar gözümü yaksa da kendimi tutamıyordum. Söylediklerimin hiçbirisi yalan değildi, keşke olsaydı. Keşke ülkemi de onu da kurtarmanın bir yolu olsaydı. Ama yoktu ve ben tercihim yapmıştım. Ona değer veriyordum ama vahşiler konusunda onu affedemezdim ve ne derse desin, onun da ihanetini yüzünden beni affedebileceğini sanmıyordum.

Aramızdaki dünyanın yanıp kül olması, buz tutması, kavrukluğu boşuna değildi. O dünyada bir daha bir şey yemezdi.

Ne kadar süre sessiz kaldığımı bilmiyordum fakat varlığının, üstümdeki gözlerinin ve kederinin farkındaydım. Keşke o ilacli çayı içseydim. Uyuşmak bundan daha iyiydi.

Blaise zehirli kâbuslarına direnmek için uykusunda irkilip eliyle bir şeyleri savuşturdu. Bana ya da kendine zarar vermeden ellerini yatağa indirdim. Sakinleşince elini bırakıp yüzüne düşen saçını düzelttim.

Søren usulca, “Bu çare değil,” dedi. “Bunu sana söylememe gerek yok.”

Arkam ona dönük, iyice kıvrılıp Blaise'e sokuldum. "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Ona uyku ilacı vermek, acısını dindirmek için çeşitli otlarla dolu çay vermekle aynı şey. Bir süre işe yarasa da etkisi geçince acı yerinde sayıyor, hatta daha da keskinleşiyor. Madenlerde benzeri şeyler denedik. Hiçbir şey değişmedi. Maden hastalığının çaresi yok."

Bu sözleri duymak içimi öfkeyle doldurdu. Arkamı dönüp ona baktığımda, gözlerindeki acıma midemi bulandırdı.

"Yanıliyorsun," dedim fısıldayarak.

Başını iki yana salladı. "Madenlerden sonra aynı şeyi yaşayan yüzlerce insan gördüm. Önce uyuyamıyorlar, sonra güçlerini kontrol edemiyorlar. Çok geçmeden dengesizleşecek."

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Sadece uyku sorunu var," dedim. "Madenlerde yaşadığı onca şeyden sonra buna şaşmamalı."

Sören, "Beni bağlayanlardan biri de oydu," dedi. "Teninin sıcak olduğunu hatırlıyorum."

"Bazı insanların teni diğerlerinden daha sıcaktır."

"Ama dahası da var, değil mi?" diye üsteledi.

Kayzer'in sandalyesinin kırılmasını hatırladım. Taht odasında Baron'un kırbacı sırtıma indiğinde, ayaklarımın altında örümcek bacakları gibi yayılan incecik çatlakları hatırladım. Blaise'in, yeteneğinde farklı bir şeyler olduğunu söylerkenki bakışlarını hatırladım. Kontrolünü kaybettiği için hava madenindeki depremi tetiklediğini söylediğini hatırladım. Ampelio'nun bile ondan korktuğunu.

"Yanıliyorsun," dedim ama kendim bile inanmadım. "Beş yıldır madenlerde değil. Maden hastalığına tutulsa, şimdiye kadar ölmüştü."

Sören itiraz etmediği gibi, söylediklerimi de onaylamadı. Kurumuş dudaklarını yalayıp sonra gözlerini yine bana dikti.

“Maden hastalığına tutulduysa, ister istemez tehlikeli hale gelecek. Sana güvendiğimi söylerken samimiydim. *Yana Crebesti*, hatırlıyor musun? Bana bu konuda güvenir misin?”

Sören’e beslediğim hisler karman çorman, karmakarışık ve ümitsiz bir düğüm olmuştu. Ama ona gerçekten güveniyordum.

Yüreğim parçalanarak, “*Yana Crebesti*,” dedim.

EJDER KATİLİ

Şafak söktüğünde Blaise hâlâ yanımda uyuyordu ve bir süre daha uyuyacak gibi görünüyordu. Güzel. Gölgem kılığına girdiğinden beri uyuyamayacak kadar meşguldü ve şimdi bunu telafi ediyordu. Hepsi bu.

Ancak Søren'in söylediklerini aklımdan çıkaramıyor ve haklı olduğu duygusundan kurtulamıyordum.

Kapı açıldı ve Artemisia gümüş mavisi saçlarıyla geldi. Ne de olsa artık saçlarını saklamasına gerek yoktu.

Hemen konuya girerek, "*Duman*'a yaklaşıyoruz," dedi. "Annemin gemisi. Kalkıp biraz kraliçe gibi görünmek için kendine çekidüzen versen iyi olur."

İğneleyici sözleri canımı yakmıyordu çünkü haklı olduğunu biliyordum. Saçlarım deniz suyundan sertleşmiş ve şiddetli rüzgâr cildimi kurutmuş, pul pul etmişti. Muhtemelen kimsenin kraliçesi gibi görünmüyordum.

"Onları da kaldır," dedi başıyla Blaise ile Heron'u işaret ederek. Søren orada yokmuş gibi bakışları, uyuyan silüetine şöyle bir değip geçti.

"Blaise uyusun," dedim. "Sen, ben ve Heron hallederiz."

Art dudağını büzdüyse de itiraz etmedi. “O zaman uyandığında bu fikrin senden çıktığını söylersin çünkü hiç hoşuna gitmeyecek.”

Geldiği gibi sessizce dışarı çıktı. Yatağın yanında, yerde uyuyan Heron’a eğildim. Mümkün olduğunca nazik davranarak omzunu dürttüğümde, kocaman açtığı ela gözleriyle etrafa kör kör bakınarak ayağa fırladı. Soluklandı ama sesi boğulur gibi çıkmıştı.

Parmakları kolumu acıtacak denli kolumu sıkırsa da sakın bir sesle, “Heron,” dedim. Böyle kâbusları ve büyüü nasıl bozacağımı iyi biliyordum. “Benim, Theo,” dedim elini tutarak. “İyisin, hepimiz iyiyiz.”

Kâbuslarını geride bırakırken yavaş yavaş kendine geldi. Kâbusun izleri gözlerinden kayboldu ve nihayet bakışları bana odaklandı.

“Çok üzgünüm, Majesteleri,” dedi elimi bırakıp doğrulurken. “Ben... sanki yine madendeydim.”

“Benden özür dilemene gerek yok, Heron. Ama Art’ı daha fazla bekletirsek burnumuzdan getirir. Ayrıca bana hâlâ Theo diyebilirsin.”

Güçlkle ayağa kalktı ama o kadar uzun boyluydu ki alçak tavana çarpmamak için kambur durmak zorunda kaldı. Ayağa kalkmama yardım etmek için uzattığı elini tuttum ama yardıma ihtiyacım olduğundan değil, bir insana dokunmaya ihtiyacım olduğundan. “Affınıza sığınıyorum, Majesteleri ama size öyle hitap edemem,” dedi yorgun bir tebessümle. “Ejder Katili’ne sadece kim olduğunuzu değil, *ne* olduğunuzu da hatırlatmak gerek.”

Midem kalktı, Blaise’e o çayı içirdiğime pişman oldum. Bencillik ediyordum ama duyduklarımdan sonra, yanımda o olmadan Ejder Katili’yle yüzleştiğimi düşünemiyordum. Korkumu belli etmemeye çalıştım.

Güvertede Art'ın yanına gittiğimde, gemiyi rüzgârda dalgalanan siyah sancaklı çok daha büyük bir gemiye bağlamıştı. Geminin güvertesinde ve gövdesini kaplayan bir sürü penceresinde yüzlerce meraklı göz bize bakıyordu.

Art, "Saçına çekidüzen verseydin bari," dedi azarlar gibi.

Aynı ses tonuyla, "Ne kullansaydım?" diye karşılık verdim. "Ne yazık ki Søren gemisine kozmetik malzemeler almamış."

Art gözlerini devirdi. "O zaman en azından el salla ve gülümse. Torunlarına bu özel günü anlatacaklar. Kraliçe Theodosia'yı gördükleri ilk anı."

Artemisia'dan beklenmeyecek kadar iyimser bir düşünce olduğundan hemen kendime geldim. Gelecek nesillerimiz olacaktı. Hayatta kalacaktık. Bunu yapmak zorundaydık. Bunları düşünürken kederli bir düşünce bastırıverdi hepsini.

"Baş sağlığı dilemek için hemen Elpis'in annesini ve erkek kardeşini görmek istiyorum," dedim Artemisia'ya.

O bana gözücüyla bakarken Heron hemen araya girdi.

"Sakıncası yoksa ben de sizinle gelmek isterim," dedi usulca. Onun da benim gibi suçluluk duyduğunu anladım. Elpis zehri boşalttıktan sonra kızı Baron'un dairesinden çıkarması gerekiyordu ama fırsatı olmamıştı.

Artemisia boğazını temizledi. "O bir kahraman olarak öldü. Bir gün onun hakkında şarkılar söyleyeceğiz."

"On üç yaşındaydı," dedim. "Kahraman olamayacak kadar küçüktü. Çocukluğunu yaşamasına izin vermeliydim."

Art, bizim gemimize bir merdiven indiren *Duman*'ın güvertesinden gözlerini ayırmadan, "O hiçbir zaman çocuk *olmadı*," dedi. "Çocukluğunu ondan *çaldılar* ve sen de bunu unutmasan iyi olur. *Onlar* düşman. Sen Elpis'e kurban olmak dışında bir seçenek sundun o da bunu seve seve değerlendirdi. Bu onun mirası ve onu zavallı bir kurbanı indirgemek, anısını

lekeliyor. Ailesiyle görüşmeni sağlayacağım ve sen de onlara bunu söyleyeceksin. Elpis'i sen öldürmedin. Kayzer öldürdü."

Cevap veremeyecek kadar şaşkındım. Heron da benimle aynı durumda olmalıydı. Artemisia'dan bekleyemeceğim kadar iyimser bir bakış açısydı ve yüreğime su serpmese de en azından birazcık rahatlamıştım.

Nihayet merdiven inince Art, "Haydi," dedi. "Önce ben gideceğim, sonra Theo. Heron, düşmesi ihtimaline karşı sen arkadan gel."

"Düşmem," dedim oflayarak ama düşebileceğimi de anlamıştım. Önceki gün o kadar yüzüp tırmandıktan sonra kollarımda derman kalmamıştı ama en azından bu seferki kısa sürecekti.

Art beni duymazdan gelerek, "Kalabalık olacak," dedi. "Ben yolu açacağım, o yüzden yanımdan ayrılma. Annem çılgın kalabalıktan uzakta, odasında bizi bekliyor olacak."

İp merdiveni tutup tırmanmaya başladı. O biraz tırmanana kadar bekleyip sonra peşine takıldım. Tırmanırken kollarımı kaplayan acı, zihnimi saran endişenin yanında hoş bir meşguliyet gibiydi. Yüzlerce göz, bakılmaya degecek biriymişim –ya da peşinden gitmeye– bana bakarken nasıl o kişi olacağımı merak ediyordum.

Tepeye ulaştığımda beni bekleyen Artemisia kenardan uzanıp elimi tuttu. Yüzü endişeliydi.

Beni güverteye çekerken, "Üzgünüm, Theodosia," dedi alelacele fısıldayarak. "Meğer annem seni karşılamaya gelmiş ve bilmediğin bir şey var..."

"Theodosia."

Bu sesi tanıyordum. Tüylerimi diken diken etti, kalbimin hızla çarpmasına neden oldu ve on yıldır unuttuğum bir umutla doldurdu içimi. İmkânsız olduğunu biliyordum ama bu sesi nerede olsa tanırdım.

Art kenara çekildiğinde gördüğüm ilk şey, güvertede etrafıma toplanmış, hepsi de büyük bir heyecanla bana bakan insan kalabalığı oldu. Kiminin kucağında, kiminin omzunda çocukları vardı. Çoğunun biraz daha gıdaya ihtiyacı varmış gibi görünse de hiçbiri başkentteki köleler gibi açlıktan kırlılmıyordu.

Kalabalık ikiye ayrılınca bir kadın bize yaklaştı.

Bu kadın annemin yüzüne, sesine, kara gözlerine, yuvarlak yanaklarına ve dolgun dudaklarına sahipti. Bedeni onunki gibi uzun ve inceydi. Eskiden annemin örmeme izin verdiği o kabarık, ele avuca sığmaz siyah kıvılcı saçlara sahipti. Ünlü bir Astrealı şairin, annemin çillerinden bahsederken söylediği "*kutsal takımyıldızlar*" onda da vardı.

Haykırıp ona koşmak istedim ama Artemisia elini omzuma koyunca bunun bir ikaz olduğunu anladım.

Benim annem hayatta *değildi*. Biliyordum. Çünkü gözümün önünde ölmüştü. "Şaka falan mı bu?" diye homurdandım kadın yaklaşıırken çünkü kalabalığın gözü üstümüzdeydi. Onlar benim halkımdı. Kendimi koyverip kollarına atılmak için kendimi zor tuttum.

Kaşları anneminkiler gibi kavisliydi ama gözlerinde ağır bir keder vardı.

"Öyle bir niyetim yoktu," dedi annemin sesiyle. Artemisia'ya, "Onu uyarmak aklına gelmedi mi?" diye sordu.

Artemisia yanımda asker gibi dimdikti. "Riske atmak istemedik... Theo işkence görseydi..." Cümlesini yarım bırakıp boğazını temizleyerek bana döndü. "Theo, bu Ejder Katili."

Kadın annemin dudaklarıyla gülümsedi ama annemin gülüşünden eksik olmayan o sıcaklıktan yoksundu. Onda bir keskinlik, annemde asla olmayan bir sertlik vardı. "İstersen bana Kallistrade teyze de diyebilirsin."

Artemisia, "Annelerimiz ikizdi," dediğinde bile onu ancak duyabildim. Heron'un güverteye tırmandığını, yanıma geldiğini bile ancak fark ettim.

Söyledikleri çok saçmaydı. Tek bildiğim, annemin yüzüne, bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir yüze baktığımdı. Kaşlarının ne kadar kalın, burnunun kemerli olduğunu unutmuştum. Saçlarının, yağla yatıştırılmadıkça kabardığını unutmuştum.

Annem yüzlü kadın, "Eirene benden beş dakika önce doğdu," dedi. "Küçücük bir fark olsa da o tahtın vârisi oldu, ben de yedeği."

"Annemin ikizi olsa, haberim olurdu," dedim gördüğüm şeye inanmak istemeyerek.

Omuz silkti. "Sen doğduğundan beri dünyanın yarısını gezip gördüm," dedi. "Hiçbir zaman kendimi saraya ait hissetmedim. İşgal olmasa muhtemelen önünde sonunda bir araya gelecektik." Duraksadı, dudaklarını kenetledi, yumuşayan gözleriyle dikkatle yüzüme baktı. "Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Bir parçasını geri almışım gibi geliyor."

Bu sözleri söyledi söylemesine ama içten olmadığını hissediyordum. Bu sözler benim için değil, seyirciler içindi ve benim de benzer bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. Boğazımı temizledim.

Annem olmadığını kendime hatırlatarak, "Ben de sana bakınca aynı şeyleri hissediyorum," dedim. Bu kadını tanı mıyordum ve ağzından çıkanlara inananasım gelmiyordu.

Elimden geldiğince dik durdum. "Eminim konuşacak çok şeyimiz var, teyze," dedim sarayda her zaman takındığım sahte gülüşümü yüzüme yerleştirerek. Bir daha asla yüzüme yapışmasını istemediğim o gülüşü.

“Evet,” dedi benim gibi gülümseyerek. “Bana bir hediye getirdiğini duydum.”

Eli kolu bağlı, baygın Søren’i hatırladım.

“Prens Søren hediye değil. O bir siyasi tutuklu,” dedim. “Bizimle olduğu sürece insani muamele görecektir.”

Kadının burun delikleri küçüldü. “Biz burada azıcık erzığımızla idare etmeye çalışırken bir Kalovaksiyalıyı beslememizi mi bekliyorsun?” diye sordu. “Adalet bunun neresinde?”

Kalabalığın beni duyabileceği kadar yüksek sesle ve kararlılıkla, “Henüz adalet zamanı gelmedi,” dedim. “Hâlâ kazanma şansımızın çok düşük olduğu bir oyun oynuyoruz ve Prens, elimizdeki tek koz. Sağlıklı ve tek parça halinde kalması gerekiyor yoksa işimize yaramaz.”

Ejder Katili arkasını dönüp kalabalığa şöyle bir baktı ve öncekinden daha geniş ve sahte bir tebessümle bana döndü.

“Elbette, Majesteleri. Şüpheniz olmasın.”

Kalabalığın iki yanındaki adamlara, “Rehineyi hapishaneye getirin,” diye bağırdı.

“Ona iyi bakılıp bakılmadığını anlamak için gözüm üstünde olacak,” dedim.

Ejder Katili vahşi tebessümüyle bana döndü. “Buna gerek olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Akıllıca olmaz. Halihazırda onunla fazla ilgilendiğinizi söyleyen insanlar var.”

Hedefini bulan iğneleyici sözleri karşısında yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Yanımdaki Heron, yayından çıkmaya hazır bir ok gibi gerildi.

“Kraliçenizle nasıl konuştuğunuza dikkat edin,” dedi yumuşak ama tehditkâr bir sesle.

Ejder Katili eğlenirmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Yeğenime nasihat veriyordum. İnsanlar konuşup duruyor ve bu durum bize zarar vermeden önlemimizi almalıyız.”

Soğuk bir sesle, "O halde yüzüme söylesinler," dedim.
 "Bu arada, benim erzağımın yarısını rehineye vereceksiniz."
 Heron hemen, "Benimkinin de," diye atıldı.

Bir an Artemisia'nın da aynı şeyi söylemesini bekledim ama annesinin huzurundayken o kadar kabuğuna çekilmişti ki ilk kez bu kadar sessiz ve kararsız kaldığını görüyordum. Onu anlıyordum. Annemin kızgın olduğu zamanları pek hatırlamasam da muhtemelen o da bana Ejder Katili'nin baktığı gibi bakardı; çenesi gergin, gözleri sert, dudakları büzülmüş. Birazdan odasına gönderilecek bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Ama ben çocuk değildim. Ben kraliçeydim ve ondan çok daha korkunç şeyler görmüştüm. Böylece dimdik durup gözlerimi gözlerine diktim. Ejder Katili nihayet pes etti.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

SON SÖZ

Bana “Kül Prensesi” diye hitap eden son kişi, yetim bıraktığım gönül kardeşimdi.

Çocukken birlikte oynar, dans etmeyi öğrenir, masalsı yaratıklar olduğumuzu hayal ederdik oysa bir sonraki karşılaşmamızda iki düşman olacaktık. Gözlerindeki nefreti görmüştüm, gazabını tenimi kavuran bir kasırga gibi hissetmiştim. Kellemi alana kadar pes etmeyecekti ve onu bu hale ben getirmiştım. Çok pişmandım.

Fakat bir konuda haklıydı. Ben kül prensesiydim ve yatacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Şimdi kraliçe olarak doğma vaktiydi.

“Politik entrikalar, insanı elden ayaktan düşüren gizli güçler ve sömürgecilik zulmünü anlatan bir hikâye. *Kül Prensesi*, okurlarını sürükleyici ve büyüleyici bir yolculuğa çağırıyor.”

Kirkus Reviews

PRENSES.
TUTSAK.
KİMSESİZ.
İSYANKÂR.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-651-5

